

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

រឿង សាមគ្គី
អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា ទូ-គន ប្រែរៀបរៀង
កណ្តាល ៥៣

ចារិកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុន ដាវ៉ា

(តាំងពីឡើងពីលើកទ័ពទៅវាយបែកបន្ទាយទៀវយឹម រត់ទៅចូលនៅក្នុង
ស្រុកឡូកសៀ រហូតទៅដល់ឡើងជើងសំបុត្រទៅដល់ទៀវឡូ ឲ្យលើកទ័ពមក
ជួយច្បាំងនឹងឡើងពី។)

ឯឡើងពីក៏យកសំបុត្រដែលខ្ទង់បេងឲ្យកំណត់ទៅដល់នោះ មកពិគ្រោះនឹង
ហងតុងថា ខ្ទង់បេងប្រាប់មកយើងថា នឹងលើកកងទ័ពមកជួយយើងនោះតាំងពីខែ
ស្រាពណ៍ប្រាំកើតមកដល់ឥឡូវ មើលតាមសំបុត្រក៏យូរថ្ងៃណាស់ ហើយប្រហែល
នឹងលើកកងទ័ពមកជិតដល់ហើយដឹង? យើងក៏មិនត្រូវនៅស្ងៀម ត្រូវតែរិះគិតចាត់
ការលើកទាហានទៅប្រសព្វគ្នានឹងកងទ័ពខ្ទង់បេងស្រុកឡូកសៀ។ ហងតុងថា
ឥឡូវទាហានទៀវយឹមឃើញយើងមិនទាន់ចេញច្បាំង គង់នឹងបានចិត្តកំរើបឡើង
ទៀត យើងត្រូវចាត់ទាហានលើកទៅចោមវាយប្លន់យកបន្ទាយក្នុងពេលអាធ្រាត្រ
យប់នេះចុះ ទៀវយឹមឃើញថាយើងខ្លាចហើយ ក៏នឹងព្រងើយកន្តើយធ្វេសប្រមាទ
យើងនឹងព្រួតវាយឲ្យបែកតែម្តង រួចសឹមលើកកងហ្វូងទៅប្រសព្វគ្នានឹងទ័ព
ខ្ទង់បេង។ ឡើងពីយល់ឃើញត្រូវផង ក៏ឲ្យបម្រុងត្រៀមទាហានទុកស្រេច លុះដល់
ពេលយប់ប្រមាណយាមពីរឆ្នាយ ឡើងពីឃើញស្ងាត់បានការ ក៏លើកពលទាហាន
ចេញពីបន្ទាយចូលទៅចោមវាយទ័ពទៀវយឹមជាបីប៉ែក ឲ្យទាហានបំបែកដុតភ្លើង
គ្រប់កន្លែង។ ទៀវយឹមនិងទាហានទាំងនោះ មិនទាន់ដឹងខ្លួនក៏ភ្ញាក់ភ័យស្តុកជាជ្រួល
ច្របល់ បែកខ្ញែកគ្នាជាគោលាលពព្យបន្ទាយ រត់ពារទម្លាយចេញទៅអស់គ្មាន
សល់ ខ្លះក៏រត់វិលវល់ចូលព្រៃ ខ្លះក៏រត់កាត់សំដៅទៅស្រុកឡូកសៀ។ ឡើងពីក៏លើក

1 ពលដេញតាមកាប់សម្លាប់យកបានគ្រឿងសាស្ត្រាវុធជាច្រើន។ ទាហាន**ទៀវយឹម**
2 រត់ចូលទៅក្នុងបានជាច្រើន **ឡៅពី**តាមទៅហែកទម្លាយយកបន្ទាយមិនបាន ក៏ឲ្យ
3 ទាហានថយមកតាំងបន្ទាយឆ្ងាយពីស្រុកនោះប្រហែលមួយរយសិន (៤គ.ម)។

4 លុះកន្លងមកពីរថ្ងៃ **ឡៅពី**ក៏លើកទាហានព័ទ្ធស្រុកឡុកសៀងជុំវិញ **ឯទៀវយឹម**
5 ក៏មិនបានចេញតដៃ ឲ្យទាហានប្រុងប្រយ័ត្នគិតរក្សាតែពីក្នុង **ឡៅពី**ក៏លើកទាហាន
6 ចូលកាច់យកគយទិសឯលិច បើកចំហមិនព័ទ្ធទិសឯជើង និងទិសខាងត្បូង ប្រាថ្នា
7 នឹងឲ្យមនុស្សក្នុងស្រុករត់ចេញ ក៏បង្ខំទាហានឲ្យទន្ទ្រានចូលបំពារឲ្យខាងតែបាន។
8 **ទៀវយឹម**ឡើងលើសើនបន្ទាយក្រឡេកមើលឃើញ**ឡៅពី**ជិះសេះដើរត្រួតត្រាទាហាន
9 តាំងពីម៉ោងបីព្រឹករហូតដល់ថ្ងៃរសៀលទាប ទាហានទាំងនោះក៏នឿយណាស់ជា
10 ច្រើន។ **ទៀវយឹម**ឃើញបានការ ក៏ឲ្យទាហានចុះពីលើសើន កេណ្ឌឲ្យអ្នកស្រុកឡើង
11 ទៅប្រចាំការជំនួស ហើយឲ្យជញ្ជូនថ្មគរទុកសម្រាប់ច្បាំងនឹងទាហាន**ឡៅពី** ហើយ
12 ក៏លើកទាហានចេញតាមផ្លូវទិសខាងត្បូង គេចមកខាងលិច ចូលវាយទ័ព**ឡៅពី** ឲ្យ
13 **លុយតង** និង**ងំឡាន់**លើកទាហានចេញតាមទ្វារទិសខាងជើង គេចទៅព័ទ្ធទ័ព
14 **អ៊ុយអៀន**និង**ហងតុង**។

15 **ឡៅពី**ចាត់ទាហានឲ្យត្រួតពារទម្លាយចូលមិនបាន ទាល់តែពេលថ្ងៃល្ងាច
16 ហើយក៏បន្ថយទាហានចេញទៅវិញ ស្រាប់តែឮសំឡេងផាវអុជឡើង។ **ទៀវយឹម**
17 លើកទាហានផ្លូវចូលមកវាយ ទាហាន**ឡៅពី**ភ័យណាស់ ក៏បែកខ្ញែកគ្នាជាចលាចល
18 **អ៊ុយអៀន** និង**ហងតុង**ឃើញដូច្នោះ ក៏ដេញទាហានឲ្យទៅជួយ**ឡៅពី** ទទួល
19 **លុយតង**, **ងំឡាន់**លើកទាហានចេញមកស្ដាត់ទទឹងពីមុខ នឹងរុញបំពារទៅមិនរួច។
20 ទាហានទាំងសងខាងក៏ព្រួតប្រកាប់គ្នាជាប់ដៃ **ឡៅពី**ឃើញទាហានស្លាប់ច្រើន
21 ណាស់លើសកម្លាំងនឹងទ្រាំតពុំបាន ក៏ញាក់សេះវេរត់ពី**ទៀវយឹម**ទៅតាមផ្លូវតូច
22 ច្រកភ្នំ **ទៀវយឹម**ក៏សង្ខេបបង្ខំដេញតាមទៅ។

1 ខណៈនោះ ទទួលតៀវហ៊ុយលើកមកដល់ជិតស្រុកឡូកសៀ ឃើញផង់ធ្នូលី
2 ហុយទ្រណេមពីខាងមុខប្រហែលមួយរយសិន (៤គ.ម) ក៏សម្គាល់ថា កងទ័ពស្រុក
3 កេងជីវច្បាំងតគ្នានឹងកងទ័ពស្រុកឡូកសៀ ទើបបំបោលសេះស្ទុះចូលទៅប្រញាប់។
4 ឡៅពីឮសំឡេងមនុស្សទ្រហឹងមកពីខាងមុខ មិនដឹងថាជាទ័ពតៀវហ៊ុយលើកមក ក៏
5 យកដៃគក់ទ្រូងហើយស្រែកថា ទេវតាអើយជីវិតខ្ញុំម្តងនេះត្រូវគេប្រហារបំផ្លាញឱ្យ
6 ស្លាប់ជាប្រាកដហើយ។ ទទួលក្រឡេកទៅឃើញតៀវហ៊ុយបំបោលសេះចូលមកនៅ
7 ពីមុខទាហាន កាន់លំពែងនៅដៃ ឡៅពីត្រេកអរណាស់ស្រែកថា តៀវហ៊ុយជួយបង
8 ផង។ តៀវហ៊ុយឃើញទៀវយីមដេញឡៅពីជាប់ប្រកិតមក ក៏បរសេះសម្រុកចូល
9 ទៅជួយឡៅពី ស្តាប់ទទឹងពីមុខទៀវយីមហើយក៏ចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹងទៀវយីមបានដប់
10 ភ្លែង ទទួលងៀមដាន់បរសេះតាមក្រោយតៀវហ៊ុយចូលទៅដល់ទៀត ទៀវយីម
11 ឃើញដូច្នោះក៏ញាក់សេះថយរត់។ តៀវហ៊ុយក៏ដេញតាមប្រកិតទៅជិតជើងកំពែង
12 ទៀវយីមចូលទៅក្នុងស្រុកបានក៏ឱ្យបិទទ្វារជាប់ ហើយឱ្យទាហានបាញ់ធ្នូចម្រុះមក
13 ពីក្នុង។ តៀវហ៊ុយក៏ញាក់សេះវេរត់ក្រោយមករកឡៅពី ៗមានសេចក្តីត្រេកអរ
14 ណាស់ ក៏នាំតៀវហ៊ុយចូលទៅក្នុងបន្ទាយ តៀវហ៊ុយគំនាប់តាមប្រពៃណីហើយ
15 ជម្រាបថា ឥឡូវអាចារ្យខុងបេងលើកកងទ័ពទូកមកតាមផ្លូវក៏មកាំង នៅមិនទាន់
16 មកដល់ ខ្ញុំបាទមកដល់មុន ក៏ត្រឡប់បានសេចក្តីគាប់ប្រសើរទៀត។ ឡៅពីសួរថា
17 ផ្លូវនេះជាច្រកជ្រោះជ្រលងរំលោងព្រៃភ្នំធំញឹកញាប់ស្អាតណាស់ នឹងដើរដោយ
18 លំបាក មានទាំងគយល្បាតជាច្រើនសង្កាត់ ជាទីចង្អៀត ហេតុម្តេចបានជាប្អូនឯង
19 មកដល់មុន? តៀវហ៊ុយឆ្លើយថា ផ្លូវនេះមានគយល្បាតដល់សែសិបប្រាំអន្លើ ជាទី
20 ចង្អៀតលំបាកក៏មែន តែថាខ្ញុំបាទបានអ្នកចាស់ទុំងៀមដាន់នេះ មានសេចក្តីភក្តី
21 ដោយសុចរិតជួយជូនដំណើរមកផង បើមុខដល់ទីតំបន់ណា ក៏អាចចេះនិយាយឱ្យ
22 ភ្នាក់ងារនៅទីតំបន់នោះព្រមចុះចូលដោយស្រួលទាំងអស់ មិនប៉ាន់ទទឹងរឹងនឹងខ្ញុំ
23 បាទសោះ បានជាមកដោយស្រួល ឯសេចក្តីគាប់ប្រសើររបស់លោកអ្នកចាស់នេះ

1 ជាប្រសើរលើសលុបគ្មានទីបំផុត។ ហើយ**តៀវហ៊ុយ**ក៏ពណ៌នារឿងរ៉ាវដែលបាន
 2 ច្បាំងគ្នានឹង**ងៀមដាន់**នោះ ឲ្យ**ឡៅពី**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។
 3 **ឡៅពី**ដឹងសេចក្តីដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ និយាយនឹង**ងៀមដាន់**ថា គ្រានេះបើ
 4 កុំបានអ្នកជាចាស់ មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ប្អូនខ្ញុំ ឧស្សាហ៍នាំផ្លូវមកក៏គង់មាន
 5 ភ័យអន្តរាយពុំខាន ហើយបើគ្មានអ្នកជូនដំណើរមកទេ កាលណាប្អូនខ្ញុំនឹងបានមក
 6 ដោយស្រួល។ គុណអ្នកមានដល់ខ្ញុំនឹងរកទីបំផុតគ្មាន និយាយហើយ**ឡៅពី**ក៏ដោះ
 7 ក្រោះមាសចេញពីខ្លួន ហុចឲ្យទៅ**ងៀមដាន់**ជាវង្វាន់តាមសេចក្តីគាប់ ហើយសួរ
 8 ទាហានទាំងពួងថា នរណាអាចដឹងថា **អ៊ុយអៀន**និង**ហងតុង**ទាំងពីរនាយនៅឯណា
 9 ជាប្រការម្តេចខ្លះ?
 10 ទាហានទាំងពួងជម្រាបថា កាលលោកបែកទ័ពត្រឡប់មកពីក្នុងស្នាមចំបាំង
 11 នោះ ខ្ញុំបាទឃើញ**ឯអ៊ុយអៀន** និង**ឡៅកុយ**លើកទ័ពជំនួនជូនចេញពីស្រុកឡូកសៀ វាយ
 12 ត្រឡប់ខ្ទប់ពីក្រោយ**អ៊ុយអៀន**, **ហងតុង**នៅក្នុងចំណោមបានប្រយុទ្ធគ្នាជាចលាចល
 13 **ហងតុង**, **អ៊ុយអៀន**លើសកម្លាំងធន់ពុំបាន ក៏នាំគ្នារត់ទៅទិសខាងកើត **តៀវហ៊ុយ**ឮ
 14 ដូច្នោះក៏និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា នឹងស្លៀមនៅពុំបានទេ ត្រូវតែលើកទៅជួយ សូមឲ្យ
 15 លោកលើកទៅខាងស្តាំខ្ញុំបាទលើកទៅខាងឆ្វេង វាយខ្ទប់ប្រសព្វគ្នា។ **ឡៅពី**យល់
 16 ត្រូវផង ក៏លើកទាហានចេញចាកបន្ទាយ ញែកគ្នាទៅជាមួយនឹង**តៀវហ៊ុយ**ម្នាក់
 17 មួយផ្លូវ **ឯអ៊ុយអៀន**, **ឡៅកុយ**ដែលលើកទាហានត្រឡប់ខ្ទប់**ហងតុង** និង**អ៊ុយអៀន**នោះ
 18 បានឮសំឡេងទាហាន**ឡៅពី** និង**តៀវហ៊ុយ**ស្រែកហើរគឺកងរំពងចូលទៅក៏ភ័យ
 19 ណាស់ ដឹងថាកងទ័ព**ឡៅពី**លើកទៅខ្ទប់ស្នាក់ផ្លូវនឹងទៅក៏ពុំបាន ទើបនាំទាហានវេរ
 20 ពីផ្លូវត្រឡប់រង់ចូលទៅក្នុងស្រុកវិញ។ **ឡៅពី**និង**តៀវហ៊ុយ**ក៏បង្ខំដេញទាហានឲ្យ
 21 ស្រួតតាមផ្លូវទៅ។
 22 **ឯអ៊ុយអៀន**, **លុយតុង** មិនទាន់ដឹងខ្លួនថា **ឡៅពី**, **តៀវហ៊ុយ**លើកមកពីក្រោយ
 23 ក៏លើកទាហានស្រួតទៅ ដើម្បីនឹងខ្ទប់ចាប់យកខ្លួន**ហងតុង** និង**អ៊ុយអៀន**ឲ្យបាន។

1 ហងកុង និងអ៊ុយអៀនជួនជាទាល់ខ្លួនណាស់ ក៏ត្រឡប់សេះដេញទាហានចូលតយុទ្ធ
2 នឹងងំឡាន់, លុយតង ទទួលឡៅពី, តៀវហ៊ុយលើកទៅទាន់ពីក្រោយ ក៏វាយខ្ទប់
3 ប្រសព្វគ្នា។ ងំឡាន់, លុយតងក៏នៅក្នុងចំណោមទ័ពដែលខ្ទប់នោះ ឃើញលើស
4 កម្លាំងនឹងតពុំឈ្នះ ក៏ចុះពីលើសេះនាំទាហានទាំងអស់ចូលទៅគំនាប់ឡៅពីសុំចំណុះ
5 ចុះចូល។ ឡៅពីក៏ទទួលយកទុកធ្វើការជាមួយ ទើបចាត់ការឲ្យទាហានរៀបតាំងក
6 ធ្វើបន្ទាយជាប់គ្នា នឹងស្រុកឡុកសៀពីទិសខាងកើត។

7 ទៀវយីមដឹងថា ងំឡាន់, លុយតងចុះចូលទៅនៅខាងឡៅពីហើយ ក៏កើតទុក្ខ
8 ក្តៅក្នុងចិត្ត ទើបប្រឹក្សាគ្នានឹងងំអ៊ី, ឡៅកុយ, ឡៅឈុនថា ឥឡូវងំឡាន់ និងលុយតង
9 ចូលទៅនៅខាងឡៅពីហើយ សត្រូវក៏ចូលមកតាំងប្រកិតគ្នាទល់នឹងជើងកំពែង
10 ដូច្នេះ យើងនឹងនៅស្ងៀមម្តេចបាន? ត្រូវតែមានសំបុត្រប្តឹងទៅដល់ឡៅជៀងសុំកង
11 ទ័ពមកជួយ ហើយយើងនឹងបំបែកទាហានលើកចេញទៅវាយកុំឲ្យសត្រូវតាំងខ្លួន
12 បាន។ ងំអ៊ី, ឡៅកុយ, ឡៅឈុនក៏យល់តាម។

13 ទៀវយីមទើបតែងសំបុត្រឲ្យបម្រើកាន់ទៅដល់ឡៅជៀង ហើយនិយាយនឹង
14 ឡៅឈុនថា វេលាព្រឹកនេះ យើងលើកទាហានចេញទៅច្បាំងនឹងឡៅពី រួចធ្វើជា
15 ចាញ់ប្រៀបរត់ថយក្រោយតាមជើងកំពែងទៅទិសខាងជើង ឲ្យងំអ៊ីលើកទាហាន
16 ចេញទៅពួនបង្កប់ស្តាត់ផ្លូវខាងទិសនោះ បើឃើញទាហានឡៅពីដេញតាមទៅ ឲ្យ
17 នាំគ្នាចេញមកស្នាក់ផ្លូវវាយប្រសព្វគ្នា ទាហានឡៅពីមិនទាន់ដឹងខ្លួនក៏នឹងបែកបាក់
18 ទៅឯង យើងនឹងបានជ័យជម្នះដោយងាយ។ ឯខ្លួនឡៅកុយនោះ ត្រូវឲ្យនៅរក្សា
19 ស្រុកជាមួយនឹងខ្លួនអ្នក ជួយគ្នាត្រួតត្រារក្សាទាហានវេលាយាមល្ងាត់កុំប្រមាទ
20 ឡើយ។ លុះចាត់ការស្រេចហើយ ដល់ពេលព្រឹកទៀវយីមក៏លើកទាហានស្រែក
21 ហើរចេញពីក្នុងស្រុកទៅ។

22 តៀវហ៊ុយឃើញទៀវយីមចេញមក ក៏លើកទាហានចេញពីបន្ទាយឲ្យចូល
23 ច្បាំងប្រយុទ្ធគ្នានឹងទៀវយីមជាជ្រួលច្របល់ តៀវហ៊ុយបរសេះចូលតនឹងទៀវយីម

1 បានដប់ពីរឆ្នាំ ទៀវយីមធ្វើជាចយរត់ពីទួលជើងកំផែងទៅខាងជើង តៀវហ៊ុយក៏
2 បំផាយសេះស្មុះតាមដោយកម្លាំងរហ័ស ងំអ៊ីនិងទាហានដែលបង្កប់នៅនោះ លុះ
3 ឃើញតៀវហ៊ុយហួសទៅដល់ក៏ចេញស្រមកស្នាក់ពីក្រោយ។ ទៀវយីមក៏រាត្រឡប់ពី
4 មុខមកតបោមព័ទ្ធតៀវហ៊ុយនៅកណ្តាលចំណោម ចោមបាញ់នឹងធ្នូពីមុខពីក្រោយ
5 ឆ្វេងស្តាំ។ តៀវហ៊ុយនៅក្នុងចំណោមទ័ពមិនដឹងនឹងធ្វើប្រការម្តេច ចេះតែយក
6 លំពែងគ្រវាសវាត់ព្រួញជុំវិញខ្លួន ទទួលជួរឡងលើកទ័ពទូកមកដល់ ក៏លើកទាហាន
7 ឡើងគោកស្រួតទៅជួយតៀវហ៊ុយ ក្នុងមួយរំពេចនោះ វាយទម្លាយទ័ពងំអ៊ីពីក្រោយ
8 ចូលទៅកាប់សម្លាប់ទាហានជាច្រើនណាស់ ដែលនៅសល់ពីស្លាប់នោះក៏បែកខ្ចាត់
9 ខ្ចាយអស់ទៅ។ ជួរឡងក៏ចាប់ខ្លួនងំអ៊ីបាន តៀវហ៊ុយបានការក៏បរពលចូលជាជ្រួល
10 ច្របល់កាប់សម្លាប់ទាហានទៀវយីមបែករត់ចូលស្រុក។

11 តៀវហ៊ុយឃើញជួរឡងក៏សួរថា ឥឡូវខុងបេងនៅឯណា? ជួរឡងប្រាប់ថា
12 ខុងបេងមកដល់ហើយ កំពុងអង្គុយនិយាយនឹងឡៅពី តែខ្លួនខ្ញុំលើកពលមកជួយ
13 អ្នក។ តៀវហ៊ុយ និងជួរឡងមានសេចក្តីរសរាយនឹងគ្នា បបួលគ្នានាំយកខ្លួនងំអ៊ីមក
14 បន្ទាយ ឃើញខុងបេងអង្គុយសន្ទនានឹងឡៅពី។ តៀវហ៊ុយក៏ចូលទៅគំនាប់។
15 ខុងបេងសួរថា អ្នកឯងធ្វើម្តេចបានជាមកដល់មុនយើង? តៀវហ៊ុយក៏ពណ៌នាឱ្យ
16 ខុងបេងស្តាប់តាមរឿងដែលបានធ្វើការច្បាំងរឿងមកតាមផ្លូវគ្រប់ប្រការ។ ខុងបេង
17 ក៏និយាយនឹងឡៅពីថា តៀវហ៊ុយនេះពីដើមមកមានចិត្តកាចសាហាវណាស់ ឥឡូវ
18 ហេតុម្តេចក៏ចេះមករម្ងាប់ចិត្តបាន ស្វ័យភាពការជាប្រមាណ ដែលចេះអត់ចិត្តបាន
19 យ៉ាងនេះពីព្រោះបុណ្យលោកជាប្រធាន។

20 ខណៈនោះ ជួរឡងក៏នាំខ្លួនងំអ៊ីចូលទៅជូនឡៅពី ៗក៏សួរថា ខ្លួនអ្នកនៅក្នុង
21 កណ្តាប់ដៃយើងដូច្នេះហើយ នឹងចំណុះចុះចូលឬនឹងគិតប្រការម្តេច? ងំអ៊ីឆ្លើយថា
22 ខ្លួនខ្ញុំបាទលោកចាប់យកមកនៅក្នុងអំណាចលោក ខ្ញុំបាទក៏សុំនៅជាខ្ញុំលោក ថា
23 ហើយក៏ឱនគំនាប់តាមប្រពៃណី។ ឡៅពីបានឃើញដូច្នោះក៏ចុះទៅស្រាយចំណង

1 ចេញពីខ្លួនង៉អី។ ខុងបេងក៏សួរទៅទៀតថា នរណាដែលនៅរក្សាស្រុកឡូកសៀ
2 នោះ? ង៉អីឆ្លើយថា ឡោឈុនជាបុត្រឡៅជៀងមកនៅឈររក្សាស្រុក ឯទាហានមាន
3 តែឡៅកុយ និងទៀវយឹម ៗជាទាហានឯកក្នុងស្រុកសែឈួនមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ
4 ណាស់។

5 ខុងបេងដឹងដូច្នោះទើបគិតថា នឹងធ្វើការដូចម្តេចឲ្យបានខ្លួនទៀវយឹមជាមុន
6 សិន ទើបនឹងយកស្រុកសែឈួនបានដោយស្រួល ទើបខុងបេងឡើងសេះនាំទាហាន
7 ទៅមើលទីកន្លែងនឹងចូលធ្វើការនោះ លុះទៅដល់ត្រង់ទ្វារគយទិសឯកើត ឃើញព្រៃ
8 ឫស្សីមួយអន្លើឆ្ងាយពីស្ពានគិមង៉ាន់កៀវប៉ោប្រមាណហុកសិបសិន (២៤០០ម)
9 ទើបឲ្យហងតុង និងអ៊ុយអៀនឃុំទាហានម្នាក់មួយពាន់ ចូលទៅពួនបង្កប់ក្នុងព្រៃ
10 នោះទាំងសងខាងផ្លូវឆ្វេងស្តាំ ហើយបង្គាប់ថា បើទៀវយឹមលើកចេញមក ឲ្យវាយ
11 ខ្ទប់ទាំងសងខាង ឲ្យតៀវហ៊ុយឃុំទាហានមួយកងទៅស្តាត់នៅចុងផ្លូវ ឲ្យជូឡុងឃុំ
12 ទាហានមួយកងទៅបង្កប់ខាងទិសឯជើង ហើយផ្តាំថា បើយើងបញ្ឆោតទៀវយឹមឲ្យ
13 លើកទាហានដេញកន្លងចូលផុតស្ពានហួសមក ក៏ឲ្យលើកចេញស្តាប់ផ្លូវទុក ហើយ
14 រើស្ពានចេញឲ្យអស់ កុំឲ្យទៀវយឹមត្រឡប់ចូលស្រុកវិញបាន ហើយឲ្យឡៅពី និង
15 អៀមង៉ាន់ឃុំទាហានអែបនៅខាងខាងត្រើយដើមស្ពាន ចេញទៅចម្ងាយប្រហែលម្ភៃ
16 សិន (៨០០ម)។ លុះខុងបេងចាត់ចែងរៀបចំរួចហើយ ក៏ឡើងរទេះតូចមួយតែងខ្លួន
17 យ៉ាងសមរម្យ នាំទាហានប្រហែលសាមសិបនាក់ចូលទៅបញ្ឆោតទៀវយឹមឲ្យចេញ
18 មក។

19 ទៀវយឹមឃើញខុងបេងឃុំទាហានចូលទៅឡូកចំអកឲ្យ ក៏ខឹងណាស់ ចាត់
20 ចែងទាហានលើកទៅច្បាំងមួយរំពេច ខណៈកាលទៀវយឹមបកសំបុត្រទៅដល់
21 ឡៅជៀងសុំកងទ័ពឲ្យលើកមកជួយនោះ ឡៅជៀងក៏ចាត់ប្រើតោអេងឃុំទាហាន
22 លើកមកឯស្រុកឡូកសៀ ទៀវយឹមក៏ឲ្យទៀវអេកនៅរក្សាស្រុក ឲ្យតោអេងឃុំ
23 ទាហានជាកងក្រោយលើកចេញចាកស្រុក លុះឃើញខុងបេងជិះរទេះតូច ឃុំ

1 ទាហានប្រហែលសាមសិបនាក់ដើរពីទួលមក ក៏ចង្អុលប្រាប់ទាហានថា **ខុងបេង**នោះ
 2 យើងបានឮលឿវីថាមានប្រាជ្ញា សេចក្តីគិតដឹងតែងកលសឹកបញ្ឆោតជាច្រើនប្រការ
 3 ណាស់ ឥឡូវយើងឃើញធ្វើការចូលមកដូចជាមនុស្សគ្មានប្រាជ្ញាអ្វីសោះ ដូចជាមិន
 4 សមនឹងពាក្យដែលឮលឿវីនោះឡើយ នឹងខ្លាចអ្វីបែប**ខុងបេង**ប៉ុណ្ណោះ ថាហើយក៏យក
 5 ដងលំពែងបោះឱ្យទាហានស្ទុះចូលទៅនឹងចាប់យកខ្លួន**ខុងបេង**។
 6 **ខុងបេង**ឃើញ**ទៀវយីម**ដេញតាមមក ក៏លោតចោលរទេះឡើងសេះបក
 7 ត្រឡប់មកក្រោយ ធ្វើហាក់បីដូចជាខ្លាច នាំទាហានទាំងអស់រត់ឆ្លងស្ពានទៅត្រើយ
 8 ម្ខាង **ទៀវយីម**បានការក៏ដេញទាហានលើកតាមទៅ ជួបក៏លើកទាហានចេញ
 9 ស្អាតទទឹងពីក្រោយស្ពាន ហើយឱ្យទាហានរុះរើស្ពានចេញអស់ **ឡៅពី**និង**ងៀមង៉ាន់**
 10 ឃើញបានការក៏លើកទាហានចេញស្អាតទាំងសងខាងផ្លូវ។ **ទៀវយីម**ឃើញដូច្នោះក៏
 11 ភ័យស្អុត គិតឃើញថា**ខុងបេង**តែងកលឧបាយបញ្ឆោត ក៏នាំទាហានលោតរត់
 12 ត្រឡប់នឹងចូលទៅក្នុងស្រុកវិញ លុះដល់ចុងស្ពាន ឃើញរុះរើអស់ នឹងឆ្លងទៅពុំរួច
 13 ក៏នៅស្តាំងកាំងទាំងអស់គ្នា។ ជួបក៏ឱ្យទាហានវាយប្រសព្វចូលទៅ **ទៀវយីម**ក៏
 14 បាក់ទ័ពរត់ត្រឡប់តាមផ្លូវទិសខាងត្បូង ដល់ទីហងតុង និងអ៊ុយអៀន ៗក៏ចេញមក
 15 ស្អាតទ័ពពីមុខ និងសងខាង កាប់សម្លាប់ទាហាន**ទៀវយីម**ស្លាប់ជាច្រើនណាស់
 16 **ទៀវយីម**ឃើញលើសកម្លាំងនឹងតស៊ូពុំបាន នាំទាហានប្រមាណសាមសិបនាក់បរ
 17 សេះស្រួតរត់ទៅប្រទះនឹង**តៀវហ៊ុយ**ស្នាក់ពីចុងផ្លូវនៅទទឹងមុខ សុទ្ធតែគ្រឿងអាវុធ
 18 ចេញមកគគុកគគាក់ ហើយ**តៀវហ៊ុយ**ស្រែកពញ្ញាក់ដោយសំឡេងខ្លាំង ទាហាន
 19 **ទៀវយីម**ក៏ភ័យស្អុតស្មារតីបែកខ្ចាត់ខ្ចាយទៅអស់។ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ដេញទាហានចូល
 20 ចោមពីទ្វីបចាប់យកខ្លួន**ទៀវយីម**បាន។ **តោអេង**ឃើញ**តៀវហ៊ុយ**ចាប់ខ្លួន**ទៀវយីម**
 21 ហើយយល់ថានឹងខំច្បាំងតទៅពុំឈ្នះទ័ព**ឡៅពី** ក៏នាំគ្នាចូលទៅគំនាប់ចុះចូល។
 22 ជួបក៏**តៀវហ៊ុយ** នូវអស់នាយទ័ពនាយកងទាំងពួង លុះបានជ័យជម្នះហើយ ក៏នាំ
 23 គ្នាលើកត្រឡប់ទ័ពមកបន្ទាយ។ ជួបក៏ទើបយកខ្លួន**តោអេង**ទៅជូន**ឡៅពី** ៗក៏មិន

1 បានយកទោសតោអេង ត្រឡប់ឲ្យបំណាច់រង្វាន់ទៅវិញ។ ខណៈនោះ តៀវហ៊ុយក៏
2 នាំយកខ្លួនទៀវយីមចូលទៅជូនឡៅពី ៗសួរថា បណ្តានាយទាហានដែលមានក្នុង
3 ស្រុកសែឈួននេះ ក៏រមែងខ្លាចអំណាចយើងចូលមកគំនាប់អស់ហើយ នៅតែខ្លួន
4 អ្នកឯងមួយនេះ ហេតុម្តេចទើបមករឹងទទឹងនឹងយើងខ្លាំងម៉្លេះ? ដែលខ្លួនមិនព្រមចុះ
5 ចូលយើងដូច្នេះ ព្រោះគិតឃើញប្រការម្តេច?

6 ទៀវយីមឮឡៅពីនិយាយដូច្នេះក៏ខឹងណាស់ មិនបានខ្លាចដល់សេចក្តីស្លាប់
7 ស្រែកគំហកថា ខ្លួនយើងជាជាតិទាហានមិនមានខ្លាចអន្តរាយស្តាយជីវិត គិត
8 ត្រឡប់ទៅចំណុះចុះចូលដល់អ្នកដទៃប្រាថ្នានឹងរក្សាជីវិតវិញ មិនស្រឡាញ់ស្រុក
9 នោះក៏មិនគួរជាមនុស្សទៀងត្រង់នឹងនាយចៅហ្វាយ ធម្មតាស្រីដែលល្អក៏មិនត្រូវ
10 ប្រាថ្នាស្វាមីដល់ពីរ បើលោកនឹងបង្ខំឲ្យយើងចំណុះចុះចូលនោះ បើទទឹងពុំឈ្នះក៏
11 ត្រូវតែគំនាប់ទៅ តែយើងនៅមិនមានចិត្តនឹងគិតភក្តីមេត្រីដល់លោកទេ ហើយក៏ជេរ
12 ឡៅពីជាពាក្យទ្រគោះអសុរោះខ្លាំងណាស់។ ខុងបេងឮដូច្នេះក៏ខឹងណាស់ បង្គាប់
13 ឲ្យទាហាននាំខ្លួនទៀវយីមទៅប្រហារជីវិតបងៗ។

14 ឡៅពីឃើញថាទៀវយីមជាមនុស្សត្រង់សុចរិតនឹងនាយចៅហ្វាយ ក៏ឲ្យមាន
15 ចិត្តគិតសង្វេគ ទើបនាំយកសពទៀវយីមទៅបញ្ចុះទុកនៅទីដើមស្ពានគិមង៉ាន់កៀវ
16 ប៉ោ ហើយនាំឲ្យចារិកអក្សរដាក់នៅច្នៃឆ្នាក់ទុកថា “ទៀវយីមជាមនុស្សត្រង់” ប្រាថ្នា
17 នឹងឲ្យមនុស្សទាំងពួងយកតួយ៉ាងតទៅមុខ។

18 លុះព្រឹកឡើង ឡៅពីប្រើដៀមង៉ាន់និងងងឹ រួមបណ្តានាយទាហានកូនទាហាន
19 ក្នុងស្រុកសែឈួន ដែលចូលមកនៅនឹងឡៅពីនោះ លើកទាហានជាមុខចូលទៅក្នុង
20 ស្រុកឡុកសៀ លុះទាហានលើកទៅដល់ជើងកំផែងហើយ ក៏ស្រែកហៅឡៅឈុន
21 និងឡៅកុយថា ការប្រទាល់គ្នាដល់ប៉ុណ្ណេះហើយ កុំបីរឹងទទឹងតទៅទៀតឡើយ ចូរ
22 ប្រញាប់បើកទ្វារចេញមកគំនាប់ឡៅពីដោយល្អទៅចុះ ទោះនឹងខំមាននៅក៏ឃើញ

1 ថានឹងរក្សាការពារស្រុកនេះពុំបានទេ កុំឱ្យមកបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយដល់អាណា
 2 ប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងឡើយ។
 3 **ឡៅកុយ**ឈរនៅលើកំពែង បានឮសំឡេងស្រែកឡើងទៅដូច្នោះ ក៏ខឹងណាស់
 4 ស្រែកតបមកវិញជាពាក្យទ្រគោះអសុរោះ មិនមានគួរសមនឹងចំណុះចុះបាញ់។
 5 **ងៀមង៉ាន់**ឃើញ**ឡៅកុយ**មានចិត្តព្រហ័នកោងកាចដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ចាប់លំពែង
 6 នឹងពួយឡើងទៅ ទទួល**ទៀវអេក**កាត់ក្បាល**ឡៅកុយ**ទម្លាក់ចុះមកឱ្យ ហើយក៏បើក
 7 ទ្វារស្រុកចេញមកទទួល**ងៀមង៉ាន់** មានចិត្តត្រេកអរណាស់ ទើបនាំទាហាន
 8 ទាំងពួងចូលទៅក្នុងស្រុក។
 9 **ឡៅឈុន**ឃើញទាហាន**ឡៅពី**ចូលស្រទៅ ក៏ឱ្យបើកទ្វារទិសខាងកើតនាំ
 10 ទាហានស្រួតរត់ចេញទៅស្រុកសែឈួន លុះ**ឡៅពី**ចូលទៅក្នុងស្រុកហើយក៏សួរថា
 11 នរណាមានសេចក្តីស្វាមីភក្តិនឹងយើង បានកាត់ក្បាល**ឡៅកុយ**ទម្លាក់មកឱ្យនោះ?
 12 **ងៀមង៉ាន់**ឆ្លើយថា **ទៀវអេក**នោះដែលមកគំនាប់លោក បានកាត់ក្បាល**ឡៅកុយ**
 13 ទម្លាក់បោះមកឱ្យ។ **ឡៅពី**ក៏ឱ្យបំណាច់រង្វាន់ដល់**ទៀវអេក**ជាច្រើន ហើយក៏ចាត់
 14 ចែងអ្នកស្រុកឱ្យនៅជាសុខមិនឱ្យទាហានណាទៅបៀតបៀនឱ្យកើតអន្តរាយ។
 15 **ខុងបេង**ថា ឥឡូវស្រុកឡូកសៀបានមកយើងហើយ ឯស្រុកសែឈួនក៏ដូចជា
 16 នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើងដែរ បើយើងនឹងលើកទៅវាយយកវេលាណាក៏បាន តែ
 17 អាណាខេត្តដែលត្រូវចំណុះស្រុកសែឈួននោះមិនទាន់រាបទាប សុំឱ្យលោកចាត់
 18 **ទៀវអេក** និង**ងឺអ៊ុំ**ឱ្យនាំជួរឡើងលើកទាហានទៅប្រាបប្រាមស្រុកតេងតាំង ឱ្យ
 19 **ងៀមង៉ាន់**និង**តោអេង**នាំភ្ញៀវហ៊ុយលើកទាហានទៅសង្កត់ស្រុកតេកយ៉ុង ដែលនៅ
 20 រឹងទទឹងនោះឱ្យចុះចូលជាប្រក្រតី ចាត់ចែងមុខមន្ត្រីឱ្យនៅរក្សាស្រុកតាមភូមិលំនៅ
 21 ស្រេចហើយ ទើបឱ្យលើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុកសែឈួនឱ្យព្រមគ្នា។ នាយទ័ព
 22 នាយកងទាំងពួង លុះបានទទួលការដែល**ខុងបេង**ចាត់ចែងដូច្នេះហើយ ទាំងអស់គ្នា
 23 ក៏លើកទាហានចេញទៅ។

1   **ខុងបេង**ក៏សួរអ្នកស្រុកសែលឃ្លានថា   យើងនឹងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុក
2   សែលឃ្លានក្នុងគ្រានេះ តើតាមផ្លូវដែលនឹងលើកទៅនោះ មានគយបន្ទាយជាទីរាំងផ្លូវ
3   នៅប៉ុន្មានអន្លើ? ពួកអ្នកស្រុកឆ្លើយជម្រាបថា មានគយក៏មកកុក ជាបន្ទាយធំមាំមួន
4   ណាស់នៅតំបន់នោះ មួយទៀត គយក៏មកកុកនោះទាហានក៏ស្រុះស្រួល ទាំងខ្លាំងពូកែ
5   មានថ្មីដែលណាស់ បើវាយបានបន្ទាយនោះហើយ ក៏មិនមានទីដទៃនឹងទទឹងទៀតបាន
6   នឹងលើកទៅវាយយកស្រុកសែលឃ្លានបានដោយងាយណាស់។

7   **ខុងបេង**ដឹងដូច្នោះ ក៏ឱ្យប្រុងប្រៀបរៀបទាហាននឹងលើកទៅ **ហួតចេង**ថា
8   ដែលលោកនឹងលើកទៅវាយយកស្រុកសែលឃ្លាននោះ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា អាណា
9   ប្រជានុរាស្ត្រនឹងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយណាស់ សុំឱ្យលោកបង្អង់កងទ័ពទុកសិន
10 ព្រោះស្រុកឡូកសៀក៏បានជារបស់លោកហើយ ស្រុកសែលឃ្លានដូចនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ
11 លោកដែរ។ ខ្ញុំបាទនឹងមានសំបុត្រទៅដល់**ឡៅជឿង**មួយច្បាប់ ឱ្យចេញមកចំណុះ
12 ចុះចូលលោកតាមប្រពៃណី **ឡៅជឿង**ដឹងថាស្រុកឡូកសៀកនេះបានមកលោកហើយ
13 ក៏នឹងព្រមចំណុះមិនខាន បើជាវិងទទឹងប្រការម្តេច សឹមយើងលើកទ័ពទៅវាយជា
14 ក្រោយ។ **ខុងបេង**យល់ត្រូវផង ទើបឱ្យបង្អង់កងទ័ពឈប់ ហើយឱ្យ**ហួតចេង**មាន
15 សំបុត្រទៅដល់**ឡៅជឿង**។

16   **ឯឡៅឈុន** លុះរត់ទៅដល់ស្រុកសែលឃ្លានហើយ ក៏ពណ៌នាប្រាប់ហេតុដំណើរ
17 ឱ្យបិតាស្តាប់គ្រប់ប្រការ **ឡៅជឿង**ក៏ឱ្យប្រមូលមន្ត្រីខ្ញុំរាជការចូលមកប្រឹក្សាថា
18 ឥឡូវស្រុកឡូកសៀកខូចហើយ មុខជា**ឡៅពី**នឹងលើកទ័ពចូលមកភ្ជាប់ដល់ស្រុកយើង
19 ឯនេះទៀតជាប្រាកដណាស់ យើងនឹងគិតការពារយ៉ាងណាឱ្យបានគង់ល្អតទៅ?

20   **តែ-ត** ទីប្រឹក្សាឆ្លើយថា **ឡៅពី**បានស្រុកឡូកសៀកមែន តែពួកទាហានសុទ្ធ
21 តែជាមនុស្សផ្តេសផ្តាស ព្រោះច្រើនតែពួកឈ្លើយ មិនបានជាចិត្តមួយនឹងជួយធ្វើការ
22 ឱ្យអស់ពីចិត្តទេ នឹងធ្វើការក៏ពុំសូវព្រមព្រៀងគ្នា ហើយតិចតួចផង មិនធ្ងន់នឹងធ្វើ
23 សង្គ្រាមនឹងយើងបាន សុំឱ្យលោកចាត់មនុស្សចេញទៅបណ្តាញកៀរយកអាណា

1 ប្រជានុរាស្ត្រក្នុងស្រុកប៉ាសេទិសខាងលិច ឲ្យឆ្លងស្ទឹងប៉ោស៊ុយចូលមកនៅត្រើយ
2 ខាងស្រុកយើងឲ្យអស់ ហើយឲ្យដុតបំផ្លាញស្បៀងអាហារដែលនាំយកមិនបាននៅ
3 សល់ប៉ុន្មាននោះឲ្យអស់កុំឲ្យទុក បើឡើយនឹងលើកទ័ពមកព័ទ្ធស្រុកយើង ស្បៀង
4 អាហារក្នុងស្រុកយើងក៏មានច្រើនបរិបូរ ត្រូវតែខំរក្សាស្រុកទុកឲ្យមាំ កុំឲ្យធ្វើ
5 វិនាសបាន ឯឡើយពីមកពីស្រុកឆ្ងាយ គង់នឹងអស់ស្បៀងអាហារ បើទ្រាំនៅយូរតទៅ
6 យកស្រុកយើងមិនបាន អស់ផុតស្បៀងអាហារវេលាណាសេនាទាហានមានតែថយ
7 កម្លាំងចុះ ទោះនឹងធ្វើការក៏មិនពេញដៃ មុខជានឹងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅឯង ទាហាន
8 យើងមានកម្លាំងស្រុះស្រួលគ្នា ក៏នឹងលើកចោមវាយយកស្រុកវិញខាងចុងដែរ
9 មុខជានឹងចាប់ឡើយពីបានដោយងាយ ។

10 ឡើយជឿថា ធម្មតាសត្រូវមកធ្វើអន្តរាយ គួរតែរកខបាយការពាររក្សាស្រុក
11 ទុក កុំឲ្យអាណាប្រជានុរាស្ត្របានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ នេះសត្រូវលើកមកមិនទាន់
12 នឹងបានច្បាំងតកម្លាំងគ្នាឲ្យឃើញយ៉ាងណា ស្រាប់តែទៅកៀរយកគ្រួសារអ្នកស្រុក
13 ឲ្យកើតទុក្ខព្រាត់ទីលំនៅបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយទទេ យើងគួរមិនយល់ឃើញ
14 ផងសោះ។ កាលឡើយជឿកំពុងប្រឹក្សានោះ ទទួលអ៊ុយគួនយកសំបុត្រហូតចេញ
15 ចូលទៅឲ្យឡើយជឿ ៗហែកស្រោមមើលឃើញសេចក្តីថា ខ្ញុំបាទហូតចេញ សូម
16 គំនាប់មកដល់លោកជ្រាប ព្រោះពីដើមលោកមានចិត្តស្រឡាញ់ឡើយពីដោយសុចរិត
17 មិនមានគិតរង្សៀសពីអ្វីសោះ បានជាប្រើខ្ញុំបាទឲ្យនាំទាហានទៅទទួលឡើយពីមកដល់
18 ស្រុកសែឈួន ប្រាថ្នានឹងឲ្យជួយផ្តុះផ្តួនការពាររក្សាស្រុកឲ្យមានសេចក្តីសុខតទៅ
19 ឥឡូវលោកមកជឿកាន់យកពាក្យសម្តីមនុស្សញុះញង់ លោកក៏មិនបានស្ទង់ពិគ្រោះ
20 ឲ្យហ្មត់ចត់ ទើបបានសេចក្តីព្រាត់ឃ្លាតមេត្រីឡើយពីទៅវិញត្រឡប់បានសេចក្តី
21 ទោមនស្សជាទុក្ខម្តេចទៅជាសត្រូវនឹងគ្នា ឯឡើយពីក៏បានធ្វើការធំលើសលុបមិន
22 ឈប់បង្អង់មកដល់ប៉ុណ្ណោះហើយ មួយទៀតអាណាខេត្តឯទៀតក៏ចំណុះចុះចូលទៅ
23 ខាងឡើយពីអស់ហើយ នៅឡើយតែត្រឹមស្រុកសែឈួនប៉ុណ្ណោះ សូមឲ្យលោកត្រិះរិះ

1 ប្រែប្រួលសម្រួលតាមកាលៈទេសៈ គួរនឹងចំណុះចុះចូល**ឡៅ**ពីតាមប្រពៃណីទៅវិញ
 2 ស្រួលជាជាង ព្រោះ**ឡៅ**ពីជាមនុស្សប្រកបដោយសត្វពិតត្រង់ល្អណាស់ ហើយ
 3 មានចិត្តនោះស្មោះសរស្រឡាញ់អ្នកទាំងពួង គ្មានអាយាតព្យាបាទនរណា បើលោក
 4 ពិគ្រោះពិចារណាឃើញគួរនឹងការហើយ ក៏ឲ្យចេញមកគំនាប់តាមស្រួលទៅចុះ
 5 ដើម្បីនឹងបានសេចក្តីសុខតទៅ **ឡៅ**ពីមិនមានចង់សត្រូវនឹងលោកជាប្រាកដ។
 6 **ឡៅ**ជៀងមើលចប់សេចក្តីខឹងណាស់ ល្ហើសំបុត្រនោះចោលមួយរំពេច
 7 ហើយដេរថា អាចោរលក់ម្ចាស់ វាពោលមកយ៉ាងនេះ ប្រាថ្នានឹងយកប្រយោជន៍
 8 ចំពោះខ្លួនវា បង់កម្លាំងដែលបានទំនុកបម្រុងឲ្យវាមានយសសក្តិរៀងមក វាមិនយក
 9 ចិត្តស្រឡាញ់ដោយស្មោះត្រង់បង់សេចក្តីកតញ្ញសោះ ហើយក៏បណ្តេញអ្នកកាន់
 10 សំបុត្រនោះឲ្យថយចេញមួយរំពេច ទើបប្រើ**អ៊ុយហ្គុន**ជាប្អូនភរិយា និង**លីយៀម**ឲ្យ
 11 លើកទាហានបីម៉ឺនទៅរក្សាគយក៏មកទុកឲ្យមាំមួន។ **តាំងហោទី**ប្រឹក្សាក៏ចូលទៅ
 12 និយាយនឹង**ឡៅ**ជៀងថា សុំឲ្យលោកមានសំបុត្រទៅដល់**ទៀវឡូ**ចៅហ្វាយស្រុក
 13 ហាន់តុង សូមឲ្យលើកកងទ័ពមកជួយចុះ មុខជាតស៊ូនឹង**ឡៅ**ពីបាន។ **ឡៅ**ជៀងថា
 14 ដែលអ្នកនឹងឲ្យទៅសុំកងទ័ពស្រុកហាន់តុងមកជួយនោះ **ទៀវឡូ**និងយើងក៏ជា
 15 សត្រូវនឹងគ្នា កាលណាគេនឹងមកជួយ។
 16 **តាំងហោ**ថា ទោះបី**ទៀវឡូ**ទាស់អធ្យាស្រ័យនឹងយើងយ៉ាងណាតែវេលានេះ
 17 **ឡៅ**ពីធ្វើការធំលើសលុបខ្លាំងណាស់ បើបានស្រុកសែឈ្នួនវេលាណា ក៏គង់នឹង
 18 ទន្ទ្រានទៅយកស្រុកហាន់តុងទៀតជាប្រាកដ ព្រោះស្រុកសែឈ្នួនដូចនៅត្រង់រឹម
 19 បបួរមាត់ ស្រុកហាន់តុងឧបមាដូចធ្មេញ បើបបួរមាត់ភ្លាត់ច្រហទៅហើយ មិន
 20 លែងឡើយនឹងឃើញធ្មេញនោះ ព្រោះនៅជិតគ្នាណាស់ សូមឲ្យលោកមានសំបុត្រ
 21 ទៅនិយាយទុកថា **ឡៅ**ពីវេលានេះធ្វើការមានកម្លាំងជិតពេញផែនដីទៅហើយ សុំឲ្យ
 22 **ទៀវឡូ**រិះគិតជួយទៅវិញទៅមកកុំឲ្យអន្តរាយស្រុកទាំងសងខាង **ទៀវឡូ**ក៏គង់នឹង

1 គិតខ្លាចមិនអាចបង្កង់ឈប់ទេ យូរឆាប់ក៏គង់នឹងលើកពលធុរកិច្ចយលោកទេ
2 ឡៅជឿងយល់ឃើញត្រូវផង ក៏តែងសំបុត្រចាត់បម្រើឱ្យកាន់ទៅដល់ទៀវឡ។

3

4

5 លោកអ្នកអានអាចស្វែងរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

6 www.khmerliterature.wordpress.com

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

រឿង សាមគ្គី
អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-គន ប្រែរៀបរៀង
កណ្តុទី ៥៤

ចារិកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុន ដាវ៉ា

(តាំងពីម៉ាយ៉ាវបែកទ័ពរត់ពីចូរទៅ ទៅនៅស្រុកផៀវក្រៅស្រុកចិន ហើយ
វិលមកវាយស្រុកគីជីវ រហូតដល់គូនអ៊ុយមានបម្រើទៅសុំឡៅពីតស៊ូនិងម៉ាយ៉ាវ។
ខុងបេងមានសំបុត្រទៅឃាត់គូនអ៊ុយ ៗក៏ឈប់ខានមិនបានចូលទៅដល់ឡៅពី។)

ឯម៉ាយ៉ាវកាលបែកទ័ពរត់ពីចូរ ទៅពីទន្លេអ៊ុយហោ គ្រានេះក៏ទៅនៅ
ស្រុកផៀវក្រៅដែនស្រុកចិនបានប្រហែលបីខែ ក៏បញ្ចុះបញ្ចូលទាហានបានជាច្រើន
ក៏ទៅវាយយកអាណាខេត្តតំបន់ដែលចំណុះចូរបានជាច្រើនអន្លើ ហើយក៏លើកទៅ
វាយស្រុកគីជីវ អ៊ុយខងចៅហ្វាយស្រុកគីជីវ ឲ្យសំបុត្រទៅដល់ហៃហ្វឺងឲ្យ
លើកទៅជួយ។ ហៃហ្វឺងក៏ព្រងើយកន្តើយមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ មិនបានឲ្យ
ដំណឹងទៅដល់ចូរ ៗមិនបានលើកទ័ពទៅជួយអ៊ុយខងសោះ។ អ៊ុយខងចេះតែចាំកង
ទ័ពហៃហ្វឺងជាយូរថ្ងៃណាស់ មិនឃើញលើកទៅសោះ កងទ័ពម៉ាយ៉ាវក៏លើក
ព័ទ្ធស្រុក។ អ៊ុយខងគិតនឹងលើកទ័ពចេញទៅចំណុះចុះចូលម៉ាយ៉ាវ។

ពេលនោះអៀវហ្វឺងនាយទាហានចូលទៅស្រែកឃាត់ហាមថា ដែលនឹងលើក
ចេញទៅចំណុះចុះចូលម៉ាយ៉ាវតែម្តងនោះ ខ្ញុំមិនពេញចិត្តសោះ ព្រោះម៉ាយ៉ាវជា
មនុស្សអាក្រក់នឹងចៅហ្វាយនាយ មិនបានសុចរិតពិតត្រង់សោះ ត្រូវការអ្វីនឹង
ចេញទៅចំណុះបើខុសក៏ស្ទើរតែស្លាប់ក្នុងស្រុកតែម្តងទៅជាជាង។ អ៊ុយខងថា ឥឡូវ
បើការបុគ្គលទាល់ត្បូងមកដល់ប៉ុណ្ណោះហើយ អ្នកឯងនឹងមកឃាត់ហាមយើងមិនឲ្យ
ចេញទៅចំណុះចុះចូលគេធ្វើម្តេចបាន។ អ៊ុយខងមិនស្តាប់ក៏បើកទ្វារស្រុកចេញទៅ
ទទួលម៉ាយ៉ាវឲ្យចូលទៅក្នុងស្រុកហើយគំនាប់តាមប្រពៃណី។ ម៉ាយ៉ាវទៅដល់

1 ស្រុកគឺជីវហើយថា អ្នកឯងបើកទ្វារទទួលគំនាប់យើងគ្រានេះ នឹងបានចំណុះចុះ
2 ចូលតាមសុភាពសុចរិតពិតត្រង់ក៏ទេ ហេតុពីព្រោះទាល់ច្រកនឹងរកទីចៀសវាងមិន
3 បានហើយ បានជាធ្វើដូច្នេះ បើអ្នកឯងស្មោះត្រង់ភក្តីនឹងយើង ក៏គួរធ្វើពីដើមដំបូង
4 តាមស្រួលទៅចុះ នេះពុំមែនធ្វើតាមអំពើសុចរិតពិតត្រង់ យូរទៅក៏គង់នឹងគិត
5 ប្រទូសវាយយើងវិញ យើងនឹងជឿទុកចិត្តក៏មិនបាន ថាហើយក៏បង្គាប់ទាហានឱ្យ
6 នាំយកខ្លួនអ៊ុយខងនិងគ្រប់គ្រូទៅប្រហារជីវិតទាំងអស់។ ទាហានទាំងពួងក៏ជម្រាប
7 ថា អៀវហ្នឹងនេះជាទាហានអ៊ុយខង កាលពីដើមអ៊ុយខងនឹងចង់ចេញមកគំនាប់លោក
8 នោះ អៀវហ្នឹងឃាត់ហាមទទឹងនឹងចិត្តលោក គឺគ្មានចិត្តភក្តីនឹងលោកសោះ សុំឱ្យ
9 លោកយកអៀវហ្នឹងទៅសម្លាប់ចេញ។ ម៉ាឈៀវថា អៀវហ្នឹងទទឹងទាស់ដូច្នោះជា
10 ប្រពៃណី ព្រោះជាមនុស្សទៀងត្រង់នឹងសម្លាប់ចេញពុំគួរ គួរតាំងអៀវហ្នឹងឱ្យជា
11 នាហ្នឹងធំនៅរក្សាស្រុកគឺជីវ។ អៀវហ្នឹងគំនាប់ហើយថា ឥឡូវភរិយាខ្ញុំបាទស្លាប់ ឯ
12 ស្រុកលិមអៀ នឹងសុំលាលោកទៅតែងការសពមួយខែពីរខែសិន បើស្រេចការ
13 ហើយ ខ្ញុំបាទនឹងត្រឡប់វិលមករកលោកវិញ។ ម៉ាឈៀវក៏ព្រមអនុញ្ញាតឱ្យអៀវហ្នឹង
14 ទៅ។ អៀវហ្នឹងលាម៉ាឈៀវទៅដល់ស្រុកឡុកសេ ដែលកៀវយឹមជាកូនរបស់មាតា
15 រក្សាខេត្តនៅនោះ ក៏ត្រង់ចូលទៅរកមាតាកៀវយឹម គំនាប់ហើយយំសោកថា ខ្លួនខ្ញុំ
16 បាទទៅនៅធ្វើការជាមួយនឹងអ៊ុយខងឯស្រុកគឺជីវ មិនបានការពាររក្សានាយ
17 ចៅហ្វាយរបស់ខ្លួនឱ្យផុតសេចក្តីអន្តរាយ ទទួលម៉ាឈៀវអាសត្រូវផែនដីមក
18 សម្លាប់អ៊ុយខងទៅ ខ្ញុំបាទមិនដឹងបើនឹងគិតម្តេច ព្រោះខ្មាសមុខមិនដឹងនឹងយកទៅ
19 ទុកឯណាបានឡើយ បានសេចក្តីអប្បបរមាដល់បណ្តាជនអ្នកស្រុកទាំងពួងខ្លាំង
20 ណាស់ ព្រោះធ្វើមនុស្សរក្សានាយចៅហ្វាយមិនបាន ឥឡូវអាណាប្រជានុរាស្ត្រក្នុង
21 ស្រុកគឺជីវក៏ក្តៅក្រហាយឈឺចិត្តតែគ្រប់គ្នា គិតនឹងប្រទូសវាយម៉ាឈៀវវិញឱ្យបាន
22 ហេតុអ្វីបងខ្ញុំបានធ្វើដល់ចៅហ្វាយស្រុកឡុកសេ មិនបានចាត់ចែងទាហានលើកទៅ
23 ជួយកម្ពាត់សត្រូវចេញ ខំនៅស្ងៀមទៅបាន មិនមានឈឺចិត្តសោះឡើយ។

1 មាតាកៀវយីមជាចាស់មានអាយុ៨២ ឮដូច្នោះក៏ឱ្យហៅខ្លួនកៀវយីមមក
2 ប្រាប់ថា ឥឡូវស្រុកគឺជីវ មានទ័ពម៉ាលៀវលើកទៅប្រទូសវ៉ាយ អ៊ុយខងក្បែរជីវិត
3 ទៅហើយ ចៅក៏នៅព្រងើយមិនលើកទាហានទៅជួយ ទាល់តែអន្តរាយស្រុកបានទៅ
4 គេអស់ ទោសកំហុសក៏នឹងមានមកចំពោះខ្លួនចៅជាទម្ងន់មិនខាន បើដឹងការនេះទៅ
5 ដល់ចូរគូរវេលាណាក៏នឹងយកទោសវេលានោះ ហើយនិយាយនឹងអៀវហ្ន៎ថា ខ្លួនចៅ
6 ខាងនេះបានទទួលគំនាប់ជាប់ប្តេជ្ញានឹងម៉ាលៀវ ៗក៏ជឿចិត្តឥតពិភាល់តម្កើងខ្លួនឱ្យ
7 ធ្វើនាហ្នឹងបានស៊ីបៀវត្សគេហើយ ហេតុម្តេចក៏គេចមកគិតមិត្តទ្រូសនឹងគេវិញ ទៅ
8 ជាមនុស្សអកតញ្ញនិរគុណគេទៅទៀត។ អៀវហ្ន៎ឆ្លើយថា ដែលខ្ញុំបាទចំណុះចុះចូល
9 ម៉ាលៀវនោះមិនមែនជាការសុចរិតប្រាកដទេ ប្រាថ្នាគ្រាន់តែដោះជីវិតខ្លួនប៉ុណ្ណោះ
10 ដើម្បីនឹងអនុគ្រោះដល់អ្នកស្រុក បានជាប្រែមុខមកដល់នេះ ព្រោះនឹងគិតធ្វើការសង
11 សឹកវិញឱ្យបាន។ កៀវយីមថា ម៉ាលៀវនោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ដែលនឹងគិត
12 កម្ចាត់ចេញក៏កម្រ។ អៀវហ្ន៎ថា ទោះបីថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក៏មែន តែមិនបានជាមនុស្ស
13 មានសតិបញ្ញាដែលនឹងយល់ការរាក់ជ្រៅក្នុងផ្លូវសង្គ្រាមប៉ុន្មានទេ ប្រសិនបើលោក
14 នឹងគិតកម្ចាត់ចេញក៏គង់បាន។ កាលខ្ញុំបាទនឹងមកនោះ ក៏បានណាត់ការទុកនឹង
15 ឡេងខ្វាន់, ទៀវហេង បើបងនឹងលើកទាហានទៅកម្ចាត់ម៉ាលៀវវេលាណា អ្នក
16 ទាំងពីរក៏នឹងទទួលជាកលសឹក ចាត់ការក្នុងស្រុកស្រាប់ហើយ។

17 មាតាកៀវយីមថា បើដូច្នោះចូរទៅគិតកម្ចាត់ចេញឱ្យឆាប់ចុះ បើលុះទុកឱ្យ
18 យូរទៅគេក៏មានគំនិតគិតឃើញការម្យ៉ាងៗ យើងក៏ធ្វើគេពុំបាន មានសេចក្តីលំបាក
19 ធម្មតាកើតមកជាមនុស្សរាល់គ្នា នរណាៗក៏ត្រូវតែស្លាប់ម្តងម្នាក់ដូចគ្នា បើចៅនឹង
20 ធ្វើសង្គ្រាមហើយ មិនត្រូវគិតខ្លាចសេចក្តីស្លាប់នោះឡើយ។ មួយទៀតក៏មិនត្រូវគិត
21 អាស័យរាមុខរាក្រោយដល់ម្តាយនេះឡើយ បើថាព្រួយវិតក្នុងដល់ម៉ែហើយ ម៉ែក៏នឹង
22 ស្លាប់ឱ្យហើយរួចសឹមទៅចុះ។ ម្តាយគិតនេះគឺកុំឱ្យព្រួយរវល់ដល់ទៅកៀវយីម ។

1 ឮមាតាថា ក៏ចាត់ឱ្យទៀវតាំងចាត់ចែងទាហានត្រៀមទុកព្រម រួចលើកទៅជាមួយ
2 អៀវហ្ន៎។

3 ម៉ាឈៀវលុះដឹងថា អៀវហ្ន៎ទៅប្រាប់កៀវយឹមឱ្យលើកទ័ពមកនឹងធ្វើ
4 អន្តរាយដល់ខ្លួនដូច្នោះក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ តាំងតែលើកទាហានចេញពីស្រុកគឺជីវទៅ
5 ជាមួយបាំងតេក និងម៉ាតាយ ប្រាថ្នានឹងចាំរងទ័ពកៀវយឹម។ លុះកៀវយឹមលើក
6 ទាហានទៅដល់កណ្តាលផ្លូវក៏ប្រទះនឹងទ័ពម៉ាឈៀវ ទើបបរសេះចេញទៅបញ្ឈរ
7 នៅមុខទាហានទាំងពួងហើយស្រែកថា អាស្រូវផែនដី ឯងបើចង់តស៊ូនឹងអញក៏ចូល
8 មកចុះ។ ម៉ាឈៀវខឹងលើសកម្លាំង តាំងតែបរពលចូលវាយប្រកាបជាប់ដៃគ្នា
9 សម្លាប់ទាហានកៀវយឹមស្លាប់ច្រើនណាស់។ កៀវយឹម, អៀវហ្ន៎តស៊ូមិនបាន ក៏
10 បំផាយសេះរត់ ម៉ាឈៀវបានទំនងក៏ចេញតាមទៅ។ ទៀវតាំងទាហានកៀវយឹម
11 ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានស្ទាក់ទ័ពពីក្រោយ។ កៀវយឹមក្រឡេកមកឃើញក៏
12 ត្រឡប់មុខមកតវិញ។ ម៉ាឈៀវក៏នៅក្នុងចំណោមទ័ព ចេះតែរាប់រងការពារខ្លួនទៅ
13 វិញទៅមក។

14 ទទួលហែហ្ន៎អៀនលើកកងទ័ពស្រួចចូលមកប្រសព្វគ្នា ក៏ដេញទាហានឱ្យ
15 ចូលប្រកាបប្រចាក់ជួយកៀវយឹម។ ទាហានទាំងបីកងក៏ចូលប្រយុទ្ធជុំវិញខ្លួន
16 ម៉ាឈៀវ ៗលើសកម្លាំងនឹងតស៊ូពុំឈ្នះ ក៏ស្ទុះបំពេញទម្លាយរត់ទៅ ដល់ភ្នំស្រាង ល្មម
17 ទៅដល់ស្រុកគឺជីវក៏ហៅឱ្យបើកទ្វារទទួល។ ទៀវហង, ឡេងខ្វាន់ ដែលនៅក្នុង
18 ស្រុកនោះ មិនឱ្យបើកទ្វារទទួល។ តាំងតែឡើងលើកំពែង ហើយឱ្យទាហានបាញ់ធ្នូ
19 ចម្រុះចុះមក ហើយស្រែកជេរមកចំពោះមុខម៉ាឈៀវ ៗឃើញដូច្នោះក៏ឈឺឆ្អល់នេះ
20 ក្នុងចិត្ត ហាក់បីដូចភ្លើងគរលើដើមទ្រូងធ្លាក់ចុះពីលើសេះដល់បីបួនដង មិនដឹងដែល
21 នឹងធ្វើប្រការម្តេច។

22 ខណៈនោះហែហ្ន៎អៀនឃុំទាហានលើកទ័ពតាមមកទាន់ម៉ាឈៀវ ៗទាហាន
23 តិចណាស់ ក៏វាយទម្លាយស្ទុះរត់ទៅ ទទួលប្រទះនឹងទ័ពកៀវយឹមនិងអៀវហ្ន៎ស្ទាក់

1 នៅពីមុខ **ម៉ាលៀវ**បរសេះពុះពារទម្លាយទាហានទាំងឡាយចេញទៅផុតអស់។
2 **ទៀវតាំង**ក៏លើកជូនថែមទៅជាក្រោយ ក៏ចោមព័ទ្ធម៉ាលៀវជុំវិញ កាប់សម្លាប់
3 ទាហានស្លាប់ដេរដាស។ **ម៉ាលៀវ**, **ម៉ាតាយ** និង**បាំងតេក**ឃើញទាហានសល់នៅ
4 ប្រហែលហាសិបនាក់ ក៏បរសេះគេចនាំទាហានទាំងនោះស្ទុះរត់ចេញរួចទៅ តាំងពី
5 ថ្ងៃ លុះយប់ទៅដល់ស្រុកឡុកសេ ដើរទៅដល់ក្បែរកំផែង ទាហានក្នុងស្រុកឡុកសេ
6 មិនបានសង្កេតព្រោះយប់ងងឹតណាស់ សម្គាល់ថា**កៀវឃឹម**ចោហ្វាយស្រុក លើក
7 ត្រឡប់ទៅវិញក៏បើកទ្វារទទួល។ **ម៉ាលៀវ**ក៏នាំទាហានកន្លងចូលទៅក្នុងស្រុកបាន
8 ហើយដេញកាប់សម្លាប់អ្នកស្រុកស្លាប់ជាច្រើនណាស់ រួចចូលទៅចាប់យកម្តាយ
9 **កៀវឃឹម**មកក្រៅផ្ទះ។ មាតា**កៀវឃឹម**មិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ចង្អុលមុខដេរ**ម៉ាលៀវ**
10 ថា អាសត្រូវផែនដី អាងងសម្លាប់អញជាស្រីក៏តាមចិត្តចុះ។ **ម៉ាលៀវ**ខឹងណាស់ក៏
11 យកគ្របីកាប់មាតា**កៀវឃឹម**ស្លាប់។ លុះព្រឹកឡើង**ហៃហ្វឺង**ដឹងដំណឹងក៏លើក
12 ទាហានដិតតាមមកទៀត។ **ម៉ាលៀវ**រត់ចេញពីស្រុកឡុកសេទៅ ក៏ជួបប្រទះនឹង
13 **អៀវហ្វឺង**លើកទាហានតាមមកក្រោយទៀត **ម៉ាលៀវ**ក៏បរសេះចូលប្រយុទ្ធនឹង
14 **អៀវហ្វឺង** កាប់សម្លាប់ទាហាន**អៀវហ្វឺង**ស្លាប់ច្រើនណាស់។ **អៀវហ្វឺង**ត្រូវលំពែងពិការ
15 ធ្ងន់ពន់ប្រមាណក៏មិនបានរត់ចូលតស៊ូនឹង**ម៉ាលៀវ**ជាសាហាស ទទួល**ហៃហ្វឺង**
16 លើកត្រឡប់តាមពីក្រោយជួយ**អៀវហ្វឺង**។ **ម៉ាលៀវ**ក្រឡេកឃើញទាហានខ្លួនសល់
17 តែប្រាំពីរនាក់ ក៏នាំ**បាំងតេក**, **ម៉ាតាយ**នូវទាហានទាំងនោះគេចទៅ។

18 **ហៃហ្វឺង**បានកម្ចាត់**ម៉ាលៀវ**បែករត់ទៅហើយ ក៏លើកទាហានទៅប្រាប
19 ប្រាមអាណាខេត្តឡុកសេបានរាបទាបជាប្រក្រតីគ្រប់តំបន់ តាំងឲ្យ**កៀវឃឹម**នៅ
20 រក្សាស្រុកនោះដូចដើម ទើបនាំយក**អៀវហ្វឺង**ដែលត្រូវរបួស ឡើងរទេះត្រឡប់ទៅ
21 ក្រុងហ្វឺតោ ប្តឹងការឲ្យ**ចូឡូ**ជ្រាបគ្រប់ប្រការ។ **ចូឡូ**ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់
22 ទើបតាំងឲ្យ**អៀវហ្វឺង**ជានាហ្មឺនធំ។

1   ខណៈកាលម៉ាឈៀវបែកទៅនោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងបាំងតេក, ម៉ាតាយថា ឥឡូវ
2   នេះយើងនឹងរកទីអាស្រ័យមិនបានឡើយ នឹងទៅពីងពាក់លើកស្រុកទិសឯកើតនិងឯ
3   លិចក៏សឹងជាដែនតំបន់របស់**ច្បង**ទាំងអស់   យើងនឹងនាំគ្នាទៅប្រាស្រ័យនៅនឹង
4   **ទៀវឡ**ឯស្រុកហាន់តុងចុះ។ លុះប្រឹក្សាគ្នាហើយ **ម៉ាឈៀវ**, **បាំងតេក** និង**ម៉ាតាយ**ក៏
5   នាំទាហានប្រាំនាក់ចូលទៅនៅក្នុងស្រុកហាន់តុងជាមួយនឹង**ទៀវឡ** ៗក៏ទទួលរាប់
6   អានស្រឡាញ់ពេញចិត្តណាស់ ទើបនិយាយនឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា ឥឡូវ**ម៉ាឈៀវ**
7   មកនៅនឹងយើងហើយ   ដែលយើងនឹងគិតធ្វើការទៅខាងមុខនោះឃើញថាស្រួល
8   ណាស់ ខាងទិសឯកើតក៏នឹងបានតស៊ូនឹង**ច្បង** ខាងទិសឯលិចក៏នឹងគិតយកស្រុក
9   សែឈួន គ្រានេះសត្រូវដែលមានខ្លួនក៏នឹងកោតក្រែងរអែងខ្លាច ព្រោះ**ម៉ាឈៀវ**មាន
10 អំណាចខ្លាំងពូកែមកជាកម្លាំងយើងហើយ   គួរតែយើងនឹងលើកកូនក្រមុំយើងឲ្យ
11 យកគ្នាជាស្វាមីភរិយា នៅនឹងគ្នាតាមប្រវេណី។

12   **អៀវប៉ែក**ហាមឃាត់ថា ដែលលោកនឹងលើកបុត្រីឲ្យជាភរិយា**ម៉ាឈៀវ**នោះ
13 ខ្ញុំបាទមិនពេញចិត្តសោះ ព្រោះ**ម៉ាឈៀវ**នោះអភ័ព្វនឹងរក្សាបុត្រភរិយារបស់ខ្លួនក៏
14 មិនគង់ម្តងទៅហើយ វេលានេះបើលោកលើកបុត្រីទៅទៀត តទៅមុខក៏គង់នឹងរក្សា
15 បុត្រលោកពុំបានដូចគ្នា គង់នឹងលះបង់ឲ្យអន្តរាយជាប្រាកដពុំខាន សូមឲ្យលោករិះ
16 គិតអានសិន។ **ទៀវឡ**យល់ឃើញត្រូវ ក៏មិនបានលើកកូនក្រមុំឲ្យ**ម៉ាឈៀវ**វិញ។
17 **ម៉ាឈៀវ**ដឹងថា**អៀវប៉ែក**ឃាត់ខាងរាំងរាជ្ជថ្នាក់ក៏ទាស់តូចិត្តខ្លាំងណាស់ គិតខឹងនឹង
18 **អៀវប៉ែក**មិនរសាយ គិតនឹងប្រទូសរ៉ាយឲ្យបានវិញ។ **អៀវប៉ែក**ដឹងខ្លួន ក៏ប្រឹក្សានឹង
19 **អៀវសុង**ជាបងថា នឹងជួយកម្ចាត់**ម៉ាឈៀវ**ចេញ។

20   **ឯអ៊ុយគួន**ដែលកាន់សំបុត្រមកពីស្រុកសែឈួននោះ លុះទៅដល់ហើយក៏យក
21 សំបុត្រនោះទៅជូន**ទៀវឡ** ៗបានទទួលមើលឃើញសេចក្តីថា **ឡៅជឿង**ជម្រាបមក
22 **ទៀវឡ**បានជ្រាប ដ្បិតឥឡូវនេះ**ឡៅពី**លើកទ័ពមកធ្វើអន្តរាយដល់ស្រុកសែឈួន
23 ហើយ គិតប្រុងនឹងធ្វើការឲ្យទូលំទូលាយតទៅទៀត ឯស្រុកសែឈួន និងស្រុក

1 ហាន់តុងនោះ ក៏ឧបមាបីដូចបបួរមាត់និងធ្មេញជិតគ្នាណាស់ បើឡើងវិញបាន
2 ស្រុកសែលឃ្លូនហើយ ក៏គង់នឹងរាលដាលមកវាយយកស្រុកហាន់តុងមិនបង្អង់ខានទេ
3 អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងក៏នឹងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ការនេះសូមឲ្យអ្នកជួយ
4 លើកទាហានទាំងឡាយទៅជួយកម្ពុតឡើងវិញ បើសម្រេចបានការហើយ ខ្ញុំនឹង
5 លើកអាណាខេត្តឲ្យអ្នក២០តំបន់។ ទៀវឡើងវិញសំបុត្រដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់
6 ព្រោះចង់បានអាណាខេត្តសែលឃ្លូន ក៏ទទួលពាក្យនឹងអ៊ុយគួនថានឹងលើកទ័ពទៅ
7 ជួយ។

8 យៀមនៅឮដូច្នោះក៏និយាយហាមឃាត់ថា ឡើងវិញនិងលោកក៏ជាសត្រូវ
9 នឹងគ្នាដែលថាមក ព្រោះភារៈទាល់ខ្លួនហើយ មួយទៀត ការត្រង់នឹងវៀចនោះ ក៏
10 ពាក់កណ្តាលម្នាក់ ក្រែងថា ធ្វើការនោះសម្រេចហើយ នឹងប្រែត្រឡប់មិនព្រមឲ្យ
11 អាណាខេត្តមកវិញ នឹងមិនបង់កម្លាំងទេទៅឬ? សុំលោកកុំអាលជឿស្តាប់ពាក្យ
12 សម្តីឡើងវិញនោះសិន។ ខណៈនោះម៉ាឈៀវក៏ជម្រាបទៀវឡើងថា ខ្ញុំបាទបានមក
13 ប្រាស្រ័យពីងបុណ្យលោក ក៏នៅមិនទាន់បានធ្វើការអ្វីតបស្នងសងគុណសោះ ឥឡូវ
14 ឡើងវិញលើកកងទ័ពមកវាយបានតំបន់ហៃបាំងគួន ដែលជាគយសំខាន់របស់ស្រុក
15 សែលឃ្លូនហើយ វេលានេះខ្ញុំបាទនឹងសុំយកអាសាលើកទាហានទៅធ្វើការច្បាំងចាប់
16 យកខ្លួនឡើងវិញសម្លាប់ចេញ នោះឡើងវិញចៅហ្វាយស្រុកសែលឃ្លូននឹងមានសេចក្តី
17 ត្រេកអរ គង់នឹងលើកអាណាខេត្តដែលឡើង២០តំបន់ជូនលោកជាកំណត់មិនខាន។
18 ទៀវឡើងវិញដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ និយាយនឹងអ៊ុយគួនថា ឲ្យស្រួតត្រឡប់ទៅប្រាប់
19 ឡើងវិញចុះ ថាយើងនឹងព្រមជួយគ្នាទៅ ត្រាតែអស់កម្លាំង។ អ៊ុយគួនក៏លាទៀវឡើង
20 ត្រឡប់ទៅវិញ។

21 ខណៈនោះ ទៀវឡើងវិញចាត់ទាហានពីរម៉ឺន ឲ្យអៀវប៉ែកកាន់កាប់ទៅជាមួយនឹង
22 ម៉ាឈៀវតែវេលានោះ បាំងតែកមានផុរឈើ ម៉ាឈៀវក៏ចាត់ឲ្យមនុស្សនៅពិភក្តិរក្សា

1 ស្រុកហាន់តុងលុះបានឮក្បួនជោគល្អ ម៉ាឈៀវនិងម៉ាតាយជាបួនក៏លើកកងទ័ពចេញ
2 ពីស្រុកតម្រង់ទៅគយហៃបាំងគួន។

3 ឯឡៅពី កាលតាំងនៅស្រុកឡកសៀ ហួតចេញក៏ប្រាប់ឡៅពីថា ខ្ញុំបាទឲ្យ
4 សំបុត្រសម្ងាត់ទៅដល់ស្រុកសែលឃួន ដើម្បីនឹងឲ្យធ្វើជាកលសឹកខាងក្នុង នោះអ្នក
5 កាន់សំបុត្រត្រឡប់មកប្រាប់ខ្ញុំបាទវិញថា តែ-តទីប្រឹក្សា ប្រើទាហានចេញទៅដុត
6 សៀងអាហាររបស់អ្នកស្រុកក្រៅ ហើយកៀរគ្រួនាំឆ្កែស្ទឹងប៉ុយស៊ុយមកឲ្យផុត
7 សត្រូវ ហើយបង្គាប់ទាហានដែលនៅរក្សាគយឲ្យនៅត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយកុំឲ្យចេញ
8 តច្បាំង។ ឡៅពី និងខុងបេងដឹងដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ថា កាលតែ-តឲ្យឡៅជឿងធ្វើ
9 ដូច្នោះ តើយើងនឹងគិតប្រការម្តេចទៅវិញ? ហួតចេញថា តែ-តនោះមានតម្រិះរិះគិត
10 ចំណានណាស់ ប៉ុនប្រសប់ខាងការល្បួងបញ្ឆោតគ្រប់ប្រការ តែខ្ញុំបាទយល់ឃើញ
11 ថា ឡៅជឿងមិនព្រមធ្វើតាមទេ។ លុះកន្លងមកបានមួយថ្ងៃ មានបម្រើមកប្រាប់
12 ឡៅពីថា ឡៅជឿងមិនបានធ្វើតាមពាក្យតែ-តទេ។

13 ឡៅពីឮដូច្នោះក៏រសាយសេចក្តីព្រួយ ខុងបេងក៏ប្រឹក្សានឹងឡៅពីថា ចាំយើង
14 គិតលើកទ័ពទៅវាយស្រុកគឹមកុក បើបានហើយក៏នឹងបានស្រុកសែលឃួនដោយ
15 ងាយ។ ឡៅពីយល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់អ៊ុយអៀននិងហងតុងលើកទាហានចេញទៅជា
16 កងមុខ ឡៅពីនិងខុងបេងជាកងហ្លួង លើកទៅតាំងនៅដែនស្រុកគឹមកុក ឯ
17 អ៊ុយហ៊ុនចៅហ្វាយស្រុកគឹមកុកដឹង ក៏ចាត់លីយៀមលើកទាហានបីពាន់ ចេញទៅ
18 បានច្បាំងគ្នានឹងហងតុងបានហាសិបភ្លេង មិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា ខុងបេងឃើញ
19 ដូច្នោះក៏វាយឈ្នះប្រាថ្នានឹងឲ្យហងតុងវិលមកវិញ ហងតុងឮសំឡេងឈ្នះក៏នាំ
20 ទាហានត្រឡប់មកវិញ ហើយសួរខុងបេងថា ខ្ញុំបាទបានការនឹងចាប់ខ្លួនលីយៀម
21 បានហើយ ហេតុម្តេចក៏លោកវាយឈ្នះហៅដូច្នោះ?

22 ខុងបេងថា ត្បិតលីយៀមនោះមានកម្លាំងខ្លាំងពូកែណាស់ ដែលអ្នកនឹងច្បាំង
23 តយកជ័យជម្នះតាមកម្លាំងតែម្តងមិនបានទេ បានជាយើងឲ្យវាយឈ្នះហៅត្រឡប់

1 មកប្រាថ្នានឹងធ្វើកលខបាយយកជ័យជម្នះវិញ។ ក្នុងយប់ថ្ងៃនោះ យើងត្រូវចាត់
2 ទាហានពីរកងឱ្យទៅពួនបង្កប់នៅក្បែរផ្លូវច្រកភ្នំ ដល់ព្រឹកស្អែកអ្នកចេញទៅច្បាំង
3 ឱ្យធ្វើជាថយរត់មកក្រោយចូលទៅតាមច្រកភ្នំនោះ **លីយ៉េម**គង់នឹងដេញតាមទៅ
4 កាលណាបើ**លីយ៉េម**ដេញហួសទៅហើយ ត្រូវឱ្យទាហានដែលពួនបង្កប់នោះវាយ
5 ខ្ទប់ចេញមកប្រសព្វគ្នា មុខជានឹងបានជ័យជម្នះដោយងាយ។ **ហងតុង**យល់ឃើញ
6 ត្រូវ លុះពេលយប់ក្នុងថ្ងៃនោះ **ខុងបេង**ក៏ឱ្យ**អ៊ុយអៀន**លើកទាហានទៅស្នាក់នៅក្បែរ
7 មាត់ផ្លូវ ហើយបំបែកទាហានពីរកងទៅបង្កប់នៅច្រកភ្នំ។ លុះវេលាព្រឹក**ហងតុង**ជិះ
8 សេះនាំទាហានចេញទៅ។

9 **ឯលីយ៉េម**ឃើញដូច្នោះ ក៏បរសេះចេញមកតប្បាំងនឹង**ហងតុង**បានដប់ភ្លេង
10 **ហងតុង**ធ្វើជាថយរត់បញ្ឆោតឱ្យដេញទៅតាមច្រកភ្នំ **លីយ៉េម**មិនដឹងកល ក៏
11 បំផាយសេះដេញតាមទៅដល់មាត់ផ្លូវច្រកភ្នំ ទទួលនឹកឃើញក្រែងសត្រូវបង្កប់
12 ទាហានចាំនៅទីនោះក៏ញាក់សេះត្រឡប់ថយមកវិញ ឃើញ**អ៊ុយអៀន**លើកទាហាន
13 ស្នាក់ពីមុខច្រើនណាស់ លុះនឹងរត់ទៅខាងណាក៏មិនរួច។ ខណៈនោះ**ខុងបេង**ឡើង
14 ទៅលើកំពូលភ្នំ ស្រែកចុះមកថា **លីយ៉េម**ចូរប្រញាប់មកចំណុះចុះចូលយើងដោយ
15 ល្អទៅ បើមិនស្តាប់យើង ៗនឹងឱ្យទាហានដែលបង្កប់សងខាងផ្លូវបាញ់នឹងធ្លុះឱ្យស្លាប់
16 ឥឡូវនេះ។ **លីយ៉េម**ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់គិតថា ខ្លួនអញនៅក្នុងចំណោមដ៏ចង្អៀត
17 ដូច្នេះ បើនឹងខំរឹងទទឹងក៏គង់មិនរួចជីវិតគួរតែនឹងចំណុះចុះចូល**ខុងបេង**ទៅវិញល្អ
18 ជាង គិតហើយក៏លោតចុះពីលើសេះ បោះអាវុធពីដៃដោះក្រោះចេញ ហើយឡើង
19 ទៅគំនាប់**ខុងបេង**នៅលើកំពូលភ្នំដោយល្អ។

20 **ខុងបេង**មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ ក៏នាំ**លីយ៉េម**ចូលទៅគំនាប់**ឡៅពី**ក្នុង
21 បន្ទាយ។ **ឡៅពី**អញ្ជើញឱ្យ**លីយ៉េម**បរិភោគអាហារហើយថា យើងធ្វើការទាំងនេះ
22 ប្រាថ្នាតែនឹងទំនុកបម្រុងផែនដីឱ្យបានសេចក្តីសុខ អស់អាណាប្រជាជនប៉ុណ្ណោះ។
23 **លីយ៉េម**ក៏ឆ្លើយថា **អ៊ុយហ៊ុន**នោះជាបងប្អូននឹង**ឡៅជឿង**ក៏មែន តែខ្ញុំបាទនឹងរំលោភការ

1 អ្វីក៏តែងជឿស្តាប់ដរាប វេលានេះ ខ្ញុំបាទចង់សុំលាណាកទៅនិយាយឲ្យអ៊ុយហ្គីនមក
 2 ចំណុះចុះចូលលោកឲ្យបាន។ **ឡៅពីឡូដូ**ឆ្ពោះក៏ត្រេកអរណាស់ថា បើអ្នកតាំងចិត្ត
 3 សុចរិតត្រង់នឹងយើងហើយ ក៏ត្រូវស្រូតរួចទៅនិយាយនឹងអ៊ុយហ្គីនដោយល្អចុះ។
 4 **លីយ៉េម**គំនាប់លា**ឡៅពី**, **ខុងបេង** នាំទាហានទៅដល់ស្រុកគិមកុក ជួបនឹង
 5 **អ៊ុយហ្គីន**ហើយក៏ប្រារព្ធរឿងឲ្យអ៊ុយហ្គីនស្តាប់ ហើយថា **ឡៅពី**នោះមានចិត្ត
 6 អធ្យាស្រ័យមេត្រីស្រឡាញ់រាប់អានអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រស្រួលណាស់ ដែល
 7 **ឡៅពី**មកធ្វើការនេះ ប្រាថ្នាតែនឹងទំនុកបម្រុងផែនដីឲ្យបានសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណោះ។
 8 បើអ្នកមិនព្រមចំណុះ ខំតែរឹងទទឹងតាំងតែច្បាំងទៅ ស្រុកយើងក៏គង់តែអន្តរាយ
 9 យើងទាំងឡាយនឹងមិនរួចពីសេចក្តីស្លាប់ក្នុងកណ្តាប់ដៃគេឥតអំពើ។
 10 **អ៊ុយហ្គីន**បានឮដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញត្រូវផង ទើបនាំទាហានចូលទៅគំនាប់
 11 **ឡៅពី**ហើយសូមអញ្ជើញ**ឡៅពី**, **ខុងបេង**ចូលទៅក្នុងស្រុក។ **ឡៅពី**, **ខុងបេង**អស់
 12 សង្ស័យក៏នាំគ្នាចូលទៅក្នុងស្រុកគិមកុក។ **អ៊ុយហ្គីន**ក៏តែងតុរៀបអាហារលៀង
 13 អញ្ជើញ**ឡៅពី** និង**ខុងបេង**នូវអស់សេនាទាហានទាំងប៉ុន្មានឲ្យបរិភោគអាហារ លុះ
 14 លៀងរួចហើយ **ឡៅពី**ក៏ចាត់ចែងទាហាននឹងលើកទៅស្រុកអេកជីវ ទទួលមាន
 15 បម្រើសេះមកប្រាប់ថា ឥឡូវ**ទៀវឡូប្រើម៉ាឈៀវ**, **ម៉ាតាយ**, **អៀវប៉េក**លើកកងទ័ព
 16 មកច្បាំងនឹងលោក ឯ**បេងតាត់**និង**ហាក់ជុន**ដែលលោកឲ្យទៅរក្សាគយហែបាំងគួន
 17 នោះបានតតាំងច្បាំងគ្នាទៅហើយ វេលានេះបើលោកមិនលើកពលទៅជួយឲ្យរហ័ស
 18 ទេ ទីគយនោះនឹងខូចអសារ។ **ឡៅពីឡូដូ**ឆ្ពោះក៏ស្តុតក្នុងចិត្ត ទើបប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**
 19 ថា លោកនឹងរិះគិតប្រការម្តេច? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទឃើញតែ**តៀវហ៊ុយ**និង**ជូឡុងពីរ**
 20 នាក់នេះ ទើបនឹងតទល់កម្លាំងនឹង**ម៉ាឈៀវ**, **ម៉ាតាយ**, **អៀវប៉េក**នោះ។
 21 **ឡៅពី**ថា **ជូឡុង**នោះប្រើឲ្យទៅបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សតាមមាត់ទន្លេ ដែនស្រុក
 22 តេងកាំង ក៏នៅមិនទាន់នឹងត្រឡប់មកវិញ នៅតែ**តៀវហ៊ុយ** បើដូច្នោះ ត្រូវឲ្យលោក
 23 ចាត់ចែងទាហានប្រើ**តៀវហ៊ុយ**ឲ្យលើកទៅជួយឲ្យទាន់ការ។ **ខុងបេង**ថា លោកកុំ

1 អាសាមមានប្រសាសន៍ឱ្យខ្លួនខ្លាចសិន ទុកឱ្យខ្ញុំនឹងវិះគិតនិយាយនឹងតៀវហ៊ុយផង។
2 ខណៈនោះ តៀវហ៊ុយដឹងដំណឹងថា ម៉ាឈៀវលើកទ័ពមកវាយគយហែបាំងគួន ក៏
3 ស្រូតចូលទៅស្រុកប្រាប់ខុងបេងថា ឥឡូវម៉ាឈៀវលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងបេងតាត់
4 ហាក់ជុនហើយ ខ្ញុំនឹងសុំអាសាចេញទៅតស៊ូនឹងម៉ាឈៀវ។ ខុងបេងធ្វើជាមិនឮ
5 ហើយក្លែងថានឹងឡៅពី ដើម្បីបញ្ឈប់ចិត្តតៀវហ៊ុយថា ឯម៉ាឈៀវមានកម្លាំងនឹងថ្វីដៃ
6 ខ្លាំងពូកែណាស់ ចាំសរសេរសំបុត្រឱ្យបម្រើសេះយកទៅស្រុកកេងជីវឱ្យគួនអ៊ូមក
7 ទើបតកម្លាំងនឹងម៉ាឈៀវបាន។

8 តៀវហ៊ុយឮដូច្នោះខឹងណាស់ថា ខ្លួនខ្ញុំបាទនេះ ក៏មានប្រាជ្ញាស្មារតីនឹងថ្វីដៃ
9 ខ្លះដែរ គ្រាចូលលើកពលមួយរយម៉ឺនតាមទៅប្រទះគ្នានៅស្ពានទៀងវ៉ាន់កៀវ ខ្ញុំបាទ
10 ក៏បានច្បាំងតទល់បាន ហើយធ្វើឧបាយកលទាល់តែទាហានចូលចូលទៅវិញ ឯ
11 ម៉ាឈៀវនេះនឹងមានប្រាជ្ញាស្មារតីនូវថ្វីដៃប៉ុន្មាន បានជាលោកនឹកចំពោះទៅដល់
12 លោកគួនអ៊ូតែម្តង? ខុងបេងក្លែងតបថា គ្រាចូលលើកពលមួយរយម៉ឺនតាមមកនោះ
13 អ្នកបានតទល់មែនតែលើសកម្លាំងណាស់ ដែលអ្នកគិតកលឧបាយឱ្យពលចូលចូល
14 ទៅនោះ ហាក់តែសត្រូវមិនទាន់គិត បើចូលដឹងពិតកាលណា ជីវិតអ្នកនឹងខូច អ្នកកុំ
15 អាសាប្រមាថមើលងាយឡើយ ព្រោះម៉ាឈៀវនេះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ កាល
16 ច្បាំងនឹងកងទ័ពចូលនៅតំបន់ស្ទឹងម៉ាស៊ុយនោះ ចូលចាប់ប្រៀបជាច្រើន ទាល់តែ
17 ដោះក្រោះ កាត់ពុកមាត់ ចូលទៅពូនព័ទ្ធបន្តឹងកូនទាហាន ទើបចូលរត់រួចពី
18 ម៉ាឈៀវទៅបាន។

19 តៀវហ៊ុយថា បើលោកនៅមន្ទិលសង្ស័យ ខ្ញុំបាទនឹងសុំធ្វើសញ្ញាទុក បើខ្ញុំបាទ
20 លើកពលទៅមិនបានជ័យជម្នះលើម៉ាឈៀវទេ សូមឱ្យកាត់ក្បាលខ្ញុំបាទចេញចុះ។
21 ខុងបេងថា បើព្រមទទួលដូច្នោះមែន យើងក៏ល្មមទុកចិត្តបាន។ តៀវហ៊ុយក៏សរសេរ
22 សញ្ញាទុកឱ្យខុងបេង។ អ៊ុយអៀនថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំទៅផង ខុងបេងក៏ឱ្យអ៊ុយអៀន
23 លើកទាហានប្រាំរយជាកងមុខ ឱ្យតៀវហ៊ុយជាកងកណ្តាល ឡៅពីជាកងក្រោយ

1 ហើយខុងបេងជម្រាបឡៅពីថា ខ្ញុំនឹងនៅជួយរក្សាស្រុកគឺមកុកសិន បើជួបឡងមក
 2 ដល់វេលាណា នឹងនាំគ្នាលើកតាមទៅ។ ឡៅពី, តៀវហ៊ុយ, អ៊ុយអៀនក៏លើកកង
 3 ទ័ពទៅដល់គយហៃបាំងគួន ហើយក៏ឲ្យតាំងបន្ទាយនៅជិតគយនោះ។
 4 ម៉ាឈៀវ ក៏ឲ្យអៀវប៉ែកបរសេះចេញមកច្បាំងនឹងអ៊ុយអៀនបានដប់ភ្លេង
 5 អៀវប៉ែកតកម្លាំងនឹងអ៊ុយអៀនពុំបាន ក៏ញាក់សេះថយរត់ អ៊ុយអៀនមានចិត្តកំរើប
 6 ដោយចង់បានសេចក្តីគាប់ប្រសើរ ក៏បរសេះដេញតាមទៅជួបនឹងម៉ាតាយស្នាក់ពីមុខ
 7 អ៊ុយអៀនសម្គាល់ថាម៉ាឈៀវ ក៏បរសេះរំដាវចូលច្បាំងម៉ាតាយបានដប់ភ្លេង
 8 ម៉ាតាយធ្វើជាញាក់សេះរត់។ អ៊ុយអៀនបានទំនងស្រួល ក៏បរសេះដេញតាមទៅ
 9 ម៉ាតាយបែរមុខមកវិញ បាញ់នឹងធ្នូត្រូវស្នាអ៊ុយអៀន ៗញាក់សេះថយមកវិញ
 10 ម៉ាតាយក៏បំផាយសេះតាមទៅមុខបន្ទាយ។ តៀវហ៊ុយឃើញក៏បរសេះពីបន្ទាយ ទៅ
 11 ស្នាក់ពីមុខហើយស្រែកគំហកឲ្យម៉ាតាយ។ អ៊ុយអៀនក៏រត់ចូលបន្ទាយបាន។
 12 តៀវហ៊ុយសួរថា អ្នកនេះឈ្មោះអ្វី? ទើបហ៊ានដេញអ៊ុយអៀនមកដល់មុខបន្ទាយ
 13 ឆ្លើយឲ្យឆាប់នឹងបានតស៊ូគ្នាឲ្យឃើញថ្វីដៃ។
 14 ម៉ាតាយឆ្លើយ យើងឈ្មោះម៉ាតាយប្អូនម៉ាឈៀវនៅស្រុកសែលៀង។
 15 តៀវហ៊ុយថា ខ្លួននេះមិនគួរមកចង់ប្អូនដែរនឹងយើងទេ បើនឹងតស៊ូច្បាំងគ្នាឥឡូវនេះ
 16 ខ្លួនក៏ត្រូវស្លាប់ឥតអំពើ យើងទុកជីវិតឲ្យខ្លួន ៗចូរត្រឡប់ទៅប្រាប់ម៉ាឈៀវឲ្យចេញ
 17 មកច្បាំងនឹងយើងទើបគួរ។ ម៉ាតាយស្តាប់ដូច្នោះក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ ទើបបរសេះចូល
 18 ទៅច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយបានដប់ភ្លេង ម៉ាតាយទល់កម្លាំងនឹងតៀវហ៊ុយពុំបាន ក៏ញាក់
 19 សេះរត់។ តៀវហ៊ុយឃើញបានការដេញតាមទៅ។ ឡៅពីឃើញដូច្នោះក៏វាយឈ្មោះ
 20 ឡើង តៀវហ៊ុយបានឮក៏ញាក់សេះត្រឡប់មក ឡៅពីថា បងដឹងចិត្តចៅនៅវិវរ
 21 ណាស់ ខ្លាចដេញសត្រូវទៅនឹងមានអន្តរាយ បានជាបងវាយឈ្មោះឲ្យត្រឡប់មកវិញ
 22 មួយទៀតចៅក៏មានជ័យជម្នះម៉ាតាយហើយ គួរនឹងយកប្បក្សទុកម្តងទៅចុះ ចូរឈប់
 23 ឲ្យមានកម្លាំងសប្បាយ ព្រឹកស្អែកសឹមចេញច្បាំង។

1 លុះត្រឹកឡើង ឡៅពីបានឮសំឡេងទាហានស្រែកហើកគីកកងមកដល់មុខ
2 បន្ទាយច្រើនណាស់ ឡៅពីក៏ឡើងលើសើនបន្ទាយទាហានចង្អុលបង្ហាញឲ្យឃើញ
3 ម៉ាលៀវ។ ឡៅពីឃើញរូបម៉ាលៀវមាំមួនសមជាទាហាន មុខដូចពណ៌ជាតិហិង្កុរ
4 ពាក់អាវប្រាក់ជិះសេះកាន់លំពែងនៅកណ្តាលពល ហើយសម្លឹងមើលថា បណ្តា
5 មនុស្សទាំងពួងនិយាយល្បីថាម៉ាលៀវមានរូបល្អ ក្លាហានក៏សមដូចជាពាក្យថា
6 តៀវហ៊ុយឃើញម៉ាលៀវលើកពលមកក៏និយាយនឹងឡៅពីថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសា
7 ចេញច្បាំងនឹងម៉ាលៀវ។ ឡៅពីថា ប្អូនឯងកុំអាសាសិន ត្រូវបង្អង់នៅក្នុងបន្ទាយចាំ
8 មើលកលការ បើឃើញទាហានអត់អាហារហួសវេលាសឹមចេញទៅច្បាំងចុះ។

9 ឯម៉ាលៀវ មិនបានឃើញឡៅពីលើកទាហានចេញមកច្បាំង ក៏ឲ្យទាហាន
10 ទៅស្រែកដៀមដាមជាពាក្យទ្រគោះ។ តៀវហ៊ុយឮដូច្នោះខឹងណាស់ បីដូចនឹង
11 អណ្តែតខ្លួនចេញទៅស៊ីសាច់ម៉ាលៀវឲ្យអស់តែម្តង តែនៅខ្លាចឡៅពីណាស់ ទើបខំ
12 អត់សង្កត់ចិត្តទុក។ ម៉ាលៀវមិនបានឃើញអ្នកឯណាឆ្លើយតបចេញមក ក៏ឲ្យផ្លាស់
13 គ្នាចូលទៅស្រែកឡូកចំអកជេរទ្រគោះជាពាក្យអសុរោះផ្សេងៗ ទាល់តែថ្ងៃរសៀល
14 ឡៅពីឃើញម៉ាលៀវអត់អាហារ អស់កម្លាំងចុះហើយ ក៏ចាត់ទាហានប្រាំរយឲ្យ
15 តៀវហ៊ុយចេញពីក្នុងបន្ទាយទៅ។ ម៉ាលៀវឃើញតៀវហ៊ុយចេញមក ក៏មានអំណរ
16 ណាស់ ទើបបក់ទង់ឲ្យទាហានថយមក តៀវហ៊ុយឃើញដូច្នោះក៏បរសេះចេញទៅ
17 មុខទាហាន ហើយស្រែកថា ខ្លួនអញឈ្មោះតៀវហ៊ុយ ម៉ាលៀវឯងមិនស្គាល់ដែ
18 អញទេឬ? ម៉ាលៀវស្រែកតបថា ខ្លួនអញជាពូជនាហ្មឺនមកជាច្រើនតមកហើយ ធ្វើ
19 ម្តេចអញនឹងស្គាល់ឯង ដែលជាជាតិស្រុកស្រែក្រៅទុរយសនោះមិនសមគួរ។

20 តៀវហ៊ុយឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បរសេះចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹងម៉ាលៀវបានមួយ
21 រយភ្លេង ក៏នៅមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា។ ឡៅពីឃើញដូច្នោះក៏គន់សម្លឹងមើលថ្វីដៃ
22 តៀវហ៊ុយនិងម៉ាលៀវហើយថា អ្នកចម្បាំងទាំងពីរនេះរួសរហ័សណាស់សមជា
23 ទាហានខ្លា តែគិតក្រែងថា តៀវហ៊ុយនឹងភ្លាត់ភ្លាំង ក៏វាយឈ្មោះសញ្ញាឲ្យថយ

1 ត្រឡប់ចូលបន្ទាយ។ តៀវហ៊ុយឮសំឡេងឃ្លោះក៏ដោះថយវិលមកហើយ ដោះក្រោះ
2 ចេញ ឈប់សម្រាកមួយស្របក់ ក្រោះក៏មិនពាក់ឡើងសេះត្រឡប់ចេញទៅទៀត
3 ស្រែកដៀមដាមឲ្យម៉ាឈៀវជាពាក្យអសុរោះទ្រគោះ។ ម៉ាឈៀវខឹងណាស់ ក៏បរ
4 សេះចេញទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹងតៀវហ៊ុយម្តងទៀត ស្លៀតអាវុធក៏ប្រកិតជាប់គ្នាជា
5 សន្លឹកសន្លាប់ណាស់។

6 ឡៅពីគិតក្រែងតៀវហ៊ុយថ្លោះការ ក៏ពាក់ក្រោះឡើងសេះទៅឈរនៅមុខ
7 ទាហានឃើញតៀវហ៊ុយនិងម៉ាឈៀវច្បាំងគ្នាប្រហែលមួយរយភ្លែង ក៏វាយឃ្លោះ
8 ហៅតៀវហ៊ុយឲ្យត្រឡប់វិលវិញ។ ឡៅពីនិយាយថា បងក្រែងចៅនឿយណាស់
9 បានជាវាយឃ្លោះឲ្យវិលមកឈប់សម្រាកសិន តៀវហ៊ុយថា ខ្ញុំបាទបានចេញមាត់
10 ទទួលអាសាធ្វើការជូនលោក ដើម្បីនឹងយកជ័យជម្នះលើម៉ាឈៀវ ឥឡូវនៅមិនទាន់
11 ចាញ់ឈ្នះសោះ លុះនឹងឈប់ទទេក៏នាំឲ្យខាតវេលា ហើយតៀវហ៊ុយក៏ខាំធ្មេញ
12 ញេញមុខនឹងចង់ចេញទៅប្រយុទ្ធគ្នាម្តងទៀត ឡៅពីក៏និយាយហាមឃាត់តៀវហ៊ុយ
13 ថា ពេលថ្ងៃនេះក៏ល្ងាចណាស់ហើយ ត្រូវឲ្យចូលទៅឈប់សិនចុះ ព្រឹកស្អែកសឹម
14 ចេញទៅតស៊ូគ្នាម្តងទៀត។ តៀវហ៊ុយថា ខ្ញុំបាទមិនចូលទៅទេបើលោកឃើញថា
15 យប់ងងឹតហើយ ក៏ត្រូវអុជគប់ភ្លើងឡើង ខ្ញុំបាទនឹងចេញទៅច្បាំងនឹងម៉ាឈៀវត្រា
16 តែបានជ័យជម្នះ។

17 ខណៈកាលឡៅពីវាយឃ្លោះហៅតៀវហ៊ុយឲ្យថយទៅនោះ ម៉ាឈៀវក៏
18 ត្រឡប់ចូលមកបន្ទាយ គិតខឹងក្តៅតៀវហ៊ុយជាខ្លាំងណាស់ ក៏ពាក់ក្រោះឡើងសេះថ្មី
19 នាំទាហានទៅដល់មុខបន្ទាយ ហើយស្រែកដោយទោសថា ពេលយប់នេះ
20 តៀវហ៊ុយត្រូវចេញមកច្បាំងនឹងអញទៀត។ តៀវហ៊ុយឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ប្តូរ
21 យកសេះឡៅពីមកជិះ ហើយនាំទាហានចេញទៅស្រែកថា ពេលយប់នេះបើអញមិន
22 ចាប់ខ្លួនម៉ាឈៀវឯងឲ្យបានទេ អញក៏មិនវិលត្រឡប់ចូលបន្ទាយវិញឡើយ។

1 ម៉ាលៀវស្រែកតបថា ក្នុងពេលយប់នេះ បើអញមិនមានជ័យជម្នះលើឯងទេ អញក៏
2 មិនវិលចូលបន្ទាយ។

3 ក្នុងខណៈនោះ ទាហានទាំងសងខាងអុជគប់ភ្លើងឡើងភ្លឺស្វាងបីដូចថ្ងៃ
4 ម៉ាលៀវ និងតៀវហ៊ុយច្បាំងគ្នាបាន២០ភ្លើង ម៉ាលៀវធ្វើជាថយរត់ តៀវហ៊ុយក៏
5 ញាក់សេះដេញតាមទៅភ្លាម ក៏គិតថា ម៉ាលៀវមិនទាន់ភ្លាត់ភ្លាំងក្នុងភ្លើងអាវុធត្រង់
6 ណា បើទាញសេះវេររត់ទៅដូច្នោះ មុខជាធ្វើកលខបាយអ្វីប្រាកដ តៀវហ៊ុយក៏គិត
7 រាំងខ្លួនមិនចូលទៅឱ្យជ្រុលការ។ ម៉ាលៀវឃើញតៀវហ៊ុយដេញចូលមកជិត ក៏
8 លើកដំបងដែកវាយតៀវហ៊ុយ ៗយកលំពែងខ្នាតចេញ ហើយទាញញាក់សេះរត់
9 ម៉ាលៀវក៏ដេញតាមពីក្រោយទៅ។ តៀវហ៊ុយក៏ត្រឡប់បែរមុខមកវិញ យឺតធ្វើបាញ់
10 ម៉ាលៀវ ៗក៏យកលំពែងរងទាន់ ព្រួញខ្នាតចេញ ទទួលដល់ពេលយាមពីរប្លាយ
11 ម៉ាលៀវក៏ត្រឡប់ចូលទៅកាន់ប្រជុំទាហាន តៀវហ៊ុយក៏ត្រឡប់ទៅរកឡៅពីង
12 បន្ទាយ។

13 ឡៅពីក៏បរសេះចេញទៅមុខទាហាន ហើយស្រែកប្រកាសប្រាថ្នានឹងយកចិត្ត
14 ម៉ាលៀវថា វេលាក៏យប់ងងឹតណាស់ទៅហើយ ចូរអ្នកត្រឡប់ទៅឈប់សម្រាកក្នុង
15 បន្ទាយសិនចុះ ព្រឹកស្អែកសឹមចេញមកច្បាំងគ្នានឹងម៉ាលៀវទៀត។ ម៉ាលៀវឮ
16 ដូច្នោះក៏នាំទាហានត្រឡប់ចូលបន្ទាយ។ ឡៅពីនិងតៀវហ៊ុយក៏វិលចូលមកបន្ទាយ
17 វិញ។ លុះព្រឹកឡើងតៀវហ៊ុយក៏ចាត់ចែងទាហាននឹងចេញទៅច្បាំងនឹងម៉ាលៀវម្តង
18 ទៀត។ ទទួលបម្រើសេះមកប្រាប់ឡៅពីថា ឥឡូវខ្ទង់បេងតាមមកដល់ហើយ។
19 ឡៅពីឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទើបចេញទៅទទួលខ្ទង់បេងចូលមក។ ខ្ទង់បេង
20 ថា ម៉ាលៀវនោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ បើច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយនេះក៏បីដូចខ្លាពីរ
21 តគ្នា គង់តែនឹងភ្លាត់មួយៗមិនខាន ខ្ញុំនឹងសុំធ្វើកលខបាយឱ្យម៉ាលៀវចូលមកនៅ
22 នឹងលោកដោយស្រួល។ ឡៅពីថា ខ្ញុំបាទឃើញថ្វីដៃម៉ាលៀវហើយ ខ្ញុំក៏គិតណាស់

1 ដែរ គឺចង់បានមកធ្វើការជាមួយ ដែលលោកថានេះខ្ញុំពេញចិត្តណាស់ តែលោកនឹង
 2 គិតកលខបាយប្រការម្តេចនឹងឲ្យបានខ្លួនម៉ាឈៀវដោយស្រួល។
 3 **ខុងបេងថា ទៀវឡូ**នោះមានចិត្តកំរើបនឹងចង់តាំងខ្លួនឡើង ជាស្តេចក្នុងស្រុក
 4 ហាន់តុង មានទីប្រឹក្សាម្នាក់ឈ្មោះ**អៀវសុង** ឯ**អៀវសុង**នោះជាមនុស្សលោភប្រាថ្នា
 5 ចង់បានតែរបស់ផ្សេងៗទុកជាប្រយោជន៍របស់ខ្លួន បើដូច្នោះសុំឲ្យលោកចាត់របស់
 6 ដែលមានតម្លៃត្រកាលនឹងសំបុត្រឲ្យបម្រើលបចូលទៅឲ្យ**អៀវសុង** ឲ្យ**អៀវសុង**នាំ
 7 យកសំបុត្រនោះទៅឲ្យ**ទៀវឡូ**ជាសេចក្តីថា ខ្លួនលោកលើកកងទ័ពមកនេះនឹងវាយ
 8 យកស្រុកសែឈួន ប្រាថ្នានឹងជួយសងសឹកដែល**ឡៅជៀង**សម្លាប់មាតា**ទៀវឡូ**នោះ
 9 បើ**ឡៅជៀង**ចៅហ្វាយស្រុកសែឈួននឹងឲ្យមកសម្រួលពីការអ្វីដល់**ទៀវឡូ** ក៏កុំយក
 10 ជាធុរៈឡើយ បើលោកវាយបានស្រុកសែឈួនហើយ នឹងតាំងចិត្តបម្រុងឲ្យ**ទៀវឡូ**
 11 ឡើងជាស្តេចក្នុងស្រុកហាន់តុងឲ្យបាន ហើយឲ្យ**ទៀវឡូ**មានសំបុត្រទៅហៅខ្លួន
 12 **ម៉ាឈៀវ**ឲ្យវិលចូលមកវិញ កាលបើ**ម៉ាឈៀវ**នឹងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញនោះ ខ្ញុំ
 13 នឹងចាត់មនុស្សឲ្យទៅស្តាប់បញ្ចុះបញ្ចូល**ម៉ាឈៀវ**ឲ្យមកនៅធ្វើការជាមួយនឹងលោក
 14 ឲ្យបាន។
 15 **ឡៅពី**បានស្តាប់មានអំណរណាស់ ទើបតែងសំបុត្រតាមពាក្យ**ខុងបេង**
 16 និយាយ ហើយចាត់មាសប្រាក់ និងព្រែយ៉ាងល្អ ដែលជាជំនួន**អៀវសុង**នោះ ឲ្យ
 17 **ស៊ុនខៀន**ជាបម្រើនាំចូលទៅតាមផ្លូវកាត់ ទៅឲ្យ**អៀវសុង**ឯស្រុកហាន់តុង។ លុះ
 18 **ស៊ុនខៀន**បានទៅដល់ ក៏ចូលទៅគំនាប់**អៀវសុង**ហើយជម្រាបថា របស់មាសប្រាក់
 19 ទាំងនេះ**ឡៅពី**ឲ្យខ្ញុំបាទនាំមកជូនលោក លោកចូរឃើញដោយផ្លូវមេត្រីជួយឈឺ
 20 ផ្តាលយកសំបុត្រនេះចូលទៅឲ្យ**ទៀវឡូ**ផង។ **អៀវសុង**ឃើញរបស់ទាំងពួងមាន
 21 តម្លៃក៏ត្រេកអរណាស់ ព្រោះជាមនុស្សលោភ ទទួលយកហើយក៏នាំខ្លួន**ស៊ុនខៀន**
 22 និងសំបុត្រចូលទៅគំនាប់**ទៀវឡូ**ហើយជម្រាបថា ឥឡូវ**ឡៅពី**ឲ្យមានសំបុត្រជាផ្លូវ
 23 មេត្រីមកដល់លោក។ **ទៀវឡូ**ទទួលយកសំបុត្រនោះមកមើល លុះដឹងសេចក្តីហើយ

1 ក៏ថា ខ្លួនឡោតីគ្រាន់តែជាទាហានខាងក្រៅ ហេតុម្តេចមកបង្ហាចកន្លងថា នឹងជួយ
 2 ទំនុកបម្រុងយើងឱ្យធ្វើស្តេចបាន លើសកម្លាំងនិងគំនិតគិតនូវយសសក្តិណាស់។
 3 **អៀវសុង**ថា ឡោតីនោះជានាយទាហានក៏មែន តែជាពូជព្រះរាជវង្ស ព្រះចៅ
 4 **ហៀនតេ** ៗទ្រង់រាប់អានហៅថាមា ហើយឡោតីបានចេញពាក្យថាប៉ុណ្ណោះ ហើយក៏
 5 គង់នឹងជួយទំនុកបម្រុងលោកឱ្យឡើងជាស្តេចបាន **ទៀវឡូ**ដូច្នោះក៏មានអំណរ
 6 ណាស់ ព្រោះចិត្តកំរើបទើបឱ្យតែងសំបុត្រហៅខ្លួន**ម៉ាឈៀវ**ឱ្យចូលមកវិញ។
 7 **ស៊ុនខៀន**ក៏លាទៀវឡូចេញទៅអាស្រ័យនៅផ្ទះ**អៀវសុង** ប្រាថ្នានឹងចាំស្តាប់សេចក្តី
 8 ដែល**ម៉ាឈៀវ**នឹងត្រឡប់មកវិញឬទេ?
 9 បម្រើសេះដែលទៅហៅ**ម៉ាឈៀវ**នោះ ត្រឡប់មកប្តឹង**ទៀវឡូ**វិញថា
 10 **ម៉ាឈៀវ**ឱ្យជម្រាបលោកថា នឹងសុំធ្វើការសង្គ្រាមឱ្យបានសេចក្តីគាប់ប្រសើរសិន
 11 ទើបនឹងលើកកងទ័ពត្រឡប់វិលវិញ។ **ទៀវឡូ**ក៏ឱ្យបម្រើសេះ ឱ្យទៅហៅ**ម៉ាឈៀវ**
 12 ម្តងទៀត ដល់ពីរគ្រាបីគ្រា **ម៉ាឈៀវ**ក៏នៅតែនិយាយដដែល។ **អៀវសុង**ដឹងសេចក្តី
 13 ដូច្នោះ ក៏ចូលទៅជម្រាប**ទៀវឡូ**ថា ឯចិត្ត**ម៉ាឈៀវ**នោះជាមនុស្សអកតញ្ញអាក្រក់
 14 ណាស់ ដែលលោកឱ្យទៅហៅខ្លួនមិនព្រមចូលមកតាមប្រសាសន៍នោះ ខ្ញុំបាទឃើញ
 15 ថា **ម៉ាឈៀវ**នឹងប្រែចិត្តចេញពីលោកជាប្រាកដហើយ គួរឱ្យលោកប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួន
 16 ឱ្យម្តងម៉ា ហើយ**អៀវសុង**ក៏លាត្រឡប់មកវិញ ទើបប្រើមនុស្សទំនុកទុកចិត្តឱ្យចេញ
 17 ទៅលបស្តាប់ដំណឹង ហើយឱ្យនិយាយប្រាប់អ្នកស្រុកទាំងពួងថា **ម៉ាឈៀវ**នោះប្រែ
 18 ចិត្តចេញពី**ទៀវឡូ**ហើយ ៗកំពុងគិតនឹងទៅវាយយកស្រុកហ៊ូតោ ប្រាថ្នានឹងសង
 19 សឹក**ចូរូ**ដែលសម្លាប់**ម៉ាថេង**ជាបិតា នោះកិត្តិស័ព្ទនេះក៏រន្ធតែទៅដល់**ទៀវឡូ** ៗក៏មិន
 20 ដឹងលក់ឧបាយ**អៀវសុង** ប្រុងតែគិតថា **ម៉ាឈៀវ**វាយយកស្រុកសែឈួនហើយ ក៏
 21 នឹងលើកមកវាយយកស្រុកហាន់តុងម្តងទៀត **ទៀវឡូ**ក៏ឱ្យហៅខ្លួន**អៀវសុង**ចូលទៅ
 22 និយាយថា ដែលយើងឱ្យហៅខ្លួន**ម៉ាឈៀវ**មិនព្រមត្រឡប់នោះ អាណាប្រជានុរាស្ត្រ
 23 ក៏ល្បីឮរន្ធតែអស់ហើយ អ្នកនឹងគិតយល់ប្រការម្តេច។

1   **អៀវសុង**ថា **ម៉ាឈៀវ**មិនព្រមមកនេះ ត្រូវលោកឱ្យមានសំបុត្រទៅកាត់
2   ទោស**ម៉ាឈៀវ**ទុកជាសេចក្តីរឹងទទឹង ត្រូវធ្វើការបាន៣ខ៖ ខ១ ឱ្យ**ម៉ាឈៀវ**ខំធ្វើ
3   ការច្បាំងឱ្យកងទ័ព**ឡៅពីប៉ែក**ឱ្យខាងតែបាន ខ២ ឱ្យ**ម៉ាឈៀវ**ខំលើកទៅវាយស្រុក
4   សែឈួនឱ្យខាងតែបាន ខ៣ ទោះបីថា**ឡៅជៀង**រត់ចេញពីស្រុក ក៏ឱ្យ**ម៉ាឈៀវ**ខំ
5   ដេញតាមចាប់សម្លាប់ចេញហើយកាត់ក្បាលបញ្ជូនមកឱ្យយើង។ សេចក្តីទាំង៣ខ
6   នេះ បើ**ម៉ាឈៀវ**ធ្វើបានក៏នឹងឱ្យបំណាច់រង្វាន់ដល់ខ្នាត បើខ្វះតែខណៈណាមួយត្រូវ
7   យកទោសប្រហារជីវិត ហើយឱ្យ**ទៀវឡូ**ជាប្អូនលោកនិងទាហានទៅតាំងស្តាត់
8   ទ័ពឱ្យគ្រប់កន្លែងគយទាំងបួនអង្គ ខ្លាចក្រែង**ម៉ាឈៀវ**នឹងមានចិត្តខឹង លើកទ័ព
9   ត្រឡប់មកវាយយកស្រុកយើងវិញ កងទ័ពទាំងអស់នេះ ក៏នឹងបានជួយគ្នាការពារពី
10 ខាងក្រៅ។ **ទៀវឡូ**យល់ឃើញត្រូវផង ក៏ចាត់ចែងទាហានលើកទៅតាំងនៅទីគយ
11 ទាំងបួនតំបន់ ហើយសំបុត្រកាត់ទោសឱ្យបម្រើសេះកាន់យកទៅឱ្យ**ម៉ាឈៀវ**
12 សេចក្តីដូច**អៀវសុង**និយាយនោះ។

13   **ឯម៉ាឈៀវ**លុះឃើញសំបុត្រដូច្នោះហើយ ក៏ប្រឹក្សានឹង**ម៉ាតាយ**ជាប្អូនថា
14 **ទៀវឡូ**ខឹងនឹងយើងមិនលើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅវិញតាមសេចក្តីដើម បានជាកាត់
15 ទោសទុកឱ្យយើងធ្វើការឱ្យបានគ្រប់ទាំង៣ខនេះឱ្យរហូត បើមិនសម្រេចនឹងយក
16 ទោសយើងដល់ស្លាប់ ឯការទាំង៣ខនេះ យើងនឹងធ្វើទៅរហូតឬៗ ត្រូវតែគិតលើក
17 ទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកហាន់តុងវិញតាមពាក្យ**ទៀវឡូ**ទើបនឹងរួចខ្លួន។ **ម៉ាតាយ**យល់
18 ឃើញត្រូវផង **ម៉ាឈៀវ**នឹងលើកទ័ពត្រឡប់វិលវិញ។

19   **អៀវសុង**លុះដឹងថា**ម៉ាឈៀវ**លើកកងទ័ពត្រឡប់វិលដូច្នោះ ក៏ចាត់មនុស្សឱ្យ
20 ដើរទៅបរិហារនិយាយប្រាប់អ្នកស្រុកទាំងពួងថា ឥឡូវ**ម៉ាឈៀវ**គិតនឹងលើកទៅ
21 វាយយកស្រុកហាន់តុងហើយ ឥឡូវ**ទៀវឡូ**ឱ្យកេណ្ឌទាហានទៅតាំងស្តាត់ទ័ពថែម
22 ទៀត ទាំងចាស់ទាំងថ្មី៨អង្គ ហើយបង្គាប់កុំជាប់ទាហានថា កុំឱ្យទាហាន**ម៉ាឈៀវ**
23 ប្លែកប្លបបន្តិចៗបាន។ **ឯម៉ាឈៀវ**នោះ លុះលើកទ័ពត្រឡប់មកវិញ ឃើញទាហាន

1 ទៀវឡូលើកទៅស្នាក់គ្រប់គយតាមផ្លូវ នឹងចូលទៅក្នុងស្រុកក៏មិនបាន នឹងថយ
2 ត្រឡប់មកក្រោយ ក៏ក្រែងនឹងទៀវឡូ រឹតតែមានសេចក្តីសង្ស័យខ្លាំងទៅទៀត
3 ម៉ាលៀវមិនដឹងគិតប្រការម្តេច ក៏មានសេចក្តីបរិវិតក្តីកើតទុក្ខខ្លាំងណាស់។

4 ខុងបេងដឹងថា ម៉ាលៀវជាទុក្ខទោមនស្សដូច្នោះ ក៏មានចិត្តត្រេកអរណាស់
5 ទើបនិយាយនឹងឡៅពីថា ឥឡូវម៉ាលៀវនឹងចូលទៅរកទៀវឡូក៏មិនបាន នឹងថយ
6 ត្រឡប់មកវិញក៏បានម្ត ខ្លាចក្រែងទៀវឡូសង្ស័យ ម៉ាលៀវក៏អស់សេចក្តីគិតទៅ
7 ហើយ។ ខ្ញុំនឹងសុំអាសាទៅនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលម៉ាលៀវ ឲ្យចូលនៅជាមួយនឹង
8 លោកឲ្យទាល់តែបាន។ ឡៅពីតបថា ខ្លួនលោកឧបមាបីដូចដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដែល
9 លោកនឹងទៅបញ្ចុះបញ្ចូលម៉ាលៀវនោះ ខ្លាចនឹងមានសេចក្តីអន្តរាយអ្វីក៏មិនដឹង
10 ឡើយ ឯខ្ញុំនឹងមានសេចក្តីព្រួយណាស់។ ខណៈកាលឡៅពី និងខុងបេងនិយាយគ្នា
11 នោះ ទទួលបម្រើសេះកាន់សំបុត្រជូនឡងប្តឹងមកថា លីអ៊ុនពួកស្រុកសែឈួនស្គាល់
12 រាប់អានគ្នាពីដើម ឥឡូវមានចិត្តស្ម័គ្រចូលមកនៅធ្វើការជាមួយនឹងលោក ខ្ញុំបាទក៏
13 ទទួលខ្លួនឲ្យនៅជាមួយនឹងខ្ញុំបាទទៅហើយ។ ឡៅពីឃើញសេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះ ក៏
14 មានអំណរណាស់ ទើបឲ្យទៅហៅយកខ្លួនលីអ៊ុនឲ្យចូលមកហើយសួរថា កាល
15 ឡៅជឿងនឹងឲ្យទទួលយើងចូលទៅប្រឹក្សាការសង្គ្រាមផងនោះ ខ្លួនអ្នកបានហាម
16 ឃាត់ឡៅជឿង មិនឲ្យទទួលយើងចូលទៅ ឥឡូវបែកចិត្តចេញពីឡៅជឿងស្ម័គ្រមក
17 នៅនឹងយើងវិញនោះ ដោយឃើញហេតុប្រការអ្វី?

18 លីអ៊ុនឆ្លើយថា ពាក្យបុរាណពោលទុកថា ធម្មតាសត្វបក្សីបក្សាបើនឹងធ្វើ
19 សំបុកអាស្រ័យនៅលើដើមឈើណា ក៏ត្រូវឲ្យមើលមែកសន្លឹកដែលមានម្លប់ជិតមាំ
20 ល្អ សឹមឲ្យសំណាក់នៅ ទើបបានសុខនិរទុក្ខចាកភ័យអន្តរាយទាំងពួង ឥឡូវកើត
21 មកជាមនុស្សប្រុសក៏ត្រូវពិគ្រោះមើលនាយចៅហ្វាយ ដែលមានចិត្តអធ្យាស្រ័យល្អ
22 សុចរិតប្រាកដ ទើបលោកឲ្យចូលនៅផង ដើម្បីនឹងជួយឲ្យបានសេចក្តីសុខតទៅ
23 ដូចខ្លួនខ្ញុំបាទជាបាវទទួលទានបាយក្រហមរបស់នាយចៅហ្វាយហើយ ដូចជា

1 ឡៅជឿងគេក៏មានគុណបការៈលើខ្លួនខ្ញុំបាទ ខ្ញុំបាទក៏ត្រូវជួយរំលឹកហាមឃាត់តាម
2 សតិបញ្ញាដោយសេចក្តីកតញ្ញ លុះឡៅជឿងមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យខ្ញុំបាទហើយ ខ្ញុំ
3 បាទក៏បានសេចក្តីតូចចិត្តគិតអៀនខ្មាសទៅដែរ បើនឹងមិនប្រែចិត្តគិតសាជាថ្មី ខំតែ
4 នៅទៅក៏គង់នឹងមានទុក្ខភ័យដល់ខ្លួន បានជាខ្ញុំបាទចូលមកជ្រកកោននៅនឹងលោក
5 វិញដូច្នេះ ព្រោះបានឮកេរ្តិ៍ឈ្មោះពីរោះពិសាថា លោកមានចិត្តមេត្តាករុណាដោយ
6 ស័ក្តិពិតត្រង់ល្អណាស់ សូម្បីមនុស្សទាំងក្មេងចាស់ក្នុងស្រុកសែលឃ្លានក៏គង់
7 ស្រឡាញ់លោកជាច្រើន ការទាំងពួងដែលលោកបំណងនឹងធ្វើក៏គង់បានចម្រើនដូច
8 ប្រាថ្នាជាប្រាកដ។

9 ឡៅពីសួរថា ដែលអ្នកតាំងចិត្តមកនៅធ្វើរាជការនឹងយើងនេះ អ្នកនឹងជួយរិះ
10 គិតធ្វើការប្រការម្តេចខ្លះ ដើម្បីឲ្យបានជាប្រយោជន៍ដូចប្រាថ្នានោះ? លីអ៊ិនថា ឥឡូវ
11 ឮកិត្តិសព្ទថា ម៉ាឈៀវនឹងចង់ចូលទៅរកទៀវឡវិញក៏ពុំបាន នឹងថយត្រឡប់មក
12 ក្រោយក៏ឲ្យបារម្ភខ្លាច ទើបមិនអាចនឹងរិះគិតយ៉ាងណា ដូចជាទាល់ប្រាជ្ញាទៅ
13 ហើយ ឯម៉ាឈៀវនោះនិងខ្ញុំបាទក៏ធ្លាប់រាប់អាន បានស្គាល់ចិត្តគ្នាមកយូរហើយ ខ្ញុំ
14 បាទនឹងចង់សុំយកអាសាចេញទៅបញ្ចុះបញ្ចូលម៉ាឈៀវឲ្យប្រែចិត្ត គិតមកនៅធ្វើ
15 រាជការនឹងលោកឲ្យទាល់តែបាន។ ខុងបេងថា យើងក៏ខំរកតែអ្នកឯណា ដែលមាន
16 សតិបញ្ញានឹងឲ្យទៅនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលម៉ាឈៀវជាយូរថ្ងៃមកហើយ មិនទាន់បាន
17 បើអ្នកអាចហ៊ានទទួលធុរៈដូច្នេះក៏ជាការប្រពៃណាស់ ចូរខំប្រឹងរួចរះទៅនិយាយឲ្យ
18 បានការចុះ ទើបនឹងបានសេចក្តីគាប់ប្រសើរតទៅ។

19 លីអ៊ិនទទួលពាក្យនឹងខុងបេង, ឡៅពីហើយ ក៏ស្រូតចេញទៅដល់កងទ័ព
20 ម៉ាឈៀវក៏ប្រាប់ពួកទាហានយាមថា ខ្ញុំឈ្មោះលីអ៊ិននឹងសុំចូលទៅរកម៉ាឈៀវ។
21 ទាហានក៏ចូលទៅជម្រាបការតាមដំណើរនោះ។ ម៉ាឈៀវដឹងដូច្នេះទើបថា ឯលីអ៊ិន
22 នោះជាមនុស្សពូកែខាងសម្តីណាស់ ការដែលមកនេះ ប្រាថ្នានឹងមកបញ្ចុះបញ្ចូល
23 យើងហើយ ទើបរៀបទាហានឲ្យមានកាន់សាស្ត្រាវុធគ្រប់ដៃចំនួន២០នាក់ ហើយក៏

1 បង្គាប់ថា បើលីអ៊ុនចូលមកនិយាយការនឹងយើង បើឮថាឲ្យយើងចុះដៃវេលាណា
2 ឲ្យអ្នករាល់គ្នាចូលព្រួញចាប់លីអ៊ុនសម្លាប់ចេញទៅចុះ ហើយកាប់ចិត្តសាច់ឲ្យ
3 ល្អិត លុះបង្គាប់ការរួចហើយ ក៏ប្រើទាហានឲ្យចេញទៅហៅលីអ៊ុនចូលមក។

4 ម៉ាឈៀវក៏សួរលីអ៊ុនដោយសំឡេងគំហកខ្លាំងថា ខ្លួនមករកយើងវេលានេះ
5 ដោយត្រូវការអ្វី? លីអ៊ុនឆ្លើយថា យើងមកនេះដើម្បីមកបញ្ចុះបញ្ចូលម៉ាឈៀវ។
6 អ្នកនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលប្រការម្តេច ត្រូវថាទៅឲ្យល្អចុះ ព្រោះគ្របីដែលយើងកាន់នេះ
7 ទើបនឹងសំលៀងថ្មី បើថាមិនត្រូវចិត្តយើង ៗនឹងយកគ្របីនេះល្បងក្បាលអ្នក
8 លមើល។

9 លីអ៊ុនឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា វេលានេះយើងដឹងប្រាកដថាភ័យនឹង
10 មកដល់អ្នកហើយ បានជាយើងមកការពារឲ្យផុតអំពីភ័យនោះ ម្តេចអ្នកត្រឡប់ថា
11 យកគ្របីល្បងក្បាលយើងវិញដូច្នោះ ឯគ្របីរបស់អ្នកនោះ បើទុកជាទើបនឹង
12 សំលៀងថ្មី ក៏មិនគប្បីនឹងសម្លាប់កាត់ក្បាលយើងបានទេ ចប់តែអ្នកដទៃនឹងកាត់
13 ក្បាលអ្នកវិញទេដឹង។ ម៉ាឈៀវសួរថា អ្នកឯងដឹងថា នរណានឹងប្រាថ្នាកាត់ក្បាល

14 យើងនោះ? លីអ៊ុនតបថា ធម្មតាស្រីរូបល្អ ទោះបីនឹងយកគ្រឿងអំពៅដែលទុច្ចរិត
15 ភាពមកបំពាក់ក៏មិនមែនធ្វើឲ្យរូបនោះអបលក្ខណ៍ទៅវិញបាន។ បើស្រ្តីនោះមានរូប
16 កាយអាក្រក់សាមាស្យ សូម្បីនឹងយកគ្រឿងប្រដាប់ដ៏ល្អភ័យមកបំពាក់យ៉ាងណា
17 រូបកាយដែលអាក្រក់នៅជាអាក្រក់តាមធម្មតាទាំងអស់ ពុំនោះដូចដូងព្រះអាទិត្យ
18 បើដល់កំណត់ដើរត្រង់ណា រស្មីក៏ក្តៅបរិវិណ្ឌខ្លាំងណាស់ ឬដូចដូងព្រះចន្ទ ដែលរឿង
19 រះស្រឡះពពកក្នុងវេលាថ្ងៃពេញបូណ៌មី ក៏មានរស្មីភ្លឺស្វាងរុងរឿងជ្រះថ្លា បើទៅ
20 ដល់រនោចកាលណា ក៏តែងអាប់អន់ពន្លឺអស់ទៅតាមធម្មតាលោកដូច្នោះ។ ដូចយ៉ាង
21 ខ្លួនអ្នកនៅកំពុងពេញពាល ដូចព្រះចន្ទពេញបូណ៌មី ឬដូចព្រះអាទិត្យកំពុងថ្ងៃត្រង់
22 ព្រមទាំងរូបអង្គទ្រង់ទ្រាយពណ៌រាយល្អ សមគួរជាទាហានឯកក្នុងផែនដី គប្បីនឹង
23 រិះគិតធ្វើសឹកសង្គ្រាមតាមដែលមានមកពីអតីត មិនត្រូវគិតលះចោលសោះ។ ឯ

1 សង្គ្រាមនោះ គឺច្បាស់ដែលនាំសម្លាប់បិតាអ្នក ៗក៏ត្រូវគិតតាំងចិត្តសងសឹកវិញឲ្យ
2 បាន ទើបនឹងមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះជាមនុស្សកតញ្ញូនឹងបិតា។ ឥឡូវខ្លួនអ្នកធ្លាក់មកនៅក្នុង
3 ទីនេះអស់តម្រិះនឹងគិតយកខ្លួនឲ្យរួចហើយ បើនឹងរាទៅរកឡៅជៀងចៅហ្វាយ
4 ស្រុកសែឈ្នួនក៏មិនបាន បើនឹងត្រឡប់ទៅរាប់អានទៀវឡៅវិញ ទៀវសុងក៏ចេះតែ
5 ញុះញង់ឲ្យទាស់អធ្យាស្រ័យ។ សព្វថ្ងៃនេះទៀវឡៅក៏ប្រើទាហានមកចាំស្នាក់ផ្លូវនៅ
6 គ្រប់តំបន់អស់ហើយ អ្នកនឹងចូលទៅឆ្លើយដោះសារឲ្យទៀវឡៅជឿស្តាប់ឯណាបាន
7 បើគ្មានផ្លូវទៅដូច្នេះ បើអ្នកនឹងរុករះវាយទម្លាយទ័ពឡៅពីឲ្យបែកក៏មិនងាយ មួយ
8 ទៀតក៏មិនបានគាប់ប្រសើរនឹងទៀវឡៅ ជានាយចៅហ្វាយថ្មីនោះទេ។ គួរតែនឹងគិត
9 គ្រួសារមើលក្នុងខ្លួនឲ្យដឹងថា វេលានេះខ្លួនអ្នកមកនៅក្នុងកណ្តាលកងភ្លើងដូច្នេះ ត្រូវ
10 រិះគិតដកខ្លួនឲ្យរួចពេញជាជាតិទាហានមានប្រាជ្ញា។ ខ្ញុំយល់ឃើញថា ដែលអ្នក
11 ដំអីងរឹងនៅដូច្នេះ កាលគ្រាអ្នកទៅចម្បាំងនៅតំបន់អ៊ុយហោ ចាញ់ប្រៀបច្បងបែក
12 ទៅនោះ ក៏មានសេចក្តីលំបាកពន់ប្រមាណណាស់។ គ្រានេះទោះបីថាអ្នកនឹងមិន
13 ស្លាប់ ក៏គង់បានភពប្រសព្វលើសេចក្តីអប្បបរមាសលើសជាងពីគ្រាមុននោះទៅទៀត
14 នឹងខំផ្អៀតមើលមុខគេក៏មិនពេញភ្នែក ហេតុនេះ បានជាខ្ញុំគិតសង្វេគមកជួយរំលឹក
15 ស្មារតីដោយមេត្រីរាប់អាន។

16 ម៉ាលៀវឡៅដូច្នោះក៏រសាយសេចក្តីខឹង បោះគ្របីចេញពីដៃ ហើយក្រោកឡើង
17 គំនាប់លីអ៊ុនថា ដែលអ្នកមករំលឹកខ្ញុំដូច្នេះគួរសមណាស់ តែខ្លួននៅក្នុងទីចង្អៀត
18 ចង្អុលគិតមិនយល់ច្បាស់ផ្លូវ ដែលនឹងដើរទៅទីណាបានឡើយ។ បើអ្នកមានចិត្ត
19 អាណិតខ្ញុំមេត្តាជួយណែនាំបំភ្លឺចុះ ខ្ញុំនឹងទទួលធ្វើតាម។ លីអ៊ុនតបថា ខ្ញុំនឹងជួយ
20 ណែនាំរំលឹកឲ្យអ្នកយល់ក៏បានខ្លះដែរ តែថាពួកទាហានរបស់អ្នកកាន់អាវុធឈរ
21 ប្រចាំនឹងធ្វើអន្តរាយខ្ញុំ ៗនឹងថាការអ្វីបាន។ ម៉ាលៀវក៏បណ្តេញពួកទាហានទាំង
22 នោះឲ្យចេញទៅក្រៅអស់។ លីអ៊ុនតបថា ឡៅពីនោះចំពោះជាពូជព្រះរាជវង្ស
23 ព្រះចៅហៀនតេប្រាកដ ប្រកបទាំងចិត្តអធ្យាស្រ័យធូរទូលាយ គិតតែទំនុកបម្រុង

1 ផែនដីឱ្យបានសេចក្តីសុខតទៅ ដូចជាម៉ាថេងបិតាអ្នកកាលរស់នៅ ៗក្នុងស្រុក
2 ហ្ន៎តោនោះ ក៏បានពិគ្រោះត្រូវគំនិតគ្នានឹងឡៅពីថានឹងជួយគ្នាកម្ពស់ចូលចេញ ព្រោះ
3 ឃើញថាជាគូសត្រូវរាជសម្បត្តិពិតណាស់ ការនេះក៏គិតពុំទាន់បានសម្រេច ឥឡូវ
4 ត្រូវអ្នកមកជំពាក់ខ្លួននៅដូច្នេះ បើប្រសិនជាអ្នកនឹងរិះគិតទៅនៅនឹងឡៅពីវិញ
5 ដើម្បីនឹងជួយបំពេញគំនិតគិតធ្វើការបំបាត់ចូលចេញ អ្នកក៏បានរសាយសេចក្តីទុក្ខ
6 ទោម្ពេញនោះអស់ទៅ ទាំងឈ្មោះសំឡេងអ្នកក៏នៅឮឮវិញជាប្រាកដទៅមុខទៀត។

7 ម៉ាឈៀវបានឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ឱ្យហៅខ្លួនអៀវប៉ែកដែលជានាយ
8 ទាហានទៀវឡូចូលមក ហើយក៏ចាប់សម្លាប់មួយរំពេច ហើយកាត់យកក្បាល
9 អៀវប៉ែកនោះនាំទៅជាមួយនឹងលីអ៊ុន និងទាហានទាំងពួងទៅឯទីតយបៃបាំងគួន។

10 ឯឡៅពីដឹងថា ម៉ាឈៀវលុះក្នុងឧបាយលីអ៊ុនបានចូលខ្លួនមកជាមួយនឹងលីអ៊ុន
11 ដូច្នោះ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរពន់ប្រមាណណាស់ ចេញទៅចាំទទួលម៉ាឈៀវនាំ
12 ចូលមក។ ម៉ាឈៀវគំនាប់ឡៅពីហើយថា ដែលខ្ញុំបាទបានមកនៅនឹងលោកជាអ្នក
13 មានសតិបញ្ញាដូច្នេះ ខ្ញុំបាទមានអំណរណាស់ ឧបមាដូចនៅក្នុងទីងងឹត មានគេនាំ
14 ឱ្យមកដល់ទីដែលភ្លឺ នោះអ្វីជាបស់លោកត្រូវការប្រើខ្ញុំបាទចុះ ខ្ញុំបាទនឹងសុំទទួល
15 យកអាសាធ្វើត្រាតែអស់តម្រិះប្រាជ្ញា និងសតិកម្លាំងផង ជីវិតមិនគិតស្តាយឡើយ។
16 ខណៈនោះ ស៊ុនខៀនដឹងថា ម៉ាឈៀវចូលទៅនៅនឹងឡៅពីហើយ ក៏លាអៀវសុង
17 ត្រឡប់ទៅប្តឹងឡៅពីគ្រប់ប្រការ។

18 ឡៅពីបង្គាប់បេងតាត់ និងហាក់ជុនឱ្យនៅរក្សាបន្ទាយ ហើយឱ្យរៀបចំ
19 ទាហានលើកត្រឡប់នឹងវាយយកស្រុកសែឈួន លុះទៅដល់ស្រុកគឺមកុក ជូឡុង,
20 ហងតុង ដឹងក៏ចេញមកទទួលឡៅពីចូលទៅក្នុងស្រុកហើយជម្រាបថា ឥឡូវ
21 ឡៅជៀងប្រើឡៅយួននិងម៉ាហ៊ុនលើកទាហានមកជាច្រើន ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាចេញ
22 ទៅកាត់ក្បាលនាយទាហានទាំងពីរមកជូនលោក។ ឡៅពីក៏បើកឱ្យទៅ។ ជូឡុងជិះ
23 សេះនាំទាហានចេញពីស្រុកគឺមកុក បានច្បាំងនឹងនាយទាហានទាំងពីរ។ ឯឡៅពី

1 នៅក្នុងស្រុក ឲ្យរៀបចំលៀងម៉ាឈៀវនៅមិនទាន់នឹងសម្រេច ទទួលឃើញជួរ
2 យួរក្បាលឡើយនូវមកជូនឡើយ។ ម៉ាឈៀវឃើញដូច្នោះ ក៏ភ័យស្អប់គិតថា
3 ជួរនាយទាហាននេះមានថ្វីដែរហ័សរហូនណាស់ ម៉ាឈៀវក៏រិះគិតតែកោតក្រែង
4 ឡើយពីព្រំប្រមាណណាស់ ទើបជម្រាបឡើយថា ឯស្រុកសែឈ្នួននោះ លោកកុំបាច់
5 លើកកងទ័ពទៅឲ្យបានសេចក្តីលំបាកឡើយព្រួយដល់ទាហានឡើយ។ ខ្ញុំបាទសុំ
6 អាសាចូលទៅនិយាយនឹងឡើយ ឲ្យចេញមកចំណុះចូលលោកដោយស្រួល បើ
7 ឡើយរឹងទទឹង ខ្ញុំបាទនឹងម៉ាតាយជាប្អូននឹងលើកទាហានទៅវាយយកស្រុក
8 សែឈ្នួនឲ្យបាន។ ឡើយដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ លុះលៀងអាហារស្រេច
9 បរិបូរហើយ នាយទាហានទាំងពួងក៏លាទៅកាន់ទីសំណាក់។

10 ខណៈនោះ មានទាហានដែលមកក្នុងកងទ័ពឡើយ, ម៉ាហ័ននោះបែករត់
11 ត្រឡប់ទៅប្រាប់ឡើយគ្រប់ប្រការ ឡើយដឹងដូច្នោះក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ឲ្យបិទ
12 ទ្វារស្រុកជិតទាំងអស់ ហើយឲ្យទាហានរក្សាស៊ើបបន្ទាយជុំវិញមាំមួនណាស់។
13 ខណៈនោះម៉ាឈៀវក៏លាឡើយលើកកងទ័ពត្រង់ទៅស្រុកសែឈ្នួន។

14 ទាហានដែលនៅលើស៊ើបបន្ទាយ ឃើញម៉ាឈៀវលើកមកជិតកំផែង ក៏ចូល
15 ទៅប្រាប់ឡើយថា ឥឡូវម៉ាឈៀវលើកកងទ័ពមកពីទ្វីបជិតគូកំផែងស្រុកហើយ។
16 ឡើយក៏ឡើងទៅមើលលើស៊ើបបន្ទាយ ទទួលម៉ាឈៀវក្រឡេកទៅឃើញ ក៏
17 ស្រែកអញ្ជើញឡើយឲ្យងាកមុខចេញមក នឹងសុំនិយាយការផង។

18 ឡើយឮហើយ ក៏អើតមុខចេញទៅ ហើយស្រែកថា អ្នកឯងចង់និយាយ
19 ការអ្វីក៏ឲ្យស្តីមកចុះ។ ម៉ាឈៀវថា ពីដើមយើងលើកទាហានទៅទៀតទៅធ្វើសង្គ្រាម
20 នឹងឡើយពីប្រាថ្នានឹងជួយការពារស្រុកលោក តែអៀវសុំព្យួរព្យួរទៅឲ្យមាន
21 សេចក្តីសង្ស័យនឹងយើង ៗទើបនាំទាហានទៅនៅនឹងឡើយ ឥឡូវលោកត្រូវរិះគិតជា
22 ប្រញាប់ចេញមកចំណុះចុះចូល លើកស្រុកប្រគល់ជូនឡើយដោយល្អចុះ ទើបនឹង
23 ផុតសេចក្តីអន្តរាយមិនមានដល់ខ្លួនលោក ហើយបណ្តាស្រុកក្នុងស្រុក ក៏នឹងបាន

1 សេចក្តីសុខតទៅ បើលោកនៅតែរឹងទទឹង យើងនឹងអាសាឡៅពីវាយយកស្រុក
 2 សែឈួនឲ្យទាល់តែបាន។

3 **ឡៅជៀង**ឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យស្តុតស្មារតីភ័យទាល់តែដួលចុះសន្លប់នៅទីនោះ។ ទី
 4 ប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាគ្រាហ៍ធ្វើឲ្យដឹងស្មារតីឡើងវិញ។ **ឡៅជៀង**ប្រឹក្សា
 5 នឹងទាហានទាំងពួងថា ការទាំងនេះ យើងមិនបានត្រិះរិះឲ្យរហូតជាមុន ទើប
 6 បណ្តាលឲ្យចាញ់ប្រៀបគេ លុះនឹងប្រឹងក្នុងវេលានេះ ចេះតែស្ទូចៗទៅ ការក៏កាន់
 7 តែប្រទាល់ខ្លួនដល់ប៉ុណ្ណោះទៅហើយ យើងអាណិតអាសូរប្រជានុរាស្ត្រ ប្រាថ្នានឹង
 8 មិនឲ្យបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយគិតនឹងចេញទៅសុំចំណុះលើកស្រុកឲ្យ**ឡៅពី** តើអ្នក
 9 ទាំងអស់គ្នានឹងយល់ឃើញប្រការម្តេច។ **តាំងហោ**ឆ្លើយថា ទាហានដែលមានក្នុង
 10 ស្រុកយើងក៏ច្រើនដែរ គិតឃើញចំនួនបីម៉ឺនប្លាយ ទាំងស្រូវអង្ករស្បៀងអាហារក៏
 11 បរិបូរល្មមនឹងជប់លៀងទាហានគ្រប់គ្រាន់បានក្នុងរវាងមួយឆ្នាំ ដែលលោកនឹង
 12 លើកស្រុកទៅឲ្យ**ឡៅពី**ដោយងាយនោះមិនគួរសោះ។

13 **ឡៅជៀង**តបថា បិតាយើងនិងខ្លួនយើងបានមកនៅក្នុងស្រុកនេះដល់កំណត់
 14 ២០-៣០ឆ្នាំហើយ បណ្តាស្រុកអ្នកស្រុកក៏មិនដែលបានទុក្ខលំបាកពីព្រោះអ្វី គ្រានេះ
 15 **ឡៅពី**លើកកងទ័ពមកធ្វើអន្តរាយអាណាខេត្ត ហើយទន្ទ្រានចូលមកដល់ដែនស្រុក
 16 យើង រាស្ត្រទាំងឡាយក៏បានសេចក្តីក្តៅក្រហាយគ្រប់បីឆ្នាំមកហើយ ខ្លួនយើងមាន
 17 ចិត្តអាណិតអាណាប្រជានុរាស្ត្រណាស់ បានជាវិះគិតនឹងលន់តួចំណុះ**ឡៅពី**។
 18 **ចៅជីវ**ទីប្រឹក្សាឆ្លើយថា លោកគិតនេះត្រូវណាស់ ព្រោះខ្ញុំបាទបានឃើញផ្កាយ
 19 សម្រាប់ស្រុកសែឈួននោះបាត់ទៅ មានផ្កាយមួយដួងរះធំឡើងជំនួស មានពន្លឺរស្មី
 20 ភ្លឺដូចព្រះចន្ទ មានផ្កាយតូចៗចោមរោមជាបរិវារ ចោមរោមច្រើនណាស់ ហើយខ្ញុំ
 21 បាទបានឮកូនក្មេងក្នុងស្រុកសែឈួនធ្វើភ្លេងលេងថា បើអ្នកណានឹងចង់ពិសា
 22 អាហារថ្មី ចូរចាំម្ចាស់ផែនដីមកឈរស្រុកនេះចុះ ទើបសមតាមសេចក្តីប្រាថ្នា។

1   **អ៊ុយគួន, ឡៅប៉ា** បានឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ កន្ត្រាក់យកគ្របីមកកាន់គិតនឹង
2   សម្លាប់**ចៅជីវចេញ**។ **ឡៅជឿង**ក៏ស្ទុះទៅឃាត់ ទទួលបានបម្រើចូលទៅប្តឹង
3   **ឡៅជឿង**ថា **ខៅចេង**ដែលជាបាឡាត់ខេត្តនោះ លបរត់ចេញទៅនៅខាង**ឡៅពី**ទៅ
4   ហើយ។ **ឡៅជឿង**បានឮដូច្នោះក៏រឹតតែតូចចិត្តអង្គុយយំ ហើយត្រឡប់ចូលទៅខាង
5   ក្នុង។ លុះវេលាព្រឹកឡើងនាយទ្វារចូលមកប្តឹង**ឡៅជឿង**ថា ឥឡូវ**ឡៅពី**លើកកងទ័ព
6   មកពិតយំហែបាំងគួនហើយ បោះទ័ពនៅខាងក្រៅស្រុកយើងនេះ ឲ្យ**កាន់យ៉ុង**ចូល
7   មករកលោក។ **ឡៅជឿង**បង្គាប់ឲ្យបើកទ្វារស្រុកទទួលចូលមក នាយទ្វារក៏ចេញ
8   បើកទ្វារទទួល។

9   **ឯកាន់យ៉ុង**នោះក៏ជិះរទេះចូលទៅដល់កណ្តាលស្រុក **ជិនពី**ឃើញដូច្នោះក៏ខឹង
10   ណាស់ កន្ត្រាក់គ្របីគ្រវែងឡើង ហើយស្រែកទៅ**កាន់យ៉ុង**ថា ខ្លួនឯងជាជាតិថោក
11   ទាបហេតុម្តេចទើបប៉ានជិះរទេះចូលមកដល់កណ្តាលស្រុក ឯងមើលងាយថា
12   ស្រុកសែឈួននេះគ្មានមនុស្សល្អទេឬ ទើបព្រហ័នដូច្នេះ? **កាន់យ៉ុង**ឮដូច្នោះក៏ចុះពី
13   លើរទេះគំនាប់សួរឈ្មោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយ**កាន់យ៉ុង**ថា ខ្ញុំបាទជាមនុស្ស
14   ប្រមាទ ប៉ានជិះរទេះចូលមកដល់ពាក់កណ្តាលស្រុក អ្នកកុំប្រកាន់ទោសឡើយ។
15   **ជិនពី**ក៏រសាយកំហឹងទើបនាំ**កាន់យ៉ុង**ចូលទៅជួបនឹង**ឡៅជឿង**។ **កាន់យ៉ុង**ឱនគំនាប់
16   ហើយជម្រាបថា **ឡៅពី**នោះជាមនុស្សមានស្មារតី មានចិត្តអាណិតករណាបណ្តា
17   វាស្រ្តច្រើនណាស់ គួរលោកតាំងចិត្តលំអុតលំឱនដល់**ឡៅពី**ដោយសុចរិត ហើយ
18   **ឡៅពី**ក៏នឹងមិនមានប្រទូសរ៉ាយដល់លោកទេ។

19   **ឡៅជឿង**ឮដូច្នោះក៏បណ្តាលចិត្តញញើតកោតខ្លាច**ឡៅពី**ខ្លាំងណាស់ ទើប
20   និយាយជាពាក្យដាច់ថា អ្នករាល់គ្នាកុំបីនិយាយរឹងទទឹងនឹងយើងឡើយ យើងនឹង
21   ទំនុកបម្រុងអាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងឲ្យបានសេចក្តីសុខតទៅ ក្នុងគ្រានេះ យើង
22   នឹងចេញទៅលន់តួសុំចំណុះចុះចូល**ឡៅពី** ទើបឲ្យរៀបតុលៀង**កាន់យ៉ុង**ឲ្យបរិភោគ
23   អាហារ លុះលៀងរួចហើយ ក៏យកត្រាសម្រាប់ងារនូវអស់របស់ទ្រព្យដែលល្អ

1 ត្រកាល នាំទាហានចេញទៅគំនាប់ឡៅពីក្នុងបន្ទាយ។ ឡៅពីឃើញដូច្នោះ ក៏ចុះទៅ
2 ទាញដៃឡៅជៀងឱ្យឡើងទៅអង្គុយថ្នាក់លើ ឡៅពីយំហើយនិយាយនឹងឡៅជៀងថា
3 ខ្លួនយើងនេះ មានចិត្តសុចរិតគិតនឹងទំនុកបម្រុងផែនដី ឱ្យបណ្តាសាស្ត្របានសេចក្តី
4 សុខតទៅ ដែលខំមកធ្វើទាំងម៉្លេះដោយសេចក្តីចាំចិត្ត លុះនឹងមិនគិតធ្វើដូច្នេះ ការ
5 ដែលគិតទុកនោះក៏មិនបានរហូត អ្នកចូរឃើញដល់ផែនដីដែលបានសេចក្តីក្តៅ
6 ក្រហាយនោះចុះ កុំបីប្រកាន់ទោសដល់យើងឡើយ។ ឡៅជៀងតបថា ធម្មតាអ្នក
7 ដែលទំនុកបម្រុងផែនដីនោះ ទោះដូចម្តេចក៏ត្រូវតែធ្វើដូចជាលោកទាំងអស់ ខ្ញុំបាទ
8 ឥតគិតអ្វីសោះឡើយ ហើយក៏លើកត្រាសម្រាប់ងារនោះជូនទៅឱ្យឡៅពីព្រមទាំង
9 បណ្តាការទាំងពួង។ ឡៅពីទទួលហើយ ក៏មានសេចក្តីសោមនស្សសាទរអរពេក
10 ណាស់។ ឡៅជៀងក៏អញ្ជើញឡៅពីនិងបណ្តាសាស្ត្រទាហានចូលទៅក្នុងស្រុក។
11 ខណៈនោះ មនុស្សម្នាមហាជនទាំងឡាយទាំងពួងបណ្តាដែលមានក្នុងអំឡុងស្រុក
12 សែលឃួនទាំងប៉ុន្មាន បានក្រឡេកឃើញឡៅពីចូលទៅ ក៏ស្រះស្រួលបបួលគ្នាអុជ
13 ទៀនធូបឬជាត្តិការឡៅពី តាមលំដាប់មាតិកាទាំងសងខាងរៀងទៅ។ ឡៅពីនោះលុះ
14 ក្រឡេកឃើញដូច្នោះក៏មានចិត្តត្រេកអរណាស់ កាលបើយាត្រាទៅដល់ទីគេហដ្ឋាន
15 និយាយការរាជការហើយ ក៏ឃើញទីប្រឹក្សារបស់ឡៅជៀងទាំងប៉ុន្មាន ចូលទៅ
16 ត្រៀមចាំគំនាប់ឡៅពីទាំងអស់ បាត់តែឈ្មោះអ៊ុយគួន១, ឡៅប៉ា១មិនបានចូលទៅ
17 គំនាប់ឡៅពី។

18 ពួកទាហានឡៅពីដឹងដូច្នោះ ក៏បបួលគ្នានឹងទៅចាប់អ៊ុយគួននិងឡៅប៉ា
19 សម្លាប់ចេញ។ ឡៅពីឮពាក្យទាហាននិយាយគ្នាដូច្នោះក៏ភ្លែងបង្គាប់ថា ឱ្យសម្លាប់
20 ឱ្យអស់ទាំងពូជពង្សវង្សញាតិកានិងស្ម័គ្របក្សពួកកុំឱ្យសល់ ហើយឡៅពីក៏ស្រូត
21 តាមទាហានទាំងពួងទៅ លុះទៅដល់មុខផ្ទះអ៊ុយគួន, ឡៅប៉ា ឡៅពីក៏ឃាត់ហាម
22 ទាហានទាំងពួងឱ្យបង្អង់ឈប់ហើយភ្លែងស្រែកប្រកាសឱ្យឮច្បាស់ទៅដល់អ៊ុយគួន,
23 ឡៅប៉ាថា ឯអ៊ុយគួន និងឡៅប៉ានោះ គេជាមនុស្សមានសេចក្តីស័ក្តិពិតត្រង់នឹងនាយ

1 ចៅហ្វាយណាស់ គួរយើងនឹងចិញ្ចឹមរក្សាទុកតទៅ កុំបីអស់អ្នកទាំងពួងធ្វើអន្តរាយ
2 គេឡើយ សូម្បីតែអំបោះមួយសរសៃ ឬមូលមួយ ក៏មិនត្រូវធ្វើឲ្យបាត់របស់គេជា
3 ដាច់ខាត បើនរណាមិនស្តាប់ពាក្យយើងហាមឃាត់ទេ យើងនឹងចុះទោសដល់ជីវិត។
4 **អ៊ុយគួន, ឡៅប៉ា ឮឡៅពីស្រែកប្រកាសដូច្នោះ ក៏ពិគ្រោះគ្នាថា ឡៅពីនេះគេជា**
5 **មនុស្សល្អ មានអធ្យាស្រ័យសុភាពរៀបរយដូចពាក្យគេនិយាយមែនៗ គួរតែយើង**
6 **នឹងចូលទៅធ្វើរាជការផងចុះ លុះនិយាយហើយក៏នាំគ្នាចេញទៅគំនាប់គោរពឡៅពី**
7 **ៗក៏ទទួលរូសរាយ ហើយនាំខ្លួនអ៊ុយគួន, ឡៅប៉ាទៅទីលំនៅ រួចក៏តាំងនៅក្នុងទី**
8 **ដដែលតាមដើម។**

9 **ខុងបេងនិយាយនឹងឡៅពីថា** ស្រុកសែឈ្នួនថ្ងៃនេះបានរាបទាបស្រួលបួល
10 ហើយ ដែលនឹងឲ្យមានចៅហ្វាយស្រុកពីររូបនោះមិនគួរសោះ គួរតែឲ្យ**ឡៅជឿង**
11 **ទៅស្រុកកេងជីវវិញ។ ឡៅពីថា** ខ្លួនយើងទើបតែនឹងបានស្រុកសែឈ្នួននេះ បើនឹង
12 **ឲ្យឡៅជឿងទៅនៅស្រុកកេងជីវ មនុស្សទាំងពួងនឹងគរហានិន្ទាថា** យើងក្លែង
13 **បញ្ឆោតឡៅជឿងឲ្យខូចស្រុកសែឈ្នួន។**

14 **ខុងបេងថា ឯឡៅជឿងនេះជាមនុស្សមិនចេះដឹងអ្វីសោះ ហើយថែមទាំងខូច**
15 **ចិត្តគំនិតទៅហើយ បើយើងនឹងទុកឲ្យនៅក្នុងស្រុកនេះជាមួយយូរទៅ ខ្លាចមានគេ**
16 **នាំព្យុះព្យាង្គគង់នឹងស្តាប់ជឿពាក្យគេ ខ្លួនលោកក៏គង់នឹងបានសេចក្តីរំខានចិត្តទៅថ្ងៃ**
17 **ក្រោយ។ ឡៅពីយល់ឃើញត្រូវ លុះកន្លងមកមួយថ្ងៃ ឡៅពីក៏ឲ្យអញ្ជើញឡៅជឿង**
18 **ទៅលៀងអាហារហើយនិយាយថា** យើងនឹងឲ្យអ្នកទៅនៅឈរស្រុកកងអាន់។
19 **ឡៅជឿងក៏ទទួលប្រសាសន៍។ ឡៅពីក៏ឲ្យធ្វើត្រាតាំង ៗឡៅជឿងជាជីវុយចុងកូន**
20 **ឲ្យនាំគ្រប់គ្រួសារចេញទៅឈរស្រុកកងអាន់ ដែលឡើងស្រុកកេងជីវ។ ឡៅពី**
21 **ប្រគល់ត្រាតាំងឲ្យឡៅជឿងហើយថា** មានប្រាក់និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកទាំង
22 **ប៉ុន្មាន ចូរនាំយកទៅទាំងអស់ចុះ។ ឡៅជឿងទទួលយកត្រាសម្រាប់ងារ ហើយក៏នាំ**
23 **គ្រប់គ្រួសារបក្សពួកទៅនៅស្រុកកងអាន់។**

1   ឯឡៅពីកាលបានស្រុកសែឈួនហើយ   បណ្តាទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហាន
2   របស់ឡៅជឿងទាំងប៉ុន្មាន ឡៅពីក៏តាំងឲ្យធ្វើនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីខាងរដ្ឋបាលទាំងអស់
3   តែហួតចេញនោះតាំងឲ្យធ្វើបាឡាត់ស្រុកសែឈួន   ហើយឡៅពីក៏តាំងខ្មងបេងជា
4   អាចារ្យធំសម្រាប់ប្រៀនប្រដៅ តាំងគួនអ៊ូឲ្យជាចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវ ឯតៀវហ៊ុយ
5   ជូឡុង, អ៊ុយអៀន, ហងតុង, ឡៅហង, លៀវហ៊ុ, ម៉ាចេក, ម៉ាលៀង, ចៀងអួន,
6   អ៊ីចៀ ទាំងនេះជានាហ្មឺនធំតូចតាមលំដាប់ ហើយឲ្យបំណាច់រង្វាន់ជាច្រើនគ្រប់ៗគ្នា
7   តែជីវឆង, គួនប៉េងចាត់ឲ្យទៅនៅធ្វើរាជការជាមួយគួនអ៊ូឯស្រុកកេងជីវ ហើយ
8   ឡៅពីចាត់មាសប្រាំរយជញ្ជីងប្រាក់មួយពាន់ជញ្ជីង អ៊ុប៉ែប្រាំពាន់ម៉ឺន ព្រែយ៉ាងល្អ
9   មួយពាន់ផាប ឲ្យទាហាននាំទៅជាបំណាច់គួនអ៊ូឯស្រុកកេងជីវ ដើម្បីឲ្យចែកបណ្តា
10 គួនទាហានតាមបំណាច់។

11   លុះវេលាព្រឹក ឡៅពីឲ្យបើកជង្រុកស្រូវ និងចំណីត្រីសាច់ស្លៀងអាហារ
12 ចែកអ្នកស្រុក និងអហ៍ពលតាមសមគួរគ្រប់ៗគ្នា អស់បណ្តាមនុស្សម្នាមហាជន
13 មុខមន្ត្រីអំឡុងក្នុងស្រុកសែឈួនក៏មានសេចក្តីសុខ   និរទុក្ខចាកភ័យយន្តរាយ
14 សប្បាយគ្រប់ៗគ្នា។ ឡៅពីក៏បង្គាប់ថា ដ៏សួនច្បារស្រែចម្ការ ដែលគ្មានម្ចាស់កាន់
15 កាប់ចុះបញ្ជីជាកម្មសិទ្ធិទេ ត្រូវបែងឲ្យបានជាពន្ធទៅជាសម្រាប់មុខមន្ត្រីតូចធំ ដើម្បី
16 ជាកម្លាំងរាជការ។ ជូឡុងឆ្លើយថា ស្រុកសែឈួននេះមានសិកស្រ្តាម បណ្តាស្រ្ត
17 ក៏ខ្ចាត់ភ្លាត់ពីភូមិលំនៅ មិនបានធ្វើស្រែចម្ការ ដែលនឹងយកពន្ធពីស្រែចម្ការមកបែង
18 រំលែកចែកឲ្យនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីនោះ បណ្តាស្រ្តនឹងមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយណាស់
19 គួរលោកឲ្យប៉ាវគងប្រាប់ស្រ្តថា ភូមិលំនៅនិងសួនច្បារស្រែចម្ការរបស់នរណា ក៏
20 ឲ្យមកនៅធ្វើរកទទួលទានតាមដើមចុះ ទើបស្រ្តនឹងបានសេចក្តីសុខតទៅ។ ឡៅពី
21 យល់ត្រូវផង ទើបឲ្យប៉ាវគងប្រាប់ស្រ្តតាមពាក្យជូឡុង។

22   ឡៅពីនិយាយនឹងខ្មងបេងថា ច្បាប់របស់ស្រុកសែឈួននោះ យើងត្រូវលើក
23 ចោលចេញ ហើយសុំឲ្យលោកតាក់តែងច្បាប់ថ្មីសម្រាប់ស្រុកឡើងវិញ ហើយឲ្យ

1 ចាត់ទោសមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តិខុសឱ្យធ្ងន់ជាងច្បាប់ចាស់ ទើបមនុស្សនឹងខ្លាចរអា
2 ប្រតិបត្តិតាមស្រុកទេសទើបនឹងបានរាបទាបតទៅ។ **ហួតចេង**ថា ការគ្រាព្រះចៅ
3 **ហាន់កោចោ**បានសោយរាជសម្បត្តិនោះ ស្តេចឱ្យតែងច្បាប់កាត់ទោសមនុស្សដែល
4 ប្រព្រឹត្តិខុសទុកជាប្រមាណ លុះដល់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**គ្រានេះ ទ្រង់ឱ្យតែងច្បាប់កាត់
5 ទោសឱ្យធ្ងន់ជាងច្បាប់ចាស់ បានជាមនុស្សកើតក្តៅក្រហាយជាចលាចលដូច្នេះ
6 ហេតុនេះ គួរឱ្យលោកគ្រិះរិះបន្ថយទោសឱ្យស្រាលទៅវិញ តាមច្បាប់បុរាណនឹង
7 បានសេចក្តីសុខធូរទូលាយ។

8 **ខុងបេង**ថា ពាក្យដែលអ្នកនិយាយនេះគួរប្រពៃណាស់ ព្រោះតាំងពីគ្រា
9 ព្រះចៅ**ហាន់កោចោ** ដែលធ្វើច្បាប់ទុកនោះ មិនមែនទុកមកដល់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទេ
10 វេលានោះបណ្តាស្រ្តីគ្រប់អាណាខេត្តក្នុងប្រទេសចិន ក៏មិនបានសេចក្តីសុខសោះ
11 ឡើយ ដូច**ឡៅជឿង**សោតក៏ជាមនុស្សមិនសូវមានតម្រិះវិជ្ជា ដែលនឹងរកអំណាច
12 អាជ្ញាដូចគ្នា តាំងធ្វើជានាហ្មឺនធំ ម្ល៉ោះហើយមនុស្សនោះក៏មានចិត្តកំរើបលះបង់
13 ច្បាប់សម្រាប់ផែនដី មានតែសេចក្តីកំហែងសង្កត់សង្កិនអាណាប្រជានុរាស្ត្រតាម
14 អំណាចចិត្ត រាស្ត្រក៏បានសេចក្តីក្តៅក្រហាយដោយហេតុដ្បិតអំពើដូច្នោះឯង បានជា
15 ត្រូវអន្តរាយខូចស្រុកទេសទៅ គ្រានេះយើងត្រូវលើកច្បាប់ចាស់ចោលចេញ តាំង
16 បទប្បញ្ញត្តិច្បាប់ថ្មីបំពេញឱ្យធ្វើទោសមនុស្ស ដែលប្រព្រឹត្តិខុសនោះមិញឱ្យធ្ងន់
17 រហ័ស ដើម្បីឱ្យមនុស្សទាំងអស់នោះខ្លាចញញើត នឹងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់តទៅ បើ
18 នាហ្មឺននិងបណ្តាស្រ្តីឯណាឃើញនរណាប្រព្រឹត្តិខុសអំពីបញ្ញត្តិច្បាប់ ក៏ត្រូវចុះ
19 ទោសតាមទោសានុទោស បើឃើញនរណាប្រព្រឹត្តសេចក្តីគាប់ប្រសើរ ក៏ត្រូវឱ្យ
20 បំណាច់រង្វាន់ឱ្យមានឡើង ទើបនឹងបានផ្គុំផ្អែងស្រុកទេសជាវង្សនាការតទៅ។
21 **ហួតចេង**បានស្តាប់ក៏គាប់ចិត្តគិតយល់ត្រូវប្រាកដ ឱនគំនាប់**ឡៅពី**និង**ខុងបេង**
22 ទទួលតាមប្រសាសន៍គ្រប់ប្រការ។

1   **ខុងបេង**ក៏តែងរចនាច្បាប់តាមទម្លាប់ទំនៀមផែនដី នឹងកាត់ទោសឱ្យធ្ងន់ជាង
2   ប្រក្រតីបុរាណ ហើយបញ្ជូនទៅឱ្យគ្រប់ខេត្តខណ្ឌ ដែលនៅក្រោមបង្គាប់ទាំងបួន
3   តំបន់ ជាខេត្តសម្រាប់ឡើងស្រុកសែលឃ្លួន ចៅហ្វាយស្រុកទាំងអស់នោះ និង
4   ចៅហ្វាយស្រុកសម្រាប់ត្រី-ចត្វា ដែលឡើងតៗជាលំដាប់គ្នាទាំងមួយរយប្លាយតំបន់
5   ក៏ទទួលធ្វើតាមបញ្ញត្តិទាំងអស់ បណ្តាវាស្រ្តគ្រប់ខេត្តខណ្ឌ ក៏បានសេចក្តីសុខ
6   សប្បាយក្សេមក្សាន្តលើសជាងពីដើម។

7   លុះនៅមកថ្ងៃមួយ **ឡៅពីចេញ**និយាយរាជការ មានបម្រើស្នើបការណ៍ចូល
8   ទៅប្តឹងថា ដ្បិតមានបម្រើ**គួនអ៊ូ**, **គួនប៉េង**នឹងចូលមកគំនាប់លោក។ **ឡៅពី**ក៏ឱ្យហៅ
9   **គួនបេង**ចូលទៅ។ **គួនប៉េង**គំនាប់ហើយជម្រាបថា **គួនអ៊ូ**បិតាខ្ញុំបាទ មានសេចក្តី
10 ត្រេកអរព្រះតេជព្រះគុណ ដែលលោកបានឱ្យបំណាច់រង្វាន់ទៅនោះច្រើនណាស់
11 បានជាប្រើខ្ញុំបាទឱ្យចូលមកជម្រាប ខ១ បិតាខ្ញុំបាទផ្តាំមកថា ដ្បិតបានឮដំណឹងល្អ
12 ទៅដល់ថា **ម៉ាឈៀវ**នោះជាមនុស្សមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់នឹងរកនរណាស្មើគ្មាន
13 បិតាខ្ញុំបាទនឹងសុំមកតស៊ូកម្លាំងនឹង**ម៉ាឈៀវ**ល្បងមើល។

14   **ឡៅពី**ឮដូច្នោះភ័យភ្ញាក់ស្មារតី ទើបប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា **គួនអ៊ូ**នឹងចង់មក
15 ល្បងថ្វីដៃនឹង**ម៉ាឈៀវ**នោះ បើអ្នកឯណាភ្លាត់ចំណាប់ទន់ថយក៏គង់នឹងជាប់ព្យាបាទ
16 គ្នាតទៅ លោកនឹងគិតប្រការម្តេច? **ខុងបេង**ថា លោកកុំព្រួយ ខ្ញុំនឹងធ្វើសំបុត្រទៅ
17 ឱ្យ**គួនអ៊ូ**ឱ្យរសាយសេចក្តីឥតព្យាបាទនោះចេញ។ **ឡៅពី**ថា ការនេះបើបង្គង់ឱ្យយូរ
18 មុខជា**គួនអ៊ូ**នឹងមកដល់ នាំឱ្យព្រួយរវល់ឡើងទៀត បើដូច្នេះគួរតែលោកធ្វើសំបុត្រ
19 ផ្ញើទៅឱ្យឆាប់កុំឱ្យ**គួនអ៊ូ**មកដល់មុន។ **ខុងបេង**ក៏ធ្វើសំបុត្រសរសើរលើ**គួនអ៊ូ**គ្រប់
20 ប្រការ រួចច្រកបិទស្រោមប្រគល់ឱ្យ**គួនប៉េង** ៗទទួលហើយក៏លាត្រឡប់ទៅវិញ
21 លុះទៅដល់ស្រុកគេងជីវក៏យកសំបុត្រនោះទៅជូន**គួនអ៊ូ** ហើយពណ៌នាសេចក្តីឱ្យ
22 ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។

1   គួនអ្វីទទួលសំបុត្រទៅមើលឃើញសេចក្តីថា   ខុងបេងឱ្យពរមកគួនអ្វីទីចុង
2   គុនឱ្យបានជ្រាប ព្រោះយើងដឹងថា អ្នកមានសេចក្តីវិតក្កព្រោះម៉ាឈៀវនោះមិនគួរ
3   ទេ ព្រោះថ្វីដៃម៉ាឈៀវនោះ ប្រៀបស្មើនឹងថ្វីដៃតៀវហ៊ុយបួនអ្នក ឯការកលសឹក
4   សង្គ្រាមនោះ ថ្វីដៃអ្នកលើសជាងម៉ាឈៀវច្រើនណាស់ ដែលអ្នកនឹងលះបង់ស្រុក
5   កេងជីវទៅល្បងថ្វីដៃគ្នានឹងម៉ាឈៀវនោះ មិនស្រួលទេ ក្រែងមានសេចក្តីអន្តរាយ
6   ដល់ស្រុកកេងជីវ ខ្លួនអ្នកក៏ត្រូវមានទោសខុស ព្រោះធ្វេសប្រហែស ការនេះសូម
7   អ្នកត្រិះរិះតាមគួរសិនទើបបាន។ លុះមើលចប់សេចក្តីហើយ គួនអ្វីក៏មានសេចក្តី
8   ត្រេកអរគិតថា ខុងបេងនោះសមជាគ្រូអាចារ្យប្រដៅយើងបានណាស់ ទើបយក
9   សំបុត្រនោះបង្ហាញអស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីនិងទាហានទាំងពួង ហើយថា ពីដើមយើង
10   គិតវិតក្កព្រោះឮថា ម៉ាឈៀវមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ គិតនឹងចង់ទៅល្បងថ្វីដៃ
11   មើល ឥឡូវយើងក៏អស់សេចក្តីវិតក្កហើយ។

13   លោកអ្នកអានអាចស្វែងរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

14   www.khmerliterature.wordpress.com

15
16
17
18
19
20
21
22

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

ឡើង សាមគ្គី
អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-គន ប្រែរៀបរៀង
កណ្តាល ៥៥

ចារិកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុន ដាវ៉ា

(តាំងពីស៊ុនគួនដឹងថា ឡៅពីបានវាយស្រុកសែលឃួន ស៊ុនគួនគិតនឹងវាយយក
ស្រុកកេងជីវវិញ រហូតដល់ចូលវាយយកបានស្រុកហាន់តុង តាំងទៀវឡូឡូឈរជា
ចៅហ្វាយស្រុកដូចដើម។)

ឯស៊ុនគួននោះ លុះដឹងកិត្តិស័ព្ទថា ឡៅពីវាយយកបានស្រុកសែលឃួនហើយ
ឲ្យឡៅជៀងទៅនៅស្រុកកងអាន់ដូនោះ ក៏ពិគ្រោះនឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា ឡៅពីខ្ចី
ស្រុកកេងជីវទុកជាទីអាស្រ័យ យើងត្រូវតែឲ្យទារយកស្រុកនោះមកឡើងស្រុក
យើងវិញ បើឡៅពីរឹងទទឹងមិនព្រមឲ្យ យើងនឹងលើកកងទ័ពទៅវាយយកឲ្យខាងតែ
បាន អ្នកទាំងពួងនឹងយល់ឃើញដូចម្តេច?

ទៀវចៀវឆ្លើយថា សឹកសង្គ្រាមទើបនឹងស្ងប់ ពលទាហានក៏កំពុងនឿយហត់
ដែលនឹងលើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវទៀតនោះ សុំឲ្យលោកឈប់បង្អង់
សិន ខ្ញុំបាទនឹងរិះគិតឲ្យឡៅពីលើកបង្វិលស្រុកកេងជីវឲ្យលោកវិញតាមស្រួល។
ស៊ុនគួនសួរថា គំនិតអ្នកនឹងរិះគិតប្រការម្តេច? ទៀវចៀវថា ដែលឡៅពីគិតធ្វើការ
ទាំងពួងនោះ ក៏ប្រស្រ័យសេចក្តីរិះគិតរបស់ខ្មងបេង ឯខ្មងបេងនោះជាប្អូនជូកាត់កិន
សុំឲ្យលោកយកគ្រប់គ្រួសាររបស់ជូកាត់កិនដាក់គុកទុក ហើយឲ្យជូកាត់កិនទៅនិយាយ
នឹងខ្មងបេងឲ្យបង្វិលស្រុកកេងជីវជូនលោកវិញជាប្រញាប់ ក៏មុខជានឹងបាន។

ស៊ុនគួនតបថា ជូកាត់កិននោះជាមនុស្សទៀងត្រង់សុចរិតណាស់ ហើយគ្មាន
ទោសខុសពីអ្វីផង បើយើងនឹងធ្វើទោសដូចពាក្យអ្នកថា កាលណាជូកាត់កិននឹងចូល
ចិត្តគិតខឹងនឹងយើង ម្យ៉ាងទៀតមនុស្សទាំងពួងក៏គង់នឹងគរហានិទ្ធាយើងទៀត

1 ឡើយ បើជាលោកនឹងត្រូវធ្វើការនេះ មានតែត្រូវហៅជូកាត់កិនមកប្រាប់ជា
2 មុនឲ្យដឹងថា ដែលលោកយកគ្រប់គ្រងមកធ្វើទោសនោះគឺកលឧបាយទេ កុំឲ្យតូចចិត្ត
3 ឡើយ ជូកាត់កិនជាមនុស្សមានសតិបញ្ញា ក៏គង់នឹងយល់តាមអធ្យាស្រ័យលោកមិន
4 ខាន។ ស៊ុនគួនយល់ឃើញត្រូវ ក៏ឲ្យហៅជូកាត់កិនមកនិយាយតាមដំណើរឧបាយ
5 ដែលគិតនោះឲ្យស្តាប់គ្រប់ប្រការ ហើយក៏តែងជាសំបុត្រប្រគល់ឲ្យជូកាត់កិនយក
6 ទៅ ឯគ្រួសារជូកាត់កិនទាំងប៉ុន្មានតក់ឲ្យយកទៅដាក់គុកឃុំទុកទាំងអស់។
7 ជូកាត់កិនក៏កាន់សំបុត្រនោះលាស៊ុនគួនចេញទៅស្រុកសែឈួន លុះទៅដល់ហើយក៏
8 ប្រាប់អ្នកចាត់ទ្វារ។ អ្នកចាត់ទ្វារក៏ចូលទៅជម្រាបឡៅពីថា ឥឡូវជូកាត់កិននឹងចូលមក
9 រកលោក។

10 ឡៅពីដឹងសេចក្តីសួរខុងបេងថា ជូកាត់កិនបងលោកដែលមករកយើងក្នុង
11 វេលានេះដោយហេតុអ្វីអេះ? ខុងបេងថា ដែលបងខ្ញុំមកនេះប្រាកដជាស៊ុនគួនប្រើ
12 មកទារយកស្រុកកេងជីវហើយ។ ឡៅពីសួរថា បើដូច្នោះលោកនឹងឲ្យនិយាយការ
13 នេះថាម្តេច? ខុងបេងក៏ចូលទៅឱ្យមប្រាប់ឡៅពីឲ្យឆ្លើយតបតាមពាក្យខុងបេង
14 ពន្យល់សព្វគ្រប់ ហើយខុងបេងក៏ចេញទៅគំនាប់ទទួលជូកាត់កិននាំទៅឈប់ឯផ្ទះ
15 ទទួលភ្ញៀវ។ ជូកាត់កិនក៏ភ្លែងធ្វើជាយំឱ្យកខ្វល់យូរណាស់ ខុងបេងឃើញដូច្នោះក៏
16 ភ្លែងសួរថា អ្នកបងមកឃើញមុខខ្ញុំជាប្អូនហើយ ហេតុម្តេចត្រឡប់ទៅជាយំវិញ គួរ
17 តែត្រេកអរសាទរ។ ជូកាត់កិនថា ឥឡូវនេះស៊ុនគួនចាប់យកភរិយាបុត្ររបស់បង
18 ទៅដាក់គុកអស់ទៅហើយ មុខជានឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់គ្នា។ ខុងបេងថា
19 កើតហេតុទាំងនេះ ព្រោះស៊ុនគួនចង់បានស្រុកកេងជីវទៅវិញ បានជាធ្វើដូច្នេះ
20 ហើយធ្វើជាសួរថា ដែលអ្នកបងអញ្ជើញមកនេះ ស៊ុនគួនប្រើមក ឬរត់មកទេ?
21 ជូកាត់កិនថា ស៊ុនគួនប្រើឲ្យបងមក យកទាំងសំបុត្រនេះមកជូនឡៅពីផង។
22 ខុងបេងថា បើការតែប៉ុណ្ណេះកុំឲ្យអ្នកបងព្រួយ សឹមយើងនាំគ្នាទៅជួបនឹងឡៅពី

1 ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយឲ្យឡើងពីបង្វិលស្រុកកេងជីវឲ្យស៊ីនគួនវិញ។ ជូកាត់កិនដូច្នេះ
2 ក៏ត្រេកអរណាស់។

3 ខុងបេងក៏នាំជូកាត់កិនចូលទៅគំនាប់ឡើងពី ហើយជូកាត់កិនក៏ជូនសំបុត្រ
4 នោះទៅឲ្យឡើងពី ៗទទួលយកសំបុត្រនោះទៅមើលឃើញសេចក្តីថា ពីដើមឡើងពី
5 បានខ្ចីស្រុកកេងជីវទុកជាទីអាស្រ័យ ឥឡូវដល់សន្យាហើយ ត្រូវឲ្យឡើងពីបង្វិល
6 ស្រុកនោះឲ្យស៊ីនគួនវិញ។ ឡើងពីឃើញសេចក្តីដូច្នេះ ក៏ធ្វើជាខឹងច្រឡោតឡើង
7 តាំងតែឆ្លើយតបទៅជូកាត់កិនតាមពាក្យខុងបេងពន្យល់ថា កាលពីថ្ងៃមុន ស៊ីនគួន
8 បានលើកប្អូនក្រមុំឲ្យយើងយកធ្វើជាភរិយា យើងក៏បាននាំមកយកទុកនៅស្រុក
9 កេងជីវ លុះយើងលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកសែឈ្នួន ស៊ីនគួនក៏មិនមានកោតក្រែង
10 ចិត្ត គិតប្រើឧបាយមកបញ្ឆោតយកភរិយាយើងទៅទុកឯស្រុកកាំងតាំងវិញ ឥឡូវ
11 នៅទទួលឲ្យមកពីងទារយកស្រុកកេងជីវទៀត គឺស៊ីនគួនគិតធ្វើការទាំងម៉្លេះដូចជា
12 មិនជាអ្នកធំសោះ ហេតុនេះ គួរយើងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកាំងតាំងឲ្យបាន។

13 ខុងបេងបានស្តាប់ហើយ ក៏ធ្វើជាយំយកនិយាយនឹងឡើងពីថា វេលានេះ
14 ស៊ីនគួនឲ្យចាប់ភរិយាបុត្រ និងស្ម័គ្របក្សពួកបងខ្ញុំទៅដាក់គុកទុកទាំងអស់ ប្រាថ្នា
15 តែនឹងទារយកស្រុកកេងជីវឲ្យបាន បើមិនបានក៏នឹងធ្វើអន្តរាយបងខ្ញុំ និងភរិយា
16 បុត្រឲ្យបានសេចក្តីព្រួយលំបាកដល់នូវជីវិតអន្តរាយ បើបងខ្ញុំបាទស្លាប់ខ្ចាត់ខ្ចាយ
17 វេលាណា ខ្លួនខ្ញុំបាទក៏គង់នឹងមរណាវេលានោះជាប្រាកដ។ ហេតុនេះ សូមឲ្យលោក
18 អាណិតអាសូរបង្វិលស្រុកកេងជីវឲ្យស៊ីនគួនចុះ ដើម្បីជាផ្លូវសង្គ្រោះឲ្យជូកាត់កិន
19 និងខ្ញុំបាទ បានគង់ជីវិតនៅមើលឃើញមុខគ្នាតទៅ។ ឡើងពីក៏ធ្វើជាព្រងើយ បែប
20 មិនឮមិនដឹងមិនយល់។ ខុងបេងក៏រឹតតែយំសោកជាទុក្ខទល់អង្វរឡើងពីយូរណាស់។
21 ឡើងពីថា ស្រុកកេងជីវនេះមានខេត្តសម្រាប់ឡើងដល់ប្រាំមួយមណ្ឌល យើងនឹងឲ្យ
22 ខូចដូចម្តេចបាន តែយើងយោគយល់ដល់មុខទាំងពីរនាក់ដែលទទួលមកនិយាយ

1 ហើយ យើងត្រូវឱ្យស្រុកទៀងសា១ ស្រុកឡេងឡេង១ និងស្រុកហ៊ុយអៀង១ ទាំង
2 បីតំបន់នេះបែងឱ្យស៊ិនគួនពាក់កណ្តាលចុះ។

3 ខុងបេងពូដូដូដូដូក៏ធ្វើជាត្រេកអររួសរាយនិយាយថា បើលោកមានមេត្តា
4 ដូដូដូហើយ សុំឱ្យឆ្លើយសំបុត្រឱ្យជូកាត់កិនទៅដល់គួនអ៊ូឱ្យដឹងជាមុន នឹងបាន
5 បែងស្រុកបីតំបន់នោះឱ្យទៅស៊ិនគួន។ ឡៅពីក៏ធ្វើសំបុត្រជាសេចក្តីថា ឡៅពីព្រម
6 លើកស្រុកទៀងសា១, ស្រុកឡេងឡេង១, ស្រុកហ៊ុយអៀង១ ដែលឡើងស្រុកកេងជីវ
7 នោះឱ្យទៅជាចំណុះរបស់ស៊ិនគួនចុះ។ លុះតែងសំបុត្រនោះរួចហើយ ក៏ប្រគល់ឱ្យ
8 ជូកាត់កិនហើយថា បើកាលណាអ្នកនឹងទៅរកគួនអ៊ូនោះ ចូរឱ្យលំអុតលំឱននិយាយ
9 ដោយសុភាព ព្រោះចិត្តគួនអ៊ូនោះរួសរហ័សណាស់ សូម្បីខ្លួនយើងឯងក៏ក្រែងខ្លាច
10 ណាស់ដែរ។ ជូកាត់កិនទទួលប្រសាសន៍ និងសំបុត្រហើយ ក៏លាត្រឡប់ទៅស្រុក
11 កេងជីវ ហើយឱ្យទាហាននាំចូលទៅជួបនឹងគួនអ៊ូ ពណ៌នារឿងរ៉ាវឱ្យគួនអ៊ូស្តាប់
12 គ្រប់ប្រការ ជូនទាំងសំបុត្រនោះឱ្យទៅគួនអ៊ូមើល។

13 គួនអ៊ូឃើញសំបុត្រដូដូដូដូក៏និយាយថា ឡៅពី, តៀវហ៊ុយនិងយើងក៏បានរួម
14 ចិត្តជីវិតមួយនឹងគ្នា ប្រាថ្នាធ្វើការដរាបមកបម្រុងនឹងជួយរក្សាផែនដីឱ្យបានសេចក្តី
15 សុខ អាណាខេត្តទាំងអស់នេះ ក៏សុទ្ធតែជាផែនដីរបស់ព្រះចៅហ្វែងតេ តែវេលានេះ
16 មានមនុស្សអ្នកមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែច្រើនយល់ឃើញថា ផែនដីកើតចលាចលគ្រប់
17 មណ្ឌលខេត្តខណ្ឌ បានជានាំគ្នារាវាំងពាំងពារខេត្តខណ្ឌដែន ជាកំណាត់របស់ខ្លួននោះ
18 ទុកតាមចំណែកៗ ឯធម្មតាធ្វើរាជការ ជាចៅហ្វាយខេត្តខណ្ឌនីមួយៗ នោះក៏ត្រូវតែ
19 តាំងចិត្តជាសុចរិតក្នុងរាជការ បើមានព្រះតម្រាស់បង្គាប់មកយ៉ាងណា ក៏ត្រូវឱ្យ
20 ពិចារណាមើលតាមគួរនិងអធ្យាស្រ័យ បើឃើញត្រូវគួរឱ្យធ្វើតាម បើឃើញទាស់
21 ខុសពីបទគំរាមត្រង់ប្រការណា ត្រូវឱ្យមកប្តឹងទៅអ្នកកាន់កាប់រាជការជាធំឱ្យបាន
22 ជ្រាប ឥឡូវ ឡៅពីបងយើងនឹងឱ្យបង្វិលស្រុកបីតំបន់ទៅឱ្យស៊ិនគួននោះ យើងយល់

1 ឃើញមិនគួរ យើងមិនព្រមធ្វើតាមបង្គាប់ឡើយទេ អ្នកចូរទៅប្រាប់ស៊ុនគួនឱ្យដឹង
2 ចុះ។

3 ជូកាត់កិនឮគួនអ៊ូថាដូច្នោះក៏ចេះតែអង្វរថា សូមឱ្យលោកអាណិតឈ្វេង
4 យល់ទៅដល់ខ្ញុំចុះ ស៊ុនគួនឃើញថា ខ្ញុំនិងខុងបេងជាបងប្អូននឹងគ្នា បានជាគេចាប់
5 យកភរិយាបុត្ររបស់ខ្ញុំទៅដាក់គុកទុក ហើយប្រើខ្ញុំឱ្យនាំសំបុត្រមកទារស្រុក
6 កេងជីវឱ្យបាន បើមិនបានបង្វិលស្រុកនេះឱ្យវិញទេ គេឱ្យសម្លាប់បុត្រភរិយារបស់
7 ខ្ញុំទាំងអស់។ គួនអ៊ូថា ដែលស៊ុនគួនធ្វើដូច្នេះជាកលខបាយបញ្ឆោត ប្រាថ្នានឹងទារ
8 យកស្រុកកេងជីវឱ្យបាន។ ជូកាត់កិនថា លោកចរចាដូច្នេះដូចជាមនុស្សមិនចេះគិត
9 អ្វីសោះ។

10 គួនអ៊ូឮដូច្នោះខឹងណាស់ ហូតគ្រប់ចេញហើយថា បើយើងមិនគិតយល់ដល់
11 ខុងបេង ក៏នឹងត្រូវកាត់ក្បាលអ្នកឥឡូវនេះចេញ តាំងពីនេះតទៅ អ្នកកុំមកនិយាយ
12 មើលងាយប្រមាថយើងដូច្នេះទៀត បើមិនស្តាប់ទេយើងក៏មិនអត់ឡើយ។ គួនប៉េងឮ
13 ហើយក៏ចូលទៅអង្វរឃាត់ថា បិតាកុំអាលធ្វើវិវរដូច្នេះឡើយ គួរឃើញយល់ទៅ
14 ដល់ខុងបេងចុះ។ គួនអ៊ូតបថា ជូកាត់កិននេះព្រហ័នមើលងាយយើងពេកណាស់បើ
15 កុំតែយើងយោគយល់ទៅដល់ខុងបេង នឹងកាត់ក្បាលចេញឥឡូវនេះ។ ជូកាត់កិនបាន
16 សេចក្តីអប្បយសណាស់ ក៏វិលត្រឡប់ទៅស្រុកសែឈួនវិញ ខណៈនោះទទួល
17 ខុងបេងឃុំនាំទាហានចេញទៅត្រួតគយ។ ជូកាត់កិនក៏ចូលទៅជួបនឹងឡើយ ហើយ
18 យំយែកនិយាយឱ្យឡើយស្តាប់តាមហេតុ ដែលគួនអ៊ូប្រុងនឹងសម្លាប់នោះគ្រប់
19 ប្រការ។

20 ឡើយតបថា យើងបាន ប្រាប់អ្នកហើយថា ចិត្តគួនអ៊ូនោះកាច្បួសរហ័ស
21 ណាស់ អ្នកចូរវិលត្រឡប់ទៅប្រាប់ស៊ុនគួនដោយល្អសិនចុះថា សូមឱ្យបង្អង់ទម្រាំ
22 យើងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង បានវេលាណាយើងនឹងយកគួនអ៊ូឱ្យទៅ
23 ឈរធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកហាន់តុង នឹងប្រគល់ស្រុកកេងជីវ ព្រមទាំងស្រុកដែល

1 ឡើងទាំងប៉ុន្មានឲ្យស៊ុនគួនវិញទាំងអស់។ ជូកាត់កិនមិនដឹងតបថាយ៉ាងណា ក៏លា
2 ត្រឡប់វិលទៅស្រុកកាំងតាំងវិញ លុះទៅដល់ហើយក៏ពណ៌នារឿងរ៉ាវឲ្យស៊ុនគួន
3 ស្តាប់ តាមដែលឡៅពីនិងគួនអ្វីថា ប្រការម្តេចៗនោះគ្រប់ប្រការ។

4 **ស៊ុនគួន**ស្តាប់ហើយក៏ខឹងណាស់ថា ដែលឡៅពី និងគួនអ្វីនិយាយឲ្យយ៉ាង
5 ម្តេចនោះគឺជាសេចក្តីចេញមកពីគំនិតខុសបែងជាប្លន់អ្នកឯងទាំងអស់។ **ជូកាត់កិន**
6 ឆ្លើយថា ខុសបែងក៏ជាទុក្ខទោមនស្សអាណិតខ្ញុំបាទណាស់ដែរ បានទាំងជួយអង្វរ
7 លន់ត្អូកទោសឡៅពី ៗក៏បង្គាប់ទៅគួនអ្វីឲ្យបង្វិលស្រុកបីតំបន់ជូនមកលោក លុះខ្ញុំ
8 បាទទៅប្រាប់គួនអ្វី ៗខឹងប្រកែកមិនព្រមឲ្យ ហើយគិតនឹងសម្លាប់ខ្ញុំបាទទៀត។
9 **ស៊ុនគួន**ថា គេបានចេញវាចាថានឹងបង្វិលស្រុកបីតំបន់ឲ្យយើងហើយ យើងត្រូវតែ
10 ចាត់ទាហានដែលមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែទៅឈររក្សាស្រុកទាំងបីតំបន់នោះទុក ដើម្បី
11 នឹងមើលកលការគួនអ្វី តើនឹងធ្វើប្រការម្តេច?

12 **ជូកាត់កិន**ថា លោកគិតនោះគួរប្រពៃណាស់ **ស៊ុនគួន**ក៏បង្គាប់ឲ្យបើកលែង
13 បុត្រភរិយាជូកាត់កិនដែលឃុំនោះចេញអស់ ហើយចាត់ប្រើទាហានដែលមានថ្វីដៃ
14 ទៅឈររក្សាស្រុកទាំងបីតំបន់ តែនាយទាហានទាំងបីនាក់ដែលទៅនោះ វិលមកប្តឹង
15 **ស៊ុនគួន**ថា បានលើកគ្នាទៅជិតនឹងដល់ស្រុកទាំងបីអង្កើនោះហើយ **គួនអ្វី**លើកពល
16 ទៅដេញកម្លាត់កម្លាយ មិនព្រមឲ្យចូលទៅក្នុងស្រុកនីមួយៗបាន បើខំបំពានបំពារ
17 ចូលទៅតាមពេលការឃើញថា **គួនអ្វី**នឹងប្រហារជីវិតឲ្យអន្តរាយទាំងអស់គ្នា។

18 **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ទើបឲ្យរកហៅឡៅសុកចូលមកសួរថា ឡៅពី
19 បានខ្ចីស្រុកកេងជីវទុកប្រាស្រ័យនោះ បានប្តេជ្ញាថាបើកាលណាវាយបានស្រុក
20 សែលយួនហើយ នឹងបង្វិលស្រុកកេងជីវឲ្យយើងវិញ ខ្លួនអ្នកក៏ចូលជាអ្នកធានាក្នុង
21 រឿងនេះ ឥឡូវឡៅពីវាយបានស្រុកសែលយួនហើយ បានចេញសំបុត្រប្រាប់ទៅគួនអ្វី
22 ឲ្យបង្វិលស្រុកបីតំបន់ឲ្យយើង ឥឡូវគួនអ្វីរឹងទទឹងមិនព្រមឲ្យ ថែមទាំងធ្វើទុក្ខបុក
23 ម្នេញដោយរំលោភទៀត ខ្លួនអ្នកជាអ្នកធានាតើធ្វើលេងទេឬ?

1   **ឡោសុក**ថា ការនេះមិនមែនខ្ញុំបាទនឹងស្ងៀមព្រងើយទេ ដែល**គួនអ៊ូ**ធ្វើដូច្នេះ
2   ខ្ញុំបាទនឹងសុំគិតធ្វើកលខបាយមួយ   មុខជានឹងបានស្រុកកេងជីវដោយងាយ។
3   **ស៊ុនគួនសួរ**ថា ឧបាយអ្នកប្រការម្តេច? **ឡោសុក**ថា ខ្ញុំបាទគិតឱ្យទៅតាំងបន្ទាយនៅ
4   មាត់ពាមស្រុកយើង ឱ្យទាហានពួនបង្កប់ចាំគ្រប់ច្រក ហើយឱ្យទៅអញ្ជើញ**គួនអ៊ូ**
5   មកស៊ីលៀង ខ្ញុំបាទនឹងចាប់ខ្លួនសម្លាប់ចេញ។ បើ**គួនអ៊ូ**មិនមកតាមសេចក្តីខ្ញុំបាទទេ
6   សឹមលោកលើកកងទ័ពចេញទៅច្បាំងយកស្រុកកេងជីវចុះ។

7   **ស៊ុនគួន**ស្តាប់យល់ឃើញត្រូវ   ក៏ចាត់ចែងទាហានតាមពាក្យ**ឡោសុក**
8   និយាយ។ **ង៉ាំតេក**ថា លោកកុំអាលមាក់ងាយប្រមាថ ព្រោះ**គួនអ៊ូ**នោះមានថ្វីដៃពូកែ
9   ជាទាហានខ្លា បើមិនសមនឹងសេចក្តីគិតឧបាយនោះដោយប្រការណា ក៏នឹង
10 ត្រឡប់អន្តរាយដល់យើងវិញ។ **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ថា ចាំកាលណាទើប
11 យកស្រុកកេងជីវឱ្យបាន ហើយបង្គាប់ឱ្យ**ឡោសុក**ធ្វើតាមគំនិតដែលគិតទុកនោះឱ្យ
12 សម្រេច។ **ឡោសុក**ទទួលបង្គាប់ហើយក៏លាចេញទៅចាត់រៀបចំទូកចម្បាំង លុះ
13 បានព្រមទាំងទាហានយោធាហើយ ក៏ចេញទៅបោះយុទ្ធនៅមាត់ពាមទូកខៅ
14 ហើយឡើងទៅតាំងបន្ទាយលើគោក រួចចាត់ឱ្យ**កាំឡេង១, លីបង១** លើកទាហាន
15 ទៅពួនបង្កប់គ្រប់រយៈដែលគិតទុកនោះ ហើយឱ្យរៀបតុលៀងអាហារស្រេចកាល
16 ណា ក៏ធ្វើសំបុត្រចាត់បម្រើឱ្យទៅអញ្ជើញ**គួនអ៊ូ**មកបរិភោគ ឯបម្រើដែលកាន់
17 សំបុត្រនោះ រើសមនុស្សដែលចេះសម្តី លុះទៅដល់ស្រុកកេងជីវហើយ ក៏និយាយឱ្យ
18 **គួនប៉េង**យល់តាមសំបុត្រ**ឡោសុក**។

19   **គួនប៉េង**ក៏នាំអ្នកកាន់សំបុត្រនោះ ចូលទៅគំនាប់**គួនអ៊ូ** ហើយជូនសំបុត្រនោះ
20 ទៅ**គួនអ៊ូ**។ មើលឃើញសេចក្តីថា **ឡោសុក**សុំអញ្ជើញទៅពិសាលៀងឯបន្ទាយមាត់
21 ពាមទូកខៅ។ **គួនអ៊ូ**ក៏ប្រាប់អ្នកកាន់សំបុត្រនោះថា ឱ្យស្រូតទៅប្រាប់**ឡោសុក**ចុះ
22 ចាំព្រឹកស្អែកយើងនឹងទៅ។ បម្រើនោះក៏លា**គួនអ៊ូ**ត្រឡប់ទៅវិញ។ **គួនប៉េង**ជម្រាប

1 គួនអ្វីថា ដែលឡោសុកឲ្យមកអញ្ជើញបិតាទៅពិសាលៀងនោះ ខ្ញុំបាទឃើញថានឹង
2 ជាកលឧបាយទេ ហេតុម្តេចក៏បិតាទទួលថាទៅ?

3 គួនអ្វីឮហើយអស់សំណើច ហើយតបថា ហេតុទាំងនេះ ព្រោះជួរកាត់កិនទៅ
4 ប្រាប់ស៊ិនគួន បានជាឡោសុកគិតកលឧបាយឲ្យអញ្ជើញយើងទៅស៊ីលៀង ហើយ
5 នឹងបានទារយកស្រុកកេងជីវវិញ ដើម្បីឲ្យបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស៊ិនគួន បើយើងនឹង
6 មិនទៅវេលានេះ ពួកស្រុកកាំងតាំងនឹងមើលងាយថាយើងខ្លាច ព្រឹកស្អែកយើងនឹង
7 នាំទាហានតែ២០នាក់ចុះទូករហ័សទៅស៊ីលៀង ដើម្បីនឹងមើលកលការឡោសុកនឹង
8 ខ្លាចញញើតលំពែងដែលយើងកាន់ទៅនេះដែរឬទេ? គួនប៉ងថា ខ្លួនបិតាដូចជា
9 មាសនព្វគុណដែលនឹងកន្លងចូលទៅក្នុងពួកចោរនោះមិនគួរ ខ្ញុំបាទក្រែងស្រុក
10 កេងជីវនេះនឹងកើតអន្តរាយ ឡៅពីនឹងសម្គាល់ទោសថា បិតាធ្វេសប្រហែស។

11 គួនអ្វីតបថា ចៅកុំវិតកុឡើយ ឯបិតានេះក៏មានថ្វីដែលឮឲ្យទៅ សូម្បី
12 ទាហានច្នៃរូបស័ន ច្រើនហួសប្រមាណ បិតាមានតែសេះមួយ អាចការពារមិនឲ្យ
13 ព្រួញអាវុធដិតដល់ខ្លួនបាន អាចបរសេះរុករានបំពានចូលទៅចេញមកច្រើនគ្រា
14 ច្រើនត្រឡប់ ឧបមាបីដូចជាគេចូលក្នុងគុម្ពឫស្សី និងចេញមកវិញបានដោយងាយ
15 នឹងខ្លាចអ្វីថ្វីដៃទាហានស្រុកកាំងតាំងប៉ុណ្ណោះ បីដូចជាហ្វូងជ្រូកនឹងរកស្វាហាប់គ្មាន
16 សោះ បិតាបានចេញវាថាទៅហើយនឹងឲ្យខូចសម្តីថ្វី។ ម៉ាលៀងឆ្លើយថា បើ
17 លោកនឹងអញ្ជើញទៅ ក៏ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នគិតរាំងមុខក្រោយកុំឲ្យថ្លោះការ។ គួនអ្វី
18 ថា ដែលអស់អ្នកមករំលោភគ្រានេះក៏គួរហើយ ខ្លួនយើងនឹងគួនប៉ងនឹងនាំទាហាន
19 ចេញទៅបួនប្រាំរយ ហើយបង្គាប់គួនប៉ងឲ្យត្រួតត្រាទាហានទាំង៥០០ ចុះទូក
20 ចម្បាំងដប់ប្រាំត្រួតមើលការ បើឃើញយើងបោកទង់ចុះវេលាណា ត្រូវបរពល
21 ចូលទៅជួយឲ្យរួសរាន់ គួនប៉ងទទួលបង្គាប់ហើយ ក៏ចេញទៅចាត់ចែងទុកជាព្រម
22 តាមពាក្យគួនអ្វីបង្គាប់។

1 លុះបម្រើនាំសំបុត្រនោះវិលទៅដល់បន្ទាយ ក៏និយាយប្រាប់ឡោសុកថា
2 គួនអ្វីត្រេកអរទទួលថា នឹងមកពីព្រឹកស្អែក ឡោសុកត្រេកអរណាស់ ទើបប្រឹក្សានឹង
3 លីបងថា ឯគួនអ្វីនោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ នឹងមកស្អែកនេះហើយ យើងនឹងគិត
4 ប្រការដូចម្តេច? លីបងថា កាំឡេងនិងខ្ញុំបាទក៏បានចាត់ចែងទាហានបង្កប់នៅខាង
5 ក្រៅជាពីរកង បើឃើញគួនអ្វីគ្មានពួកទាហានមកជាមួយជាច្រើនទេ យើងនឹង
6 បញ្ជូនទាហានដែលបង្កប់នោះឱ្យចេញមកត្រឹមតែ៥០នាក់ បើបានការហើយនឹង
7 ព្រួតគ្នាចាប់គួនអ្វីសម្លាប់ចេញ បើគួនអ្វីមានទាហានមកផង ខ្ញុំបាទនិងកាំឡេងចាំ
8 ស្តាប់សំឡេងផាវ បើឮកាលណានឹងឃុំទាហានវាយប្រសព្វខ្ទប់ចាប់ខ្លួនគួនអ្វីឱ្យ
9 បាន។

10 ឡោសុកយល់ឃើញត្រូវផង លុះដល់ពេលព្រឹកក៏ចាត់ចែងតាមគំនិតដែលគិត
11 ទុក ហើយឱ្យទាហានទៅចាំមើលគួនអ្វីជាមានទាហានមកជាមួយឬទេ។ បម្រើនោះ
12 ក៏ត្រឡប់មកប្រាប់ឡោសុកវិញថា ឃើញគួនអ្វីចុះទូករហ័សតូចមួយមក មានពួក
13 ជើងចែវប្រហែល២០នាក់ និងទង់ក្រហមសម្រាប់គួនអ្វី ឯគួនអ្វីនោះតែងខ្លួនហ៊ុំហា
14 ពាក់អាវព្រែកពណ៌ស្វាយ ជួតក្បាលព្រៃពណ៌ខៀវ មិនមានពាក់ក្រោះ ឃើញជីវរាង
15 លឺលំពែងអង្គុយអមគួនអ្វី ឯទាហានដែលមកជាមួយនោះ សុទ្ធតែមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ
16 ប្រហែលប្រាំពីរប្រាំបីនាក់។ ឡោសុកឮហើយក៏ចេញទៅទទួល ឃើញគួនអ្វីតែងខ្លួន
17 ហ៊ុំហា មានទាហានមកជាច្រើនគ្នា ឡោសុកនឹកញញើតក្រែងធ្វើការនោះពុំសម្រេច
18 លុះនាំគួនអ្វីចូលទៅដល់ក្នុងបន្ទាយក៏តាំងគំនាប់គ្នា ហើយឡោសុកក៏អញ្ជើញគួនអ្វី
19 បរិភោគអាហារ។

20 ខណៈកាលកំពុងសេពសុភារនោះ ឡោសុកក៏ញាប់ញ័រអស់ទាំងខ្លួន មិនហ៊ាន
21 ទាំងដើមមុខមើលគួនអ្វីផង ឱ្យតែមនុស្សបម្រើចាក់ស្រាឱ្យគួនអ្វីផឹក។ គួនអ្វីផឹក
22 ស្រាភ្លាមក៏មិនបានកោតញញើត តាំងតែនិយាយពីរឿងចម្បាំងហើយក៏សើចរួស
23 រាយសប្បាយ។ ឡោសុកក៏សម្លឹងចុងភ្នែកមើលគួនអ្វីឃើញកាន់តែស្រវឹងខ្លាំងក៏តាំង

1 និយាយថា យើងមានសេចក្តីមួយខ នឹងសុំប្រារព្ធចរចានឹងលោក។ **គួនអ៊ូស្ករ**ថា អ្នក
2 និយាយការអ្វី? **ឡោសុក**ឆ្លើយថា ពីដើម**ស៊ិនគួន**ឲ្យយើងទារយកស្រុកកេងជីវពីរបី
3 ដង ហើយ**ឡៅពី**ចេះតែបណ្តោះបណ្តោះថា សុំស្រុកកេងជីវទុកជាទីអាស្រ័យសិន បើ
4 កាលណាវាយបានស្រុកសែឈួនហើយ នឹងបង្វិលស្រុកកេងជីវឲ្យវិញ។ សេចក្តីនេះ
5 យើងបានរ៉ាប់រងនឹង**ស៊ិនគួន**មាំមួនណាស់ ឥឡូវ**ឡៅពី**វាយបានស្រុកសែឈួនហើយ
6 ដែលនឹងហ្វូងហែងស្រុកកេងជីវទុកនោះក៏មិនគួរសោះឡើយ។ **គួនអ៊ូតប**ថា អ្នក
7 មានសំបុត្រឲ្យបម្រើនាំទៅខ្ញុំ ដើម្បីនឹងឲ្យមកបរិភោគអាហារតែម្យ៉ាងជាការ
8 សប្បាយ ឥឡូវត្រូវការអ្វីបានជាប្រារព្ធរឿងស្រុកទេសទៅវិញដូច្នេះ មិនគួរសោះ
9 ត្រូវតែស្ងៀមទៅសិនចុះ។

10 **ឡោសុក**ថា ចៅហ្វាយនាយយើងជាធំក្នុងស្រុកកាំងតាំង ក៏មិនគិតនឹងផ្សាយ
11 ផែនដីឲ្យធំទូលាយទៅទៀត តែនៅមានចិត្តអាណិតលោកនឹង**ឡៅពី**ដែលរត់ពី**ចូឡូ**
12 មក បានជាឲ្យស្រុកកេងជីវនៅជាបណ្តោះអាសន្ន ឥឡូវត្រូវឲ្យ**ឡៅពី**គិតដល់ផ្លូវ
13 មេត្រីរបស់នាយយើងបានជាឲ្យមានសំបុត្រអញ្ជើញលោកមក ដើម្បីនឹងទារយក
14 ស្រុកបីតំបន់ ដែល**ឡៅពី**ព្រមឲ្យនាយយើងជាមុនមកហើយនោះ ដែលលោកមក
15 ខាំងខាទុកនោះមិនគួរសោះ។

16 **គួនអ៊ូ**ថា កាលគ្រា**ចូឡូ**លើកទ័ពមកវាយយកស្រុកកាំងតាំងនោះ **ឡៅពី**ក៏ចាត់
17 កេណ្ឌទាហានទៅស្តាប់ច្បាំងនឹងទ័ព**ចូឡូ**ជាច្រើនតំបន់ ទាហានទាំងពួងក៏បានស៊ូនឹង
18 ព្រួញផ្លូវនិងអាវុធផ្សេងៗ បានសេចក្តីលំបាកវេទនាគ្រប់គ្នា ប្រាជ្ញាដែលធ្វើការបាន
19 ជ័យជម្នះ**ចូឡូ**គ្រានោះ មិនពីព្រោះ**ឡៅពី**ប្រើខ្នងរបងទៅជួយទេឬ? ហើយ**ឡៅពី**ក៏
20 បានបង់ខាតស្បៀងអាហារជាច្រើន តែត្រឹមស្រុកកេងជីវប៉ុណ្ណោះ មិនសមគួរជា
21 បំណាច់**ឡៅពី**និងទាហានដែលបានធ្វើការនឿយហត់នោះទេឬ? ហេតុម្តេចបានជា
22 អ្នកមកបង្ខំតឹងទារស្រុកកេងជីវដដែលៗដូច្នេះ?

1   **ឡោសុក**ថា កាល**ឡៅពី**និងលោកបែកទ័ពមកពីវាលទៀងប៉ាន់ប៉ោ នាយយើង
2   គិតអាណិតអាសូរបានជាឱ្យស្រុកកេងជីវនៅជាបណ្តោះអាសន្ន ត្រាតែតាំងខ្លួនបាន
3   ដល់ប៉ុណ្ណោះ ហើយ**ឡៅពី**នោះក៏ជាមនុស្សមានសេចក្តីស័ក្ត្របានចេញមាត់ថាពីការ
4   អ្វីៗ ក៏មិនដែលឱ្យខូចវាចារសោះ ដែលខ្លួនលោកមកនិយាយដូច្នេះ មនុស្សទាំងពួង
5   នឹងកន្លងមើលងាយបាន។ **គួនអ៊ូ**ថា ការទាំងពួងនេះ មិនមែនជាសិទ្ធិដាច់ខាតលើខ្លួន
6   យើងទេ គឺចំពោះលើ**ឡៅពី**ជានាយទៅហ្វាយសម្រេចសេចក្តី តាមតែអ្នកនឹងនិយាយ
7   គ្នាចុះ។ **ឡោសុក**ថា យើងដឹងថា ខ្លួនលោកនិង**ឡៅពី**បានប្តេជ្ញាស្ម័គ្រច្បាប់គ្នា ទុកជា
8   បងប្អូនរួមឧទរជាមួយគ្នា បើនឹងមានការអ្វីមកជារបស់**ឡៅពី** ក៏បីដូចជារបស់
9   លោកដែរ ធុរៈអ្វីជារបស់លោកក៏ដូចជាធុរៈរបស់**ឡៅពី** ហេតុម្តេចលោកមកធ្វើ
10 ព្រងើយកន្តើយដូច្នេះ? **គួនអ៊ូ**ក៏មិនឆ្លើយតបថាអ្វីៗ **ជីវឆង**ទាហាន**គួនអ៊ូ**ស្រែកថា
11 អាណាខេត្តទាំងអស់នេះសុទ្ធតែរបស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទាំងមូល ហេតុអ្វី**ឡោសុក**មក
12 ថាស្រុកកេងជីវជារបស់**ស៊ិនគួនវិញ**?

13   **គួនអ៊ូ**ឮ**ជីវឆង**ស្រែកដូច្នោះក៏ធ្វើជាខឹង ក្រោកចេញមកឱ្យន័យ**ជីវឆង**ដឹង
14 ហេតុហើយ ក៏ដណ្តើមយកលំពែងមកកាន់ហើយស្រែកថា យើងនិង**ឡោសុក**កំពុង
15 និយាយគ្នាពីការស្រុកទេស ហេតុម្តេចខ្លួនគ្រាន់តែជាទាហានសម្រាប់លីលំពែងតាម
16 មកអាចហ៊ានចូលមកនិយាយផងដូច្នេះ ជាការមិនសមគួរសោះ ខ្លួនត្រូវចេញពីទី
17 នេះទៅក្រៅបន្ទាយទៅ។ **ជីវឆង**ដឹងន័យ**គួនអ៊ូ**ដូច្នោះ ក៏ដោះខ្លួនចេញទៅនៅខាងក្រៅ
18 ហើយយកទង់ក្រហមបោកឡើងជាសម្គាល់។

19   **គួនប៉េង**ឃើញទង់សម្គាល់ដូច្នោះ ក៏បង្ខំទាហានឱ្យថែវទូកចម្បាំងទាំង៩០
20 ចូលទៅដល់មុខបន្ទាយ ឯ**គួនអ៊ូ**ក៏ធ្វើជាស្រវឹង គ្រវែងលំពែងដៃម្ខាង ដៃម្ខាងកាន់ដៃ
21 **ឡោសុក**ហើយថា អ្នកហៅមកបរិភោគអាហារពេលនេះ ខ្ញុំក៏អរគុណណាស់ហើយ
22 តែហេតុម្តេចក៏បានជាយកការស្រុកកេងជីវមកប្រារព្ធឱ្យរំខាន មិនបានឱ្យសប្បាយ
23 ទៅវិញដូច្នេះ។ ឥឡូវយើងស្រវឹងជ្រុលបន្តិចទៅហើយ បើមិនគិតដល់ការដែលធ្លាប់

1 រាប់អានស្រឡាញ់គ្នាមកពីដើម ក៏នឹងបណ្តាលឲ្យកើតជារឿងទាស់ទែងគ្នាជាធំ ខ្ញុំក៏
2 រម្ងាប់កំហឹងច្រើនណាស់ ពេលនេះសុំលាអ្នកត្រឡប់ទៅវិញសិន ចាំថ្ងៃក្រោយខ្ញុំនឹង
3 សុំអញ្ជើញអ្នកទៅពិសាលៀងខាងខ្ញុំស្រុកកេងឆើរម្តងវិញ ហើយក៏ដឹកដៃឡោសុក
4 ចេញទៅដល់ក្រៅបន្ទាយ។

5 ឯកាំឡេងនិងលីបងដែលឃុំទាហានទៅពួនបង្កប់កន្លែងនោះ លុះក្រឡេក
6 ឃើញគួនអ្វីកាន់លំពែងម្ខាង ដឹកដៃឡោសុកម្ខាងចេញមក លុះនឹងស្ទុះចេញទៅធ្វើ
7 អន្តរាយគួនអ្វីតាមសញ្ញា ក៏នឹកខ្លាចថា គួនអ្វីនឹងប្រហារជីវិតឡោសុកជាប្រាកដ ឯ
8 គួនអ្វីសោតក៏ដឹកដៃឡោសុកទៅដល់មាត់ច្រាំង តាំងតែនិយាយថា យើងអរគុណអ្នក
9 ច្រើនណាស់ សុំឲ្យអ្នកនៅជាសុខសប្បាយចុះ ថាហើយក៏គំនាប់លាឡោសុកទៅក្នុង
10 ទូក ឲ្យទាហានបើកក្ដោងចេញទៅដល់ស្រុកកេងឆើរ ឯឡោសុកក៏ត្រឡប់ចូលក្នុង
11 បន្ទាយវិញ ហើយឲ្យរកហៅកាំឡេង និងលីបងចូលទៅប្រឹក្សាថា យើងគិតធ្វើការ
12 ប្រទូសវាយគួនអ្វីគ្រានេះ ក៏មិនសមសេចក្ដីគិតសោះ បើដូច្នេះយើងនឹងគិតធ្វើម្តេចត
13 ទៅទៀត? លីបងឆ្លើយថា លោកត្រូវធ្វើសំបុត្រមួយទៅដល់ស៊ុនគួនថា ការដែលគិត
14 ធ្វើអន្តរាយគួនអ្វីនោះ មិនបានដូចប្រាថ្នាទេ សុំឲ្យរៀបចាត់ចែងលើកទាហានជា
15 ព្យុហៈទ័ព ទៅវាយយកស្រុកកេងឆើរតែម្តងទៅចុះ ឯការខាងមាត់កំពង់នេះ ត្រូវឲ្យ
16 លោកនៅគ្រប់គ្រងរក្សាកុំឲ្យកើតអន្តរាយ។ ឡោសុកយល់ឃើញត្រូវ ក៏តែងសំបុត្រ
17 តាមពាក្យលីបងហើយប្រើបម្រើសេះឲ្យកាន់ចូលទៅឲ្យស៊ុនគួនឯស្រុកកាំងតាំង។

18 ស៊ុនគួនទទួលសំបុត្រមើល ដឹងសេចក្ដីហើយក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ ទើបឲ្យកេណ្ឌ
19 ទាហានអស់ពីក្នុងដែនស្រុកកាំងតាំងត្រៀមទុកស្រេច ដើម្បីនឹងលើកទៅវាយយក
20 ស្រុកកេងឆើរ ទទួលមានបម្រើសេះពីទិសខាងជើងចូលមកប្តឹងរាជការថា ឥឡូវចូរ
21 កេណ្ឌទាហានប្រមាណបីម៉ឺន នឹងលើកចុះមកវាយយកស្រុកកាំងតាំងហើយ។
22 ស៊ុនគួនឮដូច្នោះក៏តក់ស្លុតស្មារតី ទើបឲ្យតែងសំបុត្រប្រាប់ខរាជការខាងទិសជើង
23 ទៅដល់ឡោសុកថា យើងត្រូវលើកទ័ពទៅតាំងទទួលកងទ័ពចូរនៅតំបន់ហាបហ៊ុយ

1 ឱ្យឡោស្តកនៅរក្សាមាត់កំពង់យើងឱ្យមាំមួន ហើយស៊ីនគួនក៏ឱ្យទាហានលើកទៅ
2 តាំងទល់ទ័ពនៅតំបន់យីស្ទី តួស៊ីនគួនឯងក៏លើកពលទៅតាំងនៅតំបន់ហាបហ៊ុយ
3 ប្រាថ្នានឹងទទួលទ័ពចូរ។

4 ឯចូរត្រៀមពលយោធា ព្រមព្រៀងស្រេចកាលណានឹងលើកចេញចាកស្រុក
5 ក្នុងទទួលប៉ោហាន់កាន់សំបុត្រមួយច្បាប់យកទៅជូន ចូរទទួលយកទៅមើលឃើញ
6 សេចក្តីថា ខ្ញុំបាទប៉ោហាន់សូមគំនាប់មហាឧបរាជទីវុយកុងសូមជ្រាប ព្រោះពាក្យ
7 បុរាណពោលទុកថា បណ្តាទាហានសេនាដែលជាកងទ័ពមេកងនោះ បើនឹងលើក
8 ពលទៅធ្វើសង្គ្រាមនៅទីណា តំបន់ណា ត្រូវឱ្យបម្រុងសេនាទាហាននិងគ្រឿង
9 សាស្ត្រាវុធឱ្យព្រមជាតេជៈរាសី ហើយសន្សឹមលើកព្យុហៈចេញទៅជាធម្មតា
10 ចំណែកខាងភ្នាក់ងាររដ្ឋបាលសោត ក៏ត្រូវឱ្យប្រកបចិត្តគិតអធ្យាស្រ័យប្រណីទូទៅ
11 ដល់អាណាប្រជានុរាស្ត្រឱ្យនៅជាសុខ ហើយត្រូវទំនុកបម្រុងស្រុកទេសទុកជាទី
12 រាសីតេជៈ សេចក្តីទាំងពីរនេះបើអ្នកណាធ្វើបានទើបនឹងតាំងខ្លួនធ្វើជាធំបានតទៅ ឯ
13 អាណាខេត្តទាំងអស់នេះ សុទ្ធតែកើតចលាចលរាល់ថ្ងៃខែ ពុំទាន់ស្ងប់រាបទាប
14 លោកបានចេញទៅបង្ក្រាបបានប្រាំបួនភាគហើយ នៅសល់តែមួយភាគ គឺស្រុក
15 កាំងតាំង និងស្រុកសែឈួន ដូចជាស្រុកកាំងតាំងនោះ ផ្លូវក៏ដាច់ស្រយាលឆ្ងាយ
16 ព្រោះជាជ្វាយមាត់ទន្លេសមុទ្រផុតស្រុកទាំងពួង ឯស្រុកសែឈួនសោតក៏ជាផ្លូវទៅ
17 មកលំបាកណាស់ ព្រោះជាច្រកជ្រោះជ្រលងដងលង្វែកភ្នំច្រើនអន្លើ បើលោកនឹង
18 លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកាំងតាំងគ្រានេះ មុខជាពលទាហានបានសេចក្តីលំបាក
19 ណាស់ សុំឱ្យលោកបង្អង់ឈប់បម្រុងសេនាទាហានឱ្យមានកម្លាំងសិនសឹមលើកទៅ
20 គង់នឹងបានជ័យជម្នះដោយងាយ។

21 ចូរមើលយល់សេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះហើយ ក៏ឱ្យបញ្ឈប់កងទ័ពទុកមួយអន្លើ
22 ហើយតាំងវិវិធីធ្វើតាមឧបាយនៃសំបុត្រប៉ោហាន់នោះ ទោះមាននរណាខ្លាំងពូកែ
23 ក្លាហានក៏ឱ្យយកខ្លួនមកចូលធ្វើការរាជការព្យាបាលរក្សាទុក ក្នុងខណៈនោះមាន

1 ឈ្មោះ**អងសាន, តោស៊ីប, អ៊ុំខែ, ឱចាប់** បួននាក់នេះប្រឹក្សាឃើញព្រមគ្នា ក៏ចូលទៅ
2 ជម្រាបបង្គំ**ចូឆូ**ថា ព្រះតេជព្រះគុណជាមនុស្សមានសតិបញ្ញា បានទំនុកបម្រុងស្រុក
3 ទេសផែនដីឲ្យបានសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្ត បានប្រាប់ប្រាមសឹកសត្រូវឲ្យរាបទាប
4 អស់ហើយ គួរនឹងលើកទីជាម្ចាស់**រុយអេង** គឺស្តេចតាងក្រុមបាន។ **ចូឆូ**បានស្តាប់ក៏
5 មិនទាន់តបប្រការម្តេច **ស៊ុនហ៊ីវ**ឮមន្ត្រីទាំងបួននាក់ស្នើសេចក្តីដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយទាស់
6 ថា សព្វថ្ងៃនេះលោកក៏បានជាទីរុយកុងហើយ គឺជាធំលើសមន្ត្រីខ្ញុំរាជការទាំងពួង
7 ដែលអ្នកទាំងបួននាក់សុំឲ្យលោកឡើងជាទីរុយអេងនោះ លើសនិស្ស័យណាស់។

8 **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងច្រឡោតថា អ្នកឯងមកស្រដីមើលងាយយ៉ាងនេះ នឹងចង់
9 ឲ្យដូច**ស៊ុនហុក**ទៅឬ? **ស៊ុនហ៊ីវ**ឃើញ**ចូឆូ**ខឹងដូច្នោះ ក៏មិនហ៊ានតបថាអ្វីទៀត ទើប
10 លាត្រឡប់ថយចេញមក លុះទៅដល់ផ្ទះអាត្មាក៏ឈឺផ្សាទោមនស្សតូចចិត្តណាស់
11 ចេះតែក្រំចិត្តទាល់តែក្ស័យជីវិតទៅ។ **ចូឆូ**ដឹងថា**ស៊ុនហ៊ីវ**អនិច្ចកម្មក៏អាណិតស្តាយ
12 ណាស់ ឲ្យយករបស់មាសប្រាក់ទៅរៀបធ្វើការសពតាមទម្លាប់ប្រពៃណី ហើយឲ្យ
13 ហែទៅបញ្ចុះតាមទំនៀម ឯកាដែលប្រុងនឹងឡើងទីជា**រុយអេង**នោះ**ចូឆូ**ក៏បង្អង់ទៅ
14 វិញ។

15 លុះអំណឹះមកថ្ងៃមួយនោះ **ចូឆូ**ក៏កាន់គ្របីចូលទៅទីខាងក្នុងព្រះបរមរាជវាំង
16 ព្រះចៅ**ហៀនតេ** និងព្រះនាង**ហុកហៅ**ជាអគ្គមហេសី ក្រឡេកឃើញក៏ស្តុតព្រះទ័យ
17 **ចូឆូ**ក៏ទូលន័យថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**ទៅវាយស្រុកកាំងតាំង និង**ឡៅពី**ទៅវាយស្រុក
18 សែលឃួន ទាំងពីរមណ្ឌលនេះរឹងទទឹង ខ្លាំងពូកែមិនបានមកចំណុះចុះចូលស្តាប់
19 បង្គាប់ក្រោមព្រះបាទតាមបុរាណរាជប្រពៃណីជាយូរមកហើយ។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**
20 ទ្រង់ត្រាស់តបថា ការទាំងនេះនឹងមកប្រាប់យើងធ្វើអ្វី នឹងត្រូវការអ្វីក៏ស្រេចតែ
21 រុយកុងចុះ។ **ចូឆូ**ឮព្រះវាចារដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ឆ្លើយតបថា ព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះ
22 បន្ទូលដូច្នោះ ដូចជានាំឲ្យមនុស្សទាំងពួងមានសេចក្តីគរហានិទ្ធាដល់ទូលព្រះបង្គំ។
23 ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ត្រាស់ថា ការស្រុកទេសទាំងប៉ុន្មាន បើលោកមិនជួយទំនុកបម្រុង

1 ទេ ក៏មិនបានសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្ត ព្រោះផែនដីនេះ ពិតជាបស់យើងមែន តែ
2 ស្រេចនៅលើលោកចាត់ចែងទាំងអស់ហើយ បើលោកនឹងគិតធ្វើការអ្វីៗ យើងនឹង
3 ទទឹងលោកបាន?

4 ចូរឮដូច្នោះក៏រឹតតែខឹងខ្លាំងណាស់ មិនបានគំនាប់លាតាមទំនៀម ក៏វិល
5 ត្រឡប់ទៅកាន់ទីលំនៅវិញ។ ខន្តីទាំងពួងកាលបើឃើញចូរទៅវិញផុតហើយ ក៏នាំ
6 គ្នាចូលទៅក្រាបបង្គំទូលព្រះចៅហៀនតេថា ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំបានឮកិត្តិស័ព្ទថា ចូរ
7 នោះគិតនឹងឡើងទីជាស្តេចតាងក្រុម យូរទៅទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំយល់ឃើញថា មុខជា
8 ក្បត់ដណ្តើមយករាជសម្បត្តិជាប្រាកដពុំខាន។ ព្រះចៅហៀនតេ និងព្រះនាង
9 ហុកហៅអគ្គមហេសីទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ដូច្នោះ ក៏ទ្រង់កន្សែងពិលាប ហើយស្តេច
10 យាងចូលទៅក្នុងព្រះបន្ទំទាំងពីរព្រះអង្គ។ ព្រះនាងហុកហៅក្រាបទូលថា ហុកអ៊ូន
11 បិតាខ្ញុំម្ចាស់ ឃើញចូរធ្វើការរំលោភអាក្រក់ ក៏មានចិត្តក្លាញ់ក្តៅពន់ប្រមាណណាស់
12 គិតតែនឹងសម្លាប់ចូរចេញឱ្យបាន ខ្ញុំម្ចាស់នឹងធ្វើសំបុត្រផ្ញើទៅបិតាខ្ញុំម្ចាស់ ឱ្យខំរិះ
13 គិតកម្ចាត់វាចេញឱ្យបានឆាប់។

14 ព្រះចៅហៀនតេត្រាស់ថា ដែលចៅនឹងឱ្យសំបុត្រទៅដល់បិតានោះ យើង
15 ខ្លាចក្រែងដូចកាលយើងសរសេរអក្សរនឹងលោហិត ទៅដល់តាំងស៊ុនធ្វើការមិន
16 កំបាំង ចូរចាប់បាន ក៏សម្លាប់អស់ទាំងពួកក្រុមជាច្រើននាក់ គ្រានេះបើចៅនឹងធ្វើ
17 ការក្រែងមិនជិតយើងនឹងនាំគ្នាក្ស័យជីវិតទេដឹងឬ? ព្រះនាងហុកហៅទូលថា ព្រះ
18 អង្គនិងខ្ញុំម្ចាស់មានជីវិតរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ ឧបមាបីដូចត្រឡាចនៅក្នុងបន្ទាមិនមាន
19 ពេលណាឱ្យសប្បាយនោះគ្មាន បើតេជះបារមីរបស់ព្រះអង្គនិងខ្ញុំម្ចាស់មានមក ក៏
20 គង់គិតធ្វើការនេះបានរហូតទៅ បើគ្មានបុណ្យវាសនាមកទេ ស្លាប់ជីវិតទៅប្រសើរ
21 ជាងរស់នៅ ខ្ញុំម្ចាស់ឃើញបកស៊ុនខន្តីនោះមានចិត្តសុចរិតទៀងត្រង់ ល្មមនឹងប្រើ
22 ការបាន នឹងឱ្យកាន់សំបុត្រចេញទៅឱ្យបិតាខ្ញុំម្ចាស់។

1 ព្រះចៅហៀនតេយល់ឃើញត្រូវ ក៏ត្រាស់ឱ្យហៅបកស៊ីនខន្តីចូលទៅគាល់
2 ហើយទ្រង់ព្រះកន្សែងត្រាស់ប្រារព្ធធៀងដែលជាទុក្ខនោះឱ្យស្តាប់ ហើយត្រាស់ថា
3 ចូរធ្វើការអាក្រក់លាមក ទាល់តែបានឡើងយសសក្តិជាទីរុយកុង ហើយនៅមាន
4 ចិត្តគិតប្រុងនឹងលើកខ្លួនជាទីរុយអេងទៀត ប្រាថ្នានឹងជ្រៀតជ្រែកដណ្តើមយករាជ
5 សម្បត្តិរបស់យើង ខ្លួនយើងនឹងអគ្គមហេសីបានសេចក្តីទុក្ខក្តៅ ដូចដេកនៅក្នុងគំនរ
6 ភ្លើងជានិច្ចនិរន្តរ៍ នឹងគយគន់មើលក៏មិនឃើញមានអ្នកឯណានឹងជួយរួចពីសេចក្តី
7 ក្តៅនេះបាន ឃើញតែអ្នកមួយដែលនឹងជួយឱ្យបានសេចក្តីសុខជាស្ងាត់ កាន់សំបុត្រ
8 ទៅដល់ហុកអ៊ុនដែលជាបិតាព្រះអគ្គមហេសីនៃយើង ដើម្បីនឹងជួយកម្ចាត់ចូរ
9 ចេញ។

10 បកស៊ីនឮព្រះបន្ទូលដូច្នោះ ក៏យំខ្សឹកខ្សួលអួលឱរា ក្រាបទូលស្នងព្រះរាជ
11 ឱង្ការថា ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំបាននៅជាសុខក្រោមម្លប់ព្រះបរមពោធិសម្ភារព្រះអង្គមក
12 យូរហើយ វេលានេះខ្ញុំនឹងសុំយកជីវិតគិតផ្លាស់ថ្វាយព្រះតេជព្រះគុណកាន់សំបុត្រ
13 ចេញទៅឱ្យបាន សូមឱ្យទ្រង់ព្រះអក្សរចុះ។ ព្រះនាងហុកហៅក៏សរសើរសំបុត្រ
14 តាមរឿងរ៉ាវ ដែលមានសេចក្តីទុក្ខក្តៅគ្រប់ប្រការ ហើយច្រកស្រោមបិទយ៉ាងជិត
15 ប្រគល់ឱ្យបកស៊ីន ៗទទួលយកសំបុត្រនោះទៅលាក់ក្នុងផ្នូងសក់ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំ
16 លាចេញទៅពីក្នុងព្រះបរមរាជវាំងតម្រង់ទៅផ្ទះហុកអ៊ុន លុះទៅដល់ហើយក៏ហុច
17 សំបុត្រទៅឱ្យហុកអ៊ុន ហើយនិយាយប្រាប់សេចក្តីគ្រប់ប្រការ។

18 ហុកអ៊ុនទទួលសំបុត្រទៅមើលដឹងថា លាយលក្ខណ៍អក្សរដៃព្រះនាង
19 ហុកហៅជាបុត្រ ប្រាប់សេចក្តីទុក្ខក្តៅគ្រប់ប្រការថា ការនេះឃើញតែបិតានឹងជួយ
20 រិះគិតការកំបាំង ដើម្បីនឹងកម្ចាត់ចូរចេញ ទើបផែនដីនឹងបានសេចក្តីសុខតទៅ។
21 ហុកអ៊ុនដឹងក្នុងសេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះក៏និយាយថា សព្វថ្ងៃនេះចូរកុំរើបចិត្តគិតធ្វើ
22 ការជាធំពន្លឹកពេកណាស់ ទាំងត្រចៀកនិងភ្នែកក៏មានជ្រួតជ្រាបដឹងទូទៅគ្រប់ច្រក
23 ល្អកមិនសូវកំបាំង ដែលយើងនឹងធ្វើការអ្វីជាសេចក្តីស្រាលគំនិតគិតឱ្យជ្រៅល្អិតទេ

1 ក៏គង់មិនសម្រេច គេចត្រឡប់វិញពីខ្លួនវិញមិនខាន។ បើដូច្នោះគួរតែឱ្យ
 2 សំបុត្រសម្ងាត់ទៅដល់ឡៅពី និងស៊ុនគួន ឱ្យលើកកងទ័ពមកធ្វើការខាងក្រៅ ចូរក៏
 3 គង់ចេញទៅធ្វើការតទល់ ហើយយើងចាត់មនុស្សដែលមានចិត្តសុចរិតត្រង់នឹងផែន
 4 ដីទៅធ្វើការជាកលសិកខាងក្នុងគង់នឹងបានសម្រេចតាមប្រាថ្នា។ បកស៊ុនស្តាប់
 5 យល់ឃើញត្រូវ ហុកអ៊ុនក៏តែងសំបុត្រពីរច្បាប់បញ្ជូនឱ្យទៅឡៅពី និងស៊ុនគួន
 6 ហើយសរសេរសំបុត្រប្រាប់រឿងរ៉ាវដែលគិតនោះ ផ្ញើទៅព្រះនាងហុកហៅឱ្យក្រាប
 7 បង្គំទូលព្រះចៅហៀនតេមួយច្បាប់ រួចបិទស្រោមប្រគល់ឱ្យបកស៊ុន។
 8 បកស៊ុនទទួលសំបុត្រនោះមកសិកលាក់ក្នុងផ្នូងសក់ ហើយលាត្រឡប់ចូល
 9 ទៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង ខណៈនោះមានស្រីស៊ើបការណ៍របស់ចូរក៏នៅក្នុងព្រះបរម
 10 រាជវាំងបានដឹងសេចក្តីច្បាស់ក៏ទៅប្រាប់ចូរក៏ ៗបានដឹងការណ៍ក៏នាំទាហានស្រួតទៅ
 11 ស្នាក់ចាំបកស៊ុននៅមាត់ទ្វារព្រះបរមរាជវាំង លុះឃើញបកស៊ុនដើរចូលមក ចូរក៏
 12 សួរថា អ្នកឯងទើបមកពីណា? បកស៊ុនឆ្លើយថា ព្រះនាងហុកហៅទ្រង់ប្រឈួន ឱ្យ
 13 ខ្ញុំបាទចេញទៅរកពេទ្យហ្ន៎។ ចូរក៏ថា ឯណាមិនឃើញពេទ្យនោះ? បកស៊ុនឆ្លើយកែ
 14 ថា ពេទ្យមកតាមក្រោយ។ ចូរក៏ថា ខ្លួនមានពិរុទ្ធហើយ ទើបឱ្យទាហានដោះអាវ
 15 បកស៊ុនពិនិត្យមើល ក៏មិនឃើញមានអ្វីជាសម្គាល់ ក៏ឱ្យបើកលែងបកស៊ុនដើរចេញ
 16 ទៅ។ បកស៊ុនដើរចេញទៅបានប្រហែលដប់ព្យាមទទួលខ្យល់ផាត់ធ្លាក់ម្នាក់ពីលើ
 17 ក្បាល ចូរក៏ឃើញដូច្នោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យទើបឱ្យហៅបកស៊ុនត្រឡប់មកពិនិត្យ
 18 មើលម្តងទៀត ក៏មិនឃើញមានពិរុទ្ធអ្វី ចូរក៏ឱ្យបើកលែងទៅ។ បកស៊ុនភ័យតក់ស្លុត
 19 លាចូរក៏ដើរចេញទៅ ម្នាក់លើក្បាលក៏រើកធ្លាក់ទៅវិញ ព្រោះភ័យតក់ស្លុតខ្លាំងណាស់
 20 ប្រឹងដើររហ័សទៅឱ្យផុត។ ចូរក៏ឃើញប្លែកគិតថា បកស៊ុនប្រហែលមានហេតុអ្វីក្នុង
 21 ខ្លួនបានជាតក់ស្លុតម៉្លេះ ក៏ឱ្យហៅមកពិនិត្យមើលម្តងទៀត។ លុះអង្កេតមើលសព្វ
 22 ហេតុទៅ ក៏ឃើញសំបុត្រនៅក្នុងផ្នូងសក់បកស៊ុន។ ចូរក៏ឱ្យទាហានឃុំខ្លួនទុក ហើយ
 23 យកសំបុត្រនោះមកហែកស្រោមមើលឃើញសេចក្តីថា ខ្ញុំហុកអ៊ុនដែលគិតនឹង

1 កម្ពុជាត្រូវបានបោះឆ្នោតជ្រើសរើសបុត្រទៅបញ្ចុះបញ្ចូលឡៅពី និងស៊ិនគួនឱ្យលើក
2 កងទ័ពមកសិន ទើបនឹងគិតការនោះបានរហូត។

3 ចូរឃើញសេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ឱ្យទាហាននាំបកស៊ីនទៅផ្ទះ
4 ហើយក៏ឃុំខ្លួនបកស៊ីនទុក នាំទាហានបីពាន់ទៅព័ទ្ធផ្ទះហុកអ៊ិន ចាប់ខ្លួនហុកអ៊ិននិង
5 គ្រប់ស្ម័គ្របក្សពួកទាំងអស់យកទៅដាក់គុកទុក ហើយរឹបយកទ្រព្យរបស់អស់
6 រលីងពីក្នុងផ្ទះក្រៅផ្ទះ ពួកទាហានក៏ឃើញសំបុត្រព្រះនាងហុកហៅនៅលើផ្ទះ
7 ហុកអ៊ិនយកទៅជូនចូរ ៗទទួលយកទៅមើលឃើញសេចក្តីខឹងណាស់ ប្រើទាហាន
8 ឱ្យទៅព័ទ្ធចាប់បណ្តាវង្សគណៈញាតិបងប្អូនព្រះនាងហុកហៅយកទៅដាក់គុកទាំង
9 អស់។ លុះវេលាព្រឹក ចូរឃើញអេកលីឱ្យលើកទាហានបីរយនាក់ កាន់គ្រឿងសាស្ត្រា
10 វុធគ្រប់ដៃ ហើយចូលទៅប្រុងនឹងយកត្រាសម្រាប់ព្រះអគ្គមហេសី។ ខណៈនោះ
11 ព្រះចៅហៀនតេ ទ្រង់ស្តេចយាងចេញមកកាន់ទីប្រជុំខុនម៉ិនមន្ត្រី ទតព្រះនេត្រ
12 ឃើញអេកលីលើកទាហានចូលមកសន្លឹកសន្លាប់ដូច្នោះ ក៏ទ្រង់ត្រាស់សួរថា អ្នកឯង
13 ចូលមកនេះដោយមានការអ្វី? អេកលីទូលថា វុយកុងប្រើទូលបង្គំជាខ្ញុំចូលមកយក
14 ត្រាសម្រាប់ទីព្រះអគ្គមហេសី។

15 ព្រះចៅហៀនតេទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ស្តុតព្រះទ័យ ទ្រង់ព្រះតម្រិះថា ការដែល
16 គិតនោះប្រហែលជាដឹងដល់ចូរហើយ បានជាភើតហេតុដូច្នេះ ទ្រង់មានព្រះ
17 បរិវិតក្តុកទុក្ខទោសមនស្សពន់ប្រមាណណាស់ មិនបានត្រាស់ថាប្រការម្តេចសោះ។
18 អេកលីក៏នាំទាហានចូលទៅដល់ល្វែងក្នុង ហើយស្រែកប្រកាសថា ស្រីបម្រើឯណា
19 ដែលបានរក្សាត្រាសម្រាប់ទីអគ្គមហេសីនោះ ចូរយកត្រាប្រគល់ឱ្យយើងជាប្រញាប់
20 តាមបង្គាប់វុយកុង។ ស្រីបម្រើដែលសម្រាប់រក្សាត្រាបានឮដូច្នោះក៏ភ័យភ័យតក់ស្លុតក្នុង
21 ចិត្ត ទើបយកត្រានោះប្រគល់ឱ្យអេកលី ៗបានត្រាហើយ ក៏នាំទៅប្រគល់ឱ្យចូរ។

22 ខណៈនោះព្រះនាងហុកហៅឃើញទាហានចូរទៅស្រែកកំហែងទារយកត្រា
23 សម្រាប់ទីព្រះអគ្គមហេសីដូច្នោះ ក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ទើបគិតថា សេចក្តីដែលគិត

1 ឱ្យសំបុត្របិតានោះប្រហែល**ចូរដឹង**ប្រាកដហើយ ៗព្រះនាងក៏ចូលទៅពួនក្នុងព្រះ
2 ដំណាក់មួយអន្លើហើយបង្គាប់ឱ្យចាក់សោពីក្នុង និងក្រៅ ប្រាថ្នាមិនឱ្យអ្នកឯណា
3 ចូលទៅធ្វើអន្តរាយបាន។

4 **ចូរក៏ប្រើហ្សហ្សឹម**ឱ្យនាំទាហានប្រាំរយ ចូលទៅចាប់ព្រះនាង**ហុកហៅ**។
5 **ហ្សហ្សឹម**កាលចូលទៅដល់ល្វែងក្នុង ក៏សួរស្រីបម្រើទាំងពួងថា ព្រះនាង**ហុកហៅ**នៅ
6 ឯណា? បណ្តាស្រីខាងក្នុងបានឮដូច្នោះក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ឆ្លើយថា ព្រះនាង**ហុកហៅ**
7 រត់ទៅពួនឯណាមិនដឹងទេ។ **ហ្សហ្សឹម**នាំទាហានចូលទៅរើរកមើលគ្រប់ទីកន្លែង ក៏
8 មិនប្រទះឃើញសោះ លុះក្រឡេកមើលដំណាក់មួយខ្នងបិទទ្វារជិតប្លែកណាស់ ក៏
9 ឱ្យទាហានបុកទម្លាយចូលទៅ។ **ហ្សហ្សឹម**ចូលទៅតាមឃើញព្រះនាង**ហុកហៅ**នៅ
10 ពួនក្នុងដំណាក់នោះ ក៏ចូលទៅចាប់សក់ដឹកកន្ត្រាក់អូសចេញមកពីក្នុងដំណាក់។
11 ព្រះនាង**ហុកហៅ**ភ័យខ្លាំងណាស់ ក៏ស្រែកទូញអង្វរថា លោកចូរអាណិតខ្ញុំ កុំឱ្យខ្ញុំ
12 ដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។ **ហ្សហ្សឹម**ថា យើងជាបម្រើគេធ្វើតែតាមបង្គាប់នាយ
13 ចៅហ្វាយ សូមនាង**ហុកហៅ**ទៅអង្វររុយក្នុងចុះ។ ហើយក៏ដឹកសក់អូសកន្ត្រាក់ព្រះ
14 នាងចេញពីក្នុងដំណាក់ ទៅដល់មុខព្រះលាន។

15 ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឃើញដូច្នោះស្តុតព្រះទ័យខ្លាំងណាស់ ហើយស្តេចចេញទៅ
16 ឱបព្រះអគ្គមហេសីទ្រង់ព្រះកន្សែងសោភាពិលាប។ ព្រះនាង**ហុកហៅ**ក៏ទ្រង់ព្រះ
17 កន្សែងទូលតបថា ជីវិតខ្ញុំម្ចាស់ វេលានេះមុខជាមិនរួចឡើយ។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**
18 ត្រាស់ប្រលោមថា ពេលវេលានេះជាកម្មវេររបស់យើង តាមមកទាន់ហើយ កុំថា
19 ឡើយតែជីវិតចៅដែលត្រូវស្លាប់នោះ ទោះជីវិតយើងនេះក៏មិនដឹងថានឹងមានសេចក្តី
20 អន្តរាយនោះនឹងមកដល់ពេលណា។ **ហ្សហ្សឹម**ឃើញដូច្នោះក៏ស្រែកគំហកថា **រុយក្នុង**
21 ឱ្យមកយកខ្លួនព្រះអគ្គមហេសីចេញទៅជាប្រញាប់ ហេតុម្តេចព្រះអង្គមកទ្រង់ព្រះ
22 កន្សែងឱ្យយូរការដូច្នេះ ទោសនោះមិនធ្លាក់ទៅលើមនុស្សបម្រើទេឬ? ថាហើយក៏
23 ឱ្យទាហានអូសទាញកន្ត្រាក់នាំព្រះនាងចេញ។

1 ព្រះចៅហៀនតេទតឃើញ ក៏រឹតតែទ្រង់ព្រះកន្សែងពន់ពេកណាស់ មុខគួរឱ្យ
2 អាសួរព្រះមហាក្សត្រ ដែលរាជសម្បត្តិមកកើតវិបត្តិដូច្នេះ លុះទ្រង់ក្រឡេកទៅ
3 ឃើញអេកលី ដែលចូរឆ្នូប្រើឱ្យយកត្រាសម្រាប់ទីព្រះអគ្គមហេសីនោះត្រឡប់ចូល
4 មកគាល់ ក៏ត្រាស់សួរអេកលីថា ស្រុកទេសយើងពីដើមមកមានកើតហេតុដូច្នេះទេ?
5 អ្នកឯងដែលឃើញខ្លះឬទេ? អេកលីក៏មិនបានទូលតបថាប្រការម្តេច។ ព្រះចៅ
6 ហៀនតេក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងទាល់តែដួលសន្លប់នៅទីនោះ។ អេកលីឃើញដូច្នោះក៏ប្រើ
7 ខន្តីឱ្យចូលទៅគ្រាហ៍ ព្រះអង្គបានដឹងព្រះស្មារតីឡើងវិញ ហើយអញ្ជើញស្តេចឱ្យ
8 ទៅខាងក្នុង។

9 ខណៈនោះហ្វហ៊ុមក៏នាំព្រះនាងហុកហៅទៅជូនចូរ ៗក៏សួរថា ខ្លួនអញ
10 ខស្វាហ៍វិះគិតបំបាត់សឹកសត្រូវចម្រូងចម្រាសក្នុងព្រះនគរឱ្យរាបទាប ហេតុអ្វីខ្លួន
11 ឯងដែលបានតែសេចក្តីសុខក៏នៅមិនគាប់ចិត្តទៀត? ឯងជាមនុស្សមិនដឹងគុណ គិត
12 ទុរយសទ្រុស្តគុណអញ គប់គិតគ្នានឹងអាពុកបងធ្វើទុក្ខឱ្យអញវិនាសវិញដូច្នេះ បើ
13 អញនឹងទុកឱ្យឯងនៅតទៅទៀត គង់នឹងប្រទូសវាយអញពុំខាន។ ថាហើយក៏ឱ្យ
14 ទាហានយកដំបងសំពងវាយដំ ទាល់តែព្រះនាងហុកហៅអនិច្ចកម្មក្នុងខណៈនោះ។
15 ហើយឱ្យទាហានទៅចាប់ព្រះរាជបុត្រព្រះនាងហុកហៅទាំងពីរព្រះអង្គ ដែលកើតពី
16 ព្រះចៅហៀនតេនោះនាំទៅប្រហារជីវិតបង់។ លុះវេលាយប់ ចូរក៏នាំយកខ្លួន
17 ហុកអ៊ុន និងបកស៊ុន នូវបណ្តាគ្រប់បក្សពួកទាំងប៉ុន្មាន ហើយនិងបងប្អូនសាច់
18 សន្តានព្រះនាងហុកហៅទៅប្រហារជីវិតទាំងអស់។

19 ខណៈនោះ ព្រះចៅហៀនតេតាំងពីបានទៅគង់នៅក្រុងហ៊ូតោចំនួន១៩ឆ្នាំ
20 (ពុទ្ធសករាជ ៧៥៧) វេលានោះព្រះអង្គទ្រង់សោកាល័យព្រះអគ្គមហេសី នូវព្រះ
21 រាជបុត្រទាំងពីរព្រះអង្គគ្រប់ពេលវេលា មិនបានស្រង់មិនបានសោយព្រះក្រយាជា
22 យូរថ្ងៃ ចូរដឹងដូច្នោះក៏ចូលទៅគាល់ហើយទូលថា ព្រះអង្គកុំទ្រង់ព្រះវិតក្កសោះ
23 ឡើយ ដូចជាខ្លួនទូលបង្គំនេះពីដើមរៀងមកបានទូលទុកថា នឹងជួយទំនុកបម្រុងផែន

1 ដីតទៅ បើនរណាប្រព្រឹត្តខុសត្រូវក៏ត្រូវធ្វើតាមគុណ និងទោស ទូលព្រះបង្គំមិនបាន
2 គិតថាចិត្តពីរសោះ តាំងចិត្តស្មោះថានឹងជួយទំនុកបម្រុងព្រះអង្គដោយសុចរិត
3 ប្រាកដ ឥឡូវនេះទូលព្រះបង្គំក៏នៅមានបុត្រីម្នាក់ មានប្រាជ្ញាផ្លៀវផ្លាតប្រកបដោយ
4 អធ្យាស្រ័យទៀងត្រង់ល្អ ទូលព្រះបង្គំនឹងថ្វាយព្រះអង្គ។ ព្រះចៅហៀនតេទ្រង់ព្រះ
5 សណ្តាប់ក៏មិនបានរឹងទទឹងទាស់អធ្យាស្រ័យ ព្រមទទួលតាមពាក្យ**ចូរ**ទូលនោះគ្រប់
6 ប្រការ។

7 ខណៈនោះ ព្រះចៅហៀនតេទ្រង់ក្នុងក្រុងហ្វូតោ២០ឆ្នាំ (ពុទ្ធសករាជ៧៥៨)
8 ជាទេសកាលខែមាយាចូលឆ្នាំចិន **ចូរ**ក៏រៀបតុបតែងបុត្រីនាំចូលទៅថ្វាយព្រះចៅ
9 **ហៀនតេ** ហើយតាំងបុត្រីនោះពេញជាទីអគ្គមហេសី បណ្តានាហ្មឺនសព្វមុខមន្ត្រី
10 ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ក៏កោតខ្លាចអំណាច**ចូរ**ទាំងអស់ នឹងរកអ្នកឯណាមួយអាចពិត
11 ទូលពោលទទឹងទាស់ដោយប្រការម្តេចៗក៏គ្មាន។ **ចូរ**ក៏រឹតតែកំរើបចិត្តគិតធ្វើ
12 អាក្រក់ផ្សេងៗ តាមអំពើចិត្តឥតកោតព្រួយព្រើតព្រះចេស្តា។

13 ថ្ងៃមួយ**ចូរ**ឱ្យហៅនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីចូលទៅប្រជុំប្រឹក្សាថា យើងបានបម្រុង
14 សេនាទាហានក៏មានកម្លាំងបរិបូរហើយ ឥឡូវយើងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុក
15 សៃឈួននិងស្រុកកាំងតាំង អ្នកទាំងអស់គ្នានឹងយល់ឃើញដូចម្តេច? ការ**សៀង**ឆ្លើយ
16 ថា សុំលោកឱ្យហៅខ្លួន**ចោយិន**និង**ហៃហ្វឺន**ឱ្យចូលមកប្រឹក្សាការរាជការសិន បើ
17 ឃើញបានការហើយ សឹមលោកលើកកងទ័ពទៅចុះ។ **ចូរ**យល់ឃើញត្រូវផង ក៏
18 ប្រើបម្រើឱ្យស្រូតរួតទៅហៅខ្លួន**ចោយិន**និង**ហៃហ្វឺន** ដែលនៅស្រុកស៊ុងយុងឱ្យ
19 ចូលមក។

20 ឯ**ចោយិន**និង**ហៃហ្វឺន**ដឹងការណ៍ ក៏ស្រូតរួតចូលទៅដល់ក្រុងហ្វូតោ តែ
21 **ចោយិន**ចូលទៅដល់មុន។ ខណៈនោះ**ចូរ**សេពសុរាស្រវឹងក៏ចូលទៅដេកខាងក្នុង
22 ទទួល**ចោយិន**ឡើងទៅនឹងចូលទៅគំនាប់**ចូរ** ទៅជូកាន់លំពែងយាមនៅខាងក្រៅ
23 កាលឃើញ**ចោយិន**ចូលទៅដល់ ក៏ឃាត់ហាមថា អ្នកកុំអាលចូលទៅ។ **ចោយិន**ឮ

1 ដូច្នេះខឹងណាស់ថា ខ្លួនអញជាក្មួយសាលាហិតរបស់មហាឧបរាជ ខ្លួនគ្រាន់តែជា
2 នាយទាហានទេ ហេតុម្តេចអាចហ៊ានមកហាមឃាត់អញដូច្នេះ? **ខៅធូ**តបថា អ្នក
3 ឯងជាក្មួយ**វ័យកុង**ក៏មែន តែ**វ័យកុង**ចាត់ប្រើឱ្យខ្លួនចេញទៅឈរខេត្តក្រៅទៅហើយ
4 ខ្លួនយើងជានាយទាហាននៅរក្សាអង្គខាងក្នុង អ្នកឯងមកពីស្រុកឆ្ងាយ យើងនឹង
5 បណ្តោយឱ្យចូលទៅតែម្តងម្តេចបាន! **ចោយិន**ត្រឡប់គិតឃើញត្រូវ ក៏ថយចេញទៅ
6 នៅខាងក្រៅវិញ។

7 ក្នុងខណៈដែល**ចោយិន**និង**ខៅធូ**ប្រកែកគ្នានោះ **ចូឡ**នៅមិនទាន់ដេកលក់ទេ
8 បានឮសម្តី**ខៅធូ**និយាយដូច្នេះ ឃើញត្រូវតាមទម្លាប់ទំនៀម ក៏សរសើរ**ខៅធូ**ថា
9 មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាមនុស្សទៀងត្រង់ លុះ**ហៃហ្វឺន**មកដល់ទៀត **ចោយិន** និង
10 **ហៃហ្វឺន**ក៏ចូលទៅគំនាប់**ចូឡ** មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ ទើបប្រឹក្សានឹង**ចោយិន**
11 និង**ហៃហ្វឺន**ថា យើងគិតនឹងលើកកងទ័ពទៅវាយស្រុកកាំងតាំង ហើយនិងស្រុក
12 សែលឃួន អ្នកទាំងពីរនឹងយល់ឃើញដូចម្តេច?

13 **ហៃហ្វឺន**ឆ្លើយថា ស្រុកកាំងតាំងនោះ សុំឱ្យលោកបង្អង់ទុកសិនចុះ ព្រោះ
14 ស្រុកហាន់តុងបីដូចជាដើមផ្លូវស្រុកសែលឃួន សុំឱ្យលោកលើកទ័ពទៅវាយយក
15 ស្រុកហាន់តុងឱ្យបានសិន សឹមលើកទៅវាយយកស្រុកសែលឃួន គង់នឹងបានដោយ
16 ងាយ ឯកាខាងស្រុកកាំងតាំងវិញ សឹមគិតជាក្រោយតទៅ។ **ចូឡ**យល់ឃើញត្រូវ
17 ផង ក៏ឱ្យកេណ្ឌប្រមូលទាហានបានជាច្រើន ហើយឱ្យ**ហៃហ្វឺន**និង**ទៀវឡា**ចាប់ជា
18 មេកងទ័ពមុខ **ចូឡ**ជាមេទ័ពហ្លួង ឱ្យ**ចោយិន**និង**ហៃហ្វឺន**ជាមេកងទ័ពក្រោយឱ្យ
19 នាំស្បៀង លុះបានឫក្សជ័យមង្គល ក៏រៀបពលយោធាចេញពីក្រុងហ្វឺតោតម្រង់ទៅ
20 ស្រុកហាន់តុង។

21 ខណៈនោះ មានបម្រើសេះដឹងការណ៍ ក៏ស្រួតទៅប្រាប់**ទៀវឡា**ចៅហ្វាយ
22 ស្រុកហាន់តុង ដឹងហើយក៏ប្រឹក្សានឹង**ទៀវឡា**ថា **ចូឡ**លើកទ័ពមកគ្រានេះយើង
23 នឹងគិតការពារប្រការម្តេច? **ទៀវឡា**ថា ឯស្រុកហាន់តុងនេះជាទីចង្អៀតចង្អល់

1 មានតែគយអេងប៉េងគួនជាទីប្រជុំផ្លូវសំខាន់ បើប្រសិនជាខូចទីគយនោះហើយ
2 ស្រុកហាន់តុងក៏នឹងខូចទៅឯងៗ ឯមុខគយអេងប៉េងគួននោះ មានភ្នំជាម្ខាង ព្រែក
3 ជាម្ខាង សូមឲ្យលោកចាត់ទាហានជាពីរកងទៅតាំងបន្ទាយឲ្យមាំមួននៅទីនោះ
4 ដើម្បីនឹងចាំទទួលកងទ័ពច្នៃធូរទើបនឹងបាន ឯខ្លួនលោកត្រូវនៅរក្សាការពារស្រុកទុក
5 ឲ្យមាំមួន។

6 **ទៀវឡូ**ស្តាប់យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់ឲ្យ**ទៀវអួន**និង**អៀវហៀម**, **អៀវងុង**
7 លើកទាហានជាច្រើនបន្ទាយរក្សាគយអេងប៉េងគួននោះ។ នាយទាហានទាំងបីនាក់
8 ក៏នាំទាហានទៅដល់ទីនោះ **ទៀវអួន**ក៏នៅរក្សាទីគយនោះ **អៀវហៀម**, **អៀវងុង**ក៏នាំ
9 ទាហានចេញផ្លូវឆ្ងាយប្រហែលប្រាំមួយរយសិន ឲ្យតាំងបន្ទាយរយទ័ពនៅទាំងសង
10 ខាងផ្លូវចម្ងាយប្រាំរយបន្ទាយ ហើយត្រួតត្រារក្សាពលយោធា និងការពារបន្ទាយជា
11 មាំមួនណាស់។

12 ឯ**ហៃហ្វឺអៀន**និង**ទៀវខាប់**ដែលជានាយទ័ពមុខនោះ លុះលើកពលទៅដល់
13 ប្រទល់មុខគ្នា ដឹងថាទាហាន**ទៀវឡូ**ចេញមកតាំងបន្ទាយរាយតាមមុខគយ ក៏ឈប់
14 ទ័ពឲ្យតាំងបន្ទាយនៅឆ្ងាយពីគ្នាប្រមាណមួយរយហាសិបសិន។ ក្នុងពេលយប់នោះ
15 ទាហាន**ហៃហ្វឺអៀន**និង**ទៀវខាប់**នឿយណាស់ ក៏ដាក់ឈប់សម្រាកកម្លាំង តាំងតែ
16 ធ្វេសប្រហែសប្រមាថពុំសូវគិតយាមល្បាតជាមាំមួន ជួនយប់ជ្រៅដល់យាមមួយ
17 ប្លាយ **អៀវហៀម**, **អៀវងុង**ដឹងថាកងទ័ពច្នៃធូរលើកទ័ពមកតាំងនៅជិតគ្នាដូច្នោះ ក៏
18 ប្រឹក្សាគ្នាថា ទ័ពមុខច្នៃធូរទើបនឹងមកដល់ទាហានកំពុងនឿយហត់ណាស់ ខ្លះក៏ដេក
19 លក់ដេរដាស យើងត្រូវរកឱកាសចេញទៅប្លន់បន្ទាយគង់នឹងបានជ័យជម្នះជា
20 ប្រាកដ។ លុះគិតស្រេចក៏ចាត់ចែងបែងទាហានលបចេញទៅ យកភ្លើងដុតឆេះ
21 សន្លោវសន្លោវគ្រប់បន្ទាយ**ហៃហ្វឺអៀន** និង**ទៀវខាប់**នោះ ហើយក៏បរពលចូល
22 គ្រលុករុកបំពានជុំវិញ បន្ទាយបានបែកធ្លាយប្រកាបសម្លាប់ទាហាន**ហៃហ្វឺអៀន**និង
23 **ទៀវខាប់**ស្លាប់ជាច្រើនណាស់ ឯ**ហៃហ្វឺអៀន**, **ទៀវខាប់** នូវទាហានដែលមិនបានដឹង

1 ខ្លួនក៏បែកប្រពាក់ប្រពូនខ្ចាត់ខ្ចាយរត់ទៅក្រោយបណ្តោយទៅ ចូលទៅពណ៌នាប្រាប់
2 ចូរគ្រប់ប្រការ។

3 ចូរដឹងដូច្នេះខឹងណាស់ថា ខ្លួនឯងបានធ្វើសឹកសង្គ្រាមជាមួយនឹងយើងរៀង
4 មកជាយូរហើយ មិនគួរឡើយនឹងធ្វេសប្រមាថ គួរគិតឱ្យដឹងបទបាទតាមទម្លាប់
5 លើកទ័ពទៅដល់យល់ថា ទាហានកំពុងនឿយហត់ ត្រូវឱ្យដាក់យាមល្បាតក្រវែល
6 ប្រុងប្រយ័ត្នការឱ្យមាំមួនឱ្យណាស់ វេលានេះខ្លួនមកធ្វើល្មើសធ្វេសប្រហែស ហេតុ
7 ការណ៍ឱ្យបរាជ័យដល់សត្រូវដូច្នេះ ទោសខ្លួនជាទម្ងន់ធ្ងន់ពន់ប្រមាណណាស់ ថា
8 ហើយក៏បង្គាប់ឱ្យចាប់ខ្លួនហៃហ្វឺន និងទៀវខាប់ទៅសម្លាប់ ទីប្រឹក្សាទាំងអស់នាំ
9 គ្នាចូលទៅគំនាប់សុំទោស។ ចូរអត់សន្តោសលើកទោសឱ្យ ហើយលើកទ័ពស្រួត
10 ចូលទៅទៀត ឯផ្លូវដែលធ្វើដំណើរទ័ពទៅនោះ ជាច្រកជ្រោះជ្រលងភ្នំទុរគមញ្ញាត
11 ស្អាតណាស់ បណ្តាពលយោធាក៏យាត្រាទៅដោយលំបាកពន់ពេក។ ចូរថា យើង
12 មិនបានដឹងសោះថា ផ្លូវមកស្រុកនេះដាច់ស្រយាលលំបាកដូច្នេះសោះ ប្រសិនបើដឹង
13 យ៉ាងនេះ យើងមិនលើកទ័ពមកទេ។ ហើយឱ្យមានចិត្តគិតព្រួយក្រែងសត្រូវយក
14 ទាហានមកពូនបង្កប់នៅទីនោះ។ ហៅធូនិងស៊ីឡុងដូច្នោះ ក៏ចូលទៅឱ្យប្រាប់ចូរ
15 ថា រុយកុងកុំមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ បើទាហានទាំងអស់ដឹងនឹងនាំឱ្យព្រួយចិត្ត ពុំបាន
16 គិតនឹងខំធ្វើការ។ ចូរយល់ឃើញត្រូវផង លុះដើរឆ្លងទៅដល់កន្លែងបន្ទាយចាស់
17 ដែលហៃហ្វឺន និងទៀវខាប់តាំងទុក ហើយភ្លើងឆេះអស់ ចូរបោះទ័ពនៅទីនោះ
18 ឱ្យកជាបន្ទាយរាយចម្រុងឡើងវិញ លុះធ្វើរួចក៏កំជាប់នាយទាហានឱ្យប្រុងប្រយ័ត្ន
19 ត្រួតត្រា រក្សាផ្លាស់ប្តូរយាមល្បាតក្រវែលមិនឱ្យធ្វេសប្រហែស។

20 លុះវេលាព្រឹក ចូរក៏ជិះសេះនាំហៅធូ, ស៊ីឡុងចេញពីបន្ទាយទៅដល់ទីភ្នំមួយ
21 ក៏ឡើងទៅលើកំពូលភ្នំនោះ សម្លឹងមើលទៅឃើញសត្រូវតាំងទ័ពនៅគយជាមាំមួន
22 ណាស់ មើលទៅច្រកផ្លូវដែលនឹងចូលទៅតាំងច្បាំងគ្នា ក៏ជាកន្លែងលំបាក នឹងយក
23 ជ័យជម្នះដោយក្រ។ និយាយមិនទាន់ផុតមាត់ ស្រាប់តែឮសំឡេងផាវ និងសន្លឹក

1 ស្រែកហើកគឺកកងរំពង ចូលមកទាំងសងខាងផ្លូវ ចូរភ័យណាស់ក៏និយាយថា យើង
2 នឹងតាំងច្បាំងយ៉ាងម្តេច? ទៅឮឆ្លើយថា លោកកុំព្រួយ តែខ្លួនខ្ញុំបាទមួយក៏ទទួល
3 អាសាច្បាំងបាន មិនមានឲ្យអន្តរាយដល់លោកទេ។ ហើយក៏និយាយនឹងស៊ីឡុងថា
4 ឲ្យនាំរុយកុងត្រឡប់ទៅបន្ទាយវិញចុះ។ ខណៈនោះអៀវហៀម, អៀវងុងក៏បរសេះ
5 នាំទាហានចេញមកពីសងខាងផ្លូវ ទៅធ្វើកំចាត់ដាវញាក់សេះចូលប្រយុទ្ធគ្នា។
6 អៀវហៀម, អៀវងុងតទល់កម្លាំងពុំបាន ក៏ញាក់សេះនាំទាហានថយរត់ទៅ។

7   ឯហៃហ្វឺអៀន និងទៀវខាប់បានឮសំឡេងហើកកញ្ជ្រៀវគឺកកងក៏នាំទាហាន
8 ផងឆ្លងតាមទៅដើម្បីនឹងជួយចូរ លុះទៅដល់មាត់ផ្លូវក្រឡេកឃើញស៊ីឡុងនាំចូរចុះ
9 ពីលើភ្នំមកវិញ ក៏ស្រួតទៅទទួលដោយសេចក្តីត្រេកអរ។ ឯទៅធ្វើតាមមកពី
10 ក្រោយបណ្តោយគ្នា។ ចូរក៏ម្នីម្នាទាហានចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ គិតតែតាំងនៅ
11 ក្នុងបន្ទាយនោះពេញហាសិបថ្ងៃ ហើយចូរក៏ក្លែងនិយាយថា យើងលើកកងទ័ពមកធ្វើ
12 ការគ្រានេះ ពលទាហានមានសេចក្តីលំបាកណាស់ ឃើញថានឹងវាយយកស្រុក
13 ហាន់តុងមិនបានទេ ត្រូវតែគិតលើកទ័ពត្រឡប់ទៅក្រុងវិញស្រួលជាង។ កាសៀង
14 ឆ្លើយថា លោកលើកកងទ័ពមកគ្រានេះ នៅមិនទាន់បានច្បាំងតាំងតទល់គ្នាជាមាំមួន
15 សោះ បានប្រទះគ្នាតែចុងដៃចុងជើង នៅមិនទាន់ឃើញថ្វីដៃទាហានស្រុកហាន់តុង
16 នៅឡើយ ហេតុម្តេចលោកនឹងចង់លើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ?

17   ចូរឱនឡើងប្រាប់ថា យើងឃើញទាហានស្រុកហាន់តុងចេញមកតាំងបន្ទាយ
18 មាំមួនមិនមានប្រមាទ យើងលើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅវិញនោះ ព្រោះចង់ឲ្យពួកគ្រីស្ទ
19 នេះទៅដល់សត្រូវខាងនោះ បើឮហើយក៏គង់នឹងប្រមាទមិនខាន បើយើងឃើញបាន
20 ចំណាប់វេលាណា នឹងបានលើកទាហានទៅព័ទ្ធរាយទម្លាយយកបន្ទាយគយអេង
21 ប៉េងគួន ក៏នឹងបានដោយងាយ។ កាសៀងឮដូច្នោះក៏សរសើរថា សេចក្តីគ្រិះរិះរបស់
22 រុយកុងនេះប្រពៃណាស់ បីដូចជាទេវតា។

1   **ចូរ**និយាយនឹង**ទៀវ**ខាប់និង**ហៃហ្វីអៀន**ថា ទោសកំហុសរបស់អ្នកទាំងពីរ
 2 នេះជាទម្ងន់គ្រាមុនម្តងហើយ គ្រានេះយើងនឹងឱ្យទៅធ្វើការម្តងទៀតដើម្បីកែខ្លួន
 3 បើធ្វើការម្តងទៀតមិនបានការ យើងត្រូវឱ្យប្រហារជីវិតចេញ **ទៀវ**ខាប់ និង
 4 **ហៃហ្វីអៀន**ក៏ទទួលថា បើលោកនឹងប្រើឱ្យទៅធ្វើការអ្វីៗ ខ្ញុំបាទក៏សុំទទួលយក
 5 អាសាធ្វើការនោះឱ្យបានការ។ **ចូរ**ថា អ្នកឯងទាំងពីរនាក់ត្រូវនាំទាហានញែកគ្នា
 6 ព័ទ្ធទៅតាមផ្លូវ តាមក្រោយបន្ទាយអេងប៉ងគួន ខ្លួនយើងនឹងលើកទៅវាយពីមុខ
 7 បន្ទាយ។ **ទៀវ**ខាប់, **ហៃហ្វីអៀន**ទទួលបង្គាប់ហើយក៏ចេញទៅចាត់ការជាស្រេច។
 8   **ឯអៀវង្គ**ក៏ប្រឹក្សានឹង**អៀវហៀម**ថា វេលានេះខ្ញុំបាទឮកិត្តិស័ព្ទថា **ចូរ**ប្រុង
 9 នឹងលើកទ័ពត្រឡប់ចូលទៅក្រុងហ្វីតាវិញហើយ ត្រូវតែលើកទាហានតាមទៅវាយ
 10 ពីក្រោយមុខជានឹងបែកធ្លាយជាប្រាកដ។ **អៀវហៀម**តបថា អ្នកឯងគិតកំរើបដូច្នេះ
 11 មិនត្រូវទេ ព្រោះ**ចូរ**នោះចំណានក្នុងកលសិកស្សាមណាស់ រមែងចេះល្បួង
 12 បញ្ឆោតវៀចជាត្រង់ ត្រង់ជាវៀច ដែលនឹងជឿតាមកិត្តិស័ព្ទយកជាប្រាកដនោះខ្ញុំ
 13 មិនយល់ផងទេ។ **អៀវង្គ**មិនស្តាប់ប្រញាប់ចាត់ចែងទាហានទាំងប្រាំរយបន្ទាយ
 14 ទើបយកអ្នករក្សាបន្ទាយនោះសុទ្ធតែមនុស្សឈឺនិងពិការ ហើយលើកពលយោធា
 15 ដែលមាំមួនទៅតាំងពីយាមពីរព្នាយ ក្នុងពេលនោះមេឃចុះអំពូងងឹតណាស់ នឹង
 16 មើលផ្លូវព្រៃក៏មិនឃើញច្បាស់ **អៀវង្គ**គិតបាវម្តាចក៏បញ្ឈប់ទ័ពតាំងបន្ទាយនៅ
 17 កណ្តាលផ្លូវ។
 18   **ហៃហ្វីអៀន**លើកទាហានព័ទ្ធពីក្រោយមកក្នុងយប់នោះ មេឃងងឹតណាស់
 19 បានឮសំឡេងមនុស្សនិងសេះសន្លឹកសន្លាប់ក៏គិតថា ប្រហែលទាហានស្រុកហាន់តុង
 20 មកព្រួនបង្កប់នៅទីនេះទេដឹង ក៏បង្ខំលើកទាហានស្រួតទៅឱ្យផុត ឯកងទ័ព
 21 **ហៃហ្វីអៀន**នោះមិនបានលើកតម្រង់ទៅត្រង់គយទេ ប៉ុន្តែរង្វេងផ្លូវសំដៅទៅបន្ទាយ
 22 **អៀវង្គ**នោះ លុះទៅដល់បន្ទាយនោះហើយ ទទួលមេឃស្រឡះ អស់ពួកទាហាន
 23 **អៀវង្គ**ដែលនៅក្នុងបន្ទាយស្មានថា**អៀវង្គ**លើកទ័ពមកវិញ ក៏នាំគ្នាបើកទ្វារ

1 ទទួល។ ហៃហ្វឺអៀនក៏លើកទាហានចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ដើរត្រួតពិនិត្យមើលគ្រប់
2 បន្ទាយទាំងប្រាំរយ ឃើញទាហានទាំងនោះសុទ្ធតែមនុស្សឈឺពិការ ហៃហ្វឺអៀនក៏
3 ឱ្យយកភ្លើងដុតបន្ទាយទាំងអស់នោះឆេះឡើង ពួកទាហានទាំងនោះក៏រត់រួចទៅខ្លះ
4 ក្រៅពីនោះក៏ស្លាប់នឹងភ្លើងឆេះ ត្រូវប្រហារដោយគ្រឿងសាស្ត្រាវុធស្លាប់ជាច្រើន
5 ណាស់។

6 អៀវហៀមឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងគ្រប់បន្ទាយអៀវង្គក៏លើកទាហានទៅ
7 ជួយ ហៃហ្វឺអៀនឃើញដូច្នោះក៏បរសេះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹងអៀវហៀមបានបួន
8 ភ្លើង អៀវហៀមទ្រាំកម្លាំងពុំបានក៏ញាក់សេះនាំទាហានរត់ចូលបន្ទាយ ទទួលឃើញ
9 ទៀវខាប់នៅក្នុងបន្ទាយពេញទាំងអស់ អៀវហៀមបកប្រាស់ត្រឡប់នាំទាហានរត់
10 តម្រង់តាមផ្លូវសំដៅទៅស្រុកឡាំពេង។

11 ឯអៀវង្គឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងគ្រប់បន្ទាយដូច្នោះ ក៏នឹកគិតថា មុខជាកង
12 ទ័ពចូលបង្កុតជាពិតប្រាកដហើយ លុះនឹងថយត្រឡប់ទៅក្រោយ ខ្លាចទ័ពចូលនឹង
13 លើកដេញតាម ម៉្លោះហើយចេះតែអស់អែកនៅទីនោះ ទទួលទាហានចូលលើកវាយ
14 ប្រសប់ខ្ទប់ពេញមកទាំងបីផ្លូវ អៀវង្គទាល់ច្រកក៏លះបង់ទាហាន បរសេះដោះ
15 យកតែខ្លួនរត់យកតែឯង ប្រទះនឹងទៀវខាប់ក៏ចូលប្រកាបគ្នាជាសន្លឹកណាស់។
16 ទៀវខាប់ក៏លើកលំពែងឡើងចាក់ត្រូវអៀវង្គធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។ ខណៈនោះ
17 ទាហានអៀវង្គដែលបែករត់ទៅ ក៏យកសេចក្តីនោះទៅអធិប្បាយប្រាប់ទៀវអួយ
18 គ្រប់ប្រការ។ ទៀវអួយឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ លះចោលបន្ទាយនោះ ហើយនាំ
19 ទាហានរត់ត្រឡប់ទៅស្រុកហាន់តុងវិញ។

20 ខណៈនោះ ចូរក៏លើកទាហានទ័ពហ្លួងចូលទៅក្នុងបន្ទាយអេងប៉េងគួន ឯ
21 ទៀវអួយនោះ កាលរត់ត្រឡប់ទៅក៏ជួបប្រទះនឹងអៀវហៀម ទើបនាំគ្នាចូលទៅក្នុង
22 ស្រុកហាន់តុង ហើយទៀវអួយនិយាយប្រាប់ទៀវឡថា ខូចបន្ទាយមុខគយទាំងឆ្វេង
23 ស្តាំនោះ ព្រោះអៀវង្គ, អៀវហៀមធ្វេសប្រហែសណាស់ ខ្ញុំបាទឃើញសឹកលើស

1 កម្លាំងនឹងទប់ពុំឈ្នះ បានជាលះបង់ចោលបន្ទាយរត់ចូលមកជម្រាបការឲ្យលោក
2 ជ្រាប។

3 **ទៀវឡូ** ឮដូច្នោះខឹងណាស់ បង្គាប់ឲ្យចាប់ខ្លួន**អៀវហៀម**ទៅសម្លាប់ចេញ
4 **អៀវហៀម**ឆ្លើយដោះសាថា ទោសខ្ញុំបាទនោះខុសណាស់មែនហើយ តែថាមាន
5 ទម្ងន់មិនស្មើនឹង**អៀវង្គ**ទេ ព្រោះដើមហេតុ**អៀវង្គ**លើកទ័ពទៅវាយបន្ទាយ**ចូឡូ**។
6 ខ្ញុំបាទបាននិយាយហាមឃាត់ **អៀវង្គ**មិនស្តាប់ ចេះតែទទួលលើកទៅទាល់តែ
7 សត្រូវកន្លងចូលមកដុតបន្ទាយឆេះអស់ ខ្ញុំបាទឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងសន្លឹកណាស់
8 ក៏លើកទាហានទៅជួយ លុះថយមក ទាហាន**ចូឡូ**ក៏លើកគ្នាមកវាយដណ្តើមយក
9 បន្ទាយបាន ដែលទោសខ្ញុំបាទខុសនោះ ស្រេចនៅលោកមេត្តាទុកជីវិតចុះ នឹងបាន
10 ធ្វើការកែខ្លួនម្តងទៀត បើក្រោយៗខ្ញុំបាទលើកទ័ពទៅហើយ បែរជាចាញ់ត្រឡប់
11 វិញដូចគ្នានេះ សូមឲ្យលោកសម្លាប់ចុះ។ **ទៀវឡូ**ក៏ព្រមអនុញ្ញាតលើកទោស ហើយ
12 កេណ្ឌទាហានពីរម៉ឺនប្រគល់ឲ្យ**អៀវហៀម** លើកទៅវាយកងទ័ព**ចូឡូ**ដណ្តើមយក
13 បន្ទាយនោះវិញ។ **អៀវហៀម**ក៏នាំទាហានទាំងពីរម៉ឺននោះលើកចេញទៅដល់ស្រុក
14 ឡាំតេង ហើយបោះទ័ពតាំងបន្ទាយនៅទីនោះ។

15 **ចូឡូ**ក៏ប្រើ**ហៃហ្វឺង**នាំទាហានពីរពាន់នាក់ជាកងមុខ ហើយចេញពីបន្ទាយ
16 ធំទៅមុន មានបម្រើសេះស៊ីបដំណឹងត្រឡប់ទៅប្រាប់**ហៃហ្វឺង**ថា ឥឡូវនេះ
17 **អៀវហៀម**លើកកងទ័ពមកតាំងបន្ទាយដែនស្រុកឡាំតេងច្រើនណាស់។ **ហៃហ្វឺង**
18 ឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យបោះទ័ពតាំងបន្ទាយនៅទីនោះ **អៀវហៀម**ដឹងថា **ហៃហ្វឺង**លើក
19 ទ័ពហ្លួងចូលមកតាំងបន្ទាយនៅដូច្នោះ ក៏ប្រើ**ឈឿងគី**លើកទាហានចេញទៅនឹង
20 ច្បាំងតយុទ្ធនឹង**ហៃហ្វឺង** ៗឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានចេញទៅត្រៀមចាំនៅ
21 មុខបន្ទាយ ហើយបរសេះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ឈឿងគី**បានបីភ្លែង **ហៃហ្វឺង**ក៏
22 យកដាវកាប់ត្រូវ**ឈឿងគី**ដាច់ពាក់កណ្តាលខ្លួនជាពីរកំណាត់ស្លាប់។

1   **អៀវហៀម**ឃើញ**ឈៀង**គឺស្លាប់ក៏ខឹងណាស់ លោតឡើងសេះចេញទៅតស៊ូ
2   នឹង**ហៃហ្វឺន**បានសាមសិបភ្លេង នៅមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះ **ហៃហ្វឺន**ធ្វើជាញាក់
3   សេះថយរត់ទៅក្រោយ   **អៀវហៀម**មិនដឹងកលក៏ដេញបណ្តោយតាមទៅ
4   **ហៃហ្វឺន**ញាក់សេះត្រឡប់មក កាប់ត្រូវ**អៀវហៀម**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ទាហាន
5   ទាំងពួងក៏បាក់បែកខ្ចាត់ខ្ចាយអស់ទៅ។

6   មានបម្រើសេះទៅប្រាប់**ចូឆូ**ថា **ហៃហ្វឺន**មានជ័យជម្នះហើយ **ចូឆូ**ក៏មាន
7   ចិត្តសោមនស្សណាស់ ទើបលើកទ័ពហ្លួងកន្លងចូលទៅតាំងបន្ទាយនៅជិតស្រុក
8   ហាន់តុង។ **ទៀវឡូ**ដឹងដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា **អៀវហៀម**ក៏ដល់នូវ
9   សេចក្តីស្លាប់ទៅហើយ ឥឡូវ**ចូឆូ**ក៏លើកទ័ពហ្លួងកន្លងចូលមកជិតស្រុកយើងណាស់
10 អ្នកទាំងអស់គ្នានឹងជួយវិះគិតប្រការម្តេច? **អៀវហៀម**ថា ម៉ាឈៀវនោះប្រែចិត្តចេញពី
11 លោកហើយ នៅតែបាំងតេក ព្រោះឈឺទៅផងមិនបាន ឯបាំងតេកនោះមានថ្វីដៃខ្លាំង
12 ពូកែណាស់ ទាំងចិត្តក៏សុចរិតពិតត្រង់ ខ្ញុំបាទបានឮសម្តីនិយាយសរសើរគុណលោក
13 ថា កាលម៉ាឈៀវរត់បែកពី**ចូឆូ**មកទីពឹងបុណ្យលោកនៅទីនោះ បាំងតេកក៏បាន
14 សេចក្តីសុខ ដោយសារគិតធ្វើការតបស្នងសងគុណលោកមិនដាច់ពីមាត់ បើដូច្នេះ
15 គួរតែលោកឱ្យហៅខ្លួនបាំងតេកមកប្រើការ ឱ្យលើកពលយោធាចេញទៅតស៊ូ**ចូឆូ**
16 ទើបបាន។

17   **ទៀវឡូ**ឮដូច្នោះក៏មានចិត្តសោមនស្សណាស់ ឱ្យបម្រើទៅហៅបាំងតេកមក
18 ឱ្យបំណាច់រង្វាន់ជាច្រើន ហើយថា យើងត្រូវឱ្យអ្នកចេញទៅច្បាំងនឹងទាហាន**ចូឆូ**
19 បានទេ? បាំងតេកឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំធ្វើការតបស្នងសងគុណលោកត្រាតែអស់
20 ជីវិតចុះ។ វេលានោះ **ទៀវឡូ**ក៏ចាត់ទាហានឱ្យបាំងតេកមួយម៉ឺន។ បាំងតេកក៏លា
21 **ទៀវឡូ**នាំទាហានចេញទៅ លុះទៅដល់ប្រទល់ទ័ពគ្នា ក៏ឱ្យតាំងបន្ទាយជាមាំមួន
22 ហើយបាំងតេកក៏ឡើងសេះនាំទាហានទៅដល់មុខបន្ទាយ**ចូឆូ** ហើយស្រែកចំអក
23 បញ្ជីចិត្តឱ្យ**ចូឆូ**ជាពាក្យអាស្រ័យវាសផ្សេងៗ។ **ចូឆូ**បានឮដូច្នោះក៏សួរទាហានថា

1 ទាហានទៀវឡនោះឈ្មោះអ្វី? មានទាហានម្នាក់ស្គាល់ច្បាស់ប្រាប់ថា ឈ្មោះ
2 បាំងតេក។

3 ចូរឮដូច្នោះ ក៏នឹករឭកឡើងបានថា បាំងតេកនោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់
4 គឺជាទាហានម៉ាលៀវ កាលគ្រាច្បាំងគ្នានៅតំបន់ស្ទឹងអ៊ុយហោ ដែលមកនៅនឹង
5 ទៀវឡនេះព្រោះសេចក្តីប្រថាំចិត្ត ឯម៉ាលៀវក៏រត់ចូលទៅនៅនឹងឡៅពីងស្រុក
6 សែលឃួនទៅហើយ យើងត្រូវរិះគិតយកខ្លួនបាំងតេកមកទុកធ្វើការជាមួយផង។ ថា
7 ហើយក៏បង្គាប់ទាហានទាំងពួងថា បាំងតេកនោះមានកម្លាំង និងថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ
8 ណាស់ បើអ្នករាល់គ្នានឹងចេញទៅច្បាំងនោះ ទោះបីបាំងតេកនោះនឹងចាញ់ប្រៀប
9 យ៉ាងណា ក៏កុំធ្វើអន្តរាយឲ្យដល់ក្បួនជីវិតឡើយ ចូរប្រយ័ត្នគិតតែឲ្យល្អមតែ
10 បាំងតេកថយកម្លាំងចុះ ហើយនឹងរកឧបាយចាប់ខ្លួនឲ្យបានទាំងរស់ នាំមកឲ្យយើង
11 ឲ្យបាន។

12 ទៀវខាប់ទទួលប្រសាសន៍ហើយ ក៏ឡើងសេះចេញទៅច្បាំងនឹងបាំងតេកបាន
13 ប្រាំភ្លេង ទៀវខាប់ក៏ថយរត់ចូលបន្ទាយ ហែហ្សឺអៀនក៏បរសេះចូលច្បាំងនឹង
14 បាំងតេកបានប្រាំពីរភ្លេង ហែហ្សឺអៀនក៏ថយសេះរត់ត្រឡប់មកក្រោយវិញ។ ខៅធ្លក៏
15 បរសេះរំដាវចេញទៅច្បាំងនឹងបាំងតេកបានហាសិបភ្លេង ខៅធ្លក៏ញាក់សេះថយ
16 ត្រឡប់មកវិញ។ បាំងតេកបានជ័យជម្នះអស់ពួកទាហានចូរទាំងបួននាយ ហើយក៏
17 នាំទាហានចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ។

18 ឯនាយទាហានចូរទាំងបួននាក់ក៏នាំគ្នាស្នើថា បាំងតេកនោះចំណានក្នុងការ
19 សង្គ្រាមណាស់។ ចូរក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ទើបប្រឹក្សាប្រាថ្នានឹងចង់ដឹងគំនិតនាយ
20 ទាហានទាំងបួននាក់នោះ នឹងគិតប្រការម្តេច ទើបនឹងយកខ្លួនបាំងតេកឲ្យមកនៅ
21 នឹងយើងបាន? កាសៀងឆ្លើយថា ខ្ញុំបានដឹងថា ទៀវឡនោះមានទីប្រឹក្សាម្នាក់ឈ្មោះ
22 អៀវសុង ឯអៀវសុងនោះជាមនុស្សលោភទ្រព្យសម្បត្តិណាស់ ប្រាថ្នាតែនឹងរក
23 ទ្រព្យយកមកទុកជាប្រយោជន៍ខ្លួន សុំឲ្យលោកគិតចាត់ចែងរករបស់ទ្រព្យឲ្យនាំ

1 យកទៅឲ្យ**អៀវសុង** ឲ្យ**អៀវសុង**គិតញុះញង់**ទៀវឡ**ថា បាំងតែកនោះមិនមានចិត្ត
2 នឹងគិតច្បាំងទេ គិតតែនឹងប្រែចិត្តក្បត់ពី**ទៀវឡ** ៗក៏គង់នឹងមានសេចក្តីសង្ស័យនឹង
3 បាំងតែក្បួចសីមលោកគិតតទៅគង់នឹងបានខ្លួនបាំងតែកដោយងាយ។

4 ចូរឮថា អ្នកគិតដូច្នេះត្រូវណាស់ តែយើងនឹងឲ្យនរណានាំរបស់ទាំងនោះចូល
5 ទៅឲ្យ**អៀវសុង**ក្នុងស្រុកហាន់តុងនោះបាន? កាសៀងថា ពេលព្រឹកស្អែកបើឃើញ
6 បាំងតែកចេញមកច្បាំង ឲ្យលោកធ្វើជាចោលបន្ទាយរត់ចេញទៅ បាំងតែកក៏គង់នឹង
7 ចូលទៅក្នុងបន្ទាយនោះ ហើយលោកត្រូវរកមនុស្សណាដែលចេះនិយាយស្តីមាំមួន
8 ឲ្យយកមាសប្រាក់មកផងជាផែនបន្ទះ ឲ្យបម្រើលាក់ទុកក្នុងដៃអាវហើយបង្គាប់ថា
9 បើទាហានបាំងតែកបែកត្រឡប់ចូលទៅក្នុងស្រុកវិញ ក៏ឲ្យបម្រើនោះបន្តិចចូលទៅ
10 ជាមួយ នឹងបានយករបស់ទាំងនោះទៅឲ្យ**អៀវសុង** ដល់ពេលយប់កាលណាសីម
11 លោកលើកទាហានចូលប្លន់បន្ទាយ បាំងតែកក៏គង់នឹងបែកធ្លាយរត់ចូលទៅក្នុង
12 ស្រុកវិញ។ ចូរឮយល់ឃើញត្រូវផងក៏ចាត់ទាហានដែលមានប្រាជ្ញាម្នាក់ឲ្យធ្វើតាម
13 ពាក្យកាសៀង ហើយឲ្យស៊ីឡុងនិងខោត្រូជាកងបញ្ជាត ឲ្យទៀវខាប់និងហៃហ្វឺរ
14 លើកទាហានទៅពួនបង្កប់នៅសងខាងផ្លូវ។ នាយទាហានទាំងបួននាក់ ក៏ធ្វើតាម
15 ពាក្យចូរឮបង្គាប់គ្រប់ប្រការ។

16 ឯបាំងតែកនោះ លុះឃើញខោត្រូនិងស៊ីឡុងលើកទាហានចូលទៅ ក៏នាំ
17 ទាហានចូលប្រយុទ្ធនឹងខោត្រូ, ស៊ីឡុងក្នុងកណ្តាលទ័ព។ ស៊ីឡុងនិងខោត្រូក៏ធ្វើជាថយ
18 ត្រឡប់ទៅវិញ មិនបានចូលបន្ទាយ។ បាំងតែកក៏លើកពលពារទម្លាយតាមទៅដល់
19 មុខបន្ទាយចូរឮ ៗក៏នាំទាហានរត់ចេញពីបន្ទាយ បាំងតែកក៏លើកទាហានចូលទៅ
20 ក្នុងបន្ទាយ រើសបានគ្រឿងសាស្ត្រាវុធនិងស្បៀងអាហារជាច្រើនណាស់ បាំងតែក
21 មានចិត្តកំរើបឲ្យតាំងតុរៀបទុក លុះពេលកណ្តាលយប់ក៏នាំទាហានទាំងពួងស៊ីផឹក
22 នៅក្នុងបន្ទាយទ្រហឹងអីងកង។

1   ឯស៊ីឡូងនិងខោត្រក់នាំទាហានចូលពីខាងទិសឯជើង ហែហ្សឺអៀននាំទាហាន
2   ចូលពីទិសឯកើត ទៀវខាប់នាំទាហានចូលពីទិសខាងជើង ជាបីប៉ែក ទុកតែទិសឯ
3   ត្បូងបើកចំហព្រោះជាផ្លូវនឹងចូលទៅឯស្រុកហាន់តុង។   លុះបានឮសូរផាវជា
4   សម្គាល់កាលណា ក៏នាំគ្នាដុតបន្ទាយឱ្យឆេះឡើងជាបីអន្លើ ហើយបរពលចូលលុក
5   ក្នុងបន្ទាយនោះ។

6   ខណៈនោះ បាំងតេកតទល់ពុំឈ្នះ ក៏នាំទាហានរត់ចេញទៅតាមទ្វារទិសខាង
7   ត្បូងចូលទៅក្នុងស្រុកហាន់តុងវិញ។ ទាហានច្រូងម្នាក់ដែលបន្លំនៅក្នុងបន្ទាយនោះ
8   ក៏ចូលតាមទៅដល់ស្រុកហាន់តុងផង។ លុះទៅដល់ហើយ ក៏ទៅរកអៀវសុងយក
9   គ្រឿងមាសប្រាក់នោះទៅគំនាប់ជម្រាបថា ត្បិតច្រូងជាទីរុយក្នុងដឹងដំណឹងថា លោក
10   មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាទីអធ្យាស្រ័យគ្នានឹងទៀវឡូ   សុំឱ្យលោកស្មោះសរជួយវិះគិត
11   ញុះញង់ឱ្យទៀវឡូមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងបាំងតេក   ឯផ្លូវមេត្រីរបស់លោកនិង
12   រុយក្នុងនោះ គង់នឹងមានតទៅមុខទៀត។

13   អៀវសុងឃើញមាសនិងប្រាក់ ក៏មានចិត្តសោមនស្សត្រេកអរពន់ប្រមាណ
14   ណាស់ ប្រាប់មកទាហាននោះថា អ្នកឯងវិលទៅប្រាប់ច្រូងថា ការដែលប្រាជ្ញាមក
15   ទាំងប៉ុន្មានយើងនឹងជួយវិះគិតឱ្យបានដូចចិត្តទាំងអស់។ ទាហាននោះក៏លាទៅប្រាប់
16   ច្រូងគ្រប់ប្រការ។ ច្រូងដឹងដូច្នោះក៏អរណាស់។

17   ឯអៀវសុងក៏ចូលទៅញុះញង់ទៀវឡូថា បាំងតេកនោះចេញទៅវាយបន្ទាយ
18   ច្រូងបានរបស់ទ្រព្យច្រើនណាស់ លុះនឹងខំនៅច្បាំងនឹងច្រូងតទៅ ខ្លាចក្រែងលោកដឹង
19   ការណ៍ថាបានរបស់ទ្រព្យទុក   បាំងតេកក៏ភ្លែងធ្វើជាចោលបន្ទាយបែកធ្លាយរត់
20   ត្រឡប់មកវិញ ប្រាជ្ញាតែនឹងយករបស់នោះមិញ មកលាក់ទុកជាប្រយោជន៍ខ្លួន។

21   ខណៈនោះ ទទួលបាំងតេកទៅគំនាប់ទៀវឡូ ហើយពណ៌នាសេចក្តីដែលបាន
22   ធ្វើការបែករត់មកឱ្យទៀវឡូស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ ទៀវឡូបានឮហើយ ក៏ពិគ្រោះមើល
23   ឃើញសមប្រកបនឹងពាក្យអៀវសុងនិយាយ ក៏មានសេចក្តីខឹងខ្លាំងណាស់ បង្គាប់

1 ទាហានឱ្យយកខ្លួនបាំងតែកទៅសម្លាប់ចេញ។ ងៀមដៅចូលទៅអង្វរសូមទោស
2 ទៀវឡើងនិយាយនឹងបាំងតែកថា យើងព្រមលើកទោសខ្លួនតាមងៀមដៅសុំម្តងចុះ
3 តែពេលព្រឹកស្អែកនេះត្រូវនាំទាហានចេញទៅច្បាំងទៀត បើគ្មានជ័យជម្នះលះបង់
4 បន្ទាយរត់ចូលមកដូចម្តងនេះយើងនឹងឱ្យកាត់ក្បាលខ្លួនចេញជាប្រាកដ។ បាំងតែក
5 ស្តាប់ហើយក៏មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ ទទួលបង្គាប់ទៀវឡើងហើយលាថយចេញ
6 ទៅចាត់ចែងទាហានត្រៀមបម្រុងការ។

7 ឯចូរនោះ លុះដល់ពេលយប់ស្ងាត់ ក៏ចាត់ប្រើទៀវខាប់និងហែហ្វឺនលើក
8 ទាហានទៅព្យួរបង្កប់នៅលើកំពូលភ្នំទាំងសងខាង ហើយឱ្យទាហានឡើងទៅជីក
9 រណ្តៅមួយជ្រៅ ហើយយកដីគ្របពីលើមាត់រណ្តៅ លុះឱ្យស្អាតមិនឱ្យក្រឡេក
10 យល់ លុះដល់ពេលទៀបភ្លឺស្រាងក៏ចាត់ទាហានឱ្យទៅទម្លាយកំពែងស្រុក ឯខ្លួនចូរ
11 និងទាហានប្រមាណដប់បួន ដប់ប្រាំនាក់ ក៏ឡើងទៅលើកំពូលភ្នំដែលជីករណ្តៅ
12 ទុកនោះ។

13 លុះព្រឹកឡើង បាំងតែកលើកទាហានបើកទ្វារស្រុកចេញទៅ តាំងតែចោម
14 រោមវាយទម្លាយកងទ័ពចូរ។ ខៅធូឃើញដូច្នោះក៏បរសេះចូលច្បាំងនឹងបាំងតែក
15 ជាប់ដៃគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយធ្វើជាថយរត់ទៅក្រោយ បាំងតែកឃើញបាន
16 ចំណាច់ក៏ប្រញាប់បរសេះដេញតាមទៅដល់កំពូលភ្នំ។

17 ចូរនៅលើកំពូលភ្នំខ្ពស់ត្រដែត ឃើញបាំងតែកដេញខៅធូឡើងមក ក៏ស្រែក
18 ស្តីទៅបាំងតែកថា ស្រុកហាន់តុងបីដូចជានៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើងអស់ហើយ ហើយ
19 ទៀវឡើងនោះបីដូចកូនមាន់ យើងនឹងចូលកាច់ទម្លាយឱ្យបានឥឡូវនេះ បើស្រុក
20 ហាន់តុងបានយើងហើយ ខ្លួនអ្នកឯងក៏គង់នឹងស្លាប់អសារឥតការ ហេតុនេះអ្នកគួរ
21 តែមានប្រាជ្ញាចូលមកលន់តួចំណុះយើងដោយស្រួលបួលទៅចុះ ទើបនឹងរួចពី
22 សេចក្តីស្លាប់។

1 បាំងពេកបានឮដូច្នោះក៏គិតថា បើប្រសិនជាយើងនឹងចាប់ទាហានដល់រាប់
2 រយនាក់នាំទៅឲ្យទៀវឡ ក៏មិនស្មើនឹងចាប់ខ្លួនចូរតែមួយនោះឡើយ គិតហើយក៏
3 ញាក់សេះឡើងទៅកំពូលភ្នំដោយមិនដឹងកលឧបាយ ទទួលពូស្រូវផាវ សេះនោះក៏
4 ស្ទុះទៅចំមាត់រណ្តៅ។ បាំងពេកក៏ធ្លាក់ពីលើសេះចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។ ពួកទាហានចូរ
5 ក៏ស្ទុះស្រឡូតទៅព័ទ្ធចាប់ខ្លួនបាំងពេក ចងបានហើយនាំទៅឲ្យចូរ។

6 ចូរឃើញដូច្នោះ ក៏ភ្លេងធ្វើជាយាត់ហាមទាហានទាំងអស់នោះកុំឲ្យវិវរ
7 ឡើយ។ ចូរចុះទៅពីលើសេះ ស្រាយចំណងបាំងពេកចេញអស់ ហើយសួរថា ខ្លួន
8 អ្នកនឹងព្រមនៅធ្វើការជាមួយនឹងយើងតទៅឬ? យើងនឹងទុកអាយុជីវិត។ បាំងពេក
9 ក៏នឹកគិតតែក្នុងចិត្តថា ចិត្តចូរនេះមិនមានអាយាតព្យាបាទនឹងយើងសោះ ឯទៀវឡ
10 នោះជាមនុស្សចិត្តស្រាលត្រចៀកស្រាល គ្មានពិគ្រោះពិចារណាឲ្យដឹងការណ៍ច្បាស់
11 ប្រាកដ រកឲ្យឃើញខុសនិងត្រូវសោះ។ គិតហើយក៏ឆ្លើយថា ខ្លួនខ្ញុំបាទជាសត្រូវ
12 ខ្មាំងនឹងលោក ៗចាប់ខ្លួនបានមិនសម្លាប់នោះ ព្រះគុណជាទម្ងន់មិនមានទីបំផុត ខ្ញុំ
13 សូមធ្វើអាយុជីវិតនឹងលោក សូមចូលធ្វើរាជការតបស្នងព្រះតេជព្រះគុណ ត្រាតែ
14 អស់ជីវិត។

15 ចូរបានស្តាប់ហើយក៏មានអំណរណាស់ ទើបរកសេះមួយមកឲ្យបាំងពេកជិះ
16 ហើយក៏នាំចូលទៅក្នុងបន្ទាយ រួចឲ្យរៀបតុលៀងអាហារ ហើយឲ្យបំណាច់ប្រាក់
17 មាសដល់បាំងពេកជាច្រើន។ លុះវេលាព្រឹកឡើង ចូរក៏ប្រើទាហានឲ្យយកជើង
18 ជណ្តើរនិងចង្កៀងទៅដាក់ភ្ជាប់នឹងកំពែងស្រុក ឯទាហានដែលនៅលើសើនបន្ទាយក៏
19 បាញ់ផ្ទុះចម្រុះចូលមក ហើយចោលទម្លាក់ដុំថ្មមកត្រូវទាហានចូរបួសពិការស្លាប់
20 ជាច្រើន ពួកទាហានចូរក៏យកស្ពាន់ជ័រ និងរំសេវមកលាយគ្នាដាក់ជាឈ្នួនក្នុងដុំដី
21 ហើយចោលចូលទៅលើដំបូលផ្ទះ ឈ្នួននោះក៏ឆេះរាលដាលគ្រប់ដំបូលផ្ទះរបស់អ្នក
22 ស្រុកពេញពាសឡើង។ ពួកអ្នកស្រុកទាំងអស់គ្នាក៏នាំគ្នាលត់បាន។

1   **ទៀវឡ**ដឹងថា បាំងពេកប្រែចិត្តក្បត់ចូលទៅខាង**ចូដ្ឋ**ហើយ ក៏ប្រឹក្សានឹង
 2 ទាហានទាំងពួងថា វេលានេះបាំងពេកចេញជាក្បត់នឹងយើងទៅនៅខាង**ចូដ្ឋ**ហើយ
 3 **ចូដ្ឋ**ក៏លើកទ័ពមកដល់ជើងកំផែងទៀត តើអ្នករាល់គ្នានឹងជួយគិតប្រការម្តេច?
 4 **ទៀវអួយ**ឆ្លើយថា ការដែលនឹងការពារស្រុកទុកឱ្យបាននោះមុខជាមិនកើតទេ គួរតែ
 5 ដុតបំផ្លាញភូមិស្រុកទាំងនេះឱ្យវិនាសអស់ចេញ កុំឱ្យ**ចូដ្ឋ**បានរបស់ទ្រព្យអ្វីឡើយ
 6 ហើយខ្លួនលោកក៏ត្រូវនាំគ្រប់គ្រួសារ និងពលទាហានរត់ទៅនៅស្រុកប៉ាតុងវិញ។
 7 **អៀវសុង**ឆ្លើយថា ដែលនឹងធ្វើតាមពាក្យ**ទៀវអួយ**នោះមិនគួរទេ បើប្រសិនបើរត់
 8 ចេញទៅនៅស្រុកប៉ាតុង ក៏គង់មិនរួចពីដៃ**ចូដ្ឋ**សុំឱ្យលោកចេញទៅលន់តួសុំចំណុះ
 9 ចូលដោយល្អទៅវិញស្រួលជាង។
 10   **ទៀវឡ**បានស្តាប់**ទៀវអួយ**និង**អៀវសុង**ថាខុសដំណើរសេចក្តីគ្នាដូច្នោះ ក៏មិន
 11 អស់សង្ស័យ មិនដឹងនឹងយកសម្តីខាងណា ហើយថា កាលពីដើមយើងគិតនឹងតាំង
 12 ខ្លួននោះប្រាថ្នានឹងជួយទំនុកបម្រុងអាណាប្រជានុរាស្ត្រឱ្យបានសេចក្តីសុខ។ ឥឡូវ
 13 នេះមានកម្មជាហេតុឱ្យទុក្ខមក បណ្តាលឱ្យទាល់ខ្លួនដល់ទីនៅហើយ បើនឹងដុត
 14 បំផ្លាញទ្រព្យរបស់និងស្បៀងអាហារសម្រាប់ស្រុកចេញមិនគួរ ៗតែនាំគ្នារត់ចេញ
 15 ទៅផុតអំពីភ័យអន្តរាយចុះ។ លុះដល់ពេលយាមពីរព្នាយ **ទៀវឡ**ក៏នាំគ្រប់គ្រួសារ
 16 ស្ម័គ្របក្សពួករត់ចេញតាមផ្លូវទ្វារទិសខាងត្បូង តម្រង់ទៅស្រុកប៉ាតុង។ **ចូដ្ឋ**ដឹង
 17 ដូច្នោះ ក៏មិនបានឱ្យទាហានដេញតាម**ទៀវឡ**នោះទេ។ លុះព្រឹកឡើង **ចូដ្ឋ**ក៏នាំ
 18 ទាហានទាំងពួងចូលទៅក្នុងស្រុកហាន់តុង **ចូដ្ឋ**ឃើញឃ្លាំងនិងជង្រកចាក់សោជាប់
 19 ក៏បង្គាប់ទាហានឱ្យពុះទម្លាយទ្វារចូលទៅ ឃើញរបស់ទ្រព្យនៅច្រើនណាស់។ **ចូដ្ឋ**
 20 ក៏បង្កើតចិត្តសង្វេគអាណិតគិតថា **ទៀវឡ**នោះជាមនុស្សទៀងត្រង់ មិនបានធ្វើ
 21 អន្តរាយរបស់ទ្រព្យក្នុងស្រុកឱ្យវិនាស រត់យកតែខ្លួនទៅពួនក្នុងទីដទៃ សមដូចពាក្យ
 22 បុរាណពោលទុក។ **ចូដ្ឋ**ក៏តែងជាសំបុត្រមានទំនុកទំនៀមតាមធម៌ល្អ បញ្ចុះបញ្ចូល

1 ចិត្ត**ទៀវឡ**ឲ្យវិលមកចំណុះចុះចូលតាមស្រួលទៅចុះ។ **ចូរ**ថា មិនបានប្រកាន់
 2 ទោសព័រអ្វីទេ បម្រើក៏កាន់សំបុត្រនោះទៅ**ឲ្យទៀវឡ**ឯស្រុកប៉ាតុង។
 3 **ទៀវឡ**បានយល់សេចក្តីក្នុងសំបុត្រដូច្នោះ ក៏ចេះតែគិតខ្លាចក្រែង**ចូរ**ធ្វើកល
 4 ឧបាយបញ្ឆោត ទើបប្រឹក្សានឹង**ទៀវអួយ**ជាប្អូនតាមសេចក្តីសំបុត្រ**ចូរ**នោះ។
 5 **ទៀវអួយ**ថា ឯចិត្ត**ចូរ**នោះប្រកបដោយកលឧបាយបញ្ឆោតច្រើនប្រការណាស់
 6 ដែលនឹងចូលទៅលន់តួនោះ ខ្ញុំបាទមិនយល់ផងទេ សុំឲ្យគិតតែរក្សាស្រុកប៉ាតុងទុក
 7 ឲ្យគង់ទៅចុះ បើ**ចូរ**លើកទ័ពតាមមកនឹងបានតទល់ច្បាំងគ្នាជាមាំមួន។ **ទៀវឡ**ក៏
 8 ទទួលស្តាប់ពាក្យ**ទៀវអួយ**ជាប្អូន។ **អៀវសុង**ក៏លបធ្វើសំបុត្រស្ងាត់ ប្រើបម្រើនាំទៅ
 9 ឲ្យ**ចូរ**ឯស្រុកហាន់តុង។
 10 **ចូរ**ទទួលសំបុត្រនោះទៅមើល ឃើញសេចក្តីថា ខ្ញុំបាទ**អៀវសុង**សូមគំនាប់
 11 មកដល់រុយកុងបានជ្រាប ដែល**ទៀវឡ**រឹងទទឹងមិនព្រមចូលមកលន់តួលោកនោះ
 12 ព្រោះ**ទៀវអួយ**ជាប្អូននាំរឹងទទឹង សូមឲ្យលោកនាំទ័ពទៅវាយស្រុកប៉ាតុងចុះ ខ្ញុំបាទ
 13 នឹងទទួលយកកលសឹកខាងក្នុង។ **ចូរ**ឃើញសេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះក៏មានអំណរ
 14 ណាស់ ទើបចាត់ចែងកងទ័ពលើកទៅតាំងនៅជិតស្រុកប៉ាតុង។
 15 ឯ**ទៀវឡ**លុះដឹងថា **ចូរ**លើកទ័ពទៅដល់ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា
 16 ឥឡូវ**ចូរ**លើកទ័ពមក យើងនឹងគិតការពារប្រការម្តេច? **ទៀវអួយ**ថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំ
 17 អាសាលើកទ័ពចេញទៅច្បាំងនឹង**ចូរ** ហើយ**ទៀវអួយ**ក៏ចាត់ចែងទាហានលើកចេញ
 18 ទៅ។
 19 **ចូរ**ឃើញដូច្នោះ ក៏ប្រើ**ហៅធូ**ចេញទៅតនឹង**ទៀវអួយ**បានប្រាំភ្លេង **ហៅធូ**ក៏
 20 យកលំពែងចាក់ត្រូវ**ទៀវអួយ**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។ ទាហានទាំងពួងក៏បែករត់ទៅ
 21 ប្រាប់**ទៀវឡ** ៗដឹងដូច្នោះក៏ភ័យស្តុតស្មារតី ទើបកេណ្ឌទាហានឡើងរក្សាសើន
 22 បន្ទាយជាមាំមួន។ **អៀវសុង**ឃើញដូច្នោះទើបក្លែងភេទនិយាយនឹង**ទៀវឡ**ថា ដែល
 23 នឹងស្ងៀមនៅដូច្នេះមិនស្រួលទេ ព្រោះសត្រូវមកតាំងនៅព័ទ្ធជុំវិញស្រុកហើយ ខ្ញុំ

1 បាទនឹងសុំរក្សាស្រុកទុក ឯខ្លួនលោកត្រូវចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចូឡ**ទើបសមគួរជា
 2 ជាតិទាហាន ទាំងឈ្មោះសំឡេងលោកក៏នឹងលឿនទៅមុខវែងឆ្ងាយ។
 3 **ទៀវឡ**មិនដឹងកលខបាយ ក៏រៀបទាហានលើកចេញ ឯទាហានដែលចេញ
 4 ទៅជាមួយនឹង**ទៀវឡ**នោះ ក៏ត្រឡប់វិលទៅនៅរក្សាគ្រប់គ្រងក្នុងស្រុកវិញទាំងអស់។
 5 **ទៀវឡ**ឃើញដូច្នោះក៏រឹតតែភ័យណាស់ ទើបញ្ជាក់សេះបែរត្រឡប់រត់ទៅដល់ជើង
 6 កំផែងស្រុក **ចូឡ**ឃើញដូច្នោះក៏លើកទាហានដេញតាមទៅ។
 7 **អៀវសុង**នៅលើសើនបន្ទាយ ឃើញ**ទៀវឡ**រត់ត្រឡប់មកក៏ឲ្យទាហានបិទ
 8 ទ្វារស្រុកជិតនឹងចូលពុំបាន **ចូឡ**ឃើញក៏ស្រែកទៅ**ទៀវឡ**ថា ខ្លួនអ្នកឯងនឹងដល់នូវ
 9 សេចក្តីស្លាប់គ្រានេះហើយ បើប្រសិនជាចូលមកលន់តូចចូលយើងតាមសុភាព
 10 យើងក៏ទុកជីវិតឲ្យរស់នៅតទៅ។ **ទៀវឡ**ឮដូច្នោះក៏លោតចុះពីលើសេះបោះអាវុធ
 11 ចេញពីដៃ ហើយដើរចូលទៅគំនាប់**ចូឡ** ៗក៏មានចិត្តអាណិតអាសូរណាស់ ទើបនាំ
 12 **ទៀវឡ**ចូលទៅក្នុងស្រុកប៉ាតុង ហើយតាំង**ទៀវឡ**ឲ្យធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកប៉ាតុង
 13 បណ្តាទាហានរបស់**ទៀវឡ**នោះ**ចូឡ**ក៏តាំងឲ្យធ្វើការធំតូច តាមគុណបំណង។
 14 **ចូឡ**ប្រាបប្រាមអាណាខេត្ត ដែលឡើងស្តាប់បង្គាប់ស្រុកហាន់តុងនោះរាប
 15 ទាបទាំងអស់ហើយ ក៏ចែកបំណាច់រង្វាន់ពលទាហានតាមសមគួរ ហើយឲ្យគេហៅ
 16 ខ្លួន**អៀវសុង**ចូលទៅប្រាប់ថា ខ្លួនអ្នកឯងជាមនុស្សលោភសក្ការៈអកតញ្ញនិរគុណ
 17 ពេកណាស់ ឃើញតែត្រឹមរបស់ទ្រព្យជាមុខ គួរប្រមកប្រែចិត្តក្បត់**ទៀវឡ**ដែលមាន
 18 គុណលើខ្លួន បើយើងនឹងចិញ្ចឹមរក្សាខ្លួនជាពួកផងតទៅមុខទៀត ខ្លួនក៏គង់នឹងប្រែ
 19 ចិត្តគិតប្រទូសវាយដល់យើង ទៅចូលខាងសត្រូវដូចជាគ្រាឥឡូវនេះដែរ។ ថាហើយ
 20 ក៏ប្រើទាហានចាប់យកខ្លួន**អៀវសុង**ទៅចងផ្កាង កាត់ក្បាលសម្លាប់បង់ ហើយយក
 21 ក្បាលដោតផ្កាលមិនឲ្យអ្នកទាំងពួងយកតម្រាប់តាម។ កាល**ចូឡ**ប្រាបប្រាមស្រុក
 22 ហាន់តុងនិងអាណាខេត្តដែលឡើងទាំងប៉ុន្មាននោះ មនុស្សទាំងពួងក៏សន្មតហៅទី
 23 ដែននោះថាតាំងឈ្នួន គឺជាផ្លូវដាច់ស្រយាលខាងទិសបូព៌ា។

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

ឡើង សាមគ្គី
អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-គន ប្រែរៀបរៀង
កណ្តាល ៥៦

ចារិកឡើង១១២ដោយ ៖ ឈុន ដាវ៉ា

(តាំងពីសុម៉ាអ៊ីពន្យល់ឱ្យចូលលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកសែឈ្នួន ចូល
មិនព្រមរហូតដល់ចូលឱ្យសម្លាប់ពួកនាហ្មឺនក្នុងស្រុកហ្វឺតោ ដែលជួយលត់
ភ្លើងពួកក្បត់សាមសិបនាក់។)

ខណៈនោះ សុម៉ាអ៊ីបានចូលទៅនៅនឹងចូលតាំងពីនៅស្រុកហ្វឺតោ ចូលឱ្យ
សុម៉ាអ៊ីជាសមូហបញ្ជីកូនទាហាន។ **សុម៉ាអ៊ី**ចូលទៅគំនាប់ចូលហើយថា គ្រានេះ
រុយក្នុងលើកទ័ពមកវាយបានស្រុកហាន់តុងហើយ ខ្ញុំបាទពួកវាស័ព្ទថា ឡើយបាន
ស្រុកសែឈ្នួនហើយបណ្តាញឡើយជៀងចេញពីស្រុកទៅ អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំង
ពួងដែលនៅក្នុងស្រុកសែឈ្នួននោះ នៅមិនទាន់ជាប្រក្រតីនឹងឡើយទេ ដែលលោក
លើកទ័ពមកដល់ទីនេះហើយ ក៏ជាផ្លូវដាច់ស្រយាលឆ្ងាយណាស់ បើនឹងលើកទ័ព
ត្រឡប់ទៅវិញក៏មិនគួរសោះ កាលណាឡើយនឹងបានលើកមកទៀត សូមឱ្យលោក
លើកទៅវាយយកស្រុកសែឈ្នួនឱ្យបានក្នុងគ្រានេះតែម្តងទៅ រួចសឹមលើកត្រឡប់
ទៅវិញ។

ចូលឱ្យដូច្នោះ ក៏ធ្វើជាដកដង្ហើមធំហើយក្លែងថា ធម្មតាកើតមកជាមនុស្សនេះ
កាលដើមនឹងគិតថារកតែមួយ លុះបានរួចហើយក៏គិតកំរើបចិត្តនឹងរកឱ្យបានពីរ
តឡើងទៅព្រោះសេចក្តីលោភ ដូចជាបានស្រុកហាន់តុងហើយថែមទាំងចង់បាន
ស្រុកសែឈ្នួនទៀត ស្រុកទាំងនេះសុទ្ធតែផ្លូវដាច់ស្រយាលឆ្ងាយណាស់។

ឡើយហ្ន៎ ដែល**សុម៉ាអ៊ី**និយាយនេះគួរប្រពៃណាស់ បើលោកនឹងបង្អង់ទុកឱ្យ
យូរទៅ ខ្យងបេងគង់នឹងមានសតិបញ្ញារិះគិតបញ្ចុះបញ្ចូលបណ្តាស្រ្តក្នុងស្រុក

1 សែលយួនឲ្យមានចិត្តប្រក្រតីស្រួលទៅ ទាំងគួនអ្វី, តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង សឹងតែជា
2 ទាហានឯក និងទាហានក្រៅពីនេះក៏មានសេចក្តីអនេកណាស់ បើលោកនឹងលើកទៅ
3 វាយយកជាក្រោយដោយសេចក្តីលំបាក។ ចូរតបថា យើងលើកមកគ្រានេះ ផ្លូវក៏
4 ដាច់ស្រយាលឆ្ងាយណាស់ ប្រការមួយទៀត បានស្រុកហាន់តុងហើយ ទាហានក៏
5 កំពុងនឿយហត់ ដែលនឹងលើកទៅវាយស្រុកសែលយួនទៀតនោះ យើងមិនទាន់
6 ឃើញផងទេ។ ហើយក៏តាំងបម្រុងសេនាទាហាននៅក្នុងស្រុកប៉ាតុង។

7 ឯអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រក្នុងស្រុកសែលយួន និងអាណាខេត្តដែលឡើងទាំង
8 ប៉ុន្មាន លុះបានដឹងកិត្តិស័ព្ទថា ចូរលើកកងទ័ពមកវាយយកស្រុកហាន់តុងបាន
9 ដូច្នេះ ទាំងអស់គ្នានោះក៏នាំគ្នាទ្រង់ភិតភ័យខ្លាចចូរពន់ប្រមាណ ក្រែងចូរនឹងរុក
10 រានទន្ទ្រានលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកសែលយួនទៀត។ ឡៅពីដឹងថាបណ្តាស្រុកទាំង
11 ពួងតក់ស្លុតភិតភ័យខ្លាចដូច្នេះ ក៏ពិគ្រោះសួរខុងបេងថា បណ្តាស្រុកក្នុងស្រុកយើង
12 ខ្លាចចូរនឹងលើកទ័ពមកធ្វើអន្តរាយ ដូច្នេះលោកនឹងត្រិះរិះគិតប្រការម្តេច?

13 ខុងបេងថា នេះលោកកុំព្រួយចិត្តឡើយ ខ្ញុំនឹងគិតកលឧបាយមិនឲ្យចូរលើក
14 ទ័ពមកធ្វើអន្តរាយដល់ស្រុកយើង នឹងឲ្យលើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ។ ឡៅពីសួរថា
15 លោកនឹងគិតប្រការម្តេច? ខុងបេងថា ឯចូរនោះរមែងខ្លាចញញើតស៊ិនគួនជាដរាប
16 បានជាឲ្យហៃហ្វឺនុននិងទៀវលៀវនៅឈរស្រុកហាប់ប៉ា កាលចូរលើកកងទ័ពមក
17 វាយយកស្រុកហាន់តុងនោះ ក៏យកហៃហ្វឺនុនមកផង មួយនេះសូមឲ្យលោកចាត់
18 ប្រើបម្រើណាដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាឲ្យទៅនិយាយនឹងស៊ិនគួនថា ឡៅពីនឹងឲ្យស្រុក
19 កាំងហៃ ស្រុកទៀងសា ស្រុកហ៊ុយអៀង មកជូនលោក ហើយញុះញង់ឲ្យស៊ិនគួន
20 លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាប់ប៉ា បើចូរដឹងវេលាណា ក៏នឹងកង្វល់រវល់ចិត្តគិត
21 លើកទ័ពទៅជួយគ្នាជាប្រាកដ។

22 ឡៅពីថា លោករំពឹងឃើញនរណាដែលនឹងប្រើឲ្យកាន់សំបុត្រទៅនិយាយ
23 ការនឹងស៊ិនគួននោះ? អ៊ុចៀងឆ្លើយទទួលខ្លួនថា ខ្ញុំបាទសុំយកអាសាកាន់សំបុត្រទៅ

1 និយាយការនោះឲ្យបាន។ **ឡៅ**ពីក៏តែងសំបុត្ររួចប្រគល់ឲ្យ**អ៊ុចៀ**ហើយថែមផ្កា
 2 ពាក្យក្រៅថា បើអ្នកឯងទៅដល់ត្រូវនិយាយប្រាប់**គួនអ៊ូ**ឲ្យយល់សេចក្តីជាមុន។
 3 **អ៊ុចៀ**ទទួលសំបុត្រហើយក៏លា**ឡៅ**ពីស្រុកតតម្រង់ទៅស្រុកកេងជីវ ដល់ហើយក៏
 4 ពណ៌នាសេចក្តីប្រាប់**គួនអ៊ូ** តាមដែល**ចូឡូ**លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង ឥឡូវ
 5 **ឡៅ**ពីប្រើខ្ញុំឲ្យកាន់សំបុត្រទៅឲ្យ**ស៊ុនគួន**។ និយាយហើយក៏លា**គួនអ៊ូ**ទៅស្រុក
 6 កាំងតាំង កាលចូលទៅដល់ក៏ប្រាប់អ្នកចាំទ្វារថា ខ្ញុំជាបម្រើ**ឡៅ**ពីនាំសំបុត្រមកជូន
 7 **ស៊ុនគួន**។ អ្នកចាំទ្វារក៏ចូលទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**។ **ស៊ុនគួន**ដឹងដូច្នោះ ក៏ឲ្យហៅខ្លួន
 8 **អ៊ុចៀ**ចូលទៅ ហើយសួរថា **ឡៅ**ពីប្រើមកដោយហេតុអ្វី? **អ៊ុចៀ**ក៏ជូនសំបុត្រនោះ
 9 ទៅឲ្យ**ស៊ុនគួន**ហើយជម្រាបថា កាលជូកាត់កិនទៅនិយាយការពីស្រុកកេងជីវនោះ
 10 **ឡៅ**ពីក៏ទទួលបាននឹងបង្វិលស្រុកបីតំបន់ជូនលោក តែពាក្យនោះក៏ខុសទៅហើយ
 11 ឥឡូវ**ឡៅ**ពីព្រមបង្វិលស្រុកកាំងហៃ ស្រុកឡើងសា ស្រុកហ៊ុយអៀង ជូនលោក
 12 វិញ។ បានជាធ្វើសំបុត្រនេះមកជូនលោកជាសម្គាល់ ឯស្រុកកេងជីវ ស្រុក
 13 ឡើងឡើង និងស្រុកឡាំងគុននោះគង់នឹងឯបង្វិលជូនលោកដែរ តែនៅជាប់កិច្ចបន្តិច
 14 ព្រោះ**ចូឡូ**លើកកងទ័ពទៅវាយស្រុកហាន់តុង **គួនអ៊ូ**នៅមិនទាន់មានទីអាស្រ័យ បាន
 15 ជាខ្លីឲ្យ**គួនអ៊ូ**នៅសិន ឯស្រុកហាប់ប៉ាដែល**ចូឡូ**ចាត់មនុស្សឲ្យទៅឈររក្សានោះ
 16 ទាហានក៏ស្លូតស្តើង សូមឲ្យលោកលើកកងទ័ពទៅវាយយកចុះ បើលោកលើកកង
 17 ទ័ពទៅវាយយកវេលាណា ក៏គង់តែ**ចូឡូ**នឹងលើកកងទ័ពមកជួយ **ឡៅ**ពីបានតម្រុយ
 18 នឹងលើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាន់តុងខាងនោះ បើ**ឡៅ**ពីបានស្រុកហាន់តុង
 19 ចំពោះហើយ ក៏នឹងឲ្យ**គួនអ៊ូ**ទៅនៅស្រុកហាន់តុង ឯស្រុកកេងជីវ ស្រុកឡើងឡើង
 20 ស្រុកឡាំងគុន ទាំងបីនោះក៏នឹងបានមកជារបស់លោកវិញ។
 21 **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏ហែកស្រោម ហូតសំបុត្រមកមើល ឃើញសេចក្តីត្រូវគ្នា
 22 នឹងពាក្យ**អ៊ុចៀ**និយាយ ហើយក៏ឲ្យ**អ៊ុចៀ**ទៅឈប់ស្នាក់ឯផ្ទះទទួលភ្ញៀវជាបណ្តោះ
 23 អាសន្ន **ស៊ុនគួន**ក៏យកសំបុត្រនោះទៅប្រជុំប្រឹក្សានឹងនាហ្មឺនទាំងពួង។ **ទៀវចៀវ**ថា

1 ដែលឡៅពីឱ្យសំបុត្រមកនេះជាកលឧបាយ ព្រោះខ្លាចចូរនឹងលើកទ័ពមកវាយយក
2 ស្រុកសែល្អន តែថាបើទោះជាកលឧបាយយ៉ាងណាក្តី ក៏គង់ជាគប្បីបានប្រយោជន៍
3 ដល់យើងពីរប្រការ។ ប្រការមួយយើងបានស្រុកបីតំបន់ ប្រការពីរយើងបានស្រុក
4 ហាបប៉ាផង ទោះបីជាឡៅពីនឹងមានចិត្តកំរើបល្បួងបញ្ឆោតយើងបានក៏តាមការចុះ
5 ត្រូវតែគិតធ្វើតាមសំបុត្រឱ្យបាន។

6 ស៊ុនគួនយល់ឃើញត្រូវ ក៏ឱ្យហៅខ្លួនអ៊ុយចូលមក ហើយនិយាយថា អ្នក
7 ឯងត្រូវស្រូតប្រញាប់ទៅប្រាប់ឡៅពីចុះ ថាយើងព្រមលើកទ័ពទៅវាយស្រុក
8 ហាបប៉ាហើយ។ អ៊ុយទទួលប្រសាសន៍ហើយក៏លាចេញទៅ។ ខណៈនោះជឿជោ, អ៊ុយតាយ,
9 ហាន់តុង ចេញទៅត្រួតគយល្បាតពុំទាន់ប្រឡប់វិលមកវិញ។ ស៊ុនគួនក៏
10 ប្រើឡៅសុកទៅទទួលយកស្រុកទាំងបីតំបន់ ហើយនិងត្រាសម្រាប់ទីចៅហ្វាយ
11 ស្រុកនោះ ឯស៊ុនគួនក៏នាំទាហានទៅតាំងនៅមាត់ពាមកំពង់ឡូកខៅ ហើយរក
12 កាំឡេង, លីបង, ឡេងថងទៅប្រជុំគ្នាខណៈនោះ កាំឡេងនិងលីបងទៅដល់មុន។

13 ស៊ុនគួនក៏ប្រឹក្សាថា ឥឡូវចូរលើកទ័ពទៅវាយស្រុកហាន់តុង ឯយើងនឹងគិត
14 លើកទ័ពទៅវាយស្រុកហាបប៉ា តើអ្នករាល់គ្នានឹងយល់ឃើញដូចម្តេច? លីបងឆ្លើយ
15 ថា ចូរប្រើជួរក្នុងឱ្យទៅឈប់ស្រុកលោកាំង ជួរក្នុងទៅតាំងទ័ពនៅស្រុកអួនសៀ
16 ឥឡូវជាទេសកាលស្រូវភោជសាលីទុំ ជួរក្នុងឱ្យច្រូតស្រូវភោជសាលីសន្សំទុកក្នុង
17 ស្រុកហាបប៉ា សូមឱ្យលោកលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកអួនសៀឱ្យបានជាមុនសិន
18 រួចសឹមលើករំលងទៅវាយយកស្រុកហាបប៉ាជាក្រោយ នឹងបានដោយងាយ។

19 ស៊ុនគួនយល់ឃើញត្រូវ ក៏តាំងចាត់ចែងទាហានបានដប់ម៉ឺនឱ្យកាំឡេង,
20 លីបងជានាយកងទ័ពមុខ ជីវយឹម និងភូរៀងជានាយកងទ័ពក្រោយ ជីវថាយ,
21 តាន់ប៊ូ, តាំងស៊ុត, ស៊ីសេង បួននាយទុកក្នុងកងទ័ពហ្លួងជាមួយស៊ុនគួន។ លុះចាត់
22 ទ័ពរួចហើយ ស៊ុនគួនក៏លើកឆ្លងត្រើយទៅឡើងតាមផ្លូវតម្រង់ទៅស្រុកហៃជីវ

1 ហើយលើកជាកូនទ័ពគោកទៅលុះទៅជិតស្រុកអូនសៀហើយ ក៏ឱ្យបោះទ័ពតាំង
2 បន្ទាយនៅទីនោះ។

3 ឯជួរកងដឹងថា **ស៊ុនគួន**លើកកងទ័ពមកដូច្នោះ ក៏ឱ្យប្រមូលទាហានឡើងរក្សា
4 សើនបន្ទាយយ៉ាងមាំមួន ហើយចាត់បម្រើនាំសំបុត្រទៅដល់**ទៀវលៀវ**ដែលនៅស្រុក
5 ហាប់ប៉ា។ **ស៊ុនគួន**នាំទាហានទៅត្រួតមើលកំផែងស្រុកអូនសៀ បើឃើញទីត្រង់
6 ណាស្តើងចន្លោះស្រួល នឹងប្រមូលទាហានឱ្យបំពានទម្លាយវាយចូលស្រុកនោះតែ
7 ម្តង។ នោះពួកទាហានដែលរក្សាសើនបន្ទាយ ឃើញ**ស៊ុនគួន**នាំទាហានដើរត្រួត
8 មើលដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាបាញ់ធ្នូចម្រុះសំដៅទៅជាច្រើន។

9 **ស៊ុនគួន**មានបារម្ភ ក៏នាំទាហានចូលបន្ទាយវិញ ហើយប្រឹក្សានឹងទាហាន
10 ទាំងពួងថា យើងនឹងគិតច្បាំងយ៉ាងម្តេចទើបនឹងបានស្រុកអូនសៀនោះ? **តាំងស៊ុន**
11 ឆ្លើយថា ឱ្យប្រមូលទាហានជីកយកដីមកគរធ្វើជាភ្នំឱ្យខ្ពស់ស្មើនឹងកំផែងស្រុកជុំ
12 វិញ ហើយឱ្យទាហានបាញ់ធ្នូឱ្យធ្លាក់ចូលទៅដូចគ្រាប់ភ្លៀង ទាហានដែលនៅលើ
13 សើនខាងក្នុង គង់នឹងដោះខ្លួនចេញអស់ រួចយើងត្រូវយកបង្គោលនិងជើងជណ្តើរ
14 ពាក់ឡើងជុំវិញឱ្យព្រមគ្នា គង់នឹងពារទម្លាយយកស្រុកនោះដោយងាយបាន។
15 **លីបង**និយាយនឹង**តាំងស៊ុន**ថា ដែលនឹងធ្វើការតាមគំនិតអ្នកនោះយូរណាស់ មុខជា
16 កងទ័ពស្រុកហាន់ប៉ាមកជួយទាន់ វេលានោះទាហានរបស់យើងកំពុងថ្លោងកម្លាំង
17 ត្រូវតែលើកពារទម្លាយវាយឱ្យបែកក្នុងពេលមួយតែម្តងទៅ ទើបនឹងបានស្រុក
18 **អូនសៀ**នោះ រួចនឹងបានលើករំលងទៅវាយយកស្រុកហាប់ប៉ាទៀត។

19 **ស៊ុនគួន**យល់ឃើញត្រូវ លុះដល់ពេលយាមបីយប់ ក៏បង្គាប់ឱ្យទាហានដាំ
20 បាយស៊ីជាស្រេច រួចលើកឆ្លងគូស្រុកសម្រុកចូលទៅវាយទម្លាយទ្វារពារកំផែង
21 សំឡេងមនុស្ស និងគង់ឃ្លោះក៏លាន់ឮសន្លឹកគគ្រឹកគគ្រេង ហាក់បីដូចនឹងផ្អៀង
22 ក្រឡាប់ផែនដី ឯទាហានដែលនៅលើសើនបន្ទាយខាងក្នុង ក៏ប្រុងតែបាញ់ធ្នូចម្រុះចុះ
23 មក ព្រួញធ្លាក់ហាក់បីដូចគ្រាប់ភ្លៀង **កាំឡេង** និង**លីបង** ដែលជានាយទាហានកង

1 មុខឃើញដូច្នោះ ក៏បង្ខំទាហានឱ្យយកជើងជណ្តើរនិងបង្ហាងពាក់លើកំផែង ប្រវាវ
2 ឡើងទៅតដៃគ្នាលើសើន ទាំងខ្លួនកាំឡើងក៏ឡើងតាមបង្ហាងទៅដល់ពាក់កណ្តាល
3 កំផែង ហើយយកច្រវាក់ចោលបំពាក់ទៅលើកំផែងប្រគោងឡើងទៅច្បាំង ចាក់
4 កាប់សម្លាប់គ្នានៅលើសន្លឹកសីមាខ្នងកំផែងនោះ។

5 ឯជួរក្នុងក៏ឱ្យទាហានយកដុំថ្ម និងគ្រួសខ្សាច់ចាប់សាច់ចុះទៅមិនឈប់ កាំឡើង
6 ក៏គ្រវែងច្រវាក់ទៅត្រូវជួរក្នុងជួលចុះ ពួកទាហានដែលនៅលើសើននោះ ក៏ស្ទុះទៅ
7 គ្រាហ៍លើកឡើង កាំឡើងនិងទាហានពីក្រោមក៏ប្រវាវឡើងទៅបាន ហើយក៏យក
8 គ្របីនិងដាវលំពែងព្រួតចាក់កាប់សម្លាប់ជួរក្នុងនៅទីនោះ ពួកទាហានជួរក្នុងទាំង
9 ប៉ុន្មានក៏នាំគ្នាចំណុះចុះចូលកាំឡើងទាំងអស់។

10 ឯទៀវលៀវកាលទទួលសំបុត្រជួរក្នុងដឹងដំណឹងហើយ ក៏រៀបចាត់ចែង
11 ទាហានលើកទៅជួយស្រុកអូនសៀ លុះទៅដល់កណ្តាលផ្លូវដឹងដំណឹងថា ស៊ុនគួន
12 វាយយកស្រុកអូនសៀហើយ ទៀវលៀវក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកហាប់ប៉ាវិញ។

13 ខណៈនោះឡើងថងក៏លើកទាហានស្រួតតាមស៊ុនគួនទៅ លុះទៅដល់ ទទួល
14 ស៊ុនគួនវាយបានស្រុកអូនសៀហើយ ស៊ុនគួនក៏នាំឡើងថងនិងទាហានទាំងអស់ចូល
15 ទៅស្រុកអូនសៀ ហើយឱ្យចែកបំណាច់រង្វាន់ដល់ទាហានតាមលំដាប់ រួចឱ្យរៀបតុ
16 លៀងអាហារពួកទាហាននិងនាហ្មឺនទាំងពួង។ ស៊ុនគួនថា យើងមកវាយបានស្រុក
17 អូនសៀគ្រានេះ កាំឡើងមានសេចក្តីគាប់ប្រសើរច្រើនជាងគេ ព្រោះចូលវាយទម្លាយ
18 ស្រុកបានមុន ត្រូវឱ្យកាំឡើងអង្គុយស៊ីលៀងត្រង់ទីកន្លែងមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់។

19 ខណៈនោះ ទីប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងក៏អង្គុយស៊ីលៀងព្រមគ្នា ឡើងថង
20 ឃើញកាំឡើងអង្គុយកន្លែងជាន់ខ្ពស់ជាងនាយទាហានទាំងពួង ក៏រឹតតែមានសេចក្តី
21 គ្មានខ្មាញ់ណាស់ ព្រោះកាំឡើងសម្លាប់បិតារបស់ខ្លួនសូន្យជីវិតទៅ ចេះតែសម្លឹងចុង
22 ភ្នែកមើលកាំឡើង ហើយនិយាយនឹងនាយទាហានទាំងពួងថា យើងនឹងឡើងវាគ្របី
23 ឱ្យអ្នករាល់គ្នាមើល ហើយឡើងថងក៏ឡើងវាកណ្តាលទីប្រជុំនោះ។

1   **កាំឡេង**ឃើញដូច្នោះក៏គិតថា   **ឡេងថង**នេះក៏មានចិត្តអាយាតព្យបាទមិន
2 ដាច់សោះ ដែលវាគ្របីនោះ បំណងនឹងប្រទូសវាយយើងជាប្រាកដ យើងក៏ត្រូវតែរាំ
3 ដើម្បីនឹងការពារខ្លួនវិញ។ គិតហើយក៏ថា **ឡេងថង**រាំតែម្នាក់ឯងនោះ មិនសូវល្អ
4 មើលទេ យើងចេះរាំកាន់លំពែងផ្លែពីរស្អាតជាងអ្នកឯង យើងនឹងរាំឲ្យអ្នករាល់គ្នា
5 មើល ថាហើយក៏ក្រោកឡើងរាំ។ **លីបង**ឃើញ**កាំឡេង** និង**ឡេងថង**រាំលំពែងនិង
6 គ្របីតាមដូច្នោះ ក៏គិតថា នាយទាហានទាំងពីរនាក់នោះមានចិត្តគិតតែព្យបាទគ្នា
7 មិនដាច់សោះ ចាំយើងនឹងការពារកុំឲ្យមានសេចក្តីអន្តរាយដល់គ្នានឹងគ្នា គិតហើយ
8 ក៏និយាយប្រកាសប្រាប់នាហ្មឺនទាំងអស់ថា ខ្លួនយើងចំណានស្អាតខាងរាំខែល យើង
9 នឹងរាំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមើល ថាយើងក៏ក្រោកឡើងរាំកណ្តាលចន្លោះ**កាំឡេង** និង
10 **ឡេងថង** ប្រាថ្នាមិនឲ្យអ្នកទាំងពីរប្រទូសវាយគ្នា។ ទាហានម្នាក់ឃើញដូច្នោះ ក៏នាំ
11 សេចក្តីនោះទៅប្តឹង**ស៊ុនគួន** ៗឮភ្លាមក៏ភ័យស្តុត រត់ទៅកាន់ទីប្រជុំមន្ត្រីទាំងនោះ
12 ក្រឡេកទៅឃើញ**កាំឡេង**និង**ឡេងថង**កំពុងរាំអារុ័ធគ្នាទាំងសងខាង ឃើញ**លីបង**
13 រាំជាកណ្តាល។ **កាំឡេង**និង**ឡេងថង**ឃើញ**ស៊ុនគួន**មកដល់ ក៏ភ័យណាស់ បោះ
14 អារុ័ធចេញពីដៃទាំងពីរនាក់ ហើយលុតជង្គង់ចុះគំនាប់**ស៊ុនគួន** ៗក៏និយាយប្រាប់
15 **ឡេងថង**ថា ហេតុដែលអ្នកឯងចាប់ចិត្តគិតព្យបាទ**កាំឡេង**នោះ យើងក៏បានសុំឲ្យ
16 លើកចោលពីគ្រាមុនទៅហើយ ហេតុម្តេចក៏នាំមកបណ្តាលឲ្យកើតឡើងក្នុងគ្រានេះ
17 ទៀត? **ឡេងថង**មិនឆ្លើយតបថាអ្វីសោះ ចេះតែអង្គុយយំ។

18   **ស៊ុនគួន**ក៏និយាយល្អងលោមថ្មមចិត្ត**ឡេងថង**ថា ខ្លួនអ្នកឯងនិង**កាំឡេង**នេះ
19 ឧបមាដូចត្រីនៅក្នុងអន្លង់ជាមួយគ្នា គួរតែតាំងចិត្តចងមេត្រីនឹងគ្នា ធ្វើរាជការ
20 ជាមួយគ្នាដោយប្រក្រតីទៅចុះ ទើបប្រសើរកេរ្តិ៍ឈ្មោះវែងឆ្ងាយ។ **ឡេងថង**ក៏ស្ងៀម
21 មិនស្តី។ **ស៊ុនគួន**ក៏ឲ្យត្រួតត្រាមើលសេនាទាហានគ្រប់គ្រងត្រៀមទុកព្រម។ លុះ
22 វេលាព្រឹក **ស៊ុនគួន**ក៏លើកទ័ពចូលទៅជិតស្រុកហាប់ប៉ា ហើយឲ្យតាំងបន្ទាយនៅទី
23 នោះ។

1   ខាងទៀវលៀវក៏ប្រមូលពលទាហានឡើងរក្សាលើបន្ទាយជាមាំមួន មិនបាន
 2   ប្រហែសធ្វេស លុះដឹងថា **ស៊ុនគួន**លើកកងទ័ពទៅតាំងបន្ទាយជិតស្រុកហាប់ប៉ា
 3   ហើយ **ទៀវលៀវ**ក៏គិតនឹងលើកពលចេញទៅតស៊ូច្បាំងនឹង**ស៊ុនគួន** ទទួលទាហាន
 4   ចូលទៅប្រាប់**ទៀវលៀវ**ថា ចូរឱ្យយកហិបតូចមួយមកជូនលោក។ **ទៀវលៀវ**
 5   ទទួលយកហិបនោះមកពិនិត្យមើល ឃើញសរសេរស្លាកបិទថា បើកាលណាមាន
 6   សឹកសង្គ្រាមលើកមកញាំញីស្រុកហាប់ប៉ា ហើយតទល់ដល់នូវសេចក្តីលំបាក
 7   ប្រការម្តេច ឱ្យបើកយកសំបុត្រក្នុងហិបនោះមកមើល ហើយឱ្យធ្វើតាមចុះ។
 8   ខណៈនោះ **ទៀវលៀវ**ក៏ប្រឹក្សានឹង**លីទៀន**, **ង៉ាក់ជិន**ថា ដែលនឹងចេញទៅ
 9   តស៊ូនឹង**ស៊ុនគួន**នោះ ក៏នៅមិនទាន់ព្រមព្រៀងគ្នា **ទៀវលៀវ**ក៏បើកហិបចេញ ហើយ
 10   យកសំបុត្រចូរមកមើលឃើញសេចក្តីថា បើ**ស៊ុនគួន**លើកទ័ពមកវាយស្រុកហាប់
 11   ប៉ាវេលាណាឱ្យ**ទៀវលៀវ** និង**លីទៀន**លើកទាហានចេញទៅតស៊ូនឹង**ស៊ុនគួន** ឱ្យ
 12   **ង៉ាក់ជិន**នៅរក្សាស្រុកលុះ**ទៀវលៀវ**មើលហើយ ក៏យកសំបុត្រនោះឱ្យទៅ**លីទៀន**,
 13   **ង៉ាក់ជិន**មើល។
 14   **លីទៀន**, **ង៉ាក់ជិន**ឃើញសេចក្តីសំបុត្រហើយ ក៏និយាយនឹង**ទៀវលៀវ**ថា បើ
 15   សំបុត្រវាយក្នុងឱ្យមកដូច្នេះ លោកនឹងវិះគិតប្រការម្តេច? **ទៀវលៀវ**ថា **ស៊ុនគួន**ដឹង
 16   ថាវាយក្នុងលើកទ័ពទៅវាយស្រុកហាន់តុង **ស៊ុនគួន**មានចិត្តកំរើប ទើបលើកទ័ពមក
 17   វាយស្រុកយើង ៗត្រូវតែលើកទាហានចេញទៅតស៊ូច្បាំងយកជ័យជម្នះ**ស៊ុនគួន**ឱ្យបាន
 18   ម្តងសិន ដើម្បីឱ្យទាហានខាងយើងមានចិត្តកំរើបខំធ្វើការតទៅមុខទៀត រួចសឹម
 19   យើងគិតការតាមការតទៅ។ **លីទៀន**ឮដូច្នោះក៏ស្ងៀម តែ**ង៉ាក់ជិន**ឆ្លើយតបនឹង
 20   **ទៀវលៀវ**ថា **ស៊ុនគួន**លើកទាហានមកគ្រានេះច្រើនណាស់ ទាហានខាងយើងតិច
 21   ដែលនឹងលើកចេញទៅនោះ មុខជានឹងតទល់នឹង**ស៊ុនគួន**មិនបាន គួរឱ្យគិតរក្សា
 22   ស្រុកឱ្យគង់នៅសិន ដើម្បីកុំឱ្យសត្រូវចូលមកក្នុងស្រុកបាន។

1   **ទៀវលៀវ**ថា ដែលនឹងគិតរក្សាស្រុកនៅតែស្ងៀមដូច្នេះ នឹងមិនខុសពីក្នុង
2   សំបុត្របណ្តាំរុយកុងឱ្យមកនេះទេឬ? នរណានឹងនៅក៏នៅចុះ ខ្ញុំម្នាក់ឯងនឹងលើក
3   ទាហានចេញធ្វើការសង្គ្រាមនឹង**ស៊ុនគួន**។ ចាំហើយក៏បង្គាប់ឱ្យចាត់ចែងទាហាន
4   **លីឡេន**, ដាក់ជិនក៏និយាយនឹង**ទៀវលៀវ**ថា បើដូច្នោះខ្លួនយើងត្រូវរួមសុខទុក្ខខុស
5   ត្រូវជាមួយគ្នា យើងនឹងសុំចេញទៅផង នឹងឱ្យតែទាហាននៅរក្សាស្រុកក៏បាន។

6   **ទៀវលៀវ**ឮដូច្នោះក៏អរណាស់ និយាយនឹង**លីឡេន**ថា វេលាយាមបីយប់នេះ
7   អ្នកឯងត្រូវឱ្យទាហានព័ទ្ធចេញទៅទម្លាយស្ពាន “សៀវកៀវ” ខាងទិសទក្សិណឱ្យ
8   អស់ចេញកុំឱ្យសត្រូវឆ្លងទៅមកបាន ហើយនាំទាហានទៅពួនបង្កប់នៅតំបន់
9   សៀវកៀវនោះ ចាំស្អាតវាយទ័ព**ស៊ុនគួន** លុះដល់ព្រឹកឡើង យើងនឹងដាក់ជិនលើក
10 ទាហានចេញទៅចោមវាយថែមទៀត **លីឡេន**យល់ឃើញត្រូវ ក៏លើកទាហានចេញ
11 ទៅធ្វើតាមពាក្យ**ទៀវលៀវ**បង្គាប់។ លុះព្រឹកព្រហាមស្រាង **ទៀវលៀវ**ក៏ឱ្យដាក់ជិន
12 លើកទាហានជាកងបញ្ឆោត ឯខ្លួន**ទៀវលៀវ**លើកទាហានចេញទៅពួនបង្កប់ចាំខ្ទប់
13 វាយប្រសព្វគ្នា។

14   ខណៈនោះ **ស៊ុនគួន** និង**ឡេងថង**ក៏លើកកងទ័ពកន្លងចូលទៅ ឯកាំឡេងនិង
15 **លីបង**ដែលជាកងមុខនោះ លុះឃើញ**ដាក់ជិន**លើកទាហានចេញមកពីក្នុងបន្ទាយ
16 **កាំឡេង**ក៏បរសេះចូលតច្បាំងនឹង**ដាក់ជិន**បានដប់ភ្លេង **ដាក់ជិន**ធ្វើជាញាក់សេះថយ
17 រត់ ចូលទៅតាមមាត់ផ្លូវសៀវកៀវ ហើយស្រួតបរសេះវេះទៅតាមផ្លូវបែក **លីបង**
18 ឃើញបានចំណាប់ស្រួល ក៏បរពលចូលទៅជាជំនួយ ពីក្រោយ **ស៊ុនគួន**ឃើញដូច្នោះ
19 ក៏បំបោលសេះដេញទាហានតាមទៅទៀត រហូតដល់កន្លែងដែល**ទៀវលៀវ**ពួនបង្កប់
20 ទ័ព ទទួលឮសូរផាវជាសញ្ញា ឮសូរបើកកញ្ជ្រៀវជាគីកកង ឃើញ**លីឡេន**នៅខាង
21 ឆ្វេង នាំទាហានចេញមកវាយប្រសព្វជាច្រើន ឃើញ**ទៀវលៀវ**នៅខាងស្តាំ នាំ
22 ទាហានចេញមកវាយខ្ទប់ប្រសព្វគ្នាទាំងសងខាង ចូលប្រកាបសម្លាប់ទាហានជា
23 ច្រើនណាស់ ទាហានទាំងនោះក៏ប្រាសរត់ខ្ចាត់ខ្ចាយបែកប្រពាក់ប្រពួន **ស៊ុនគួន**ក៏

1 បរាជ័យភ័យភ័យតក់ស្លុតមហិមា ឯកាំឡេងនិងលីបងក៏ដេញដាក់ជិនជ្រុលហួសទៅ នឹង
2 ឲ្យទាហានបរសេះបំពានវិលមកក្រោយឲ្យហៅគ្នាទៅជួយ ក៏ទើសនឹងទាហាន
3 ទៀវលៀវចេញមករាំងស្អាតជាប់តាន់តាប់ច្រើនណាស់។

4 ខណៈនោះស៊ីនគួនក៏នៅសល់ទាហានពីស្លាប់ប្រហែលបីរយនាក់ ឡេងថងក៏
5 និយាយនឹងស៊ីនគួនថា លោកចូរឆ្លងតាមស្ពានទៅឲ្យដល់ត្រើយម្ខាងជាប្រញាប់ចុះ
6 ទើបរួចពីអន្តរាយ និយាយមិនទាន់ផុតមាត់ ទទួលទៀវលៀវលើកទាហានដេញ
7 ឡេងថងតាមពីក្រោយទៅទៀត ស៊ីនគួនក៏បំបោលសេះរត់ឆ្លងតាមស្ពានថ្មទៅត្រើយ
8 ខាងលិច ឃើញចុងស្ពាននោះដាច់គ្មានតំណទៅដល់ត្រើយចម្ងាយប្រហែលប្រាំមួយ
9 ហត្ថទៅដប់ហត្ថ ស៊ីនគួនភ័យស្លុតស្មារតីគិតថា គ្រានេះមុខជាមិនរួចជីវិតនឹងសត្រូវ
10 នេះឡើយ ហើយក៏ញាក់សេះថយមកក្រោយវិញ ក៏ថយមកមិនបាន ព្រោះទាហាន
11 ទៀវលៀវដេញតាមស្ពានពីក្រោយទៅដល់ត្រើយពីខាងកើត ហើយមានទាហានម្នាក់
12 ដែលតាមទៅជាមួយ ក៏រំលឹកស្មារតីស៊ីនគួនថា លោកញាក់បរសេះទៅមុខទៅ លុះ
13 ទៅដល់កណ្តាលស្ពាន ឲ្យលោកបង្ខំបំផាយសេះឲ្យវាស្ទុះលោតឆ្លងត្រង់ស្ពានដាច់
14 ទើបដល់ផែនដី។ ស៊ីនគួនក៏មានស្មារតីយល់តាម តាំងតែវាយបំផាយសេះទៅ សេះ
15 នោះក៏ស្ទុះអស់ទំហឹងប្រឹងលោតទៅដល់ផែនដីត្រើយម្ខាង ទទួលស៊ីឡេងនិង
16 តាំងស៊ុតជិះទូកតូចមួយចូលទៅដល់ទីនោះ ក៏បង្ខំទាហានឲ្យចែវទូកទៅទទួល
17 ស៊ីនគួនចុះទូកបាន។ ឡេងថងដែលនៅពីក្រោយ ក៏ទទួលរងតស៊ូនឹងទៀវលៀវ ៗក៏
18 កាប់ទាហានឡេងថងស្លាប់អស់ទាំងបីរយនាក់។

19 ឯកាំឡេងនិងលីបងបានឮសូរទាហានហើកព្រៀវពីក្រោយគឺកកងដូច្នោះ ក៏
20 នាំទាហានចូលបម្រុងទៅជួយស៊ីនគួន ទទួលប្រទះនឹងលីឡេង ក៏តាំងប្រយុទ្ធគ្នានៅ
21 យូរណាស់ ដាក់ជិនក៏នាំទាហានលបត្រឡប់ចូលពីក្រោយ ឃើញលីឡេង និង
22 កាំឡេង, លីបងកំពុងប្រកាប់គ្នា ក៏ស្ទុះចូលទៅជួយលីឡេង ៗនិងដាក់ជិនក៏កាប់
23 សម្លាប់ទាហានកាំឡេងស្លាប់ជាច្រើនណាស់ ឡេងថងអស់ពលសល់នៅតែខ្លួនម្នាក់

1 ឯង ឯខ្លួននោះក៏ត្រូវវប្បសដោយអាវុធមុតដាច់ជាច្រើនអន្លើលើសកម្លាំងនឹងទ្រាំតពុំ
2 ឈ្នះ ក៏ប្រាសត្រឡប់សេះស្មុះបំបោលទៅ **ទៀវលៀវ**ក៏ដេញទៅដល់ចុងស្ពានប្រទះ
3 នឹង**លីបង**, **កាំឡេង**និងទាហានប្រហែលដប់បួន ដប់ប្រាំនាក់ ទាំងអស់គ្នានោះក៏
4 លោតចុះពីលើសេះ លោតចុះទៅក្នុងទឹកស្ទឹងប្រឹងហែលទៅ **ស៊ីនគួន**ឃើញដូច្នោះ ក៏
5 ឲ្យថយទូកចេញទៅទទួលទាំងអស់គ្នាឲ្យឡើងមកលើទូក ហើយក៏ឲ្យថែរតម្រង់ទៅ
6 កំពង់យីស៊ូដែនស្រុកកាំងតាំង ហើយឲ្យតាំងបន្ទាយនៅលើគោក។

7 ខណៈកាល**ស៊ីនគួន**បែកទ័ពទៅនោះ ទាហាននិងអ្នកស្រុកកាំងតាំងទាំងស្រី
8 ទាំងប្រុសក៏ចេះតែញញើតខ្លាចថ្វីដៃ**ទៀវលៀវ**ជាប់ក្នុងចិត្ត សូម្បីកូនក្មេងដែលលេង
9 នឹងគ្នាហើយយំ បើមានគេបន្លាចហើយចេញឈ្មោះ**ទៀវលៀវ**វេលាណា ក្មេងនោះក៏
10 ខ្លាចតក់មាមិនហ៊ានយំសោះ។ **ស៊ីនគួន**វេលានោះ ក៏មានសេចក្តីទោមនស្សតូចចិត្ត
11 ណាស់ តាំងតែបញ្ចុះបញ្ចូលពលទាហានប្រាថ្នានឹងទៅសងសឹក**ទៀវលៀវ**វិញ
12 ហើយឲ្យសំបុត្របកទៅដល់**ឡោសុក**សេចក្តីថា ឲ្យ**ឡោសុក**ប្រញាប់បញ្ជូនទាហាន
13 ឲ្យទៅដល់ ដើម្បីនឹងលើកទៅវាយយកស្រុកហាបប៉ាទៀត នឹងចាប់យកខ្លួន
14 **ទៀវលៀវ**ឲ្យបានសម្លាប់ចេញ។

15 ឯ**ទៀវលៀវ**នោះ លុះមានជ័យជម្នះ**ស៊ីនគួន**ហើយ ក៏លើកទាហានត្រឡប់
16 ចូលទៅស្រុកវិញ ចេះតែគិតបារម្ភខ្លាចក្រែង**ស៊ីនគួន**បែកទៅគ្រានេះ នឹងកេណ្ឌ
17 ទាហានមកបំពេញទ្វេឡើងជាច្រើន នឹងសងសឹកយើងវិញមិនលែង ឯទាហានក្នុង
18 ស្រុកហាបប៉ានេះក៏មានតិចផង មុខជាតស៊ូនឹង**ស៊ីនគួន**មិនបាន គួរនឹងប្តឹងទៅ**ចូដូ**ឲ្យ
19 លើកទ័ពមកជួយ គិតហើយក៏ធ្វើសំបុត្រប្តឹងជូនដំណឹងរាជការទៅដល់**ចូដូ** តាម
20 ដែលមានជ័យជម្នះ**ស៊ីនគួន**នោះគ្រប់ប្រការ ហើយថា វេលានេះក៏នៅមានបារម្ភ
21 ក្រែង**ស៊ីនគួន** នឹងលើកកងទ័ពទៅទៀត ព្រោះទាហានក្នុងស្រុកហាបប៉ានោះស្លូត
22 ស្តើងណាស់ សូមឲ្យរុយកុងលើកទ័ពទៅជួយ។ លុះតែងសំបុត្រហើយក៏ប្រើ**ស៊ីថៃ**

1 ឲ្យកាន់ទៅ។ **ស៊ីថៃ**នោះ លុះទៅដល់ស្រុកហាន់តុងហើយ ក៏យកសំបុត្រនោះទៅជូន
 2 **ចូឡូ**។
 3 **ចូឡូ**ទទួលសំបុត្រមើលដឹងសេចក្តីហើយ ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា
 4 យើងនឹងគិតប្រការម្តេច? **ឡៅហូ**ថា ដែលនឹងលើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុក
 5 សៃឈួននោះត្រូវបង្កង់ឈប់សិនចុះ ព្រោះ**ឡៅពី**ប្រុងប្រៀបទាហានមានត្រៀមទុក
 6 ជាច្រើនណាស់ ប្រុងនឹងការពារស្រុកសៃឈួនមិនឲ្យអន្តរាយ ឯស្រុកហាប់ប៉ានោះ
 7 ក៏ជាមណ្ឌលមួយធំ បើលោកលះបង់មិនគិត **ស៊ិនគួន**ជាបច្ចាមិត្តនឹងលើកកងទ័ពទៅ
 8 វាយយកទេជាអសារ។ បើបែកស្រុកនោះកាលណា ក៏គង់នឹងក្តៅវិជ្ជុលទៅដល់
 9 ក្រុងហ៊ូតោទៀត។ ហេតុនេះសូមឲ្យលោករៀនរង លើកទៅជួយស្រុកហាប់ប៉ាជា
 10 ប្រញាប់ចុះទើបនឹងស្រួល។ **ចូឡូ**ក៏ទទួលថាត្រូវទើបនិយាយថា ភ្នំតេងគុនសាន់ និង
 11 ភ្នំបងថៅងៀម ពីរតំបន់នេះជាមាត់ច្រកស្រុកហាន់តុងត្រូវឲ្យ**ហៃហ៊ូអៀន** ឃុំ
 12 ទាហាននៅរក្សាត្រង់ភ្នំតេងគុនសាន់ ឲ្យ**ទៀវ**ទាហាននៅរក្សាត្រង់មាត់ច្រកផ្លូវភ្នំ
 13 បងថៅងៀម ហើយក៏ចាត់ចែងទាហានបានសែសិបម៉ឺន **ចូឡូ**ក៏លើកទៅដល់ស្រុក
 14 ហាប់ប៉ា ហើយនាំ**ទៀវលៀវ**, **លីទៀន** និង**ដាក់ជិន**លើករំលងចូលទៅត្រង់ដែនត
 15 ដែនស្រុកកាំងតាំង តាំងបន្ទាយនៅទីនោះ។
 16 បម្រើសេះក៏នាំយកសេចក្តីចូលទៅប្តឹង**ស៊ិនគួន**ថា ឥឡូវ**ចូឡូ**លើកកងទ័ព
 17 ប្រហែល៤០ម៉ឺន មកបោះបន្ទាយនៅព្រំប្រទល់ដែនស្រុកហាប់ប៉ានិងស្រុកយើង
 18 ហើយ។ **ស៊ិនគួន**ឮដូច្នោះក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ទើបចាត់ប្រើ**តាំងស៊ុត** និង**ស៊ីសេង**ឲ្យនាំ
 19 ទូកចម្បាំងហាសិបចេញទៅវាងទ័ពនៅមាត់ពាមយីស្វី ប្រើតាន់ប្តូរឲ្យនាំទាហានទៅ
 20 យាមល្បាតតាមក្បែរមាត់ទន្លេ។ **ទៀវចៀវ**ក៏និយាយនឹង**ស៊ិនគួន**ថា វេលានេះ**ចូឡូ**
 21 ទើបនឹងលើកពលមកដល់ ពលកំពុងនឿយហត់ គួរនឹងលើកទ័ពទៅខ្ទប់វាយឲ្យ
 22 ទាហាន**ចូឡូ**ថយកម្លាំងចុះ ទើបធ្វើការនឹងមានជ័យជម្នះតទៅ។ **ស៊ិនគួន**យល់ឃើញ
 23 ត្រូវ ទើបសួរនាយទាហានទាំងអស់ថា នរណានឹងអាសាចេញទៅធ្វើការតាមពាក្យ

1 ទៀតទៀតបាន? ឡេងថងឆ្លើយទទួលអាសាថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំទាហានបីរយនាក់លើក
2 ទៅប្តូរបន្ទាយនច្ចុះឲ្យបាន។ កាំឡេងឆ្លើយថា ឡេងថងនឹងយកទាហានបីរយនោះ
3 ច្រើនណាស់ ខ្ញុំបាទនឹងសុំតែទាហានមួយរយនាក់ លើកទៅធ្វើការយកជ័យជម្នះឲ្យ
4 បាន។

5 ខណៈនោះកាំឡេង និងឡេងថងប្រកែកគ្នាមិនទាន់ព្រមចុះសម្រុងគ្នា ស៊ុនគួន
6 ក៏និយាយនឹងកាំឡេងថា ឯគំនិតនឹងរិះគិត និងថ្វីដៃទាហានច្ចុះនោះជ្រៅទូលាយខ្លាំង
7 ពូកែណាស់ អ្នកកុំមើលងាយឡើយ ត្រូវឲ្យឡេងថងទៅចុះ ថាហើយក៏ចាត់ចែង
8 ទាហានឲ្យឡេងថងបីពាន់នាក់។ ឡេងថងក៏លាស៊ុនគួន លើកទាហានចេញទៅដល់
9 ព្រំប្រទល់ដែនស្រុកហាប់ប៉ា ក៏ប្រទះនឹងទៀតលៀងជាមេកងទ័ពមុខខាងច្ចុះ។
10 ទៀតលៀងក៏បរសេះរំលំពែងចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹងឡេងថងបានហាសិបភ្លេង នៅមិន
11 ទាន់ឈ្នះគ្នា។

12 ឯស៊ុនគួនកាលប្រើឡេងថងចេញទៅនោះ ក៏គិតបារម្ភក្រែងឡេងថងនឹងថ្លោះ
13 ការដោយទាហានច្ចុះ ទើបប្រើលីបងលើកទាហានជំនួយទៅបម្រុងជួយ លីបងក៏
14 លើកចេញទៅជួបនឹងឡេងថង ក៏នាំគ្នាតម្រង់ទៅបន្ទាយយីស្វី កាំឡេងនិយាយ
15 ជម្រាបស៊ុនគួនថា ពេលកណ្តាលយប់នេះ ខ្ញុំបាទសុំតែទាហានមួយរយនាក់ទៅប្តូរ
16 បន្ទាយច្ចុះឲ្យបាន បើខូចទាហានតែម្នាក់ក្តី សុំកុំឲ្យលោកលើកសេចក្តីគាប់ប្រសើរ
17 ឲ្យខ្ញុំបាទឡើយ។

18 ស៊ុនគួនឮដូច្នោះក៏អរណាស់ ព្រោះធ្លាប់បានឃើញថ្វីដៃកាំឡេងមកហើយ
19 ទើបចាត់ទាហានសេះដែលមានថ្វីដៃមួយរយនាក់ និងស្រាហាសិបឪទិន សាច់ពពែ
20 ដប់ជញ្ជីងឲ្យកាំឡេង ៗក៏ប្រើមនុស្សវែកស្រានិងរបស់ផ្សេងៗ ហើយនាំទាហានទៅ
21 ឯបន្ទាយ កាំឡេងក៏យកផ្តិលប្រាក់ដងស្រាផឹកអស់ពីរផ្តិល ហើយស្រែកប្រកាស
22 ប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា វេលានេះចៅហ្វាយយើងប្រើឲ្យទៅប្តូរបន្ទាយច្ចុះ អស់
23 អ្នករាល់គ្នាត្រូវជួយពួតដៃធ្វើការនោះឲ្យពេញកម្លាំង និងសតិបញ្ញា ទើបនឹងបាន

1 ជ័យជម្នះ។ ទាហានទាំងមួយរយនាក់បានស្តាប់ឮដូច្នោះក៏នាំគ្នាគិតថា បើគ្នាឃើង
2 តែមួយរយនាក់ដូច្នេះ នឹងអាចទៅប្លន់បន្ទាយ**ចូឡ**បានឬ ហើយក៏ដាក់មុខជ្រប់ជាទុក្ខ
3 គ្រប់គ្នា។

4 **កាំឡេង**ឃើញដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ហូតគ្របីកាន់លើកឡើងហើយថា ខ្លួន
5 ឃើងជាទាហានឯក មិនបានស្រឡាញ់ជីវិតប៉ុន្មានទេ អស់ឯងរាល់គ្នាសុទ្ធតែជាកូន
6 ទាហានទេតើហេតុម្តេចខ្លាចស្លាប់ខ្លាំងម្ល៉េះ? វេលានេះ បើនរណានៅឮរូញរាញញើត
7 មិនស្មើចិត្តនឹងធ្វើការទេ ឃើងនឹងយកគ្របីនោះកាត់ក្បាលចេញ។ ទាហានទាំងនោះ
8 ឮពាក្យ**កាំឡេង**និយាយដូច្នោះក៏ខ្លាចទាំងអស់គ្នា នាំគ្នាឆ្លើយទទួលថា ឃើងខ្ញុំទាំង
9 អស់គ្នានឹងសុំយកអាសាទៅប្លន់បន្ទាយ**ចូឡ**ឲ្យបាន។ **កាំឡេង**មានអំណរណាស់ ទើប
10 យកសាច់ពពែនិងស្រានោះចែកឲ្យទាហានទាំងអស់គ្នាស៊ីផឹកតាមសប្បាយ។

11 លុះដល់ពេលព្រលប់ **កាំឡេង**ឲ្យយករោមក្លានមកដោតនៅម្នាក់ទាហានទាំង
12 អស់ជាសម្គាល់ ហើយឲ្យតែងខ្លួនពាក់ក្រោះចងសេះត្រៀមទុកព្រម លុះដល់ពេល
13 យាមមួយ **កាំឡេង**ក៏ឡើងសេះកាន់លំពែងនាំទាហានទាំងអស់ទៅពួនបង្កប់នៅលើ
14 កំពូលភ្នំមួយអន្លើលុះបានចំណាប់ហើយ ក៏នាំទាហានពារទម្លាយបន្ទាយស្រែកហើរ
15 ចូលទៅចោមវាយបន្ទាយ**ចូឡ** ហើយយកភ្លើងអុជបន្ទាយនោះឆេះឡើងច្រើនតំបន់
16 ពួកទាហាន**កាំឡេង**ទាំងមួយរយនាក់នោះ ក៏ដេញកាប់សម្លាប់ទាហាន**ចូឡ**ស្លាប់ជា
17 ច្រើនណាស់។ **ចូឡ**និងពួកទាហានក៏ភ័យភ្ញាក់តក់ស្លុតបែកព្រាត់ព្រាយធ្លាយបន្ទាយ
18 ជាជ្រួលច្របល់ ខ្លះលោតទៅដល់ដួលទង្គិចទង្គុកបុកជាន់គ្នាស្លាប់រហូសពិការនឹង
19 ត្រារាប់ពុំបាន។

20 វេលានោះ **ស៊ិនគួន**ក៏ចាត់ប្រើ**ជីវថាយ**ឲ្យនាំទាហានជាជំនួយ**កាំឡេង**ទៅ
21 ប្រាថ្នានឹងបានជួយ**កាំឡេង** ឯឃើញ**ចូឡ**និងទាហានរត់បែកធ្លាយពីក្នុងបន្ទាយទៅ
22 ហើយឃើញទាហានទាំងមួយរយនោះមិនមានអន្តរាយ ក៏នាំគ្នាវិលចេញពីក្នុង
23 បន្ទាយ ទៅជួបប្រទះនឹង**ជីវថាយ**ក៏នាំគ្នាត្រឡប់មកវិញ។ ខណៈនោះ**ចូឡ**រត់ចេញ

1 ទៅប្រមូលពលទាហានបានព្រមព្រៀងហើយ គិតនឹងលើកដឹកដោយពីក្រោយ
 2 កាំភ្លើងមកវិញ ក៏នឹកបារម្ភខ្លាចស៊ុនគួនពូនបង្កប់ទាហានទុក ទើបមិនហ៊ានចេញ
 3 មុខលើកតាម ត្រៀមតែទាហានបម្រុងក្នុងទីនោះ។
 4 ឯកាំភ្លើងនិងជីវថាយ ក៏នាំគ្នាវិលមកជិតបន្ទាយ ទទួលភ្លឺស្រាងឡើង ស៊ុនគួន
 5 ដឹងដំណឹងថា កាំភ្លើងទៅប្លន់បន្ទាយចូរបានបែកផ្កាយក៏សប្បាយចិត្តណាស់ ទើប
 6 ឲ្យទាហានគោះគង់ទូងភេរវិវាយឈ្មោះហ៊ោអឺងកង ស៊ុនគួនក៏ចេញទៅទទួលកាំភ្លើង
 7 ដល់ក្រៅបន្ទាយ។ កាំភ្លើងឃើញស៊ុនគួនចេញទៅទទួល ក៏លោតចុះពីលើសេះ ចូល
 8 ទៅគំនាប់ស៊ុនគួន ៗក៏ចូលទៅចាប់ដៃកាំភ្លើងនាំត្រឡប់ចូលទៅក្នុងបន្ទាយហើយថា
 9 អ្នកបានទទួលអាសាគ្រានេះ ធ្វើឲ្យអាសត្រូវកញ្ឆាស់ប្រាសចោលបន្ទាយ ភ័យ
 10 រាយមាយស្មារតី ហើយខូចបង់ទាហានរបស់វាជាក្រែលដូច្នោះ ឈ្មោះរបស់អ្នកក៏
 11 ប្រាកដល្បីល្បាញទៅមុខវែងឆ្ងាយណាស់ ខ្លួនយើងមិនមែនមិនស្រឡាញ់អ្នកនោះក៏
 12 ទេ តែគិតថានឹងឲ្យទាហានទាំងពួងបានឃើញថ្វីដៃអ្នកឲ្យច្បាស់ប្រាកដ យើងក៏បាន
 13 ឲ្យជីវថាយនាំទាហានជំនួយទៅបម្រុងជួយហើយ។ ស៊ុនគួនក៏យកដាវយ៉ាងល្អមួយ
 14 រយ ឲ្យជាបំណាច់រង្វាន់កាំភ្លើង ៗទទួលគំនាប់យករបស់ទាំងនោះហើយ ក៏យក
 15 ទៅចែកឲ្យទាហានទាំងមួយរយនាក់។ ស៊ុនគួនឃើញដូច្នោះក៏រឹតតែមានសេចក្តី
 16 ត្រេកអរ ហើយថា ចូរបានទៀវលៀវទុកជាទាហានឯក យើងក៏បានកាំភ្លើងទុកជា
 17 ទាហានឯក ល្មមនឹងតស៊ូជាមួយទៀវលៀវបានដែរ។
 18 លុះវេលាព្រឹក ចូរក៏ប្រើទៀវលៀវ, លីទៀន និងដាក់ជិនឲ្យនាំទាហានទៅ
 19 ស្រែកជេរបញ្ជីចិត្តនៅមុខបន្ទាយស៊ុនគួន។ ឡេងថងបានឮដូច្នោះក៏គិតថា ខ្លួនអញ
 20 ជាហវិគ្គានឹងកាំភ្លើង វេលានេះកាំភ្លើងធ្វើការបានសេចក្តីគាប់ប្រសើរច្រើនគ្រា
 21 ដូច្នេះគួរតែអញនឹងយកអាសាចេញទៅច្បាំងគ្នានឹងទៀវលៀវ ដើម្បីនឹងបានសេចក្តី
 22 គាប់ប្រសើរស្មើនឹងកាំភ្លើងឲ្យបាន។ គិតហើយក៏ចូលទៅនិយាយនឹងស៊ុនគួនថា ខ្ញុំ

1 បាទនឹងសុំអាសាចេញទៅច្បាំងឲ្យទៀវលៀវបរាជ័យឲ្យបាន។ **ស៊ុនគួនក៏ចាត់**
 2 ទាហានឲ្យ**ឡេងថង**ប្រាំពាន់នាក់ ហើយ**ឡេងថង**ក៏នាំទាហានចេញចាកបន្ទាយ។
 3 វេលានោះ **ស៊ុនគួន**ក៏នាំទាហាន និង**កាំឡេង**ចេញទៅ ប្រាថ្នានឹងមើលកល
 4 ការ**ឡេងថង**ច្បាំងនឹង**ទៀវលៀវ**។ **ឡេងថង**ឡើងសេះចេញទៅមុខបន្ទាយ ឃើញ
 5 **លីទៀន**និង**ង៉ាក់ជិន**បញ្ឈរសេះអម**ទៀវលៀវ**ទាំងឆ្វេងស្តាំ។ **ឡេងថង**ស្រែកថា
 6 **ទៀវលៀវ**ដែលមកស្រែកជេរបញ្ជីចិត្តហើយ ត្រូវតែចេញមុខមកតស៊ូគ្នាឲ្យឃើញ
 7 ថ្វីដៃ។ **ទៀវលៀវ**ឮដូច្នោះក៏ប្រើ**ង៉ាក់ជិន**ឲ្យឡើងសេះចេញទៅច្បាំងនឹង**ឡេងថង**បាន
 8 ហាសិបភ្លេងមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា។
 9 ខណៈនោះ **ចូឆូ**ក៏លើកទាហានជូនតាមទៅទៀត ឃើញ**ង៉ាក់ជិន**និង**ឡេងថង**
 10 ច្បាំងជាប់ដៃគ្នា **ចូឆូ**ក៏បង្គាប់**ចូហ៊ីវ**ឲ្យលបយកធ្នូបាញ់**ឡេងថង**ប្រាថ្នានឹងជួយ
 11 **ង៉ាក់ជិន**។ **ចូហ៊ីវ**លើកធ្នូបាញ់ទៅត្រូវសេះ**ឡេងថង**។ សេះនោះក៏ភ្ញាក់ស្ទុះច្រឡោត
 12 ឡើង **ឡេងថង**ក៏រហូតធ្លាក់ពីលើសេះដួលទៅលើផែនដី។ **ង៉ាក់ជិន**ឃើញបានចំណាប់
 13 ក៏បំបោលសេះចូលទៅលើកលំពែងឡើងនឹងចាក់**ឡេងថង** ទទួល**កាំឡេង**យឺតធ្នូបាញ់
 14 ទៅ ត្រូវកំផ្លៀង**ង៉ាក់ជិន**ធ្លាក់ពីលើសេះ។ ទាហានទាំងសងខាងក៏ស្ទុះចូលទៅជួយគ្នា
 15 នាំយក**ង៉ាក់ជិន**និង**ឡេងថង**ចេញពីក្នុងទីចម្បាំងបាន។
 16 **ស៊ុនគួន**និយាយប្រាប់**ឡេងថង**ថា កាលអ្នកឯងធ្លាក់ពីលើសេះ **ង៉ាក់ជិន**ស្ទុះ
 17 ទៅលើកលំពែងប្រុងនឹងចាក់អ្នកឯងហើយ បើកុំតែ**កាំឡេង**យឺតធ្នូបាញ់**ង៉ាក់ជិន**ធ្លាក់
 18 ពីលើសេះទាន់ កុំអីអ្នកឯងនឹងស្លាប់ដោយលំពែង**ង៉ាក់ជិន**មិនខានទេ។ **ឡេងថង**ឮ
 19 ដូច្នោះក៏ក្រោកឡើងគំនាប់**កាំឡេង**ហើយថា អ្នកបានជួយឲ្យគង់ជីវិតគ្រានេះ គុណ
 20 របស់អ្នកជាទម្ងន់នឹងរកអ្វីប្រៀបមិនស្មើបានទេ។ ដែលខ្ញុំមានចិត្តគិតអាយាត
 21 ព្យាបាទអ្នកមកពីដើមនោះ ខ្ញុំសូមអភ័យទោសចុះ ពីថ្ងៃនេះទៅ ខ្ញុំសូមតាំងចិត្តលំអុត
 22 លំឱនដល់អ្នកជាដរាប។ **កាំឡេង**ឮដូច្នោះក៏សោមនស្សណាស់ ទាំងពីរនាក់ក៏តាំង

1 អធិដ្ឋានស្សថស្សាន់ថា យើងទាំងពីរតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ត្រូវទុកគ្នាជាមិត្តមេត្រីអស់
2 សេចក្តីសង្ស័យនឹងគ្នាហើយ។

3 ឯ**ចូឡ**នោះ លុះត្រឡប់ចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ ក៏ឲ្យពេទ្យថែរក្សារបួសព្រួញ
4 **ង៉ាក់ជិន** ហើយគិតថា ត្រូវចាត់ទាហានចេញទៅព័ទ្ធរាយបន្ទាយ**ស៊ិនគួន**ជាប្រាំផ្លូវ
5 ទើបមានជ័យជម្នះបាន។ លុះព្រឹកឡើង **ចូឡ**ក៏លើកទាហានជាកងកណ្តាល ឲ្យ
6 **ចៀវលៀវ** និង**លីទៀន**នាំទាហានម្នាក់មួយម៉ឺនលើកញែកគ្នាទៅតាមក្បែរមាត់ទន្លេ
7 ជាពីរផ្លូវ ឲ្យ**ស៊ីឡុង** និង**បាំងតេក**លើកទាហានម្នាក់មួយម៉ឺនញែកគ្នាទៅតាមក្បែរ
8 ជើងភ្នំជាពីរផ្លូវ លុះចាត់ចែងរួចហើយ **ចូឡ**និងនាយទាហានទាំងបួនកង ក៏នាំ
9 ទាហានចេញទៅព្រមគ្នា។

10 ឯ**តាំងស៊ុត** និង**ស៊ីសេង**ក៏លើកទាហានទូកច្បាំងទៅនោះ លុះឃើញកងទ័ព
11 **ចូឡ**លើកប្រពាក់ប្រពូនមក ឃើញពួកកូនទាហានក្នុងទូកចម្បាំងនោះ មុខស្លេកស្លាំង
12 ភ័យស្តុកទាំងអស់គ្នា **ស៊ីសេង**ថា ធម្មតាជាជាតិទាហានស៊ីបៀវត្សរ៍លោកហើយ បើ
13 មានសង្គ្រាមមកក៏ត្រូវតាំងចិត្តគិតតែច្បាំងមិនត្រូវកោតញញើតឡើយ។ ដូចជាអ្នក
14 រាល់គ្នាទាំងអស់នេះ គ្រាន់តែឃើញសត្រូវមកពីចម្ងាយ ក៏ឲ្យមានសេចក្តីតក់ស្លុត
15 ដូច្នេះនឹងធ្វើជាទាហានដូចម្តេចកើត! ឥឡូវយើងត្រូវតែចេញតស៊ូនឹងសត្រូវ ហើយ
16 បើរណារួញរាញញើត យើងនឹងកាត់ក្បាលចេញ ហើយនាំទាហានបីរយចុះទូកតូច
17 ឡើងទៅលើឆ្នេរខ្សាច់ ហើយក៏ចូលទៅប្រកាបប្រចាក់គ្នាជ្រួលច្របល់នឹងទាហាន
18 **លីទៀន**។

19 **តាំងស៊ុត**នៅក្នុងទូកចម្បាំងឃើញដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានគោះគងទូងភេរីហ៊ែរ
20 ស្រែកបន្តិស័ព្ទខ្មរខ្មាវ ទទួលធ្លាក់ខ្យល់ព្យុះសង្ឃរាសន្តិកណាស់ សំឡេងពូលាន់ទាំង
21 រលកសមុទ្រក៏បោកបែកផ្កាត្រែង ផ្សែងចុះអំពូងងឹតគ្រប់ទិសទាំងពួង ឯបណ្តាទូក
22 ចម្បាំងទាំងអស់ក៏លោតរលកផ្អៀងក្រឡាប់ដូចជានឹងលិចចុះ ពួកទាហានទាំងអស់

1 នោះក៏ភ័យតក់ស្លុតខ្លាចទូកនឹងលិច ក៏ស្តុតរត់ជ្រួលច្របល់ប្រាថ្នានឹងចុះទូកតូចទៅ
 2 ឡើងលើឆ្នេរខ្សាច់ ឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់។
 3 **តាំងស្ថិត**ឃើញដូច្នោះក៏នឹកខឹងខ្លាំងណាស់ ហូតគ្រប់ចេញដេញកាប់សម្លាប់
 4 ទាហានអស់ប្រហែលដប់បួន ដប់ប្រាំនាក់ ហើយស្រែកប្រកាសថា ចៅហ្វាយរបស់
 5 យើងប្រើឱ្យចេញមកវាំងទ័ព ទទួលធ្លាក់ខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំងដល់ប៉ុណ្ណោះ អ្នករាល់គ្នា
 6 ក៏គិតរត់ឡើងគោក បើខំតែចចេសឡើងទៅ យើងនឹងកាប់សម្លាប់ឱ្យអស់។
 7 ខណៈនោះខ្យល់ព្យុះក៏មិនស្ងប់ រឹតតែបក់បោកមកខ្លាំងណាស់ រលកក៏កាន់តែ
 8 ខ្លាំងឡើង ទូកចម្បាំងដែលបោះយុទ្ធាក្នុងទន្លេនោះក៏រើកដាច់ខ្សែច្រវាក់លិចបាត់ជា
 9 ច្រើន។ ទូកដែល**តាំងស្ថិត**ជិះនោះក៏លិចបាត់ទៅទៀត **តាំងស្ថិត**ក៏ខំតែហែលទឹក
 10 ទាល់តែអស់កម្លាំងលង់ទឹកស្លាប់ ទាហានទាំងពួងក៏លង់ស្លាប់ជាច្រើន។
 11 **ឯតាន់ប៊ូ** ដែលជាកងក្រវែលឃើញបាំងតែកនាំទាហានមកតាមជើងភ្នំ **តាន់ប៊ូ**
 12 ក៏បរពលចូលប្រកាប់ជាប់ដៃគ្នាជាជ្រួលច្របល់។ ខណៈនោះ**ស៊ុនគួន**ដឹងការ ក៏ឡើង
 13 សេះនាំ**ជីវថាយ**និងទាហានស្រួតរួតទៅ ឃើញ**ស៊ីសេង**និង**លីទៀន**លើកទាហានចូល
 14 ច្បាំងគ្នា **ស៊ុនគួន**ក្រែងទាហាន**ស៊ីសេង**តិច មិនធូននឹងការពារខ្លួនបានក្រែងថ្លោះការ
 15 **ស៊ុនគួន**និង**ជីវថាយ**ក៏លើកទាហានចូលទៅជួយ**ស៊ីសេង** ច្បាំងនឹងទាហាន**ចូឡ**ជា
 16 ជ្រួលច្របល់។ **ទៀវលៀវ**និង**ស៊ីឡុង**ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានវាយខ្ទប់ ប្រសព្វ
 17 ព័ទ្ធស៊ុនគួនទៅក្នុងចំណោម។ **ចូឡ**នៅលើភ្នំក្រឡេកឃើញបានចំណាប់ ក៏បង្គាប់
 18 **មៅធូ**ឱ្យចុះទៅជួយ ដើម្បីមិនឱ្យ**ស៊ុនគួន**ជួយគ្នាបាន។ ខណៈកាលច្បាំងគ្នាជាជ្រួល
 19 ច្របល់នោះ **ជីវថាយ**និង**ស៊ុនគួន**ក៏ឃ្លាតព្រាត់ពីគ្នា **ជីវថាយ**បរបំបោលសេះស្អាត់រុក
 20 រក**ស៊ុនគួន**ចេញទៅដល់មាត់ទ្វារទន្លេក្រៅ ទើបស្រែកសួរទាហានថា ឃើញ
 21 ចៅហ្វាយយើងនៅឯណា? មានទាហានម្នាក់ចង្អុលប្រាប់ថា ឃើញ**ស៊ុនគួន**នៅខាង
 22 នោះ។ **ជីវថាយ**ក៏បំបោលសេះពុះទម្លាយកងទ័ពចូលទៅប្រទះនឹង**ស៊ុនគួន** ហើយថា
 23 លោកខំបំបោលសេះតាមខ្ញុំបាទមកចុះ ខ្ញុំបាទនឹងនាំចេញឱ្យផុតពីចំណោមទ័ព

1 សត្រូវ។ ស៊ីនគួនទទួលប្រុងប្រៀបខ្លួនហើយ ជីវថាយក៏យកសេះបង្រះកងទ័ពច្នៃ
2 ចេញទៅដល់មាត់ទន្លេ លុះក្រឡេកមកក្រោយមិនឃើញស៊ីនគួនក៏ភ័យស្អុតស្អាត
3 ត្រឡប់បរសេះពុះពារកងទ័ព ទៅក្នុងចំណោមជំរុញក៏ប្រទះនឹងស៊ីនគួន។ ជីវថាយក៏
4 ថាឱ្យលោកស្រួតប្រញាប់បរសេះតាមខ្ញុំបាទឱ្យទាន់ចុះ។ ស៊ីនគួនថា យើងតាមអ្នក
5 ចេញទៅអម្បាញ់មិញនេះសត្រូវបាញ់ផ្ទុះមកខ្លាំងណាស់ បានជាព្រាត់ឃ្លាតឃ្លា។
6 ជីវថាយថា បើដូច្នោះឱ្យលោកបរសេះទៅមុខខ្ញុំបាទចុះ ខ្ញុំបាទនឹងការពារពីក្រោយ
7 មិនឱ្យព្រួញមកត្រូវបាន។ ស៊ីនគួនបរសេះទៅមុខជីវថាយ ៗបរពីក្រោយ ហើយ
8 យកដាវគ្រវីកាត់ព្រួញមិនឱ្យមកជិតបាន។ លុះចេញទៅដល់មាត់ទន្លេ ទទួលលីបង
9 នាំទាហានចែវទូកចម្បាំងមកដល់ ក៏ទទួលយកស៊ីនគួនឱ្យចុះទូកជាមួយនឹងជីវថាយ
10 និងទាហានប្រហែលជាសែសិបទៅហាសិបនាក់ចុះទូក។ ស៊ីនគួនក៏សរសើរថ្វីដៃ
11 ជីវថាយដែលបានពុះពារទម្លាយកងទ័ពច្នៃចូលចេញទៅមកជាច្រើនសា តែយើង
12 នៅគិតព្រួយដល់ស៊ីសេង ដែលនៅក្នុងចំណោមទ័ពច្នៃនោះ មិនដឹងយ៉ាងណា
13 ឡើយ នរណាឡើយនឹងអាចចូលទៅជួយយកស៊ីសេងឱ្យបាន។ ជីវថាយទទួលថា ខ្ញុំ
14 បាទសុំអាសាចូលទៅម្តងទៀត ថាហើយក៏ចាប់លំពែងលោតចេញពីក្នុងទូក ឡើង
15 សេះពុះទម្លាយកងទ័ពច្នៃទៅ ក៏ប្រទះនឹងស៊ីសេងនៅក្នុងចំណោមទ័ព ហើយក៏
16 ត្រឡប់នាំគ្នាពារកងទ័ពច្នៃចេញមកវិញ។ ខណៈនោះជីវថាយនិងស៊ីសេងត្រូវរបួស
17 ដោយអាវុធមុតរលុះសាច់អស់ទាំងខ្លួនជាច្រើនអន្លើ។ លីបងនៅក្នុងទូកចម្បាំង ក៏
18 ឱ្យទាហានបាញ់ផ្ទុះមកទៅជួយការពារជីវថាយនិងស៊ីសេង អ្នកទាំងពីរក៏ដោះខ្លួន
19 លោតចុះមកក្នុងទូកបាន។

20 ឯតាន់ប្តីច្បាំងនឹងបាំងតេកជាប់ដៃគ្នាជាយូរណាស់ ទាហានទាំងសងខាងក៏
21 ពិការស្លាប់ជាច្រើន តាន់ប្តីអស់កម្លាំងព្រាត់សេះរត់ទៅក្រោយ បាំងតេកក៏ដេញ
22 បណ្តោយទៅ តាន់ប្តីបំផាយសេះរត់ទៅតាមច្រកជើងភ្នំជាទីចង្អៀតមួយអន្លើ មែក

1 ឈើដែលយូរនៅក្បែរផ្លូវក៏ផ្កាត្រីសជាប់ តាន់ប្តីត្រឡប់ងាកខ្លួនឱ្យរហូតពីមើកឈើពុំ
 2 ទាន់ ទទួលបាំងតេកដេញទៅទាន់ ក៏យកដាវកាប់តាន់ប្តីធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។
 3 ចូរក្រឡេកទៅឃើញស៊ុនគួនរត់ចុះទូក ក៏លើកទាហានចុះតាមទៅដល់ក្បែរ
 4 មាត់ទន្លេ ស៊ុនគួននិងលីបងឃើញដូច្នោះ ក៏ឱ្យទាហានចុះទូកចម្បាំងបាញ់ផ្ទុកម្រង់
 5 ទៅជាច្រើន។ ទទួលឡូកស៊ុនជាកូនប្រសាស៊ុនសេកនាំទូកចម្បាំងនិងបញ្ជូនទាហាន
 6 ប្រមាណដប់ម៉ឺនបើកក្ដោងមកដល់ ក៏ឱ្យទាហានទាំងនោះបាញ់ផ្ទុកឡើងទៅព្រមគ្នា
 7 ព្រួញក៏ធ្លាក់ទៅបីដូចគ្រាប់ភ្លៀង ហើយឡូកស៊ុនក៏នាំទាហានឡើងពីទូកទៅលើគោក
 8 ចូលទៅតាំងច្បាំងនឹងទាហានចូរ ៗនឿយអស់កម្លាំងណាស់ក៏ថយចូលបន្ទាយ។
 9 ទាហានឡូកស៊ុនបានឃើញសពតាន់ប្តី ក៏នាំទៅឱ្យស៊ុនគួន ៗមានសេចក្ដីអាណិត
 10 អានាចពន់ប្រមាណណាស់ គិតនឹកដល់តាំងស៊ុតដែលលិចទូកលង់ទឹកស្លាប់ ស៊ុនគួន
 11 ក៏បង្គាប់ទាហានឱ្យយកអ្ននទៅអូសដឹកយកសពតាំងស៊ុតបាន ហើយក៏ឱ្យរង្វាន់
 12 ទាហានជាមាសប្រាក់ ហើយឱ្យនាំយកសពតាន់ប្តី និងតាំងស៊ុតហែទៅបញ្ចុះទុកឯ
 13 ស្រុកកាំងតាំង។
 14 ស៊ុនគួនក៏នាំទូកចម្បាំងត្រឡប់ទៅបន្ទាយយីស្វី ហើយស៊ុនគួនក៏គិតដល់
 15 សេចក្ដីគាប់ប្រសើររបស់ជីវថាយ ទើបឱ្យរៀបតុលៀងអាហារ ស៊ុនគួនក៏ចាក់ស្រា
 16 ឱ្យជីវថាយផឹកផ្ទាល់ដៃ ទើបស្រដីទៅកាន់ជីវថាយថា ខ្លួនអ្នកបានតាំងចិត្តសុចរិត
 17 ត្រង់នឹងយើងក្នុងគ្រានេះ គឺស៊ីប្តូរជីវិតមិនគិតស្លាប់ អាចចូលទៅប្រកាបពុះទម្លាយ
 18 កងទ័ពចូរ ប្តូរជីវិតអាចទាក់យកជីវិតខ្ញុំឱ្យចេញរួចមកបាន អ្នកក៏មានគុណនឹងខ្ញុំ
 19 រកអ្វីប្រៀបផ្ទឹមពុំត្រឹមស្មើ ឧបមាដូចខ្ញុំស្លាប់ទៅហើយក្នុងចំណោមទ័ពចូរ អ្នកទៅ
 20 នាំយកសពខ្ញុំមកដប់បោះឱ្យរស់វិញ។ ខ្ញុំសុំតាំងឱ្យអ្នកត្រួតបង្គាប់លើទាហាន
 21 ស្រុកកាំងតាំងពាក់កណ្តាល ឯខ្លួនអ្នកនិងខ្ញុំនោះត្រូវតែស្មោះត្រង់ស្រឡាញ់គ្នាជាបង
 22 ប្អូនដូចរួមផ្ទៃជាមួយចុះ ហើយឱ្យជីវថាយដោះអាវចេញ ឃើញរបួសដោយអាវុធ
 23 សុះអស់ទាំងខ្លួន។ ទាហានទាំងពួងឃើញក៏គ្រវីក្បាលទាំងអស់គ្នា។

1   **ស៊ុនគួន**សួរថា រឿងនេះត្រូវនឹងអារុដត្រង់ទីណា? **ជីវថាយ**ថា រឿងនេះត្រូវ
2   នឹងអារុដកាលខ្ញុំបាទចូលទៅរកលោក   រឿងនេះត្រូវនឹងគ្រប់កាលបែកភ្នាត់បាត់
3   លោកទៅ។ **ជីវថាយ**ប្រាប់រឿងអស់គ្មានសល់ត្រង់ណា។ **ស៊ុនគួន**ក៏ចាក់ស្រាឱ្យផឹក
4   ម្តង ទាល់តែ**ជីវថាយ**ស្រវឹងដេកលក់ទៅ **ស៊ុនគួន**ក៏ឱ្យទាហានគ្រាហ៍យកខ្លួន
5   **ជីវថាយ**ដាក់លើរទេះ ហើយឱ្យយកសប្បុរសធន់មកបាំងពីលើ**ជីវថាយ**ឱ្យបរជូនទៅ
6   ដល់បន្ទាយ។

7   ខណៈនោះ   **ចូឡូ**និង**ស៊ុនគួន**ទើបតែធ្វើសង្គ្រាមនឹងគ្នាចំនួនមួយខែប្លាយ។
8   **ចៀវចៀវ**និយាយនឹង**ស៊ុនគួន**ថា តាំងពីលោកធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចូឡូ**មកក៏បានជាងមួយ
9   ខែហើយ ទាហានទាំងសងខាងក៏ស្លាប់វិនាសជាច្រើនណាស់ ឯ**ចូឡូ**នោះក៏ចំណាន
10 ស្មាត់ក្នុងការសង្គ្រាមណាស់។ លោកនឹងគិតយកជ័យជម្នះមិនងាយនឹងបានទេ។ បើ
11 ចេះតែតតាំងច្បាំងគ្នាទៅទៀត មុខជានឹងខូចខាតទាហានច្រើនណាស់ ការនេះគួរតែ
12 លោករកមនុស្សឱ្យចេញទៅនិយាយនឹង**ចូឡូ**ថា បើដល់ឆ្នាំខែកំណត់ហើយ យើងនឹង
13 តែងគ្រឿងបណ្តាការនាំទៅគំនាប់តាមទំនៀម។ **ស៊ុនគួន**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ប្រើ
14 **ប៉ៅជិត**ជាបម្រើឱ្យទៅក្នុងបន្ទាយ**ចូឡូ** ៗក៏ហៅខ្លួនចូលទៅសួរ **ប៉ៅជិត**គំនាប់ហើយ
15 ជម្រាបថា **ស៊ុនគួន**ប្រើខ្ញុំបាទមកជម្រាបលោកថា ដែលនឹងតតាំងគ្នាទៅនោះ
16 ឃើញថា ទាហានទាំងសងខាងនឹងវិនាសអន្តរាយច្រើនណាស់ មិនជាប្រយោជន៍អ្វី
17 ទេ គួរតែលោកនឹងលើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅវិញសិន បើដល់កំណត់ឆ្នាំ សឹមតែង
18 គ្រឿងបណ្តាការទៅឡើងលោកតាមទំនៀមប្រពៃណីតាមទីធំ និងតូច។

19   **ចូឡូ**តបថា ខ្លួនយើងជាចាស់ យសស័ក្តិក៏ធំជាងចៅហ្វាយនាយអ្នកឯង
20 ចៅហ្វាយនាយអ្នកឯងនៅក្មេងជាងយើង ដែលនឹងឱ្យយើងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅមុន
21 នោះ យើងក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាសណាស់ ចូរអ្នកឯងវិលទៅប្រាប់**ស៊ុនគួន**
22 ចៅហ្វាយអ្នកឯងចុះថា ឱ្យលើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកមុនយើង សឹមយើងលើកទ័ព
23 ត្រឡប់ទៅវិញជាក្រោយ។ **ប៉ៅជិត**ក៏លា**ចូឡូ**មកវិញប្រាប់**ស៊ុនគួន** ៗបានស្តាប់ឱ្យ

1 ជីវថាយនិងជីវយីមនៅរក្សាបន្ទាយយីស្វី ហើយស៊ុនគួនក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុក
2 កាំងតាំងវិញ។ ឯចូឡក៏ឲ្យទៀវលៀវនិងចោយិននៅរក្សាបន្ទាយហាបប៉ា ហើយចូឡ
3 ក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកហ្វីតោវិញ។

4 លុះកន្លងមកយូរថ្ងៃ ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានច្រើននាក់ បានទៅជួបជុំជំនុំ
5 ប្រឹក្សាយល់ព្រមគ្នានឹងតាំងចូឡជាម្ចាស់រុយអេង។ ស៊ុនតាំបានឮទីប្រឹក្សាពិគ្រោះ
6 យល់ព្រមគ្នាដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា ដែលអស់អ្នកទាំងឡាយនឹងចង់តាំងចូឡជាម្ចាស់
7 រុយអេងនោះ ខ្ញុំមិនទាន់យល់ឃើញផងទេ។ មន្ត្រីទាំងពួងឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយឡើងថា
8 អ្នកឯងមិនដឹងទេឬ? កាលក្រាស៊ុនហុកវីងទទឹងពីជាន់មុននោះ ក៏លុះដល់នូវសេចក្តី
9 ស្លាប់អសារឥតការ។ ស៊ុនតាំឮដូច្នោះក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ថា គ្រានេះអស់អ្នកបាន
10 ចំណាប់ហើយ នឹងចង់ធ្វើអ្វីដល់ខ្លួនខ្ញុំក៏ត្រូវធ្វើទៅចុះ។ ទាហានម្នាក់ឮស៊ុនតាំនិយាយ
11 ដូច្នោះ ក៏នាំហេតុនេះទៅជម្រាបចូឡ។

12 ចូឡបានស្តាប់ហើយ ក៏បង្គាប់ឲ្យយកខ្លួនស៊ុនតាំទៅដាក់គុកទុក។ ស៊ុនតាំមាន
13 ចិត្តឈឺក្តៅផ្សាជេរប្រមាថចូឡជាពាក្យទ្រគោះអសុរោះផ្សេងៗគ្រប់វេលា។ ភូយ៉ុក៏នាំ
14 ហេតុទៅប្តឹងចូឡ ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បង្គាប់ឲ្យចងកស៊ុនតាំឲ្យទាល់តែដាច់ខ្យល់
15 ស្លាប់។

16 ក្នុងសម័យនោះព្រះចៅហៀនតេទៅគង់ក្នុងស្រុកហ្វីតោបាន២១ឆ្នាំ ព.ស
17 ៧៥៩ឆ្នាំ ក្នុងខែជេស្ឋខាងឆ្នើតនោះ ពួកនាហ្មឺននិងសេនាទាហានទាំងឡាយដែល
18 មានចិត្តស្រឡាញ់ចូឡក៏រួមគំនិតគិតព្រមគ្នាតែងរឿងរ៉ាវ ក្រាបបង្គំទូលព្រះចៅ
19 ហៀនតេជាសេចក្តីថា ដ្បិតរុយកុងនេះមានសេចក្តីគាប់ប្រសើរ បានធ្វើរាជការប្រាប
20 ប្រាមបច្ច័យមិត្តដែលគិតប្រទូសរាយផែនដីបានរាបទាបជាច្រើនមកហើយ សូមព្រះ
21 រាជទានតាំងរុយកុងឲ្យឡើងស័ក្តិជាម្ចាស់រុយអេងតាំងពីថ្ងៃនេះតទៅ។

22 ព្រះចៅហៀនតេ បានទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សេចក្តីដែលមន្ត្រីទាំងឡាយទូល
23 ដូច្នោះ ក៏ត្រាស់បង្គាប់ឲ្យចងអីវតែងព្រះរាជឱង្ការត្រាតាំងរុយកុងឡើងជាម្ចាស់

1 **រុយអេង** មានកិត្តិយសជិះរថមានទឹមសេះបីគូ មានគ្រឿងតែងត្បូងហែហាមតាម
2 របៀបប្រៀបស្មើនឹងម្ចាស់ផែនដី។ **ចេងអ៊ីវ**ក៏ខ្មាននាមតាមព្រះតម្រាស់ប្រទានទៅឲ្យ
3 **ចូឡ**។

4 **ចូឡ**បានទទួលព្រះរាជឱង្ការត្រាស់តាំងដូច្នោះ ក៏បង្កើតចិត្តសោមនស្សពន់
5 ប្រមាណណាស់គិតថា ស្រុកងៀបគុននោះជាព្រំប្រទល់ដែន គួរតែសាងឲ្យរុងរឿង
6 ទុកជាទីទស្សនាដើម្បីជាភក្តីយសតទៅខាងមុខ។ គិតហើយក៏ចាត់ភ្នាក់ងារមេការ
7 ឲ្យចេញទៅកសាងដំណាក់ឃ្លាំងរងកំផែងចិញ្ចែងចិញ្ចោច មានជីកគូស្នាមឆ្ពោះសើន
8 ឲ្យខ្ពស់ស្រឡះជុំវិញមើលទៅត្រង់រលេញហាក់បីដូចជាទីក្រុងក្នុងស្រុកហ្នឹង វេលា
9 ទៅមកនឹងមកជាទីអាស្រ័យសំណាក់ ពួកភ្នាក់ងារក៏កេណ្ឌគ្នាទៅធ្វើការនៅស្រុក
10 ងៀបគុនតាមបង្គាប់។

11 **ឯចូឡ**នោះមានបុត្របួននាក់គឺ៖ **ចូភី១, ចូជៀង១, ចូស៊ុត១, ចូហ៊ឹម១ ឯចូស៊ុត**
12 **នេះ**មានសតិបញ្ញាចេះតែងការព្យញ្ញោង **ចូឡ**មានចិត្តស្រឡាញ់**ចូស៊ុត**ជាងបុត្រទាំងបី
13 នាក់ **បើចូឡ**នឹងចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមវេលាណា បើមិនបានយកបុត្រណាទៅផងបាន
14 ទេ ក៏មិនមានបុត្រណានឹងអាចតាម មានតែ**ចូភី១**យំតាមបិតា **ឯចូជៀងនិងចូហ៊ឹម**
15 **នៅស្ងៀម** តែ**ចូស៊ុត**នោះកាន់ពិតតែងការព្យញ្ញោងសរសើរកិត្តិយសបិតា ហើយឲ្យ
16 ពរផ្សេងៗជាច្រើន។

17 **ចូឡ**ឃើញដូច្នោះក៏គិតថា **ចូស៊ុត**មានតម្រិះប្រាជ្ញាក៏មែន តែចិត្តច្រើនភ្លើន
18 ហួស **ឯចូភី**នេះមានគំនិតមារយាទមាំមួន បើនឹងធ្វើការអ្វីក៏គិតដោយជ្រៅទូលាយ។
19 **ចូឡ**ក៏គិតថា វេលានេះខ្លួនអញក៏កាន់តែចាស់ជរាហើយ នឹងតាំង**ចូភី**ឬ**ចូស៊ុត**ជំនួស
20 អញតទៅ តែគិតមិនដាច់ស្រេចសោះ វេលានោះ**ចូឡ**ក៏ប្រឹក្សានឹងមន្ត្រីទាំងពួងថា
21 យើងចង់តាំងបុត្រយើងឲ្យធ្វើជាធំជំនួសខ្លួនយើងតទៅ តើអស់អ្នករាល់គ្នានឹងយល់
22 ឃើញឈ្មោះណាឈ្មោះជាធំជំនួសយើងបាន? **កាសៀង**ឆ្លើយថា រឿងនេះមិនចាំបាច់
23 ពិគ្រោះនឹងប្រឹក្សាទេ សូមឲ្យលោកនឹកមើលដល់រឿង**អ៊ុនសៀវ** និង**ឡៅពៀវ**នោះ

1 ចុះ។ ចូរស្រឡាចហើយថា អ្នកនិយាយនេះគួរប្រពៃណាស់ ចូរក៏តាំងចូរក៏ជាបុត្រច្បង
 2 នោះ ឲ្យមានក្រុមឡើងស្តាប់បង្គាប់ហៅថាម្ចាស់ឈឺជូ។
 3 លុះដល់ខែកក្កដាភ្នាក់ងារដែលទៅធ្វើការសាងស្រុកងៀបគុននោះ ប្តឹងជូន
 4 ដំណឹងឲ្យទូលម្ចាស់វ័យអេងថា ការដែលកសាងរាំងកំផែងនោះរួចជាស្រេចហើយ
 5 ចូរឲ្យដូច្នោះក៏មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ បង្គាប់ឲ្យចាត់ចែងទាហាន និងរបៀប
 6 ខាងក្នុងព្រមព្រៀងហើយ ក៏លើកកងទ័ពជាព្យុហយាត្រាតាមក្បួន ហែហមអម
 7 ដំណើរទៅដល់ស្រុកងៀបគុន ហើយឲ្យមានចុកហ្វាយប្រាប់ទៅអាណាខេត្ត ឲ្យចាត់
 8 រកដើមឈើមានផ្កា និងផ្លែដាំជាលម្អជាច្រើន ហើយតែងសំបុត្រមួយច្បាប់ទៀតទៅ
 9 ដល់ស៊ីនគួនចៅហ្វាយស្រុកកាំងតាំងសេចក្តីថា ព្រះចៅវ័យអេងមានព្រះទ័យប្រាថ្នា
 10 ផ្លែក្រូចក្នុងស្រុកកាំងតាំង ឲ្យស៊ីនគួនខំរិះគិតនាំទៅថ្វាយ បម្រើសេះក៏នាំសំបុត្រ
 11 នោះទៅដល់ស្រុកកាំងតាំង ហើយយកទៅឲ្យស៊ីនគួន។
 12 ស៊ីនគួនទទួលមើលដឹងសេចក្តីហើយ ក៏ចាត់ឲ្យមន្ត្រីភ្នាក់ងាររកផ្លែក្រូចបាន
 13 ហាសិបហាប ហើយចាត់ឲ្យដែកសែងនាំចូលទៅថ្វាយ លុះបម្រើនោះទៅដល់ពាក់
 14 កណ្តាលផ្លូវ ពួកអ្នកជើងសែងឈប់សម្រាកកម្លាំងនៅក្បែរជើងភ្នំមួយអន្លើ ក៏
 15 ក្រឡេកឃើញមនុស្សប្រុសម្នាក់ចេញពីក្នុងរូងភ្នំ មានជើងនោះខ្លីម្ខាង ភ្នែក
 16 ស្រលៀងរូបរាងវិកលប្លែក តែជាមនុស្សវិសេសស្លៀកពាក់ខៀវ ពាក់មួកត្បាញ
 17 ដោយផ្តៅ លុះដើរមកដល់ជិត ក៏សួរអ្នកជើងសែងថា អស់អ្នករាល់គ្នាសែងក្រូចទៅ
 18 ណា បានជានាំគ្នាមកឈប់នៅទីនេះ? ពួកជើងសែងទាំងនោះក៏ពណ៌នាសេចក្តី
 19 ឲ្យស្តាប់ ហើយថា យើងខ្ញុំសែងដែកមកពីស្រុកឆ្ងាយនឿយអស់កម្លាំងណាស់ ឈប់
 20 សម្រាកឲ្យបាត់នឿយហត់បន្តិចនឹងលើកទៅទៀត។ ចៅជូថា យើងជួយដែកឲ្យ
 21 ម្នាក់ៗឈប់ឲ្យល្មមមានកម្លាំង។ ថាហើយចៅជូក៏ចូលទៅដែកផ្លែក្រូចនោះឲ្យទៅ
 22 ម្នាក់ៗមួយហាប។ ក្នុងមួយហាបចម្ងាយបានហាសិបសិន ទាំងហាសិបហាបបាន

1 ចម្ងាយផ្លូវពីរពាន់ប្រាំរយសិន (៩០០គ.ម) ពួកជើងស្នែងទាំងអស់នោះក៏
 2 សោមនស្សត្រេកអរណាស់។
 3 ចៅជូក៏និយាយនឹងពួកជើងស្នែងទាំងនោះថា បើអស់អ្នកទៅដល់ព្រះចៅ
 4 វ្យាយអេងហើយឱ្យជួយទូលឱ្យខ្ញុំផងចុះថា ខ្ញុំឈ្មោះចៅជូពួកស្រុកជាមួយគ្នានឹងព្រះ
 5 ចៅវ្យាយអេង ថាហើយចៅជូក៏ដើរចូលទៅក្នុងព្រៃ អស់ពួកជើងស្នែងទាំងពួងក៏នាំគ្នា
 6 រែកសែងផ្លែក្រូចនោះទៅទៀត ទាំងអស់គ្នាក៏ចេះតែពិភាល់សង្ស័យថា ពីដើមយើង
 7 រែកផ្លែក្រូចមកធ្ងន់ណាស់ លុះដល់អាចារ្យចៅជូជួយត្រឹមណា ផ្លែក្រូចនេះក៏ត្រឡប់
 8 ជាស្រាលខុសអំពីដើមឆ្ងាយណាស់ លុះទៅដល់ស្រុកងៀបគុនក៏យកផ្លែក្រូចចូលទៅ
 9 ថ្វាយ។
 10 ព្រះចៅវ្យាយអេងឃើញផ្លែក្រូចក៏សោមនស្ស ព្រោះឃើញថាស៊ីនគួនទទួល
 11 ចំណុះដោយសុចរិត ទើបយកផ្លែក្រូចនោះមកហែកមើលជាច្រើនគូមិនឃើញមាន
 12 សាច់សោះ ឃើញតែសំបកទទេ។ ចូរសង្ស័យណាស់ ទើបសួរពួកជើងស្នែងទាំង
 13 នោះថា ហេតុម្តេចបានជាផ្លែក្រូចនេះដូច្នេះ? ពួកជើងស្នែងទូលតបថា កាលទូល
 14 ព្រះបង្គំជាខ្ញុំរែកមកឈប់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ មានអាចារ្យម្នាក់ឈ្មោះចៅជូមកជួយ
 15 ផ្លាស់អម្រែករែក ឱ្យម្នាក់ចម្ងាយហាសិបសិន គ្រប់ទាំងហាសិបនាក់ ហើយចៅជូ
 16 នោះផ្តាំមកឱ្យក្រាបបង្គំទូលដោយគោរព ព្រោះបានស្គាល់ទ្រង់មកពីដើម។
 17 ចូរឮដូច្នោះក៏នៅសង្ស័យ ទទួលអ្នកយាមទ្វារចូលទៅទូលថា ចៅជូនឹងចូល
 18 មកគាល់។ ចូរឮក៏ឱ្យហៅចៅជូចូលទៅ ពួកជើងស្នែងទាំងអស់ឃើញក៏ស្រែកឡើង
 19 ព្រមគ្នាថា អាចារ្យចៅជូនេះហើយ ដែលជួយអម្រែកយើងរាល់គ្នានោះ។ ចូរឮ
 20 ដូច្នោះក៏សួរចៅជូថា ខ្លួនបានរៀនវិជ្ជាមកពីណាបានជាភ្លេងយកសាច់ផ្លែក្រូចអស់
 21 នៅសល់តែសំបកទទេមកឱ្យយើងដូច្នេះ? ចៅជូថា ធម្មតាក្រូចនឹងគ្មានសាច់នោះ
 22 មិនមែនទេ បើលោកសង្ស័យនឹងសុំបកថ្វាយទត។ ហើយចៅជូក៏យកក្រូចនោះបក
 23 ឃើញមានសាច់ធម្មតា ភ្នែកនរណាក៏មើលទៅឃើញទាំងអស់។

1 ចូរឃើញដូច្នោះក៏ចាប់យកក្រូចមកហែកមើលខ្លះ ក៏គ្មានសាច់សោះមានតែ
2 សំបក រឹតតែមានសេចក្តីសង្ស័យ ទើបអញ្ជើញចៅជូឲ្យមកអង្គុយហើយថា ហេតុ
3 ម្តេចទើបក្រូចដូច្នេះ? ចៅជូថា ទូលព្រះបង្គំនឹងសុំស្រានូវគ្រឿងលៀងមកបរិភោគ
4 សិន ទើបនឹងទូលឲ្យបានជ្រាប។ ចូរក៏យកសុរាមកឲ្យចៅជូផឹកអស់ប្រាំខ្ញុំទិន ក៏
5 គ្មានស្រវឹងទើបឲ្យយកពពែមួយមកពិឃាតយកសាច់ឲ្យស៊ីក៏មិនឆ្អែត។

6 ចូរឃើញដូច្នោះក៏សួរថា អ្នកវៀនវិជ្ជានេះមកពីសំណាក់គ្រូឯណា បានជា
7 ចេះធ្វើកលផ្តេសផ្តាសដូច្នេះ? ចៅជូទូលថា កាលទូលបង្គំកាន់សីលនៅភ្នំងូពីសាន់
8 ដែនក្នុងស្រុកសែលឃ្លានបានសាមសិបឆ្នាំ ទេព្មាយកតម្រាមកឲ្យទូលបង្គំបីច្បាប់៖
9 ទីមួយ ឈ្មោះធៀនទុក, ទីពីរឈ្មោះតេទុន, ទីបីឈ្មោះយិនទុន។ ឯច្បាប់ធៀនទុន
10 នោះ សម្រាប់ហៅខ្យល់ និងភ្លៀង និងឥទ្ធិប្បទិហោះទៅបានតាមអាកាស ច្បាប់
11 តេទុននោះទោះបីនឹងប្រើដុំថ្ម សិលាឬជ្រែកភ្នំចេញក៏បាន ច្បាប់យិនទុននោះ បើចង់
12 បំបាំងកាយឬ ប្រើអាវុធឲ្យទៅធ្វើអន្តរាយអ្នកឯណាក៏បាន យ៉ាងដូចខ្លួនលោកបាន
13 ភាប់នឹងយសស័ក្តិដ៏ប្រសើរហើយ តែមិនបានចេះដឹងវិជ្ជានេះ គួរតែលះយសស័ក្តិ
14 សម្បត្តិទៅកាន់សីលនៅក្នុងព្រៃភ្នំក្រំថ្មជាមួយនឹងទូលបង្គំចុះ នឹងបានវៀនវិជ្ជាទាំង
15 បីច្បាប់នេះ ទុករក្សាខ្លួនឲ្យស្ងាត់។

16 ចូរថា វិជ្ជាទាំងអម្បាលនេះ យើងក៏មានចិត្តស្រឡាញ់ចង់រៀនណាស់ តែនឹង
17 ទៅពុំបាន ព្រោះមានកិច្ចការពីស្រុកទេសច្រើនប្រការណាស់ គ្មាននរណានៅនឹង
18 ទទួលភារៈជាជំនួសយើង។ ចៅជូឮហើយក៏អស់សំណើចថា ឡៅពីចៅហ្វាយស្រុក
19 សែលឃ្លានមានតម្រិះប្រាជ្ញា ហើយជាពូជព្រះរាជវង្សព្រះចៅហៀនតេស្រាប់ ហេតុ
20 ម្តេចលោកមិនហៅមកប្រាប់ឲ្យទទួលរាជការស្រុកទេសជាជំនួសលោកទៅ? បើ
21 លោករឹងទទឹងមិនធ្វើតាមពាក្យយើង ៗនឹងសម្តែងវិជ្ជាប្រើអាវុធឲ្យកាត់ក្បាល
22 លោកចេញ។

1 ចូរឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ស្រែកបង្គាប់ទាហានថា អាដឹងនេះពួកឡៅពី វា
2 ក្លែងចូលមកស៊ើបការណ៍ក្នុងស្រុកយើង ៗត្រូវចាប់ខ្លួនវាទុក ទាហានចូរព្រមហែល
3 សាមសិបនាក់ ក៏ស្ទុះស្រឡាចទៅព័ទ្ធចាប់ចងចោរជួរបាន ហើយវាយដំច្រំធាក់តប់គ្រប់
4 គ្នា ប្រហារដោយគ្រឿងអាវុធផ្សេងៗ ចោរធ្វើជាធ្មេចភ្នែកហើយសើចក្អាកក្អាយ
5 ចូរក៏ឱ្យយកច្រវាក់មកដាក់ហើយចាក់សោរវិញដឹងដែរចោរខ្លាច រួចឱ្យ
6 ទាហាននៅយាមរក្សាជាច្រើន លុះពេលព្រឹកឡើង ភ្ញាក់ទៅមើលឃើញច្រវាក់និង
7 សោរដែលនៅរង្វង់កងដដែល តែមិនបានទៅជាប់នឹងដឹងដែរចោរ ៗដេកនៅជា
8 ប្រក្រតី។ ភ្ញាក់នាំសេចក្តីទៅជម្រាបចូរគឺ៖ ព្រះចៅវាយអង្គ។

9 ចូរបានស្តាប់ក៏បង្គាប់ឱ្យឃុំឃាំងចោរទុកអស់ប្រាំពីរថ្ងៃ បង្អត់បាយនៅក្នុង
10 គុកនោះ ភ្ញាក់គិតថា ចោរអត់បាយទឹកដល់ទៅប្រាំពីរថ្ងៃ នឹងមិនស្លាប់ទៅហើយ
11 ឬ? ក៏បើកទ្វារគុកចូលទៅមើល ឃើញចោរអង្គុយសើចសប្បាយ ភ្ញាក់គួលណាស់
12 ក៏ទៅទូលព្រះចៅវាយអង្គតាមរឿងហេតុនោះ។ ចូរក៏ឱ្យយកខ្លួនចោរចេញមក
13 ហើយសួរថា នឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចទើបខ្លួននឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់? ចោរថា ទោះបីនឹង
14 បង្អត់អាហារយើងឱ្យដល់ដប់ឆ្នាំ យើងក៏មិនស្លាប់ បើនឹងឱ្យស៊ីសាច់ពពែមួយពាន់
15 ក្នុងមួយថ្ងៃ យើងក៏បរិភោគអស់បានគ្មានអន្តរាយ។

16 ចូរឮដូច្នោះក៏អស់គំនិតគិត មិនដឹងបើនឹងធ្វើការម្តេច នឹងឱ្យចោរដល់នូវ
17 សេចក្តីស្លាប់បាន។ ខណៈនោះជាថ្ងៃនក្ខត្តបុក្សល្អ ចូររៀបនឹងឡើងដំណាក់ថ្មី ឱ្យ
18 ប្រមូលនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីតូចធំមកបរិភោគលៀងអាហារ ចោរក៏ក្រោកទៅឈរនៅ
19 មុខគុកណ្តាលទីប្រជុំមុខមន្ត្រី ហើយស្រដីទៅកាន់ចូរថា លោកមានយសស័ក្តិធំដល់
20 ទីនេះហើយ នឹងត្រូវការប្រាថ្នាករបស់អ្វីជាវិសេសទៀតដែរឬទេ? ចូរក្លែងឆ្លើយ
21 ថា របស់អ្វីៗក៏មានសព្វគ្រប់អស់ហើយ ឃើញខ្វះតែផ្លែមមករ យើងចង់បានមក
22 អាស្រ័យ ចូរអ្នកទៅរកមកឱ្យយើងចុះ។

1   **ចៅជូ**បានស្តាប់ដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា ឲ្យយកពិតមកឲ្យយើងៗនឹង
2   សរសេរវេលានោះ **ចៅជូ**ក៏កាន់ពិតគូររូបមករក្លាប់នឹងជញ្ជាំង ហើយក៏យកដៃ
3   បោសលុបចេញ ពោះមករនោះក៏បែកធ្លាយ **ចៅជូ**ក៏ចាប់លូកយកថ្លើមមករមកបាន
4   ជូនទៅឲ្យ**ចូឡូ** លោហិតមកក៏នៅប្រឡាក់ជាប់ស្រស់ៗ មើលឃើញច្បាស់ទាំងអស់
5   គ្នា។ **ចូឡូ**ស្រែកគំហកហើយថា យើងមិនជឿទេ ខ្លួនមកធ្វើក្លែងកលឧបាយយក
6   ថ្លើមដទៃមកលាក់ទុកក្នុងដៃអាវ។ **ចៅជូ**តបថា លោកមិនជឿក៏វាហីទៅចុះ ឥឡូវ
7   ជាទេសកាលខែមិគសិរផុតរដូវផ្កាឈើ ផ្លែឈើទាំងពួង បើលោកចង់ត្រូវការប្រាថ្នា
8   ផ្កាឈើអ្វី ខ្ញុំម្ចាស់នឹងរកមកជូន។

9   **ចូឡូ**ថា យើងត្រូវការចង់បានផ្កាឈើប៉ោតាន់ អ្នកឯងទៅរកមកឲ្យយើងឥឡូវ
10   នេះ។ **ចៅជូ**ក៏យកដើងដាក់ដើមក ហើយសែតស្រោចទឹកតែមួយរំពេច ដើមប៉ោតាន់
11   ក៏លូតលាស់ដុះឡើងបិទលេចផ្កាមួយគូ **ចៅជូ**ក៏លើកដើមដើមឈើនោះទៅឲ្យ**ចូឡូ**។
12   និងមន្ត្រីទាំងពួងឃើញប្លែកដូច្នោះ ក៏សម្លឹងមើលមុខគ្នាស្តាំងកាំងទាំងអស់។ **ចូឡូ**ថា
13   ធម្មតាដើមប៉ោតាន់នេះកម្រណាស់ បើនរណានឹងដាំដើមផ្កាដទៃៗឲ្យគ្រប់មួយរយ
14   ដើមសិន ទើបយកដើមប៉ោតាន់នោះទៅបណ្តុះជាកណ្តាលទើបរស់ ឯដើមផ្កាទាំង
15   មួយរយនោះក៏ត្រឡប់ប្រែផ្កាទៅចូលនឹងដើមប៉ោតាន់នេះអស់ទៅ ហើយ**ចូឡូ**ក៏
16   អញ្ជើញ**ចៅជូ**ចូលទៅស៊ីលៀងជាមួយនិងនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួង។

17   ខណៈកាល**ចៅជូ**ផឹកស្រាស៊ីបាយនោះ ក៏និយាយថា ធ្វើម្តេចនឹងបានខ្ចីស្រស់
18   មកស៊ីក្លែមស្រា? **ចូឡូ**ថា អ្នកឯងមានវិជ្ជាចេះដឹងត្រូវធ្វើខ្ចីឲ្យបាន។ **ចៅជូ**ក៏យក
19   ថាសមួយមកហើយដោះអាវចេញយកទៅរុំថាសនោះទុកមួយស្របក់ ទើបបើក
20   ឡើងក៏ឃើញខ្ចីស្រស់ពេញថាសនោះ ហើយលើកយកទៅឲ្យ**ចូឡូ** ៗក្រឡេកទៅ
21   ឃើញសំបុត្រមួយច្បាប់ទម្លាក់ទុកនៅលើថាស មានការខ្ទងថាបាំងតែក ហើយ**ចូឡូ**
22   ក៏ចាប់លើកឡើងមើល ទើបគិតថា សំបុត្រច្បាប់នេះរបស់យើងតែឯង យើងហែក
23   ចោលពីគ្រាទៀវសុង ដែលមកពីស្រុកសែល្អនអស់ហើយ ហេតុម្តេចទើបត្រឡប់

1 មកនៅល្អដូចដែលដូច្នេះ មុខគួរឱ្យឆ្ងល់ពេកណាស់។ ចៅជូក៏ចាប់យកពែងលើក
2 ឡើងចាក់ស្រាហុចជូនទៅឱ្យចូរហើយថា អញ្ជើញព្រះចៅរុយអងសោយស្រានេះ
3 ព្រះជន្មវស្សានឹងយឺនបានមួយរយឆ្នាំ។

4 ចូរថា ត្រូវអ្នកឯងផឹកមុនយើងសិន។ ចៅជូក៏ទាញយកស្បៀតសក់មកខណ្ឌ
5 ពាក់កណ្តាលពែងស្រា ហើយលើកឡើងនឹងផឹកចូលទៅ ហើយពែងស្រាក៏ទទេម្ខាង
6 មានស្រានៅត្រឹមស្បៀតសក់ខណ្ឌម្ខាង ហើយក៏ហុចជូនទៅឱ្យចូរ។

7 ចូរឃើញប្លែកដូច្នេះ ក៏គំហកឱ្យចៅជូ ៗក៏យកពែងស្រាចោលទៅលើចូរ
8 ពែងនោះក៏ក្លាយទៅជាសត្វក្រៀលទំលើក្បាលចូរ។ នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួងឃើញ
9 ប្លែកដូច្នេះក៏តក់ស្លុតក្នុងចិត្តណាស់ នាំគ្នាឡើងមើលសត្វនោះ លុះក្រឡេកចុះមក ក៏
10 បាត់ខ្លួនចៅជូទៅ ក៏រឹតតែសង្ស័យក្រៃពេកណាស់។ មានមនុស្សចូលមកស្រែកថា
11 ចៅជូរត់ចេញទៅក្រៅទ្វារហើយ។ ចូរថា ចៅជូនោះចេះធ្វើកលផ្តេសផ្តាសដោយ
12 មន្តអាគមផ្សេងៗ បើយើងស្ងៀមមិនយកវាចេញ វាក៏គង់ធ្វើអន្តរាយយើងវិញ ក៏
13 ប្រើចៅជូលើកទាហានបីរយនាក់ ឱ្យតាមទៅចាប់ខ្លួនចៅជូ។

14 ចៅជូលើកទាហានស្រួតតាមទៅដល់កណ្តាលព្រៃ ឃើញចៅជូដើរជាប្រក្រតី
15 ធម្មតាចៅជូនិងទាហានក៏បំផាយសេះទៅមួយស្របក់ ទាល់តែសេះនោះអស់កម្លាំង
16 ក៏មិនទាន់ ឃើញចៅជូនៅដើរជាប្រក្រតីដូចដែល លុះទៅដល់ភ្នំមួយអន្លើ មានក្មេង
17 ឃ្វាលពពែមួយហ្វូងនៅវាល ចៅជូក៏ចូលទៅក្នុងហ្វូងពពែនោះ ចៅជូយឺតធ្វើបាញ់
18 តម្រង់ទៅជាច្រើនព្រួញ ចៅជូក៏បាត់ខ្លួនទៅ។ ចៅជូខឹងណាស់ក៏ចាប់ពពែទាំងហ្វូង
19 នោះសម្លាប់អស់ ខ្មោចពពែក៏នៅគរត្រៀបត្រា រួចនាំទាហានត្រឡប់យកសេចក្តី ទៅ
20 ក្រាបទូលព្រះចៅរុយអងគ្រប់ប្រការ។

21 ឯក្មេងគង្វាលពពែនោះ លុះឃើញពពែស្លាប់អស់ក៏ជាទុក្ខទោមនស្សអង្គុយ
22 យំ ស្រាប់តែឮសំឡេងមនុស្សក្នុងក្បាលពពែស្រែកមកថា កុំយំថ្វីឡើយ ចូរយក
23 ក្បាលពពែផ្គុំភ្ជាប់គ្នាទៅវិញចុះ ពពែរបស់ឯងទាំងអស់នោះគង់តែរស់ឡើងវិញទេ។

1 ក្មេងគង្វាល់ព័ត៌មានឮក៏ភ័យស្លាំងស្លុតស្មារតី គិតថាខ្មោចបិសាចលងក៏យកដៃខ្ទប់
2 មុខយំ ហើយរត់ចេញ។ ចៅជូក៏ចេញពីក្នុងក្បាលព័ត៌មានប្រាថ្នានឹងឲ្យព័ត៌មានរស់
3 ឡើង ក៏តាមទៅហៅក្មេងគង្វាល់ព័ត៌មាន ឯងវិលទៅយកក្បាលព័ត៌មានផ្គុំនឹងខ្លួនវាវិញ
4 ចុះ ព័ត៌មានទាំងអស់នឹងរស់ឡើងវិញដូចដើម។ ក្មេងនោះក្រឡេកទៅឃើញចៅជូក៏
5 រសាយសេចក្តីខ្លាច ទើបត្រឡប់ទៅលើក្បាលព័ត៌មាននោះ ផ្គុំនឹងខ្លួនក៏រស់ឡើងវិញទាំង
6 អស់។

7 កាលពីដើម ព័ត៌មានគ្មានស្នែងនិងពុកមាត់ទេ លុះក្មេងគង្វាល់ព័ត៌មានលើក
8 ក្បាលទៅផ្គុំនឹងខ្លួនមិនបានពិចារណាឲ្យដឹងថាញីឈ្មោះប្រាកដ គឺយកក្បាល
9 ឈ្មោះទៅផ្គុំនឹងព័ត៌មាន យកក្បាលញីទៅផ្គុំនឹងខ្លួនឈ្មោះក៏មាន បានជាព័ត៌មាន
10 មានស្នែងនិងពុកមាត់រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ កាលបើព័ត៌មានរស់ឡើងវិញហើយ
11 ចៅជូក៏បាត់ខ្លួនទៅ។ ក្មេងគង្វាល់ព័ត៌មានភ័យខ្លាំងណាស់ កៀងហ្វូងព័ត៌មានវិលទៅផ្ទះ
12 វិញ ហើយនាំព័ត៌មាននោះទៅប្រាប់ចៅហ្វាយនាយម្ចាស់ព័ត៌មាន ៗដឹងហើយ ក៏ចូល
13 ទៅទូលព្រះចៅវាយអង្គតាមរឿងហេតុគ្រប់ប្រការ។

14 ចូរជាព្រះចៅវាយអង្គដឹងដូច្នេះ ក៏ឲ្យជាងគូររូបភាពចៅជូតាមលក្ខណៈ
15 ស្រលៀងស្នែកខាងស្តាំ ជើងម្ខាងពិការ ហើយតែងសំបុត្របញ្ជូនរូបចៅជូទៅគ្រប់
16 ខេត្តឡើងទាំងអស់ថា បើភ្នាក់ងារខេត្តណាបានឃើញប្រទះមនុស្សមានរូបដូចគំនូរ
17 នេះ ឲ្យចាប់ខ្លួនបញ្ជូនចូលទៅនឹងបានឲ្យបំណាច់រង្វាន់ច្រើន។ នោះបណ្តាអាណា
18 ខេត្តទាំងប៉ុន្មានបានឃើញមនុស្សនិងលក្ខណៈដូចគំនូរនោះ ក៏ចាប់បញ្ជូនទៅឲ្យចូរ
19 ក្នុងខេត្តមួយៗមានប្រាំបួននាក់ខ្លះ ដប់នាក់ខ្លះ គ្រប់ខេត្តទាំងអស់បានចំនួនបីរយ
20 ប្រាំបួននាក់។

21 ចូរឃើញមនុស្សទាំងបីរយប្រាំបួននាក់ចូរចៅជូគ្មានខុស ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យ
22 ឃុំនាំចេញទៅក្រៅស្រុក ហើយចងមនុស្សទាំងបីរយប្រាំបួននោះដោយចំណង ហើយ
23 ឲ្យយកឈាមជ្រូក និងឈាមសត្វឯទៀតៗមកស្រោចមកសាច់លើមនុស្សទោស

1 ទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យមន្តអាគម**ចៅជូ**នោះសាបរលាបអស់ទៅ ហើយឲ្យទាហាន
2 ប្រហារជីវិតកាត់ក្បាលទាំងបីរយប្លាយនាក់នោះអស់គ្មានសល់។ មនុស្សទាំងនោះក៏
3 អង្គុយនៅតែខ្លួនទទេអត់ក្បាល ឯឈាមនោះបាញ់ឡើងទៅលើអាកាស ក្លាយទៅជា
4 មនុស្សជិះក្រៀលប្រហែលបីរយប្លាយនាក់ ក្រៀលនោះក៏ហើរវេរនៅលើអាកាស
5 មនុស្សនោះក៏ទះដៃស្រែកចំអកឲ្យ**ចូឡូ**អីងកង។ **ចូឡូ**ឃើញដូច្នោះក៏ខឹងណាស់
6 បង្គាប់ទាហានឲ្យយឺតធ្វើបាញ់តម្រង់ទៅ។

7 ខណៈនោះ ក៏បណ្តាលឲ្យកើតជាខ្យល់ព្យុះសង្ឃរាខ្លាំងណាស់ គួចយកផង
8 ធ្វើលីហុយទ្រណេមត្រឡប់ងងឹតអំពូអស់ទាំងទិសទី។ ឯរូបមនុស្សដែលសម្លាប់នោះ
9 ក៏ក្រោកឡើងដើរតែខ្លួនដៃយូរក្បាលរត់ជ្រួលច្របល់ទៅវាយតប់**ចូឡូ** ៗក៏ដួលចុះ។
10 នាហ្មឺនក្រមការឃើញដូច្នោះក៏ភ័យស្អប់ស្អាវតី យកដៃខ្ទប់មុខស្រែកឆោឡោអីងកង
11 លុះស្ងប់ខ្យល់ព្យុះ ខ្មោចមនុស្សទាំងពួងក៏សួន្យបាត់អស់ទៅ ឯ**ចៅជូ**ក៏រស់នៅ ចេញ
12 ពីស្រុកងៀបគុនទៅទីងទៀត។

13 ពួកនាហ្មឺនក្រមការ ក៏ជួយគ្នាគ្រាហ័យក**ចូឡូ**ត្រឡប់ចូលទៅក្នុងដំណាក់
14 ហើយ**ចូឡូ**នោះក៏ចាប់ឈឺធ្ងន់ពន់ប្រមាណ មានឈ្មោះ**ហៅជី**ដែលជាហោរាទៅសួរ
15 អាការរោគ**ចូឡូ**ចេញមកពីស្រុកហ្វូតោ **ចូឡូ**ក៏ឲ្យហៅ**ហៅជី**ចូលទៅសួរថា អ្នកចូរ
16 មើលគ្រោះថ្នាក់ឲ្យយើងជានឹងល្អ ឬអាក្រក់យ៉ាងណា? **ហៅជី**ថា លោកម្ចាស់ស្គាល់
17 **គួនឡូ**ឬទេ? ឯ**គួនឡូ**នោះជាអ្នកចេះតម្រាមើលចំណានជាងខ្ញុំបាទច្រើនណាស់។
18 **ចូឡូ**ក៏សួរថា **គួនឡូ**នោះវិសេសយ៉ាងណាខ្លះ?

19 **ហៅជី**ថា **គួនឡូ**នោះជាអ្នកស្រុកប៉េងងួន កាលពីក្មេងរមែងផឹកស្រា ហើយ
20 រៀនមើលឫក្សជតាលុះធំឡើងបានតម្រា**ជីវកុង**មកទុក បានជាចេះស្មាត់ខាងវិជ្ជា
21 មើលគ្រោះថ្នាក់ឈឺថ្កាត់ ទោះបីស្លាប់ក៏អាចនឹងដឹងបាន។ កាលគ្រាមួយ**អងគី**
22 ចៅហ្វាយស្រុកអាន់ប៉េងនោះប្រពន្ធមានជំងឺឈឺក្បាល កូននោះមានជំងឺឈឺក្នុងដើម
23 ទ្រូងជាដរាប ក៏ឲ្យហៅ**គួនឡូ**ទៅមើលពិគ្រោះ មើលហើយថា កន្លែងលំនៅរបស់

1 លោកនេះគេកប់ខ្មោចពីរ ខ្មោចមួយកាន់លំពែង ខ្មោចមួយកាន់ធ្នូ។ ខ្មោចដែលកាន់
2 លំពែងនោះ ជញ្ជាំងផ្ទះលោកសង្កត់ពីលើក្បាល ទើបបណ្តាលឲ្យប្រពន្ធលោកឈឺ
3 ក្បាល ឯកូនលោកដែលឈឺក្នុងដើមទ្រូងនោះ ព្រោះហេតុថា សព្វដែលកាន់ធ្នូនៅ
4 ក្រោមជើងសសរ។ **អងគី**ឲ្យវើជញ្ជាំងផ្ទះហើយ ឲ្យជីកចុះទៅជម្រៅប្រហែលបួន
5 ហត្ថ ឃើញសពទាំងពីរនោះដូចពាក្យ**គួនឡ**ទាយ **គួនឡ**ក៏ឲ្យវើឡើងយកខ្មោចនោះ
6 នាំទៅបញ្ចុះនៅទីដទៃ ភរិយានិងបុត្រនោះក៏ជាជំងឺអស់ទៅ។ មានស្រីម្នាក់បាត់គោ
7 ទៅរក**គួនឡ**មើល **គួនឡ**ទាយថា គោមានអាចោរកំណាចប្រាំពីរនាក់លួចនាំទៅទុក
8 ឯត្រើយម្ខាង ឥឡូវវាសម្លាប់ស៊ីទៅហើយ នៅតែឆ្អឹងនិងស្បែកចោលទុកនៅក្បែរ
9 របងផ្ទះវា។ ស្រីនោះក៏ឆ្លងទៅមើលឃើញស្បែកនិងឆ្អឹងគោប្រាកដ ទើបអើតមើល
10 ទៅឃើញអាចោរកំណាចប្រាំពីរនាក់កំពុងស៊ីសាច់គោភ្លេចស្រា ស្រីនោះក៏ចូលទៅ
11 ប្តឹង**ឡៅពី**ចៅហ្វាយស្រុកផងឯ**គួន**។ **ឡៅពី**ក៏ទៅចាប់អាកំណាចប្រាំពីរនាក់បាន
12 មកពិចារណាទទួលសត្វហើយក៏សួរទៅស្រីម្ចាស់គោថា ហេតុអ្វីបានជាខ្លួនដឹងថា
13 អាចោរអស់នេះលួចគោខ្លួនទៅ? ស្រីនោះថា **គួនឡ**ជាគ្រូទាយបានជាដឹង។ **ឡៅពី**ក៏
14 ឲ្យហៅ**គួនឡ**ទៅពិសោធន៍ គឺក្លែងយកត្រាពីក្នុងហិប ទើបយករោមមាន់ដាក់ពេញ
15 ក្នុងហិបនោះ រួចលើកចេញមកឲ្យ**គួនឡ**ទាយថារបស់អ្វីនៅក្នុងហិបនោះ? **គួនឡ**
16 ទាយថា រោមមាន់ក្រហមប៉ុណ្ណោះ រោមមាន់ខ្មៅប៉ុណ្ណោះ រោមមាន់សប៉ុណ្ណោះ។ **ឡៅពី**
17 បើកហិបចេញរាប់មើល ក៏ត្រូវប្រាកដដូចពាក្យទំនាយ។ **ឡៅពី**រាប់អាន**គួនឡ**តាំង
18 ទុកជាទីប្រឹក្សា។

19 លុះនៅយូរមក ថ្ងៃមួយ**គួនឡ**ចេញដើរទៅលេងឃើញក្មេងកំឡោះម្នាក់រូប
20 ស្អាតកំពុងភ្ជួរស្រែ **គួនឡ**ពិចារណាមើលក៏ដឹងថា ក្មេងនោះនឹងដល់សេចក្តីស្លាប់
21 ទើបសួរក្មេងនោះថា ឯងឈ្មោះអ្វី? យើងមានសេចក្តីអាណិត ដ្បិតឃើញរូបភាព
22 ស្អាតបាត ខ្លួនឯងជិតស្លាប់ហើយ ខ្លះតែបីថ្ងៃទៀតនឹងស្លាប់។ ក្មេងកំឡោះនោះបាន
23 ស្តាប់ក៏ប្រាប់ថា ឈ្មោះ**ទៀវងាន់** ហើយសួរមកវិញថា លោកឈ្មោះអ្វី? ហេតុម្តេច

1 បានជាដឹងថាខ្ញុំនឹងស្លាប់ក្នុងរវាងបីថ្ងៃទៀតនោះ? គួនឡឆ្លើយថា យើងឈ្មោះគួនឡ
2 ដែលយើងដឹងនោះ ព្រោះឃើញរោមកាច (សែម) រោមចិញ្ចើមឡើងប្រាងបានជា
3 យើងប្រាប់ឲ្យដឹង។ ទៀវងាន់ភ័យស្កតស្ការតី ក៏រត់ទៅប្រាប់ឪពុកតាមពាក្យគួនឡ
4 ទំនាយ។ អាពុកទៀវងាន់ក៏ភ័យរលះរលាំងនាំកូននោះទៅជួបគួនឡ ហើយសួរថា
5 លោកចេះដឹងវិសេស ចូរជួយអនុគ្រោះកូនខ្ញុំបាទឲ្យរួចពីទុក្ខភ័យក្នុងគ្រានេះម្តងចុះ។
6 គួនឡឆ្លើយថា យើងនឹងជួយមិនកើតទេ ព្រោះកំណត់អាយុគេកើតស្លាប់តាម
7 ឧបនិស្ស័យមកស្រាប់។ ឪពុកទៀវងាន់ក៏អង្គុយយំហើយសំពះអង្វរថា ខ្ញុំបាទមាន
8 កូនតែមួយនេះ គិតថានឹងបានឆ្លើងខ្មោចលើកូននេះ ឥឡូវត្រឡប់ឲ្យមានកម្មដូច្នេះ ខ្ញុំ
9 បាទមិនចង់នៅឲ្យឃើញមុខនរណាទេ។ លោកមានវិជ្ជាចេះដឹង សូមអាណិតមេត្តា
10 ជួយខ្ញុំបាទដោយឧបាយកែខែយ៉ាងណា នឹងបានតាមអាយុកូននេះឲ្យបានទានចុះ ដើម្បី
11 នឹងបានជាទីសង្ឃឹមតទៅ។

12 គួនឡឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យមានសេចក្តីប្រណីអាណិតណាស់ ប្រាប់ថា បើអ្នកនឹង
13 ចង់តាមអាយុកូនអ្នក ចូរយកស្រាមួយដប និងសាច់មួយដុំឡើងទៅលើភ្នំឡាំសាន់ មាន
14 ដើមឈើធំមួយដើម មានថ្មសិលាមួយផ្ទាំងធំជាត្រីនៅក្រោមដើមឈើនោះ បើឡើង
15 ទៅឃើញមនុស្សចាស់ពីរនាក់ ម្នាក់ពាក់អាវស ម្នាក់ពាក់អាវក្រហម អង្គុយលេង
16 ចត្រង្គនៅលើថ្មសិលានោះ ដល់ពេលថ្ងៃត្រង់អ្នកចូរយកស្រានិងសាច់គោនោះទៅឲ្យ
17 មនុស្សពីរនាក់នោះស៊ី ហើយអង្វរសុំអាយុកូនតទៅចុះ បើមនុស្សចាស់ទាំងពីរនាក់
18 នោះនឹងសួរថា នរណាប្រាប់បានជាដឹង? អ្នកកុំបីប្រាប់ចេញឈ្មោះយើងឡើយ។
19 អាពុកទៀវងាន់បានស្តាប់ក៏ជូររសាយក្នុងចិត្ត ទើបអញ្ជើញគួនឡទៅឯផ្ទះខ្លួន ហើយ
20 ក៏ឲ្យរៀបអាហារលៀងតាមគួរសម ក្នុងពេលយប់នោះក៏ឃាត់គួនឡឲ្យនៅដេកមួយ
21 យប់។

22 លុះព្រឹកឡើង ទៀវងាន់ក៏យកស្រាមួយដបនិងសាច់មួយដុំ កាន់ឡើងទៅលើ
23 ភ្នំឡាំសាន់ ចម្ងាយផ្លូវប្រហែលហាសិបសិន (២ គ.ម) ក៏ឃើញដើមឈើធំមួយ

1 មានមនុស្សចាស់ពីរនាក់អង្គុយលើថ្មសិលាក្រោមម្លប់ដើមនោះ កំពុងលេងចត្រង្គ
2 **ទៀវងាន់**ក៏ចូលទៅក្រាបសំពះហើយលើកស្រាសាច់នោះជូនទៅ ក៏មិនបាននិយាយ
3 ថាអ្វី។ លុះដល់ថ្ងៃត្រង់**ទៀវងាន់**ក៏ចាក់ស្រាហើយហែកបេះសាច់នោះដាក់ចំពោះ
4 មុខ។ មនុស្សចាស់ទាំងពីរនាក់ក៏ចេះតែលេងចត្រង្គព្រងើយទៅ ហើយនាំគ្នាផឹកស្រា
5 នោះទាល់តែអស់។ **ទៀវងាន់**ឃើញដូច្នោះ ក៏អង្គុយយំសំពះអង្វរថា ខ្ញុំបាទសូមត
6 អាយុតទៅ លោកទាំងពីរចូរមេត្តាអនុគ្រោះខ្ញុំបាទឲ្យទានចុះ។ មនុស្សចាស់ដែល
7 អារក្រហមព្រួញដូច្នោះក៏ភ្ញាក់ស្មារតីហើយស្រដីថា **គួនឡ**ប្រាកដជាប្រាប់ទើបគេដឹង។
8 ទើបប្រឹក្សាគ្នាថា យើងបានស៊ីផឹករបស់គេហើយ បើមិនជួយសង្គ្រោះគេក៏មិនសម
9 គួរ។ មនុស្សដែលពាក់អាវសនោះក៏យល់ឃើញតាម ទើបយកបញ្ជីមនុស្សក្នុងដៃ
10 អារចេញមក មើលឃើញឈ្មោះ**ទៀវងាន់**នោះដល់កំណត់ស្លាប់ក្នុងរវាងអាយុ១៩ឆ្នាំ
11 ទើបនិយាយថា អាយុរបស់អ្នកឯងគ្រប់១៩ឆ្នាំហើយ នៅខ្វះតែពីរថ្ងៃទៀតនឹងស្លាប់
12 យើងនឹងជួយបំពេញទូរលេខ១ខាងដើម ឲ្យទៅជាលេខ៩វិញ គឺត្រូវតអាយុទៅមុខ
13 បាន៩៩ឆ្នាំទើបស្លាប់។ ហើយសរសេរលេខ៩ដាក់ក្នុងបញ្ជី ទើបផ្ដាំឲ្យទៅប្រាប់
14 **គួនឡ**ថា ការទាំងអស់កុំឲ្យអ្នកឯណាដឹងទូទៅឡើយ ហើយមនុស្សចាស់ទាំងពីរ
15 នាក់នោះ ក៏ក្លាយទៅជាសត្វហើរចេញពីលើថ្មនោះបាត់ទៅ។

16 **ទៀវងាន់**មានសេចក្ដីសោមនស្សត្រេកអរពន់ប្រមាណណាស់ ក៏ត្រឡប់ទៅ
17 ប្រាប់អាទិសេចក្ដីទាំងពួងដល់**គួនឡ**គ្រប់ប្រការ ហើយសួរ**គួនឡ**ថា មនុស្សចាស់
18 ទាំងពីរនាក់គឺអ្វី? **គួនឡ**ប្រាប់ថា ដែលពាក់អាវក្រហមនោះគឺទេព្វាខាងត្បូង
19 សម្រាប់កាន់បញ្ជីមនុស្សទាំងពួងយកកំណើត ដែលពាក់អាវសនោះគឺ ទេព្វាខាង
20 ជើងសម្រាប់កាន់បញ្ជីមនុស្សទាំងពួងដែលដល់កំណត់អាយុនឹងស្លាប់។ លុះប្រាប់
21 ប៉ុណ្ណោះហើយក៏ហាមថា ខ្លួនអ្នកឯងផុតរួចអំពីទុក្ខភ័យហើយ មិនត្រូវសាកសួរអ្វីត
22 ទៅទៀតទេ។ **គួនឡ**ក៏លាអាពុក**ទៀវងាន់**ទៅកាន់ទីលំនៅវិញ។ តាំងពីនោះមក
23 **គួនឡ**ខ្លាចស្លាប់មិនបានរៀនវិជ្ជាចេះដឹងតទៅទៀតឡើយ។ ទើប**ហៅជី**និយាយថា

1 ឥឡូវនេះគួនឡូនៅក្នុងស្រុកផងងួនគួន សូមឱ្យលោកទៅហៅខ្លួនមកមើល ទើបនឹង
2 ដឹងច្បាស់ថាគ្រោះណ្ណ ឬអាក្រក់។

3 ចូរបានស្តាប់រឿងរ៉ាវដូច្នោះក៏មានចិត្តត្រេកអរណាស់ ទើបចាត់បម្រើឱ្យទៅ
4 ឯស្រុកផងងួនគួនរកខ្លួនគួនឡូ នាំចូលទៅហើយចូរឱ្យមើលគ្រោះថាណ្ណ ឬអាក្រក់
5 ធ្ងន់ឬស្រាល? គួនឡូពិគ្រោះមើលក៏ឃើញថា ដែលលោកឈឺនេះ ព្រោះមានមនុស្ស
6 មានតម្រិះវិជ្ជាមន្តធ្វើកលបំបិទបំបាំង កុំព្រួយអ្វីឡើយ មិនមានអន្តរាយទេ ឯជំងឺនេះ
7 ជាអស់ទៅហើយ។ ចូរឱ្យហើយក៏គិតឃើញមែន ហើយសួរថា អ្នកចូរមើលពីស្រុក
8 ទេស តើនឹងណ្ណ ឬអាក្រក់ប្រការម្តេច? គួនឡូក៏ទំនាយជាពាក្យកាព្យឃ្លោងថា៖

9 ហ្វូងជ្រូកស៊ីកសៀតជ្រៀតជ្រកព្រៃ	ខ្លាខ្លាំងវាងវៃមានជ័យឈ្នះ
10 ដេញជ្រូកជ្រកជ្រៀតខ្នាតស្រឡះ	ពុំអាចមកប៉ះពារនឹងខ្លា។
11 នៅកើតសឹកសាមសង្គ្រាមធំ	ប្របង្ខំកេងកូនសានបព្វតា
12 ខ្លួនលោកនឹងខាតខូចហត្ថា	ខាងធ្វេងឱ្យអសារសូន្យសោះ។
13 បើនឹងរំពឹងក្នុងតម្រា	ថាជាសេនាឯកបង្អស់
14 ពុំនោះបងប្អូនលោកដោយស្មោះ	សុំលោកពិគ្រោះគិតឱ្យមាំ។

15 ចូរថា ពាក្យទំនាយរបស់អ្នកនេះ ឃើញថាជាការចំណានណាស់ យើងនឹង
16 តាំងអ្នកជាហោរាធ្វើការក្នុងរាជការ។ គួនឡូថា ខ្លួនខ្ញុំបាទនេះជាមនុស្សមានវាសនា
17 តិចណាស់ មានចិត្តប្រាថ្នាចង់នៅតែក្នុងរូងភ្នំក្រំថ្មជាទីរហោរា បង្ក្រាបបានតែលើ
18 ពួកខ្មោចបិសាចព្រៃ ដែលនឹងចេញខ្លួនមកនៅក្នុងទីប្រជុំជននោះ បុណ្យមិនមានមិន
19 អាចប្រកាន់មកទេ។ ចូរថា អ្នកចូរមើលដួងជតាយ៉ា ថានឹងមានបុណ្យឡើងទៅ
20 ទៀតឬទេ?

21 គួនឡូថា ខ្លួនលោកមានបុណ្យឡើងដល់ព្រះចៅយុយអងស្មើនឹងព្រះចៅ
22 ហៀនតេម្កាស់ផែនដី ដែលនឹងឱ្យមើលឡើងទៅទៀតនោះ អស់តម្រាហើយ។ ចូរ
23 ថា អ្នកចូរមើលនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងអស់ ដែលអង្គុយក្នុងទីនេះ តើនរណានឹងល្អ

1 អាក្រក់ម្តេចខ្លះ? គួនឡូសើចហើយថា បណ្តាភាសាហ្នឹងទាំងពួងនោះ គឺសុទ្ធតែជាអ្នក
2 មានតម្រិះប្រាជ្ញា គួរជាខ្ញុំរាជការទាំងអស់បានហើយ។

3 ចូរឮថា ចូរឲ្យអ្នកពិគ្រោះមើលទៀត ជាស្រុកសែឈួននិងស្រុកកាំងតាំងនោះ
4 នឹងតាំងនៅជាប្រក្រតីទៅឬយ៉ាងម៉េច? គួនឡូពិគ្រោះមើលហើយថា ស្រុកកាំងតាំង
5 នោះ នឹងរួចទីប្រឹក្សាឯកម្នាក់ ឯឡៅពីចៅហ្វាយស្រុកសែឈួននោះ ក៏លើកកងទ័ព
6 ទៅវាយយកបានស្រុកហាន់តុង ដែលនឹងថាជាប្រក្រតីនោះមិនទាន់ប្រាកដទេ។ ចូរឮ
7 មិនជឿ ទទួលមានបម្រើសេះស្រុកហាប៉ាប៉ានាំសំបុត្រមកប្តឹងថា ឡោសុកទីប្រឹក្សា
8 ឯកស្រុកកាំងតាំងនោះទទួលអនិច្ចកម្មទៅហើយ។ មានបម្រើសេះមួយទៀតនាំ
9 សំបុត្រពីស្រុកហាន់តុងមកប្តឹងថា ឡៅពីចៅហ្វាយស្រុកសែឈួន ប្រើតៀវហ៊ុយនិង
10 ម៉ាឈៀវទៅនៅរក្សាស្រុកប៉ាសេមុខជានឹងចូលទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង។

11 ចូរឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ តាំងឲ្យចាត់ពលទាហាននឹងលើកទៅជួយស្រុក
12 ហាន់តុង ក៏ឲ្យគួនឡូមើលឬក្សពារពេលនឹងលើកកងទ័ពទៅ។ គួនឡូមើលហើយថា
13 ដែលនឹងលើកទៅក្នុងគ្រានេះមិនទាន់ស្រួលទេ ព្រោះប្រជួននឹងចូលផ្តាំថ្មីមកផង
14 ហើយក្នុងស្រុកហ្វូតោនោះនឹងកើតអគ្គិភ័យជាធំខ្លាំងណាស់។ ចូរឮដូច្នោះក៏បញ្ឈប់
15 ទ័ពទៅវិញ ទើបចាត់ពលប្រាំម៉ឺន ឲ្យចូរហងលើកទៅជួយហៃហ្វូអៀន និងទៀវខាប៉ា
16 ដែលនៅរក្សាស្រុកហាន់តុងឲ្យគង់មាំមួន។ ចាត់ហៃហ្វូទុនឲ្យនាំពលបីម៉ឺនជាកង
17 ប្រចាំជូនទៅមកសំបុត្រប្តឹងជាដំណឹងរាជការក្នុងស្រុកហ្វូតោកុំឲ្យដាច់វេលា ហើយ
18 ចាត់អងប៊ិតជាអ្នកបង្គាប់បញ្ជាវេហ៍ពលក្នុងទីក្រុងហ្វូតោ។

19 សុម៉ាអ៊ីនាយបញ្ជីក៏ទូលព្រះចៅរុយអេងថា ដែលនឹងឲ្យអងប៊ិតបង្គាប់បញ្ជា
20 ទាហានក្នុងក្រុងហ្វូតោនោះមិនគួរទេ ព្រោះអងប៊ិតរមែងផឹកស្រាជ្រុលហួស
21 ប្រមាណ មានតែរឹងរូសប្រទូសនឹងអ្នកទាំងពួងជាដរាប។ ចូរឮថា អងប៊ិតនេះធ្លាប់
22 ជាភៀនកម្មតកម្រជាប់ធ្វើការនឹងយើងតាំងពីដើមយូរមកហើយ ចិត្តផ្លើមក៏ទៀង
23 ត្រង់សុចរិត បានជាយើងគិតចាត់ឲ្យទៅធ្វើការបង្គាប់បញ្ជាទាហានក្នុងក្រុងហ្វូតោ

1 គួរនឹងទុកចិត្តបាន ថាហើយក៏ចាត់នាយទាហានទាំងបីនាក់ឱ្យនាំពលលើកចេញទៅ
2 តាមបង្គាប់**ចូឆ្វ** ឯ**អងប៊ិត**នោះ លុះលើកពលទៅដល់ក្រុងហ្វីតោហើយ ក៏តាំងទី
3 ប្រថាប់នៅទិសខាងកើត។

4 ខណៈនោះ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅគង់នៅក្នុងហ្វីតោបាន២៣ឆ្នាំ ព.ស ៧៦១
5 លុះដល់ខែមាឃចូលឆ្នាំថ្មី ឈ្មោះ**កេងជី**ពីដើមជានាហ្មឺននៅក្រោមបង្គាប់**ចូឆ្វ** បាន
6 លឿនទីជាមន្ត្រីក្នុងព្រះបរមរាជវាំង មានចិត្តស្វាមីភក្តិនឹងព្រះចៅ**ហៀនតេ**ណាស់
7 **កេងជី**នេះមានសម្លាញ់ម្នាក់ជានាហ្មឺនឈ្មោះ**អ៊ុយឡុង**។ **កេងជី**ក៏អញ្ជើញ**អ៊ុយឡុង**ទៅ
8 ប្រឹក្សាក្នុងទីស្ងាត់ថា **ចូឆ្វ**វាធ្វើការជាមិត្តប្រទូសនឹងម្ចាស់ផែនដី ដោយអំណាចខ្លាំង
9 ណាស់ ឥឡូវវាតាំងខ្លួនជាម្ចាស់**រុយអេង** បំណងនឹងដណ្តើមរាជសម្បត្តិព្រះចៅ
10 **ហៀនតេ**ជាប្រាកដ យើងនឹងគិតឱ្យផែនដីនៅជាសុខក្សេមក្សាន្ត បានជាទីតបស្នង
11 ឆ្លងព្រះតេជព្រះគុណព្រះមហាក្សត្រ។ អ្នកត្រូវជួយគិតដូចម្តេច ដើម្បីនឹងកម្ចាត់**ចូឆ្វ**
12 ចេញបាន?

13 **អ៊ុយឡុង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំមានសម្លាញ់ស្និទ្ធម្នាក់ឈ្មោះ**គិមហាន់** ជាពូជឧបរាជមក
14 ពីដើម ឯ**គិមហាន់**នេះក៏បានចេញវាចានឹងខ្ញុំមកពីយូរមកហើយថា **ចូឆ្វ**នោះជាមិត្ត
15 ទ្រុស្តផែនដី គប្បីតែនឹងគិតកម្ចាត់ចេញឱ្យស្រឡះទៅ តែនឹងរកច្រកផ្លូវនៅពុំទាន់
16 មានឱកាសនោះ ឯ**គិមហាន់**នោះគេជាកៀនសម្លាញ់នឹង**អងប៊ិត** ដែល**ចូឆ្វ**ចាត់មកឱ្យ
17 ឈរត្រួតត្រារក្សាស្រុកហ្វីតោនេះ បើដូច្នេះយើងនឹងទៅព្យួរព្យួរ**គិមហាន់**ឱ្យទៅ
18 បញ្ចុះបញ្ចូលបង្គូល**អងប៊ិត**ឱ្យចូលគំនិតនឹងយើង បើប្រសិនជា**អងប៊ិត**ចូលគំនិតផង
19 វេលាណា ការដែលគិតក៏នឹងសម្រេចបានដោយងាយ។

20 **កេងជី**ថា **គិមហាន់**នេះជាកៀនសម្លាញ់នឹង**អងប៊ិត**ពិតមែនណាស់ តែការនេះ
21 ក្រែង**គិមហាន់**មិនទៅនិយាយ ព្រោះ**អងប៊ិត**ជាមនុស្សជំនិតរបស់**ចូឆ្វ**។ **អ៊ុយឡុង**ថា
22 យើងនឹងនាំគ្នាទៅនិយាយមើលកលការ**គិមហាន់**សិន ថាហើយក៏នាំគ្នាទៅឯផ្ទះ
23 **គិមហាន់** ៗឃើញក៏ចេញមកទទួល**កេងជី** និង**អ៊ុយឡុង** ឡើងទៅអង្គុយខាងល្វែង

1 ក្នុងទីស្ងាត់ គំនាប់គ្នាតាមសមគួរ **អ៊ុយឡង់**តាំងនិយាយជាឧបាយថា យើងមករក
2 អ្នកវេលានេះ ព្រោះប្រាថ្នានឹងចង់ដឹងសេចក្តីមួយ តែក្រែងចិត្តអ្នកមិនស្មោះសរ
3 អាណិត។ **គិមហាន់**ឆ្លើយថា ការអ្វីឲ្យអ្នកស្រដីទៅចុះ។

4 **អ៊ុយឡង់**ថា ខ្ញុំហើយនឹងអ្នកធ្លាប់ស្គាល់គ្នាជាភ្ញៀនសម្លាញ់មកយូរហើយ ឯ
5 ខ្លួនអ្នកក៏ជាមិត្តសម្លាញ់នឹង**អងប៊ីត** ឥឡូវខ្ញុំគិតឃើញថា ព្រះចៅ**វ័យអេង**នឹងបាន
6 គ្រងរាជសម្បត្តិជំនួសព្រះចៅ**ហៀនតេពិត**ប្រាកដហើយ ឯ**អងប៊ីត**សោតក៏ជាខ្ញុំ
7 រាជការចាស់ គង់នឹងស្មើសេចក្តីគាប់ប្រសើរ តាំងឲ្យអ្នកបានជានាហ្មឺនធំ ដែលខ្លួនខ្ញុំ
8 មករកអ្នកនេះប្រាថ្នានឹងឲ្យអ្នកជួយទំនុកបម្រុងផែនដី។

9 **គិមហាន់**បានស្តាប់ក៏ខឹងណាស់ ស្ទុះក្រោកឡើងស្រែកគំហកឲ្យ**អ៊ុយឡង់**
10 ទទួលមនុស្សបម្រើឆុងតែលើកមកជូន **គិមហាន់**ក៏ចាប់យកប៉ាន់តែបោះចោលទៅ
11 ហើយថា នឹងយកតែមកឲ្យផឹកយកប្រយោជន៍អ្វី។ **អ៊ុយឡង់**ឃើញដូច្នោះក៏ធ្វើជា
12 ខឹងស្រដីថែមថា ខ្លួនខ្ញុំគិតថា អ្នកបានខ្ពង់ខ្ពស់ឡើង ទើបឧស្សាហ៍បែរមុខមករកអ្នក
13 ប្រាថ្នានឹងធ្វើខ្លួនតទៅ នៅមិនទាន់បានដឹងការអ្វី ស្រាប់តែមាក់ងាយប្រមាថធ្វើ
14 បង្គាប់មុខកណ្តាលជំនុំ ឲ្យអាបយសដល់មនុស្សបាវព្រាវអ្នកដូច្នេះ គួរឲ្យឈឺចិត្ត
15 ណាស់។

16 **គិមហាន់**ថា មិនមែនខ្ញុំនឹងមិនគិតដល់អ្នកនោះក៏ទេ តែខ្ញុំតូចចិត្តព្រោះអ្នកដឹង
17 ថា **ចូឡូ**ជាសត្រូវរាជសម្បត្តិប្រាកដ ហើយមកលើកសរសើរវាថាជាល្អប្រពៃវិញ
18 មួយទៀត ខ្លួនអ្នកក៏ជាខ្ញុំព្រះចៅ**ហៀនតេ**ដូចគ្នា ហេតុម្តេចមិនគិតតបស្នងសងគុណ
19 ព្រះមហាក្សត្រឲ្យប្រាកដកេរ្តិ៍ឈ្មោះទុក ដែលនឹងមកតាំងចិត្តគិតពីងបុណ្យ**ចូឡូ**នោះ
20 ខ្ញុំមិនគួរនឹងរាប់មុខទុកអ្នកជាមិត្តសម្លាញ់ទៅទៀតសោះ។

21 **អ៊ុយឡង់**និង**កេងជី**ឃើញដូច្នោះក៏គិតថា **គិមហាន់**នោះមានចិត្តកតញ្ញនឹង
22 ព្រះចៅ**ហៀនតេពិត**ប្រាកដណាស់។ **អ៊ុយឡង់**ថា ខ្លួនខ្ញុំបាននាំ**កេងជី**មកនេះ ប្រាថ្នា
23 នឹងជួយទំនុកបម្រុងអ្នកគិតកម្ចាត់**ចូឡូ**ចេញ ដើម្បីនឹងជួយគ្នាការពារផែនដីថ្វាយព្រះ

1 មហាក្សត្រតទៅ លុះនិយាយប្រាប់អ្នកដោយការពិតក៏គិតខ្លាច បានជាភ្លែងឧបាយ
2 និយាយលចិត្តមើលសិន។ វេលានេះក៏ឃើញចិត្តអ្នកសុចរិតពិតត្រង់ហើយ អ្នកចូរ
3 រម្ងាប់កំហឹងទៅចុះ។

4 **គិមហាន់**ថា ជីតាជីដូន និងបិតាមាតាខ្ញុំ ក៏ទទួលទានបៀវត្សជាខ្ញុំរាជការតៗ
5 មករហូតដល់ខ្លួនខ្ញុំ ឯបង្កើតទៅចូលខាងអាសត្រូវរាជសម្បត្តិនោះ? ដែលអ្នក
6 ទាំងពីរគិតដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ត្រូវចិត្តដើម្បីនឹងកម្ចាត់វាចេញ តែអ្នកនឹងរិះគិតដូចម្តេច ទើប
7 នឹងសម្រេចតាមប្រាថ្នា? **អ៊ុយឡុង**ថា ខ្ញុំគិតនឹងកម្ចាត់**ចូឡូ**ចេញដរាប តែនឹងរិះរក
8 កលឧបាយយ៉ាងណាក៏នៅមិនទាន់រកប្រាជ្ញានោះឃើញ។

9 **គិមហាន់**ថា ខ្លួនខ្ញុំជាមិត្តសម្លាញ់នឹង**អងបិត**ក៏ពិតមែន តែនឹងទុកចិត្តវាមិន
10 បាន ខ្ញុំគិតនឹងធ្វើកលឧបាយសម្លាប់**អងបិត**ចេញ ហើយដណ្តើមយកត្រាសម្រាប់
11 ងារនេះមកទុក នឹងបានបង្គាប់បញ្ជាលើទាហានទៅ ហើយខ្ញុំនឹងតែងជាព្រះរាជ
12 តម្រាស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅដល់**ឡៅពី** ឲ្យលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកវៀបគុន
13 យើងនឹងលើកទាហានទៅធ្វើជាកលសឹក វាយប្រសព្វពីក្នុងចេញមក ឃើញថានឹង
14 ចាប់**ចូឡូ**បានដោយងាយ។

15 **អ៊ុយឡុង**និង**កេងជី**ដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទះដៃសើចហើយថា អ្នកគិត
16 ដូច្នេះល្អណាស់។ **គិមហាន់**ថា ខ្ញុំមានមិត្តសម្លាញ់ពីរនាក់ទៀត ឯឈ្មោះទាំងពីរនាក់
17 នោះ មានចិត្តឈឺក្តៅក្រហាយនៅច្រើនណាស់ ព្រោះ**ចូឡូ**សម្លាប់ឪពុកវា និងបងប្អូន
18 យើងនឹងបបួលឈ្មោះទាំងពីរមករួមគំនិតគ្នា។ **កេងជី**សួរថា ពីរនាក់នោះឈ្មោះអ្វី?
19 **គិមហាន់**ប្រាប់ថា បងឈ្មោះ**កៀតម៉ៅ** ប្អូនឈ្មោះ**កៀតបុក** ជាកូន**កៀតប៊ុង**ជាពេទ្យ
20 ដែល**ចូឡូ**សម្លាប់ជាមួយនឹង**តាំងស៊ិន**។ **កៀតម៉ៅ**, **កៀតបុក**រត់ចេញទៅនៅស្រុក
21 ក្រៅ ឥឡូវចូលមកលាក់ខ្លួនជួនអាត្មានៅស្រុកហ្វូតៅក្រៅទីក្រុង បើយើងឲ្យទៅ
22 បបួលមុខជានឹងចូលមកធ្វើការផងមិនខាន ព្រោះមានកិច្ចព្យាបាទ**ចូឡូ**ជាប់ជានិច្ច។

1   អ៊ុយឡង, កេងជីយល់ឃើញត្រូវផង គឺមហានក៏កំណត់ថ្ងៃឲ្យអ៊ុយឡង,
 2   កេងជីមកព្រមគ្នា ហើយឲ្យបម្រើស្រួតទៅហៅខ្លួនកៀតម៉ៅ, កៀតបុកឲ្យចូលមក
 3   គឺមហានក៏ប្រាប់ថា តាមគំនិតដែលគិតនោះឲ្យស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ កៀតម៉ៅ,
 4   កៀតបុក បានស្តាប់ហើយក៏យំសោកាល័យ ហើយថា ជីតាខ្ញុំស្តាប់ក៏ព្រោះចូរ
 5   ព្រះចៅហៀនតេបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងព្រះរាជហឫទ័យណាស់ក៏ព្រោះចូរ បើ
 6   អ្នកគិតដូច្នេះខ្ញុំអរណាស់ សូមប្តូរជីវិតនឹងធ្វើការផង ហើយស្ងៀមស្ងាត់ថា ខ្លួនខ្ញុំ
 7   ទាំងបងប្អូននឹងសុំសម្លាប់ចូរចេញឲ្យបាន។
 8   គឺមហានថា អ្នកកុំព្រួយឡើយ ខ្ញុំនឹងជួយវិះគិតកម្ចាត់ចូរជាសត្រូវផែនដីឲ្យ
 9   បាន ហើយឲ្យសញ្ញាថា បើដល់ខែមាយា ១៥កើត ជាទំនៀមអ្នកស្រុកគ្រប់ផ្ទះ
 10   សម្លែងអុជទៀនសប្បាយដល់ពេលអាធ្រាត្រសុទ្ធតែល្បែងមហោស្រព ខ្លួនយើង
 11   នឹងចូលទៅរកអងប៊ិត ហើយយើងនឹងនាំទាហានជាស្ម័គ្របក្សពួក ទៅពូនបង្កប់ជា
 12   ពីរកង បើឃើញពន្លឺភ្លើងដែលយើងអុជឡើងវេលាណា ឲ្យអ្នករាល់គ្នាលបដុតតៗ
 13   ទៅ ហើយឲ្យនាំបក្សពួកវាយប្រសព្វចូលមកឲ្យដល់ទីល្អនអងប៊ិត អ្នកចូលតាម
 14   យើងទៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង យើងនឹងអញ្ជើញស្តេចព្រះចៅហៀនតេឲ្យយាងឡើង
 15   ទៅគង់លើកំពូលប្រាសាទទងហងឡៅ យើងនឹងប្រឹក្សានឹងមន្ត្រីទាំងពួងតាមគំនិត
 16   ដែលគិតទុក ហើយឲ្យកៀតម៉ៅ, កៀតបុក ដែលនៅក្រៅកំផែងដុតភ្លើងឡើង
 17   ហើយនាំបក្សពួកវាយប្រសព្វចូលទៅ ឲ្យស្រែកប្រកាសដល់ទាហានទាំងពួងថា
 18   ដែលធ្វើការនេះនឹងកម្ចាត់សត្រូវរាជសម្បត្តិចេញ នរណាសុចរិតទៀងត្រង់នឹងផែន
 19   ដី ក៏ឲ្យចេញមកជួយ ហើយយើងនឹងក្រាបទូលព្រះចៅហៀនតេ ឲ្យមានព្រះ
 20   តម្រាស់ទៅដល់អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួង ឲ្យតាំងចិត្តរួមគំនិតធ្វើការជាមួយគ្នា
 21   ហើយនិងឲ្យមានព្រះតម្រាស់ត្រាស់បង្គាប់ទៅដល់ឡៅពី ឲ្យលើកកងទ័ពមកជួយ
 22   យើងនឹងលើកទៅចាប់ចូរឆ្លងស្រុកងៀបកុន ឯការទាំងអម្បាលនេះ យើងត្រូវធ្វើជា

1 ការរហ័ស បើនឹងលះទុកឲ្យយូររំលងឆ្នាំក៏នឹងនាំអន្តរាយដល់ខ្លួនយើងដូចកាល
 2 តាំងស៊ិនមិនខាន។
 3 លុះប្រឹក្សាយល់ឃើញព្រមគ្នាទាំងប្រាំនាក់ហើយ ក៏ចាក់ឲ្យហូរលោហិត
 4 ចេញលាយនឹងស្រាតាំងសច្ចាស្ស័យថតគ្នា រួចផឹកទាំងអស់គ្នាក្នុងខណៈនោះ។ រួច
 5 អ៊ុយឡុង, កេងជី, កៀតម៉ៅ, កៀតបុក ក៏លាគិមហាន់ត្រឡប់ទៅកាន់ទីលំនៅរៀង
 6 ខ្លួន ឯអ៊ុយឡុង, កេងជីចាត់ចែងបាវព្រាវបានម្នាក់ៗចំនួនបីរយប្លាយ និងគ្រឿង
 7 សាស្ត្រាវុធត្រៀមទុក ឯកៀតម៉ៅ, កៀតបុកនោះ បបួលបានពួកភឿនជាងបីរយ
 8 នាក់កាន់អាវុធគ្រប់ដៃ លើកគ្នាទៅជួនបង្កប់នៅក្នុងព្រៃក្បែរទីក្រុង ធ្វើបែបជាលើក
 9 គ្នាដេញសត្វ ដើម្បីមិនឲ្យគេមន្តិលសង្ស័យ។
 10 ឯគិមហាន់នោះ លុះដល់ថ្ងៃ១៤កើត ក៏ចូលទៅរកអងបិតគំនាប់គ្នា ហើយក៏
 11 និយាយនឹងអងបិតថា សព្វថ្ងៃនេះ ស្រុកក៏សុខសាន្តសប្បាយដោយសារបុណ្យ
 12 ព្រះចៅរុយអេង ទ្រង់បានប្រាបប្រាមសត្រូវរាបទាបអស់ហើយ ព្រឹកស្អែកជាថ្ងៃ
 13 ចូលឆ្នាំថ្មី ទម្លាប់អ្នកស្រុកប្រុសស្រីត្រូវអុជគោមនិងទៀនធូបបូជា បណ្តានាហ្មឺន
 14 សព្វមុខមន្ត្រី និងអាណាប្រជានុរាស្ត្រធ្លាប់លេងមហោស្រពល្បែងតាមទំនៀម
 15 បុរាណ សូមឲ្យអ្នកជួយប៉ាវគងឲ្យអស់បណ្តារាស្ត្រលេងតាមទម្លាប់សព្វទីលំនៅទី
 16 ចុះ នឹងបានជាទីរុងរឿងថ្កើងព្រះចេស្តា។ អងបិតក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបចាត់ប្រើ
 17 ទាហានឲ្យចេញទៅប៉ាវគងប្រាប់គ្រប់សព្វទីលំនៅបណ្តារាស្ត្រឲ្យធ្វើតាមទម្លាប់ចូល
 18 ឆ្នាំ។
 19 លុះដល់ថ្ងៃ១៥កើត ពេលយប់កណ្តាលអាធ្រាត្រ អស់អ្នកស្រុកក៏អុជគោម
 20 តាមលំដាប់ផ្ទះសម្បែងស្វាងរុងរឿងពេញទូទាំងទីក្រុង អស់បណ្តានាហ្មឺនមុខមន្ត្រីធំ
 21 តូច និងចាស់ប្រុសស្រីក៏ដើរលេងឈូឆរជាទីត្រេកអរសប្បាយ ខ្លះលេងភ្លេងតូរ្យ
 22 តន្ត្រី ចាប៊ី ទ្រ តាមមហោស្រពល្បែងទាំងឡាយ លាន់ឮខ្លួនខ្លាយពេញទីក្រុង អងបិត
 23 ឃើញដូច្នោះក៏សោមនស្សត្រេកអរណាស់ ឲ្យតែងតុលៀងអាហារនៅទីល្អនោះ។

1 ខណៈនោះ គិមហាន់ក៏នាំបក្សពួកទៅពួនបង្កប់នៅប្របទ្វារព្រះបរមរាជវាំង
2 ទិសខាងកើត **អ៊ុយឡុង, កេងជី និងកៀតម៉ៅ, កៀតបុក** ក៏នាំបក្សពួកទៅពួនបង្កប់
3 នៅតាមកន្លែងដែលមត់សញ្ញា។ លុះដល់ពេលយាមពីរវេលាណា **គិមហាន់** ក៏តាំង
4 ដុតភ្លើងជាច្រើនតំបន់ **អ៊ុយឡុង**ឃើញដូច្នោះ ក៏តាំងដុតតទៅ ហើយដេញកាប់
5 មនុស្សម្នាជាជ្រួលច្របល់ **កៀតម៉ៅ, កៀតបុក**ដែលនៅក្រៅកំផែងឃើញដូច្នោះ ក៏
6 ដុតភ្លើងវាយគងឈ្មោះបង្ក្រុះចូលមកជាពីរផ្លូវ ហើយស្រែកប្រកាសប្រាប់ដល់បណ្តា
7 អ្នកស្រុកទាំងពួងថា យើងនឹងកម្ចាត់សត្រូវផែនដី នរណានឹងចូលខាងយើង ត្រូវ
8 ស្រូតរួតមកជួយធ្វើការចុះ អស់នាហ្មឺនដែលមានចិត្តគិតគុំគួន**ចូរ**ទាំងប៉ុន្មាន ក៏នាំ
9 ចូលមកជាច្រើន។

10 **ឯអងបិត**ឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងជាច្រើនតំបន់ ហើយរាលដាលមកដល់ជិត
11 ទីល្អួនដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ស្ទុះឡើងបរសេះចេញពីទីនោះប្រទះនឹង**កេងជី** ក៏ចូល
12 ប្រយុទ្ធគ្នាជាចលាចល **អងបិត**នោះត្រូវព្រួញអាវុធមុតអស់ទាំងខ្លួន ធ្លាក់ពីលើសេះ
13 ហើយក៏លោតឡើងវិញ ថែមត្រូវព្រួញនិងអាវុធចៀត ក៏ធ្លាក់ពីលើសេះបួនប្រាំដង
14 **អងបិត**ឃើញលើសកម្លាំងនឹងទ្រាំស្ងៀមបាន ក៏បំផាយសេះរត់ទៅដល់មុខផ្ទះ
15 **គិមហាន់** ហើយស្រែកហៅ**គិមហាន់**។

16 ឯភរិយារបស់**គិមហាន់**ឮដូច្នោះក៏សម្គាល់ថា**គិមហាន់**ជាប្តី ទើបរត់ចេញទៅ
17 បើកទ្វារហើយសួរថា បានក្បាល**អងបិត**មកហើយឬអ្វី? **អងបិត**ឮដូច្នោះភ័យស្លុត
18 ស្មារតីគិតថា កើតហេតុទាំងនេះព្រោះ**គិមហាន់**ឯងបណ្តាលឡើង នឹងធ្វើយើងឱ្យ
19 វិនាសអន្តរាយ ហើយក៏បរសេះបង្អួសទៅ ប្រទះនឹង**ចោហ៊ីវ**លើកទាហានមក
20 ប្រហែលមួយពាន់ **អងបិត**ក៏ប្រាប់ព័ត៌មានឱ្យដឹង **ចោហ៊ីវ**ឮហើយក៏នាំទាហានស្រូត
21 ប្រញាប់ទៅ ឃើញភ្លើងឆេះរាលដាលជាប់ទៅដល់ទ្វារព្រះរាជវាំងជាច្រើនអន្លើ ហើយ
22 ឆេះរាលដាលចូលទៅទ្វារក្បែរ**រាងឡៅ** ក៏ឱ្យទាហានចូលទៅជួយលត់ភ្លើងជាជ្រួល
23 ច្របល់។

1 ឯព្រះចៅហៀនតែក៏ក្រោកគេចវេះដោះពីភ្លើង វិលចូលព្រះរាជវាំង ស័ព្ទ
2 សំឡេងមនុស្សក៏ស្រែកលាន់រំពងទាំងក្រុង ថាយើងនឹងកម្ពាត់ពួកសត្រូវរាជសម្បត្តិ
3 ចេញ ដើម្បីនឹងទំនុកបម្រុងព្រះចៅហៀនតែឲ្យបានគង់នៅជាសុខតទៅ។ ខណៈ
4 នោះ បណ្តាបងប្អូន និងបក្សពួកច្បងក៏ប្រជុំគ្នាជាពួកៗ មកប្រចាំការរក្សាតាមរាជ
5 វាំងគ្រប់អន្លើ។

6 ឯហៃហ្វីទុន ដែលច្បងប្រើឲ្យមកចាំមើលហេតុការណ៍ខាងក្រៅស្រុកនោះ
7 លុះឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងក្នុងក្រុងសន្លឹកសន្លាប់ណាស់ ក៏ឲ្យទាហានមួយកងទៅ
8 ជួយការពារលត់ភ្លើងនោះ ឲ្យទាហានមួយកងទៀតនៅរក្សាពីក្រៅ ចោហ្វីវឃើញ
9 ទាហានហៃហ្វីទុនលើកចូលទៅក៏ត្រេកអរណាស់ បណ្តាពួកទាហានរបស់ខ្លួនឲ្យចូល
10 ទៅជួយលត់ភ្លើង ឯពួកច្បងដែលលបលួចដុតភ្លើងឆេះផ្ទះសម្បែងនោះ ក៏កាប់
11 សម្លាប់គ្នាស្លាប់ជាច្រើនណាស់ ទាល់តែភ្លឺស្វាង។

12 ឯអ៊ុយឡុងនិងកេងជីនោះ ពួកម៉ាកក៏កាន់តែរលោះអស់ទៅ នឹងរកអ្នកឯណា
13 បញ្ចូលជាពួកបំពេញឡើងគ្មាន មានបាវម្នាក់រត់មកប្រាប់ថា ពួកច្បងព្រួតគ្នាសម្លាប់
14 គឹមហាន់, កៀតម៉ៅនិងកៀតបុកស្លាប់អស់ទៅហើយ អ៊ុយឡុងនិងកេងជីក៏ភ័យស្តុត
15 ស្មារតី នាំបាវព្រាវដែលសល់ទាំងប៉ុន្មាន បំពេញបំពានទម្លាយភ្លើងរត់ទៅមាត់ទ្វារក្រុង
16 ប្រទះនឹងហៃហ្វីទុនលើកទាហានមកព័ទ្ធរាំងខាងនៅពីមុខណែនណាន់ ហៃហ្វីទុន
17 ឃើញប្លែក ក៏ឲ្យទាហានដេញកាប់សម្លាប់បាវព្រាវអ៊ុយឡុងនិងកេងជីស្លាប់អស់
18 នៅតែអ៊ុយឡុងនិងកេងជីពីរនាក់ ហៃហ្វីទុនឲ្យចាប់បាន យកទៅឃុំទុកក្នុងគុកយ៉ាង
19 ខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយនាំទាហានទៅជួយលត់ភ្លើងដែលឆេះនោះរលត់អស់ទៅ ទើបនាំយក
20 ខ្លួនអ៊ុយឡុង, កេងជីមកពិចារណា សួរបានសេចក្តីហើយក៏ឲ្យទាហានទៅចាប់គ្រប់
21 គ្រួនិងបងប្អូនព្យាបាសន្តានអ៊ុយឡុង, កេងជី, កៀតម៉ៅ, កៀតបុក, គឹមហាន់មកដាក់
22 គុកទាំងអស់ ទើបហៃហ្វីទុនចាត់បម្រើសេះឲ្យកាន់សំបុត្រទៅទូលព្រះចៅរុយអេង
23 តាមហេតុនេះគ្រប់ប្រការ។

1 ចូរដឹងការណ៍តាមសំបុត្រហើយ ក៏ឲ្យចុតហ្មាយតបទៅវិញសេចក្តីថា ឲ្យ
2 ហៃហ្វីទុនសម្លាប់អ៊ុយឡង់និងកេងជីវ ហើយនិងស្ម័គ្របក្សពួកគ្រួសារញាតិការអា
3 កំណាចទាំងអម្បាលនោះឲ្យអស់កុំឲ្យសល់ ហើយឲ្យហៃហ្វីទុនយកខ្លួនបណ្តា
4 នាហ្មឺនធំតូចទាំងប៉ុន្មាន ដែលមានក្នុងក្រុងហ្វីតោបញ្ជូនទៅឯចូរនៅស្រុកងៀបកុន
5 ដើម្បីនឹងពិចារណាឯង។

6 ហៃហ្វីទុនទទួលបង្គាប់តាមចុតហ្មាយ ក៏ឲ្យយកអាកំណាចដែលមានឈ្មោះ
7 ទាំងប្រាំនាក់និងស្ម័គ្របក្សពួកគ្រប់គ្រួសារសន្តានទៅប្រហារជីវិតទាំងអស់ ឯ
8 អ៊ុយឡង់និងកេងជីវក៏មិនបានកោតញញើតនឹងសេចក្តីស្លាប់សោះ ចេះតែទ្រគោះជេរ
9 ចូរមិនឈប់មាត់ ទាល់តែទាហានចុះដាវប្រហារជីវិតតែម្តង ហើយហៃហ្វីទុនក៏ឲ្យ
10 ចាប់អស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងធំតូច បណ្តាដែលមានក្នុងក្រុងហ្វីតោនោះ បញ្ជូនទៅ
11 ឲ្យចូរនៅស្រុកងៀបកុន។

12 ចូរក៏ឲ្យយកខ្លួននាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងអស់នោះ ទៅប្រជុំនៅមុខព្រះលាន
13 ហើយឲ្យយកទង់ពណ៌ក្រហមដោតម្ខាង យកទង់សដោតម្ខាង ចម្ងាយពីគ្នា
14 ប្រហែលដប់សិន ហើយចូរនិយាយថា កាលអាចារកំណាចទាំងប្រាំនាក់ គប់គិត
15 គ្នាដុតផ្ទះសម្បែងអ្នកស្រុកក្នុងក្រុងហ្វីតោនេះឡើងនោះ អស់អ្នកឯងរាល់គ្នា តើអ្នក
16 ឯណាបានទៅជួយលត់ភ្លើងខ្លះ បើនរណាជួយលត់ត្រូវទៅអង្គុយខាងទង់ក្រហម
17 នរណាដែលមិនបានទៅជួយលត់ទេ ឲ្យទៅអង្គុយខាងទង់ស។

18 នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងអស់ លុះបានឮចូរដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាគិតថា ចូរឲ្យធ្វើ
19 ដូច្នេះ ប្រាថ្នានឹងយកទោសអ្នកដែលមិនបានទៅជួយលត់ភ្លើង ទើបនាំគ្នាទៅកាន់ទង់
20 ក្រហមដល់បួនភាគប្រាំ ឯនាហ្មឺនដែលមានចិត្តទៀងត្រង់មិនបានទៅជួយលត់ភ្លើង
21 នោះ ក៏នាំគ្នាទៅខាងទង់សប្រហែលមួយភាគ។

22 ចូរឃើញដូច្នោះក៏ថា បណ្តាអ្នកដែលទៅជួយលត់ភ្លើងនោះ គឺមិនមែនទៅ
23 ដោយសុចរិតទេ ទៅព្រោះចូលគំនិតគ្នានឹងអាក្បត់ ប្រាថ្នានឹងរួមបញ្ចូលគ្នាមក

1 ប្រទូសវាយយើងប្រាកដ។ ថាហើយក៏ឲ្យចាប់ខ្លួននាហ្នឹងដែលទៅនៅខាងទង់
2 ក្រហមប្រហែលបីរយប្លាយនាក់ទៅប្រហារជីវិតនៅក្បែរមាត់ទន្លេសៀងហោ ង
3 នាហ្នឹងដែលទៅនៅខាងទង់សនោះ ចូរដូច្នេះ អ្នកទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានចិត្តសុចរិត
4 ត្រង់នឹងយើង ក៏ឲ្យបំណាច់រង្វាន់តាមសមគួរ ហើយឲ្យគង់សក្តិយសនៅដូចដែល
5 ឲ្យវិលត្រឡប់ទៅនៅធ្វើការរាជការឯក្រុងហ្វីតោវិញ។

6 ខណៈនោះ មានសំបុត្រចោហ៊ីវប្តឹងមកចូលសេចក្តីថា អង្គប័ត្រនោះត្រូវអាវុធ
7 មានរបួសជាច្រើនអន្លើ របួសនិងព្រួញកំរើបខ្លាំង ក៏ទទួលអនិច្ចកម្មទៅហើយ ចូរ
8 ដឹងដូច្នោះក៏មានចិត្តអាណិតណាស់ ទើបបើកមាសប្រាក់ឲ្យទៅតែងការសពអង្គប័ត្រ
9 បញ្ចុះទុកក្នុងក្រុងហ្វីតោ ហើយឲ្យតែងសំបុត្រទៅតាំងចោហ៊ីវឲ្យបង្គាប់បញ្ជា
10 ទាហានទាំងពួងក្នុងក្រុងហ្វីតោ ឲ្យចុងអ៊ីវជាមហាឧបរាជ ហ្វីហ៊ីមជាបាឡាត់
11 ឧបរាជ ងទីនាហ្នឹងដែលគ្មានខ្លួននោះ ក៏ចាត់ទាហានធំ តូចតាំងឡើងតាមថ្នាក់ និង
12 គុណបំណាច់តាមតំណែង។

13 ចូរគិតថា គួនឡូចំណានក្នុងក្បួនទំនាយពិតប្រាកដណាស់ ក៏ចាត់មាសប្រាក់
14 និងរបស់ទ្រព្យមានតម្លៃឲ្យជាបំណាច់រង្វាន់គួនឡូ ៗគំនាប់ទទួលហើយថា ខ្លួនខ្ញុំ
15 បាទនេះមានចិត្តស្ម័គ្រស្រឡាញ់តែស្វែងទៅនៅក្នុងរូងភ្នំក្រំថ្ម នឹងទទួលយកមាស
16 ប្រាក់នូវអស់របស់ទ្រព្យទៅនោះ មិនជាប្រយោជន៍អ្វីទេ សូមជូនលោកទុកចែកពល
17 ទាហានតាមត្រូវការចុះ។

18

19 លោកអ្នកអានអាចរកបានសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

20 www.khmerliterature.wordpress.com

21

22

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

រឿង សាមគ្គី
អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា ទូ-គន ប្រែរៀបរៀង
កណ្តាល ៥៧

ចារិកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុន ដាវ៉ា

(តាំងពីចោហងលើកទ័ពទៅដល់ស្រុកហាន់តុង ហើយចោហងលើករំលង
ទៅប៉ងច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយ, ម៉ាឈៀវ នៅស្រុកប៉ាសេ រហូតដល់ឡៅពី, ខុងបេង
លើកទ័ពទៅវាយស្រុកហាន់តុង) ។

ឯចោហងកាលទៅដល់ស្រុកហាន់តុងហើយ ក៏ចាត់ចែងឲ្យហៃហ្វ៊ូអៀននិង
តៀវខាប់នៅរក្សាស្រុកគ្រប់គយផ្លូវនៅតំបន់ទីនោះ ហើយចោហងក៏លើកទ័ពនឹងទៅ
ច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយ, ម៉ាឈៀវឯស្រុកប៉ាសេ លុះទៅដល់កណ្តាលផ្លូវទទួលដឹង
ដំណឹងថា តៀវហ៊ុយឲ្យម៉ាឈៀវលើករំលងទៅដល់តំបន់ហៃពៀន ។

ខណៈនោះ ម៉ាឈៀវក៏ចាត់ឲ្យងឡាន់និងជិមអេង លើកទាហានទៅល្បាត
លាតក្រវែលទទួលប្រទះនឹងចោហង ងឡាន់ក៏ប្រឹក្សានឹងជិមអេងថា បើប្រសិនជា
យើងនឹងចូលទៅច្បាំងនឹងកងទ័ពនេះ ទាហានយើងក៏តិចពេក ត្រូវតែវិលត្រឡប់ទៅ
ប្រាប់ម៉ាឈៀវសិនទើបគួរ ជិមអេងថា ដែលនឹងទៅវិញទេនោះ មុខជាម៉ាឈៀវ
នឹងចាប់ទោសយើងវិញមិនខាន ឯកងទ័ពចោហងទើបតែនឹងមកដល់ គួរនឹងចូល
ទៅច្បាំងឲ្យដឹងដៃគ្នាសិនទើបគួរ ទោះបីយ៉ាងណាទាហានចោហងគង់នឹងថយដៃ
ត្រឡប់ទៅវិញមិនខាន ទើបជិមអេងបរសេះរាំលំពែងចូលទៅស្រែកឡូកចំអកឲ្យ
ចោហងដល់មុខបន្ទាយ ។

ចោហងឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បរសេះចេញពីក្នុងបន្ទាយ មកតស៊ូគ្នានឹង
ជិមអេងបានបីភ្លែង ចោហងយកលំពែងចាក់ត្រូវជិមអេងធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់
ហើយកាប់សម្លាប់ទាហានស្លាប់ជាច្រើន ។ ងឡាន់ឃើញកម្លាំងនឹងតទល់ពុំបាន ក៏

1 នាំទាហានដែលសល់នោះរត់ទៅដល់តំបន់បៃតង ហើយចូលទៅប្តឹងម៉ាឈៀវ
 2 គ្រប់ប្រការ។
 3 ម៉ាឈៀវបានដឹងដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ថា ខ្លួនគ្រាន់ជាអ្នកយាមល្បាតទេ បើ
 4 បានឃើញប្រទះនឹងសត្រូវ គួរតែវិលមកប្រាប់យើងសិន ហេតុអ្វីខ្លួនប្រញាប់តែ
 5 ច្បាំងឱ្យផ្ទុះការដូច្នេះ? ទោសខ្លួនជាទម្ងន់ខ្លាំងណាស់។ ដំឡានឆ្លើយថា កាលទៅ
 6 ប្រទះនឹងសត្រូវនោះ ខ្ញុំបាទបាននិយាយប្រាប់ថា ឱវិលមកជម្រាបលោកឱ្យជ្រាប
 7 សិន ធិបតីមិនព្រមស្តាប់ត្រឡប់ចេញចូលទៅតាំងច្បាំងទាល់តែស្លាប់ខ្លួន បាន
 8 ជាខ្ញុំបាទបែករត់មកដល់លោកនេះ។ ម៉ាឈៀវក៏កាត់ទោសព្យួរដំឡានឱ្យរាងចាល។
 9 ទើបឱ្យត្រួតត្រាបណ្តាពលទាហានឱ្យបានព្រមព្រៀងហើយ ក៏ឱ្យតែងសំបុត្រមក
 10 ប្តឹងរឿងរ៉ាវទាំងពួង ចូលទៅដល់ស្រុកសែឈួនមួយច្បាប់ ឱ្យតៀវហ៊ុយមួយច្បាប់។
 11 ឯចោហងនោះ លុះមិនឃើញម៉ាឈៀវចេញមកច្បាំងជាយូរថ្ងៃ ក៏គិតបារម្ភ
 12 ក្រែងម៉ាឈៀវនឹងធ្វើកលខបាយផ្សេងៗ ទើបលើកកងទ័ពត្រឡប់ថយទៅតាំង
 13 បន្ទាយនៅស្រុកហាន់តុងវិញ។ ទៀវខាប់ដឹងដូច្នោះ ក៏ចូលទៅសួរពិគ្រោះចោហង
 14 ថា ខ្លួនលោកបានលើកទ័ពចេញទៅកាប់សម្លាប់ទាហានម៉ាឈៀវស្លាប់ជាច្រើន
 15 ហើយ ហេតុម្តេចក៏គេចត្រឡប់លើកទ័ពចូលមកវិញ?
 16 ចោហងតបថា ខ្លួនយើងបានធ្វើការបានប្រៀបដល់សត្រូវក៏មែនហើយ តែ
 17 មិនបានឃើញម៉ាឈៀវចេញមកតស៊ូគ្នាជាយូរថ្ងៃណាស់ យើងមានបារម្ភក្រែងម៉ា
 18 ឈៀវនឹងធ្វើកលខបាយផ្សេងៗ ប្រការមួយ កាលយើងនៅក្នុងស្រុកងៀបកុននោះ
 19 គួនឡូទាយថា ព្រះចៅវ័យអេងនឹងខូចខាតបងប្អូន ឬទាហានឯកម្នាក់នៅភ្នំឡាំសាន់
 20 យើងនឹកបារម្ភក្រែងដូចទំនាយគួនឡូ បានជាថយទ័ពមកសិន។
 21 ទៀវខាប់ស្តាប់ហើយអស់សំណើចថា ខ្លួនលោកជាវង្សព្រះចៅវ័យអេង
 22 ហើយលោកក៏ជាទាហានឯក ហេតុម្តេចទៅជឿស្តាប់ពាក្យទំនាយគ្រូមើលដូច្នោះ ខ្ញុំ

1 បាទនឹងសុំនាំទាហានរបស់ខ្ញុំបាទលើកទៅវាយយកស្រុកប៉ាសេឱ្យបាន បើបានស្រុក
2 ប៉ាសេវេលាណា ស្រុកសែល្លានក៏ដូចនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើងវេលានោះ។

3 **ចោហង**តបថា អ្នកក៏បានដឹងមកហើយថា **តៀវហ៊ុយ**នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ
4 ក្លាហានបានមកនៅស្រុកប៉ាសេនោះ ហេតុម្តេចអ្នកមើលងាយ**តៀវហ៊ុយ**ដូច្នេះ?
5 **ទៀវខាប់**ថា ឯមនុស្សឯទៀតៗ គេរមែងកោតខ្លាចថ្វីដៃ**តៀវហ៊ុយ**ទាំងអស់ តែខ្លួនខ្ញុំ
6 បាទនេះមើលទៅឃើញ**តៀវហ៊ុយ**មានគំនិតប្រាជ្ញាបីដូចកូនក្មេងប្រាំពីរឆ្នាំ ខ្ញុំបាទ
7 នឹងសុំអាសាចេញទៅចាប់ខ្លួន**តៀវហ៊ុយ**ឱ្យខាងតែបាន។ **ចោហង**ថា បើអ្នកឯងធ្វើ
8 ការនោះត្រឡប់ជាមិនបានវិញ តើនឹងឱ្យធ្វើប្រការម្តេច?

9 **ទៀវខាប់**ថា ខ្ញុំបាទសុំសរសេរសំបុត្រសញ្ញាទុកជូនលោក បើមិនបានសម
10 ប្រកបដូចពាក្យថាទេ សុំឱ្យលោកកាត់ក្បាលខ្ញុំបាទចេញចុះ ថាហើយក៏សរសេរ
11 សំបុត្រសញ្ញាទុកឱ្យ**ចោហង** ហើយចាត់ចែងទាហានបានបីម៉ឺន លើកទៅជិតតំបន់
12 ហៃពៀន ទើបតាំងបន្ទាយមួយឈ្មោះផេកងៀម បន្ទាយមួយឈ្មោះបងថៅ បន្ទាយ
13 មួយឈ្មោះបងសេក បែងទាហានឱ្យនៅរក្សាបន្ទាយនីមួយៗទាហាមួយម៉ឺននាក់។
14 **ម៉ាឈៀវ**ក៏មិនបានចេញច្បាំង លុះនៅមកមួយថ្ងៃ **ទៀវខាប់**ក៏បែងទាហានបន្ទាយ
15 មួយទាហានប្រាំពាន់នាក់ លើកកាត់ផ្លូវតម្រង់ទៅវាយប៉ាសេ។

16 **តៀវហ៊ុយ**ដឹងដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹង**លុយតង**ថា យើងនឹងគិតប្រការម្តេច?
17 **លុយតង**ថា ផ្លូវទាំងអស់នោះឆ្ងាយដាច់ស្រយាលណាស់ សុទ្ធតែច្រកជ្រោះជ្រលង
18 ដងស្ទឹង ក្នុងព្រៃភ្នំ ខ្ញុំបាទសុំទាហានទៅពួនបង្កប់ បើកងក្រវែល**ទៀវខាប់**មិនបាន
19 ដើរមកដល់ ព្រោះផ្លូវនោះចំពោះច្រកភ្នំ ត្រូវឱ្យលោកលើកកងទ័ពធំចេញទៅតស៊ូ
20 នឹង**ទៀវខាប់**ឱ្យជាប់ដៃ ខ្ញុំបាទនឹងនាំទាហានចេញមកវាយប្រសព្វពីក្រោយ គង់នឹង
21 ចាប់ខ្លួន**ទៀវខាប់**បាន។

22 **តៀវហ៊ុយ**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់ចែងទាហានប្រាំពាន់ ឱ្យ**លុយតង**លើកទៅ
23 ពួនបង្កប់នៅក្រៅស្រុក ហើយ**តៀវហ៊ុយ**ក៏នាំទាហានមួយម៉ឺន ចេញទៅតាំងបន្ទាយ

1 នៅបៀតជាប់គ្នា តៀវហ៊ុយក៏បរសេះនាំទាហានទៅស្រែកឡូកចំអកឲ្យទៀវខាប់ ។
 2 បានឮក៏ខឹងណាស់ បរសេះចេញមកតយុទ្ធនឹងតៀវហ៊ុយបានសាមសិបភ្លេង។
 3 លុយតងឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានវាយស្អាតចុងផ្លូវចូលទៅសម្លាប់
 4 ទាហានទៀវខាប់ស្លាប់ជាច្រើន ទៀវខាប់ឃើញកម្លាំងនឹងធន់ពុំបាន ក៏ញាក់សេះនាំ
 5 ទាហានវេរត់ តៀវហ៊ុយក៏តាមពីក្រោយបណ្តោយទៅ លុយតងក៏បញ្ចេញទាហាន
 6 មកវាយស្អាតពីមុខជាប់ ទៀវខាប់និងទាហានបំពានទៅមិនរួច ក៏ស្ទុះប៉ះទម្លាយទៅ
 7 ខាង បែកខ្ញែកគ្នាវត់ចេញទៅ តៀវហ៊ុយនិងលុយតងលើកទ័ពប្រសព្វគ្នាដេញតាម
 8 ទៅ ទៀវខាប់ក៏រត់ចូលបន្ទាយបាន តៀវហ៊ុយនិងលុយតងក៏លើកទាហានបំពាន
 9 វាយបន្ទាយផេកងៀម ហើយឲ្យទាហានបាញ់ធ្នូចម្រុះបោះចោលដុំថ្មទៅជាច្រើន
 10 ណាស់ ទៀវខាប់ក៏ឲ្យទាហានត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយមិនបានជាអន្តរាយ។
 11 តៀវហ៊ុយឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានថយចេញមកវិញ ហើយឲ្យបោះ
 12 បន្ទាយចម្ងាយពីគ្នាប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) លុះវេលាព្រឹកឡើង ក៏លើកទៅ
 13 មុខបន្ទាយ ឲ្យទាហានស្រែកជេរជាពាក្យទ្រគោះមាក់ងាយដូចម្តេច ទៀវខាប់ក៏មិន
 14 បានចេញតដៃ ឲ្យទាហានរក្សាសើនបន្ទាយជាមាំមួន ហើយទៀវខាប់ឡើងទៅលេង
 15 ភ្លេងតន្ត្រីបាប៊ីទ្រនៅលើភ្នំ។ តៀវហ៊ុយក៏ប្រើទាហានឲ្យស្រែកជេរទៀវខាប់ជាពាក្យ
 16 អសុភោគរាល់ពេល ទៀវខាប់ក៏មិនបានចុះមកតយុទ្ធគ្នាសោះ តៀវហ៊ុយឃើញដូច្នោះ
 17 ក៏នាំទាហានវិលចូលបន្ទាយវិញ លុះព្រឹកឡើងតៀវហ៊ុយក៏នាំទាហានទៅឲ្យស្រែក
 18 ជេរទៀវខាប់ប្រការម្តេចៗ ទៀវខាប់ក៏នៅសំងំស្ងៀមក្នុងបន្ទាយ ចេះតែលេងភ្លេង
 19 មហោរីនៅលើភ្នំ។
 20 លុយតងឃើញដូច្នោះ ក៏នាំទាហានចូលវាយទម្លាយបន្ទាយផេកងៀមជា
 21 ដរាប ទៀវខាប់ក៏ឲ្យទាហានចោលដុំថ្មចេញមកពីក្នុងបន្ទាយ ត្រូវទាហានតៀវហ៊ុយ
 22 រហូសពិការជាច្រើន។ តៀវហ៊ុយឲ្យថយចេញមកវិញ ហើយឲ្យទាហានស្រែកជេរ
 23 ប្រមាថទៀវខាប់ជាច្រើន ទៀវខាប់ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យជេរតបមកវិញថា

1 អាត្យោហិយជាអ្នកលក់ស្រា ត្បោហិយខឹងណាស់មិនដឹងនឹងធ្វើយ៉ាងម្តេចសោះ
2 តាំងតែរារាំងប្រុងនឹងច្បាំងគ្នាក្នុងទីនោះអស់រវាងហាសិបថ្ងៃ ត្បោហិយផឹកស្រា
3 ស្រវឹងហើយក៏ឲ្យទាហានស្រែកជេរទៀតខាងគ្រប់វេលា ទៀតខាងក៏មិនចេញតច្បាំង
4 សោះ។

5 ឯបណ្តាទាហាន ដែលនាំស្បៀងមកជូនត្បោហិយឃើញដូច្នោះ លុះត្រឡប់
6 ទៅស្រុកសែឈ្នួនវិញ ក៏យកសេចក្តីនោះទៅពណ៌នាជម្រាបឡៅពីថា ត្បោហិយ
7 តាំងរាគ្នានឹងទៀតខាងគ្រប់ហាសិបថ្ងៃហើយ មិនបានតយុទ្ធគ្នាសោះ ត្បោហិយនោះ
8 ចេះតែផឹកស្រាស្រវឹង ក្លែងឲ្យទាហានទៅស្រែកជេរទៀតខាងគ្រប់វេលា ទៀតខាងក៏
9 មិនបានចេញច្បាំងសោះ។

10 ឡៅពីដូច្នោះក៏ប្រឹក្សានឹងខុងបេងថា ត្បោហិយទៅធ្វើការសឹកសង្គ្រាម បើ
11 ចេះតែផឹកស្រាស្រវឹងដូច្នោះយើងនឹងគិតប្រការដូចម្តេច? ខុងបេងថា ដែលត្បោហិយ
12 ធ្វើដូច្នោះ ព្រោះមិនមានស្រាខ្លាំងក្នុងកងទ័ព សូមឲ្យចាត់ស្រា “បិតខ្លាំង” ហាសិប
13 ឪទិនផ្ញើទៅចុះ។ ឡៅពីថា បើត្បោហិយផឹកស្រាស្រវឹងធ្ងន់វេលាណា ក៏រមែងថ្លោះ
14 ការគ្រប់គ្រា ហេតុម្តេចលោកនឹងចង់ឲ្យផ្ញើស្រាទៅឲ្យទៀត នឹងមិនផឹកស្រាស្រវឹងឡើង
15 ខ្លាំងទេឬ? ការសង្គ្រាមដែលទៅធ្វើនោះ នឹងមិនខូចអសារទៅហើយឬ?

16 ខុងបេងអស់សំណើច ហើយថា លោកជាបងប្អូនបានរួមសុខទុក្ខនឹងគ្នាមក
17 យូរហើយ ហេតុអ្វីនៅមិនស្គាល់ចិត្តត្បោហិយវេលានេះ កាលពីដើមត្បោហិយជា
18 មនុស្សទ្រើសទ្រង់អង់អាចកាចសាហាវណាស់មែន តែកាលគ្រាលើកទ័ពមកវាយ
19 យកស្រុកសែឈ្នួននេះ ខ្ញុំសម្គាល់ឃើញថា ត្បោហិយលះព្យុហៈកំណាចកាច
20 សាហាវនោះអស់ហើយ មានតម្រះចេះចាប់ដៀមដាន់បានដោយប្រាជ្ញា ក៏ជានិមិត្ត
21 ប្រកបដោយបុណ្យសម្ភាររបស់លោកគ្រប់គ្រង ទំនងឲ្យត្បោហិយចេះក្លែងនាំ
22 ទាហានចេញទៅជេរទៀតខាងនោះ ព្រោះជាកលបាយ។

1   **ឡៅពីថា** ខ្ញុំនៅមិនទាន់ទុកចិត្តសោះ ត្រូវឲ្យ**អ៊ុយអៀន**លើកទាហានទៅជួយ
 2 ទៀត ហើយក៏ចាត់ស្រាបញ្ជូនទៅឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**ផ្ទុកពេញរទេះ មានទង់ចារឹកអក្សរ
 3 ថា   ឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**ខំយកចិត្តគិតធ្វើការឲ្យមានជ័យជម្នះដល់**តៀវខាប់**ឲ្យបាន។
 4 **អ៊ុយអៀន**ទទួលបណ្តាំហើយ ក៏លា**ឡៅពី**នាំទាហានបររទេះដឹកស្រាទៅដល់បន្ទាយ
 5 **តៀវហ៊ុយ**គ្រប់ប្រការ។
 6   **តៀវហ៊ុយ**ឮដូច្នោះ ក៏មានចិត្តសោមនស្សណាស់ ទើបបង្គាប់**លុយតង**និង
 7 **អ៊ុយអៀន**ថា យើងនឹងលៀងទាហានឲ្យមានចិត្តកម្រើកសប្បាយ អ្នកទាំងពីរនាយ
 8 ចូរចាំមើលឲ្យជាសុខសប្បាយចុះ បើកាលណាឃើញយើងលើកទង់ក្រហមឡើង
 9 ត្រូវឲ្យនាំទាហានចូលទៅព្រួតវាយបន្ទាយ**ទៀវខាប់**ជាប្រញាប់ចុះ ហើយឲ្យចងរូប
 10 យន្តបីដូចរូប**តៀវហ៊ុយ** ហើយលាក់ទុក លុះពេលល្ងាចក៏ឲ្យយកស្រាមកលៀង
 11 ទាហានទាំងពួង រួចឲ្យវាយគងឈ្មោះស្រែកហ៊ោអីងកងនៅក្នុងបន្ទាយ។ ឯទាហាន
 12 **ទៀវខាប់** ក៏លបចេញទៅមើលឃើញកលការហើយ វិលទៅប្រាប់**ទៀវខាប់** ៗដឹង
 13 ហើយ ក៏នាំទាហានដែលទៅប្រាប់នោះ លបទៅមើលលើកំពូលភ្នំក្បែរបន្ទាយ
 14 ឃើញ**តៀវហ៊ុយ**អង្គុយផឹកស្រាឲ្យទាហានដាស់គ្នា **ទៀវខាប់**ក៏ត្រឡប់ទៅបន្ទាយ
 15 វិញ ហើយគិតថា **តៀវហ៊ុយ**មិនបានឃើញយើងចេញច្បាំង បានជាមានចិត្តកម្រើក
 16 លេងល្បែងសប្បាយ មិនមានចិត្តកោតព្រួយឃើងសោះ។ គិតដូច្នោះហើយ ក៏
 17 បង្គាប់ទាហានថា ក្នុងពេលយប់នេះ យើងនឹងលើកទាហានចេញទៅប្លន់បន្ទាយ
 18 **តៀវហ៊ុយ** ឲ្យទាហានក្នុងបន្ទាយបងថៅនិងបន្ទាយបងសេក លើកចូលមកវាយខ្ទប់
 19 ប្រសព្វគ្នាទាំងឆ្វេងស្តាំ។
 20   លុះដល់ពេលយប់ខែភ្លឺច្បាស់ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ឲ្យយករូបយន្តបំពាក់អាវអង្គុយ
 21 កាន់ពែងស្រាបែបប្រុងនឹងផឹក មានទាហានចូលទៅចាំបម្រើជាច្រើននាក់ ឯខ្លួន
 22 **តៀវហ៊ុយ**នោះនៅពួនលាក់ខ្លួនមិនឲ្យឃើញ ហើយឲ្យ**អ៊ុយអៀន**, **លុយតង**ចាត់ចែង
 23 ទាហានត្រៀមទុកព្រម។

1 ឯទៀវខាប់នោះ លុះនាំទាហានទៅដល់មុខបន្ទាយតៀវហ៊ុយ ឃើញរូប
2 តៀវហ៊ុយនោះអង្គុយជីកស្រា ក៏សម្គាល់ថា ជាតៀវហ៊ុយប្រាកដ ទៀវខាប់ក៏
3 ប្រញាប់បរពលចូលទៅ ចោមព័ទ្ធរាយបន្ទាយឆ្ងាយចូលទៅបាន ក៏បរសេះបំពាន
4 ទៅដល់ យល់តៀវហ៊ុយអង្គុយជីកស្រាក៏លើកលំពែងឡើង ចាក់ធ្លាក់រូបតៀវហ៊ុយពី
5 លើកៅអី លុះក្រឡេកឃើញច្បាស់ជារូបយន្តមិនចេះស្លឹកភ័យណាស់ ក្រឡាស់បរ
6 សេះវេចយមកក្រោយវិញនឹងចូលបន្ទាយ តៀវហ៊ុយជួនឃើញច្បាស់ ក៏ស្ទុះចេញ
7 មកដុតផាវជាសញ្ញា បណ្តាទាហានទាំងប៉ុន្មានក៏ដុតភ្លើងឡើងពេញក្នុងបន្ទាយ
8 តៀវហ៊ុយក៏ឡើងសេះចេញទៅស្រែកជេរថា អញឯណេះគឺតៀវហ៊ុយ ហើយក៏បរ
9 សេះស្ទុះចូលទៅច្បាំងប្រកាបគ្នានឹងទៀវខាប់បានសាមសិបភ្លេង។

10 ខណៈកាល តៀវហ៊ុយនិងទៀវខាប់ជាប់ដៃច្បាំងគ្នានោះ ទាហានទាំងពីរ
11 បន្ទាយក៏លើកចេញមកជួយ ព្រួតវាយខ្ទប់ប្រសព្វគ្នា ទទួលអ៊ុយអៀននិងលុយតង
12 ចេញទៅស្នាក់ពីមុខជាប់ ហើយអ៊ុយអៀននិងលុយតង ក៏បរសេះចូលប្រកាប
13 សម្លាប់ទាហានទាំងពីរកងនោះបែកខ្ចាត់ខ្ចាយអស់ អ៊ុយអៀននិងលុយតងក៏លើក
14 តាមទៅ ហើយវាយទម្លាយយកបន្ទាយទៀវខាប់បាន ហើយក៏យកភ្លើងដុតបន្ទាយ
15 ទាំងបីនោះឆេះឡើងព្រមគ្នា។

16 ទៀវខាប់ឃើញដូច្នោះក៏ដឹងថា បន្ទាយទាំងបីនោះវិនាសអស់ហើយដោយ
17 កលឧបាយតៀវហ៊ុយ ក៏បំផាយសេះរត់ទម្លុះចេញទៅត្រង់គយថៅគួន តៀវហ៊ុយ
18 នោះលុះបានជ័យជម្នះហើយ ក៏ឱ្យបម្រើសេះកាន់សំបុត្រទៅប្តឹងឡៅពីតាមមុខ
19 រាជការ ឡៅពីបានទទួលដំណឹងដឹងការហើយ ក៏ត្រេកអរណាស់ និយាយថា
20 តៀវហ៊ុយស្រវឹងស្រានោះជាកលឧបាយដូចពាក្យខុងបេងថាមែនៗ។

21 ឯទៀវខាប់នោះខូចទាហានអស់ប្រមាណពីរម៉ឺននាក់ ទើបនាំទាហានដែល
22 សល់មួយម៉ឺនទៅតាំងបន្ទាយនៅគយថៅគួន ហើយឱ្យទាហានទៅប្តឹងចោហងឱ្យ
23 លើកមកជួយ។ ចោហងបានដឹងហើយក៏ខឹងណាស់ថា ការនេះយើងបានហាមឃាត់

1 ហើយមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យយើងទេ ខំចងចែងទៅច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយទាល់
2 តែថ្លោះការដូច្នេះ ថែមឱ្យយើងលើកទ័ពទៅជួយទៀត។ ចោហងក៏បង្គាប់ទាហាន
3 នោះថា ឱ្យទៀវខាប់ប្រញាប់លើកទ័ពទៅច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយទៀត ខំយកជ័យជម្នះ
4 វិញឱ្យបាន។ ទាហាននោះក៏ត្រឡប់ទៅប្រាប់ទៀវខាប់តាមពាក្យចោហងថា។

5 ទៀវខាប់បានស្តាប់ក៏គិតព្រួយវិតក្តណាស់ ទើបបំបែកទាហានមួយកងឱ្យទៅ
6 ពួនបង្កប់នៅផ្លូវតូចក្បែរជើងភ្នំមុខគយ ហើយបង្គាប់ថា យើងនឹងលើកទៅច្បាំងនឹង
7 តៀវហ៊ុយទៀត បើតៀវហ៊ុយដេញយើងមកតាមផ្លូវនេះ ក៏ឱ្យអស់អ្នករាល់គ្នាលើក
8 ចេញស្នាក់យកជ័យជម្នះឱ្យបាន។ លុះពេលព្រឹក ទៀវខាប់ក៏លើកទាហានចេញពី
9 បន្ទាយ ប្រទះលុយតងលើកទ័ពមក ទៀវខាប់ក៏បរសេះចូលច្បាំងនឹងលុយតងបាន
10 ប្រាំភ្លេង ទៀវខាប់ធ្វើជារត់ថយ លុយតងមិនបានដឹងកលឧបាយក៏ដេញតាមទៅដល់
11 ផ្លូវតូច ដែលទាហានទៀវខាប់ពួនបង្កប់នៅក្បែរនោះ ទាហានទាំងពួងក៏ដេញព្រមគ្នា
12 មកស្អាក់លុយតងជាប់។

13 ទៀវខាប់ក៏ត្រឡប់មកព្រួតច្បាំងនឹងលុយតងទៀត ទៀវខាប់យកលំពែងចាក់
14 ត្រូវលុយតងធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ទាហានទាំងពួងក៏បែកខ្ចាត់ខ្ចាយរត់ចូលបន្ទាយ
15 វិញ ហើយនាំយកសេចក្តីទៅប្តឹងតៀវហ៊ុយ ខឹងណាស់ក៏លើកទាហានស្រួតទៅ
16 ប្រញាប់ ទៀវខាប់ឃើញក៏បរសេះចូលច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយបានប្រាំភ្លេង ទៀវខាប់ធ្វើ
17 ជាចាញ់កន្ត្រាក់សេះរត់ទៅ តៀវហ៊ុយដឹងក្នុងកលទៀវខាប់ក៏មិនបានដេញតាមទៅ។

18 ទៀវខាប់ឃើញដូច្នោះ ក៏ត្រឡប់សេះមកច្បាំងនឹងតៀវហ៊ុយទៀតបានប្រាំ
19 ភ្លេង ហើយរត់ចេញទៅ តៀវហ៊ុយក៏នាំទាហានចូលបន្ទាយ ហើយនិយាយនឹង
20 អ៊ុយអៀនថា វេលានេះទៀវខាប់ធ្វើកលបង្កប់ទាហានទុកបញ្ឆោតសម្លាប់លុយតង
21 ទៅហើយ ខ្លះនៅចង់បញ្ឆោតយើងទៀត យើងក៏ត្រូវគិតត្រួតកលតនឹងទៀវខាប់វិញ
22 ឱ្យបាន។ អ៊ុយអៀនថា លោកនឹងគិតធ្វើប្រការដូចម្តេច?

1   **តៀវហ៊ុយ**ថា ពេលព្រឹកស្អែកយើងនឹងចេញទៅច្បាំងនឹង**ទៀវខាប់** អ្នកឯង
2   ចូរនាំទាហានទៅពួនបង្កប់ខាងក្រោយទាហាន**ទៀវខាប់** ដែលពួនបង្កប់ក្នុងផ្លូវតូច
3   នោះ ហើយត្រូវបែងទាហានឱ្យជញ្ជូនស្មៅស្អាតផ្ទុកឱ្យពេញរទេះ ហើយនាំយកមក
4   ឱ្យច្រើន យើងនឹងដេញ**ទៀវខាប់**ទៅដល់ផ្លូវតូច ត្រូវអ្នកឯងដុតស្មៅឱ្យឆេះឡើង
5   ស្អាតពីមុខផ្លូវនិងក្រោយផ្លូវឱ្យបាន មុខជាយើងនឹងចាប់ខ្លួន**ទៀវខាប់**បានជាប្រាកដ
6   **អ៊ុយអៀន**ទទួលពាក្យហើយ លុះដល់ពេលជិតភ្លឺ ក៏លើកទាហានចេញទៅធ្វើតាម
7   ពាក្យ**តៀវហ៊ុយ**បង្គាប់។

8   លុះព្រឹកឡើង **តៀវហ៊ុយ**ក៏នាំទាហានចេញទៅច្បាំង **ទៀវខាប់**ក្រឡេកឃើញ
9   ក៏បរសេះចូលមកប្រយុទ្ធគ្នានឹង**តៀវហ៊ុយ**បានដប់ភ្លេង **ទៀវខាប់**ធ្វើជាកន្ត្រាក់សេះ
10 ចម្រត់ទៅ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ដេញតាមទៅដល់ផ្លូវតូចប្របព្រៃ **ទៀវខាប់**ត្រឡប់រាមក
11 តែងនឹង**តៀវហ៊ុយ**វិញយូរណាស់ ក៏មិនបានឃើញទាហានដែលពួនបង្កប់នោះវាយ
12 ប្រសព្វមកវិញសោះ។

13   ខណៈនោះ**អ៊ុយអៀន**ដែលនាំរទេះដើមភ្លើងទៅនោះ ក៏បានច្បាំងកាប់សម្លាប់
14 ពួកទាហាន**ទៀវខាប់**ស្លាប់ច្រើនណាស់ ហើយភ្លើងដុតឆេះឡើងខាងដើមផ្លូវ និងចុង
15 ផ្លូវ **តៀវហ៊ុយ**ឃើញដូច្នោះ ក៏នាំទាហានស្រួតទៅតាមផ្លូវច្រកភ្នំ ឯ**ទៀវខាប់**នោះ
16 លុះឃើញភ្លើងឆេះរាលដាលពីមុខចូលមក ក៏នាំទាហានរត់ឆ្លងភ្នំទៅដល់បន្ទាយគយ
17 អ៊ុនថៅគួន ហើយឱ្យទាហានត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយនោះឱ្យមាំមួន។

18   **តៀវហ៊ុយ**ក៏លើកទាហានតាមទៅ ព័ទ្ធប្រសព្វគ្នាជុំវិញបន្ទាយនោះ តាំងតែ
19 វាយបន្ទាយនោះអស់ប្រាំបួន ទៅដប់ថ្ងៃ ក៏មិនបែក **តៀវហ៊ុយ**ក៏នាំទាហានថយទៅ
20 តាំងបន្ទាយចម្ងាយពីគ្នាប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) ហើយ**តៀវហ៊ុយ**ក៏នាំ
21 ទាហានប្រមាណ២៥នាក់ ជាមួយនឹង**អ៊ុនអៀន**ទៅគយគន់មើលផ្លូវតាមច្រកភ្នំ
22 ឃើញផ្លូវនោះដាច់ស្រយាលឆ្ងាយណាស់ ចំពោះដើរឆ្លងកាត់ភ្នំទៅទើបដល់ ទទួល

1 ឃើញអ្នកស្រុក៥នាក់ដែរ (ខម) មកតាមជើងភ្នំ ហើយសម្រុតខ្លួនចុះមកតាមវល្លិ
2 ព្រោះភ្នំនោះខ្ពស់ចោតខ្លាំងណាស់។

3 **តៀវហ៊ុយ**ក៏ប្រាប់ប្រាមទាហានកុំឱ្យបៀតបៀនអ្នកនោះ ហើយចុះពីលើសេះ
4 នាំ**អ៊ុយអៀន**ដើរចូលទៅសួរសាកអ្នកស្រុកនោះថា អ្នកឯងនៅស្រុកណា នឹងនាំគ្នា
5 ទៅណាមកណា? មនុស្សទាំង៥នាក់នោះក៏ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទជាពួកស្រុកហាន់តុង ដើរ
6 មករកលក់ដូរ លុះនឹងវិលត្រឡប់ទៅវិញតាមផ្លូវធំ អារម្មណ៍ខ្លាចកងទ័ពដែលមក
7 ឈប់តាំងបន្ទាយនៅគយអ៊ុនថៅគួន បានជានាំគ្នាឆ្លងកាត់រត់តាមផ្លូវនេះ។ **តៀវហ៊ុយ**
8 សួរថា ផ្លូវនេះរហូតទៅដល់ណា? ពួកនោះឆ្លើយប្រាប់ថា ជាផ្លូវតូចចំពោះដើររហូត
9 ទៅចូលផ្លូវចុងគយអ៊ុនថៅគួន។

10 **តៀវហ៊ុយ**ឮដូច្នោះក៏អរណាស់ នាំពួកនោះមកឯបន្ទាយឱ្យបរិភោគអាហារ
11 ហើយបង្គាប់**អ៊ុយអៀន**ថា ព្រឹកស្អែកអ្នកចូរនាំទាហានមួយកងទៅវាយខាងគយអ៊ុន
12 ថៅគួនខាងមុខ យើងនឹងរើសយកទាហានដែលខ្លាំងពូកែប្រមាណប្រាំរយនាក់ ឱ្យ
13 ពួកអ្នកជំនួញនេះនាំទៅវាយពីក្រោយគយ។ **អ៊ុយអៀន**យល់ឃើញស្រួល លុះដល់
14 ពេលព្រឹក **តៀវហ៊ុយ**ក៏ចាត់ចែងរើសយកទាហានដែលខ្លាំងពូកែបានប្រាំរយនាក់ ឱ្យ
15 ពួកឈ្មួញនោះនាំទៅតាមផ្លូវកាត់ **អ៊ុយអៀន**ក៏លើកទាហានទៅដល់មុខគយ។

16 **ឯទៀវខាប់**នោះ លុះបរាជ័យរត់ពី**តៀវហ៊ុយ**ទៅ តាំងតែចាំមើលផ្លូវទាហាន
17 ដែលពួនបង្កប់ចំនួនមួយយប់ហើយ ក៏មិនឃើញត្រឡប់វិលទៅវិញ ក៏គិតវិវតក្ត្រយ
18 ណាស់ ទទួលមានទាហានចូលទៅប្រាប់ថា **អ៊ុយអៀន**លើកទាហានមកស្រែកដេរ
19 ដល់មុខបន្ទាយហើយ **ទៀវខាប់**ស្តាប់ឮហើយក៏ខឹងណាស់ តាំងតែងខ្លួនពាក់ក្រីស
20 កាន់លំពែងចេញទៅដល់ទ្វារបន្ទាយ ទទួលទាហានខាងក្រោយបន្ទាយរត់ទៅប្រាប់
21 ទៀតថា មានទ័ពមកលបដុតភ្លើងឆេះឡើងក្រោយបន្ទាយដល់ប្រាំអន្លើ ហើយលើក
22 ទាហានវាយចូលមកដល់ចុងបន្ទាយហើយ។

1   **ទៀវ**ខាប់ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ត្រឡប់មកមិនទាន់ដល់ចុងបន្ទាយក៏ក្រឡេក
2   ទៅឃើញ**តៀវហ៊ុយ**លើកទាហានទន្ទ្រានចូលមក ដេញកាប់សម្លាប់ទាហានរបស់
3   ខ្លួនក្នុងបន្ទាយស្លាប់ច្រើនណាស់ **ទៀវ**ខាប់ក៏បរសេះចេញទៅដល់មុខគយ នឹងចេញ
4   ទៅតាមផ្លូវតូចច្រកភ្នំ សេះនោះត្រូវអាវុធដើរមិនរួចសោះ **ទៀវ**ខាប់លោតចោល
5   សេះរត់ឆ្លងភ្នំទៅ មានទាហានតាមទៅផងដប់មួយ ដប់ពីរនាក់ លុះទៅដល់ស្រុក
6   ហាន់តុង ក៏ចូលទៅប្តឹង**ចោងហង**តាមហេតុពិតត្រង់គ្រប់ប្រការ។

7   **ចោងហង**បានស្តាប់ក៏ខឹងណាស់ថា ការនេះយើងបានហាមឃាត់ អ្នកឯងរឹង
8   ទទឹងមិនស្តាប់អ្នកថ្វីដៃចំណាប់ បានធ្វើទាំងសំបុត្រសញ្ញាទុកផងទៀត ហើយលើក
9   ទាហានបីម៉ឺនទៅតាំងច្បាំងនឹង**តៀវហ៊ុយ** សល់ទាហានមកវិញតែដប់មួយដប់ពីរ
10   នាក់ប៉ុណ្ណោះ ទោសអ្នកឯងមិនខុសតាមសញ្ញាហើយឬ? **ចោងហង**ក៏បង្គាប់ឲ្យចាប់
11   ខ្លួន**ទៀវ**ខាប់ទៅសម្លាប់ចេញ។

12   **កោលយុយ**ក៏ចូលទៅឃាត់ថា បណ្តាកូនទាហានរកបានដោយងាយ ឯនាយ
13   ទាហានមានថ្វីដៃឯកនោះរកបានដោយក្រណាស់ មួយទៀតព្រះចៅ**យអេង**ក៏ទ្រង់
14   ប្រោសប្រណី**ទៀវ**ខាប់មកយូរហើយ ដែលលោកនឹងឲ្យសម្លាប់ចោលនោះ មុខគួរ
15   ឲ្យស្តាយណាស់ ខ្ញុំសុំឲ្យលោកលើកទោសចោលម្តងចុះ ដើម្បីនឹងឲ្យ**ទៀវ**ខាប់លើក
16   ទ័ពទៅវាយយកបន្ទាយហៃបេងគួនម្តងទៀត កុំឲ្យកងទ័ពស្រុកសែលឃួនធ្វើអន្តរាយ
17   ស្រុកហាន់តុងបាន អស់បណ្តាស្រ្តក្នុងស្រុកក៏នឹងបានសេចក្តីសុខតទៅ បើ
18   **ទៀវ**ខាប់បរាជ័យរត់មកទៀត សឹមលោកធ្វើទោសទាំងមុនក្រោយឲ្យធ្ងន់ទៅចុះ។

19   **ចោងហង**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ឲ្យព្យួរទោស**ទៀវ**ខាប់ទុក ហើយចាត់ទាហានប្រាំ
20   ពាន់ឲ្យ**ទៀវ**ខាប់លើកទៅធ្វើការតាមពាក្យ**កោលយុយ**។   **ទៀវ**ខាប់ក៏ទទួលលើក
21   ទាហានប្រាំពាន់ទៅដល់បន្ទាយហៃបេងគួន ហើយឲ្យទាហានចូលទៅព័ទ្ធបន្ទាយ
22   នោះ បេងតាត់និង**ដាក់ជិន**ដែលត្រួតទាហាននៅរក្សាបន្ទាយហៃបេងគួននោះ លុះ

1 ឃើញទៀតរាប់លើកព័ទ្ធបន្ទាយដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សាគ្នាថា យើងនឹងលើកពលចេញច្បាំង
 2 ស្រួល ឬនឹងរក្សាការពារបន្ទាយទុកឱ្យនៅស្ងៀមស្រួល?
 3 **ង៉ាក់ជិន**ថា ឱ្យតាំងរក្សាបន្ទាយទុកនៅស្ងៀមស្រួលជាង **បេងតាត់ពុំជឿ**
 4 ស្តាប់ ក៏លើកទាហានចេញតច្បាំងនឹងទៀតរាប់ ៗក៏ឡើងសេះចូលតស៊ូគ្នា ហើយ
 5 **ទៀតរាប់**ដេញកាប់សម្លាប់ទាហាន**បេងតាត់**ស្តាប់ជាច្រើន **បេងតាត់**ទល់កម្លាំងពុំ
 6 បាន ក៏នាំទាហានដែលសល់នោះរត់ចូលបន្ទាយវិញ **ង៉ាក់ជិន**ឃើញដូច្នោះក៏បក
 7 សំបុត្រប្តឹងជាផ្លូវការចូលទៅស្រុកសែឈួន។
 8 **ឡៅពី**ឃើញសេចក្តីសំបុត្រហើយក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា **ទៀតរាប់**លើកទ័ព
 9 ទៅវាយបន្ទាយហៃបេងគួនក្នុងដែនយើងដូច្នេះ លោកនឹងគិតប្រការម្តេច? **ខុងបេង**
 10 ថា លោកកុំព្រួយ ខ្ញុំបាទនឹងគិតឱ្យទាហានយើងចេញពីនេះទៅវាយ**ទៀតរាប់**ឱ្យបែក
 11 បាន ថាហើយក៏ឱ្យប្រមូលនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីនូវអស់សេនាទាហានតូចធំ ចូលមកប្រជុំ
 12 ចំពោះមុខ**ឡៅពី** ហើយ**ខុងបេង**ក្លែងនិយាយថា ដំណឹងថា **ទៀតរាប់**លើកទ័ពទៅព័ទ្ធ
 13 បន្ទាយហៃបេងគួន ឯ**ទៀតរាប់**នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ សុំឱ្យមានសំបុត្រទៅ
 14 ហៅ**តៀវហ៊ុយ**មក ប្រើឱ្យទៅតស៊ូនឹង**ទៀតរាប់**ទើបបាន។
 15 **ហងតុង**ក៏ប្តឹងជម្រាប**ខុងបេង**ថា លោកអាចារ្យលុបបំបាត់ពួកទាហានទាំង
 16 ពួងយ៉ាងនេះ គេនឹងមិនតូចិត្តទោមនស្សអស់ទៅហើយឬ? សូម្បីតែខ្លួនខ្ញុំបាទជរា
 17 ដល់ប៉ុណ្ណោះ ក៏សុំអាសាទៅកាត់យកក្បាល**ទៀតរាប់**មកជូនលោកបាន។ **ខុងបេង**
 18 តបថា អ្នកមានថ្វីដៃពូកែក៏មែនហើយ តែថាវេលានេះខ្លួនអ្នកក៏ចាស់ជរាណាស់
 19 យើងក្រែងអ្នកទប់កម្លាំងនឹង**ទៀតរាប់**ពុំបាន។
 20 **ហងតុង**ឮដូច្នោះខឹងណាស់ ក្រោកឡើងឈរហើយថា ទោះបីខ្ញុំបាទជរាក៏គង់
 21 នៅមានកម្លាំងយឺតឆ្លុយ៉ាងធំមាំទ្រទម្ងន់បីរយជញ្ជឹងបាន គួរឬលោកមកប្រមាថថា
 22 តស៊ូនឹងថ្វីដៃ**ទៀតរាប់**មិនបាន។ **ខុងបេង**ថា បើអាយុអ្នកដល់ចិត្តប្លាយឆ្នាំហើយ នៅ
 23 អ្នកថាមានកម្លាំងនោះ ខ្ញុំមិនយល់ឃើញផងសោះ។

1   **ហងតុង**ឮដូច្នោះក៏រឹតតែខឹងណាស់ ទើបចេញទៅយកដាវសម្រាប់ដៃ កាន់
2   ចូលទៅរាំទាល់តែអស់ភ្លេងដាវ។ **ឡៅពី, ខុងបេង** និងពួកនាហ្មឺនទាំងពួង ឃើញ
3   **ហងតុង**រាំដាវល្អស្អាតរហ័ស ក៏ទះដែសរសើរថា ទោះថ្វីដៃកម្លោះដែលចំណានពូកែ
4   យ៉ាងណា ក៏រត់ឱ្យស្មើនឹង**ហងតុង**នេះគ្មាន។ **ហងតុង**ក៏យកផ្លូវដែលរឹងមកយឺត
5   ដំឡើងល្បួងកម្លាំងឱ្យ**ខុងបេង**មើល ទាល់តែផ្លូវនោះបាក់ដងទាំងពីរ។

6   **ខុងបេង**ថា បើអ្នកត្រូវការទៅក៏ទៅចុះ តែនឹងចង់យកទាហានរងទៅកំដរ
7   ផងប៉ុន្មាន នឹងបានជួយធ្វើការនោះ? **ហងតុង**ថា **ងៀមដាន់**ជាមនុស្សចាស់ជរាដូចខ្ញុំ
8   បាទ ៗនឹងសុំយកទៅជាមួយផង បើទៅហើយមិនបានរាជការទេ សុំឱ្យលោកកាត់
9   ក្បាលសម្បុរនេះចេញចុះ។

10   **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏អរណាស់ ព្រមឱ្យ**ហងតុង**និង**ងៀមដាន់**ទៅ។ **ជូឡុង**ឆ្លើយ
11   ថា **ទៀវ**ខាប់នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងណាស់ ដែលលោកនឹងឱ្យ**ហងតុង**និង**ងៀមដាន់**ដែល
12   ជាមនុស្សជរាចេញទៅធ្វើការចម្បាំងនឹង**ទៀវ**ខាប់នោះ មិនគួរសោះ បើប្រសិនជា
13   ខូចបន្ទាយហែបេងគួន ស្រុកសែល្បួនក៏គង់នឹងខូចផង។ **ខុងបេង**តបថា អ្នកកុំអាល
14   ប្រមាថមើលងាយ**ហងតុង** និង**ងៀមដាន់**ថាជរាចោលម្សៀតនោះឡើយ ឯស្រុក
15   ហាន់តុងនោះ គង់នឹងបានដោយគំនិតនិងថ្វីដៃចាស់ជរាពីរនាក់នេះឯងជាប្រាកដ។
16   **ជូឡុង**មិនបានតបថាប្រការម្តេច។ **ហងតុង**និង**ងៀមដាន់**ក៏លាចេញទៅទីលំនៅ
17   តាំងចាត់ចែងទាហានបានគ្រប់គ្រាន់ហើយ ក៏លើកចេញទៅដល់បន្ទាយគយ
18   ហែបេងគួន។

19   **បេងតាត់**និង**ដាក់ជិន**ឃើញតាជរាទាំងពីរលើកទ័ពទៅដល់ ក៏ចេះតែខ្សឹប
20   និយាយគ្នាថា **ខុងបេង**ប្រើ**ហងតុង** និង**ងៀមដាន់**មកធ្វើការនេះ មុខជានឹងតទល់
21   ថ្វីដៃ**ទៀវ**ខាប់ពុំបានទេ ក៏នាំគ្នាសើចជាទីចំអក។ **ហងតុង**ឃើញដូច្នោះក៏និយាយនឹង
22   **ងៀមដាន់**ថា អ្នកឃើញហើយឬ **បេងតាត់** និង**ដាក់ជិន**សើចចំអកឱ្យយើងជរាពិការ
23   គ្មានដៃជើងអ្វីសោះ យើងត្រូវវិះគិតយកជ័យជម្នះ**ទៀវ**ខាប់ឱ្យបាន ទើបមនុស្សទាំង

1 ពីរនាក់នេះនឹងកោតខ្លាចយើងទៅ។ **ងៀមង៉ាន់**ថា អ្នកនឹងគិតប្រការម្តេច ខ្ញុំនឹង
 2 ទទួលយល់តាមធ្វើតាម។ **ហងតុង**ថា ឲ្យអ្នកឃុំនាំទាហានរាងទៅជួនបង្កប់នៅពី
 3 ក្រោយបន្ទាយ**ទៀវខាប់** បើបានឃើញយើងលើកចេញច្បាំងវេលាណា ត្រូវឲ្យលើក
 4 ទាហានចេញមកវាយប្រសព្វចូលពីក្រោយ។ **ងៀមង៉ាន់**ក៏នាំទាហានទៅជួនបង្កប់
 5 តាមបង្គាប់**ហងតុង** ៗក៏លើកទាហានចេញទៅស្រែកជេរចំអកបញ្ជីចិត្ត**ទៀវខាប់**។
 6 **ទៀវខាប់**ឮហើយក៏ខឹងណាស់ ឡើងសេះនាំទាហានចេញពីក្នុងបន្ទាយ
 7 ហើយនិយាយប្រាប់**ហងតុង**ថា ខ្លួនចាស់ជរាដល់ប៉ុណ្ណឹងហើយ ម្តេចក៏មិនអៀន
 8 ខ្មាសអាចច្រឡាសចេញមុខយកអាសាមកធ្វើការសង្គ្រាម នឹងយកយសសក្តិទៅដល់
 9 ណាទៀត? **ហងតុង**តបថា ទោះបីខ្លួនអញចាស់ជរាក៏មែន តែដាវដែលអញកាន់នេះ
 10 វានៅមុតមាំណាស់។ ថាហើយក៏បរសេះវាដាវចូលទៅច្បាំងនឹង**ទៀវខាប់**បានដប់
 11 ភ្លែង ទាហានទាំងសងខាងក៏ស្រែកហ៊ោអឺងកង។
 12 **ងៀមង៉ាន់**ឃើញបានចំណាប់ ក៏បញ្ចេញកងទ័ពមកវាយខ្ទប់ពីក្រោយជាជ្រួល
 13 ច្របល់ ដេញកាប់សម្លាប់ទាហាន**ទៀវខាប់**នៅកណ្តាលចំណោមទ័ពនឹងតទល់ពុំបាន
 14 ក៏បំផាយសេះស្មុះបំពានទាហានរត់ចេញទៅ។ **ហងតុង**និង**ងៀមង៉ាន់**ក៏លើកទាហាន
 15 ដេញតាម នៅចម្ងាយផ្លូវប្រហែលប្រាំបួនរយសិន (៣៦ គ.ម) លុះដល់ពេលព្រឹក
 16 ឡើងទើបឲ្យទាហានតាំងបន្ទាយនៅទីនោះ។
 17 **ឯចោហង**នោះ លុះដឹងថា**ទៀវខាប់**បែកទ័ពរត់មក ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យតាម
 18 រកខ្លួន**ទៀវខាប់**មកសម្លាប់ចេញ។ **កោឈុយ**ក៏ហាមឃាត់ទៀតថា ដែលលោកនឹង
 19 ធ្វើដូច្នោះមិនគួរទេ បើដឹងទៅដល់**ទៀវខាប់**ហើយ ក៏នឹងរត់ទៅចូលខាងកងទ័ពស្រុក
 20 សែឈួនវិញ ការសង្គ្រាមដែលនឹងធ្វើតទៅនោះ ក៏នឹងបានសេចក្តីលំបាក សុំឲ្យ
 21 លោកចាត់ទាហានលើកទៅជួយការពារទើបស្រួល កុំឲ្យ**ទៀវខាប់**ប្រែចិត្តចេញ
 22 បាន។ **ចោហង**យល់ឃើញត្រូវ ទើបប្រើហែហ្វីសុងក្នុងហែហ្វីទុន និងហាន់ហោបួន
 23 **ហាន់ហៀន** លើកទាហានប្រាំពាន់ទៅជួយការពាររក្សា**ទៀវខាប់**ទុកតាមពាក្យ

1 កោលយុយ។ ហៃហ្វីសុងនិងហាន់ហោលុះលើកទ័ពទៅជួបនឹងទៀវខាប់ហើយ ក៏
2 ប្រាប់ថា ចោហងឱ្យយើងទាំងពីរលើកមកជួយ។

3 ទៀវខាប់ថា ហងតុងនិងងៀមង៉ាន់នោះ ជាមនុស្សចាស់ជរាក៏មែន តែមាន
4 ថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ដែលយើងនឹងគិតយកជ័យជម្នះនោះ ដោយកម្រ។ ហាន់ហោ
5 ថា ហងតុងនោះខ្ញុំដឹងស្គាល់ច្បាស់ណាស់ កាលពីដើមគាត់នៅស្រុកទៀងសា ជា
6 កលសឹកចូលទៅខាងគួនអ៊ូ ហើយឱ្យអ៊ុយអៀនសម្លាប់ហាន់ហៀនជាបងខ្ញុំស្លាប់
7 ទៅ។ វេលានេះខ្លួនខ្ញុំនឹងសុំអាសាធ្វើការសងសឹកហងតុងវិញឱ្យបាន។ ថាហើយក៏
8 នាំទាហាននិងហៃហ្វីសុងលើកចេញទៅប៉ងច្បាំងនឹងហងតុង។

9 ឯហងតុងនោះ លុះទៅតាំងបន្ទាយហើយ ក៏នាំងៀមង៉ាន់និងទាហានដើរត្រួត
10 មើលច្រកល្អក ឃើញយល់ស្គាល់ផ្លូវគ្រប់ទីតំបន់ ហើយឃើញទាហានចូលទៅនៅ
11 រក្សាស្ងៀងលើភ្នំធៀងតងសាន់។ ងៀមង៉ាន់ក៏និយាយនឹងហងតុងថា បើយើងរិះគិត
12 កាត់យកស្ងៀងនៅតំបន់នេះចេញបាន ទើបនឹងបានស្រុកហាន់តុងដោយងាយ។
13 ហងតុងថា អ្នកគិតនេះត្រូវដូចគំនិតខ្ញុំ ទើបឱ្យបន្ទាឱ្យសញ្ញាជាស្រេច ក៏នាំគ្នាត្រឡប់
14 ចូលបន្ទាយ។ ងៀមង៉ាន់ក៏ចាត់ចែងទាហានទៅធ្វើតាមពាក្យហងតុងបង្គាប់។

15 ឯហងតុង លុះដឹងថាហៃហ្វីសុងនិងហាន់ហោលើកទ័ពមក ក៏នាំទាហាន
16 ចេញពីបន្ទាយទៅ។ ហាន់ហោក្រឡេកឃើញហងតុងចេញមក ក៏បរសេះទៅឈរ
17 មុខទាហាន ហើយស្រែកជេរហងតុងជាពាក្យគំរោះប្រមាថដល់ជាតិត្រកូលផ្សេងៗ
18 រួចបរសេះចូលច្បាំងនឹងហងតុង។ ហៃហ្វីសុងឃើញដូច្នោះ ក៏ចូលទៅជួយច្បាំង
19 ហាន់ហោ។ ហងតុងច្បាំងការពារខ្លួនបានម្តង ក៏ក្លែងទាញសេះថយរត់ទៅ
20 ក្រោយបណ្តោយផ្លូវប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) ក៏ឱ្យយកចំបើងធ្វើបន្ទាយទុក។

21 ឯហៃហ្វីសុងនិងហាន់ហោក៏លើកទាហានដេញតាមទៅជេរប្រមាថដល់មុខ
22 បន្ទាយ។ ហងតុងក៏ចេញមកតច្បាំងនឹងហៃហ្វីសុង, ហាន់ហោបានសែសិប ហា

1 សិបក្លែង ហើយក៏ញាក់សេះនាំទាហានថយរត់ទៅទៀតបានពីររយសិន (៨ គ.ម)
 2 ក៏ឱ្យយកចំបើងធ្វើបន្ទាយទៀត។
 3 **ហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោ**ក៏ឱ្យបម្រើសេះត្រឡប់ទៅប្រាប់សេចក្តីឱ្យ**ទៀវខាប់**
 4 ដឹង និងឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នរក្សាបន្ទាយឱ្យមាំមួន។ **ទៀវខាប់**ដឹងដូច្នោះក៏ស្រួតមកប្រាប់
 5 **ហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោ**ថាដែល**ហងកុង**ថយរត់ទៅដល់ពីរលើកនេះ យើងយល់
 6 ឃើញថា មុខជាធ្វើកលខបាយកុំបីលើកតាមទៅទៀតឡើយ។ **ហៃហ្វីសុង និង**
 7 **ហាន់ហោ**ឮដូច្នោះខឹងណាស់ ស្រែកគំហកហើយថា ខ្លួនអ្នកនេះជាមនុស្សឆោតខ្លាច
 8 ពេកណាស់ បានជាផ្ទោះការបរាជ័យនឹងសត្រូវមកច្រើនលើកហើយ កុំបីមក
 9 និយាយផ្តេសផ្តាសដូច្នេះទៀត ត្រូវឱ្យស្ងៀមទៅវិញល្អជាង។
 10 **ទៀវខាប់**បានស្តាប់ដូច្នោះ ក៏មានសេចក្តីអប្បបរមសន្តោសទាហានទាំងពួងពេក
 11 ណាស់ វិលត្រឡប់ទៅរក្សាបន្ទាយវិញ។ លុះវេលាព្រឹកឡើង **ហៃហ្វីសុងនិង**
 12 **ហាន់ហោ**ក៏លើកទាហានជាប់តាមទៅដល់មុខបន្ទាយ**ហងកុង** ហើយស្រែកចំអក
 13 ផ្សេងៗ។ **ហងកុង**បានឮដូច្នោះក៏បរសេះចេញមកតស៊ូបានដប់ក្លែង ហើយដេញ
 14 ទាហានរត់ថយទៅបានពីររយសិន (៨ គ.ម) ក៏ឱ្យយកមែកឈើមកធ្វើជាបន្ទាយ
 15 ទៀត។
 16 **ឯហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោ**ក៏លើកទាហានតាមទៅចោមព័ទ្ធវាយបន្ទាយ
 17 **ហងកុង**ៗស្វិតស្វាងបានប្រាំក្លែង ក៏នាំទាហានរត់ទៅចូលបន្ទាយ**ហៃបេងគួន**
 18 **ហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោ**ក៏លើកទាហានតាមទៅតាំងបន្ទាយភ្ជាប់គ្នានឹងបន្ទាយ
 19 **ហៃបេងគួន**នោះ។ **បេងតាត់**ឃើញដូច្នោះ ក៏លបប្រាប់ដំណឹងទៅដល់**ឡៅពី**ជា
 20 សេចក្តីថា **ហងកុង**បែកទ័ពនឹង**ហៃហ្វីសុងនិងហាន់ហោ**ជាច្រើនគ្រា ឥឡូវចូលទៅ
 21 នៅក្នុងបន្ទាយ**ហៃបេងគួន**ហើយ **ឯហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោ**ក៏លើកទ័ពទៅតាំង
 22 បន្ទាយជាប់គ្នានឹងគយនោះ។

1   **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ទើបប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង** ៗថា លោកកុំព្រួយព្រះ
 2   ចិត្តថ្មី ដែល**ហងតុង**បែកទ័ពមកនោះ ប្រាថ្នានឹងធ្វើកលខបាយបញ្ឆោតសត្រូវទេ។
 3   **ឡៅពី**, ជូឡុងបានស្តាប់**ខុងបេង**ថា ក៏នៅមិនអស់សង្ស័យ។ **ឡៅពី**ក៏ប្រើ**ឡៅហង**ជា
 4   បុត្រចិញ្ចឹមនាំទាហានទៅជួយ**ហងតុង**ទៀត។ លុះ**ឡៅហង**លើកពលទៅដល់គយ
 5   ហៃបេងគួន ក៏និយាយប្រាប់**ហងតុង**ថា ឥឡូវបិតាប្រើខ្ញុំឲ្យនាំទាហានមកជួយធ្វើ
 6   ការលោកមារ។ **ហងតុង**សួរថា បិតាអ្នកដឹងការណ៍ហេតុយ៉ាងម្តេចបានជាប្រើអ្នក
 7   មក? **ឡៅហង**ថា បិតាដឹងថាមាបែកទ័ពមកច្រើនលើកហើយ រហូតទាល់តែរត់
 8   ចូលបន្ទាយនេះ បានជាប្រើខ្ញុំនាំទាហានមកជួយ។
 9   **ហងតុង**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា ដែលយើងបែកទ័ពត្រឡប់ថយមក
 10   នេះ ដោយកលខបាយនឹងឲ្យសត្រូវយកអាវុធ និងស្បៀងអាហារមករួមទុកឲ្យ
 11   យើងនៅក្នុងបន្ទាយដែលនៅជិតនោះទេតើ។ ពេលយប់នេះឲ្យអ្នកចាំមើលចុះ យើង
 12   នឹងលើកចេញទៅវាយបន្ទាយ**ហៃហ្ស៊ីសុង**និង**ហាន់ហោ**ឲ្យបែកបាន និងឲ្យទាហាន
 13   រើសយកគ្រឿងសាស្ត្រាវុធនិងស្បៀងអាហារទាំងអស់។ លុះដល់ពេលយប់**ហងតុង**
 14   ក៏បង្គាប់**ង៉ាក់ជិន**ថាឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នត្រួតត្រាបន្ទាយឲ្យមាំមួន ហើយនិយាយនឹង
 15   **បេងតាត**ថា ថ្ងៃនេះយើងនឹងចេញទៅធ្វើការ អ្នកចូរអាណិតយើងនាំទាហានចេញ
 16   ទៅជញ្ជូនយកស្បៀងអាហារ និងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធចុះ។ នាយទាហានទាំងពីរនោះ
 17   បានស្តាប់ក៏មិនជឿ គ្រាន់តែទទួលពាក្យដោយយល់មុខតាមសមគួរ។
 18   **ងហាន់ហោ** និង**ហៃហ្ស៊ីសុង**ទៅតាំងបន្ទាយនៅផ្ទាប់គ្នាប្រហែលបីថ្ងៃ មិន
 19   បានឃើញ**ហងតុង**ចេញច្បាំងសោះ ក៏មានចិត្តប្រមាថដោះក្រីសនិងកែបសេះចេញ
 20   អស់ មិនបានត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយឲ្យមាំមួន លុះដល់ពេលយាមពីរព្រលឹម **ហងតុង**ក៏
 21   នាំ**ឡៅហង**លើកទាហានចេញទៅព័ទ្ធវាយបន្ទាយ**ហៃហ្ស៊ីសុង** និង**ហាន់ហោ**កាប់
 22   សម្លាប់ទាហានពួកនោះស្លាប់ជាច្រើន។ **ហៃហ្ស៊ីសុង** និង**ហាន់ហោ**មិនទាន់ដឹងខ្លួន ក៏

1 នាំទាហានរត់ចេញពីបន្ទាយ។ ហងតុងក៏តាមវាយរាយតាមផ្លូវទៅគ្រប់ទាំងបី
 2 បន្ទាយ។
 3 ឯបេងតាត់នោះ លុះឃើញសត្រូវបែកទៅ ក៏លើកទាហានចេញទៅរើសយក
 4 គ្រឿងសាស្ត្រាវុធពីកែបសេះ នូវក្រឹសនិងស្បៀងអាហារបានជាច្រើន។ លុះព្រឹកឡើង
 5 ហងតុងនឹងតាមហៃហ្វីសុងនិងហាន់ហោទៅ ឡៅហងនិយាយហាមឃាត់ថា ពេល
 6 នេះទាហានកំពុងនឿយហត់ណាស់ ត្រូវបង្អង់ឈប់ឱ្យទាហានមានកម្លាំងសិន រួច
 7 សឹមលើកតាមទៅទៀត។ ហងតុងតបថា ដែលយើងតាមទៅឃើញរូងខ្លាហើយ
 8 នឹងមិនស្រួចរួចទៅចាប់កូនខ្លាឱ្យបានទេ នឹងបង្អែបង្អង់ទុកឱ្យវាមានកម្លាំងនោះ
 9 ក៏មិនស្រួល ទើបប្រកាសប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា អស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវជួយធ្វើការ
 10 សម្រេចឱ្យបាន ហើយលើកទ័ពតាមទៅជិតបន្ទាយទៀវខាប់។
 11 ឯហៃហ្វីសុង និងហាន់ហោរត់ទៅហួសបន្ទាយទៀវខាប់ ហើយពួកទាហាន
 12 ទៀវខាប់ឃើញក៏នាំគ្នាភ្ញាក់ផ្អើលជ្រួលច្របល់រត់ផ្តោយបន្ទាយទៅទៀត។ ទៀវខាប់
 13 បោកទង់ឱ្យឈប់ក៏មិនស្តាប់ ខ្លួនទៀវខាប់ក៏ភ្លយរត់បណ្តោយពីក្រោយទៅទៀត
 14 ដល់ទៅទន្លេហាន់ស៊ុយប្រទះគ្នានឹងហៃហ្វីសុង, ហាន់ហោ។ ទៀវខាប់ក៏និយាយនឹង
 15 នាយទាហានទាំងពីរនេះថា ដែលយើងនឹងរត់ទៅពេលនេះមិនកើតទេ ព្រោះស្រុក
 16 ហាន់តុងនោះបានអាស្រ័យស្បៀង ដែលប្រមូលទុកនៅភ្នំជៀនតងសាន់ និងភ្នំ
 17 ប៊ីសងសាន់ បើខូចស្បៀងពីរតំបន់នោះហើយ ស្រុកហាន់តុងក៏នឹងខូចតាមគ្នាមិន
 18 ខាន ត្រូវតែយើងរិះគិតទៅថែរក្សាស្បៀងទាំងពីរអន្លើនេះទុកឱ្យបាន នឹងបានជា
 19 កម្លាំងធ្វើការតទៅ។
 20 ហៃហ្វីសុងតបថា ឯស្បៀងដែលប្រមូលទុកនៅភ្នំប៊ីសងសាន់នោះ កុំព្រួយ
 21 គិត ដ្បិតហៃហ្វីអៀនមាខ្ញុំបានទៅនៅតាំងទ័ពនៅភ្នំតេងកុនសាន់ជិតគ្នានៅទីនោះ
 22 ស្រាប់ហើយ មុខជាមាខ្ញុំបានចាត់ការឱ្យទៅរក្សាទុកមាំមួនមិនខាន។ ខ្ញុំបាវអ្នកតែ
 23 កន្លែងភ្នំជៀនតងសាន់ ដែលហៃហ្វីតេកបងខ្ញុំនៅរក្សានោះ ព្រោះទាហានក៏តិច

1 យើងត្រូវនាំគ្នាទៅជួយការពាររក្សាទុក។ ទៀវខាប់យល់ឃើញត្រូវ ក៏នាំទាហាន
2 ទាំងពួងស្រូតរួតទៅដល់ភ្នំធៀនតងសាន់ ហើយក៏ពណ៌នាសេចក្តីឲ្យហៃហ្វីតេក
3 ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។

4 ហៃហ្វីតេកតបថា យើងលើកទាហានដប់ម៉ឺនមកនៅរក្សាស្បៀងនៅទីនេះ
5 ជួនល្មមហើយ ចូរនាំគ្នាទៅធ្វើការយកជ័យជម្នះពួកសត្រូវទៅ! ទៀវខាប់ថា
6 ទាហានច្រើនក៏មែន តែនឹងទុកចិត្តអ្នកពុំបានទេ លុះនិយាយគ្នាផុតសម្តីស្រាប់តែឮ
7 សូរទាហានស្រែកហើរឡើងពីខាងមុខភ្នំ មានបម្រើសេះចូលមកប្រាប់ថា ហងតុង
8 លើកទាហានមកជាច្រើនណាស់។ ហៃហ្វីតេកឮដូច្នោះក៏សើច ហើយថា អាហងតុង
9 កញ្ឆាស់នេះ វាមានចិត្តកំរើបថាថ្វីដៃវាខ្លាំងពូកែ បានជាខំទន្ទ្រានចូលមកដល់ទីនេះ។

10 ទៀវខាប់តបថា ឯហងតុងនោះមិនមែននឹងមានត្រឹមតែថ្វីដៃម្យ៉ាងទេ គឺ
11 ប្រកបទៅដោយតម្រិះប្រាជ្ញាចេះវិចិត្តកលសឹកផ្សេងៗ។ ហៃហ្វីតេកថា ទោះបី
12 ហងតុងនឹងមានតម្រិះចេះកលខបាយយ៉ាងណា ដែលបានកម្លាំងចូលមកដល់ទីនេះ
13 ហើយ ក៏ដូចជាមិនមានប្រាជ្ញាទេ។ ហាន់ហោថា ខ្ញុំនឹងសុំទាហានបីពាន់លើកទៅធ្វើ
14 ការយកជ័យជម្នះហងតុងឲ្យបាន។ ហៃហ្វីតេកក៏ចាត់ទាហានឲ្យបីពាន់។ ហាន់ហោ
15 ក៏នាំចុះទៅស្រែកជេរបញ្ជីចិត្តឲ្យហងតុង ឮហើយក៏ខឹងណាស់ បរសេះចេញមក
16 ច្បាំង មិនទាន់បានមួយស្របក់ ហងតុងក៏យកដាវកាប់ត្រូវហាន់ហោធ្លាក់ពីលើសេះ
17 ស្លាប់ ហើយដេញកាប់សម្លាប់ទាហានទាំងពួងបែកបាក់អស់ទៅ។ ទៀវខាប់,
18 ហៃហ្វីសុងឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហាននឹងចុះទៅតស៊ូនឹងហងតុង ស្រាប់តែឮសូរ
19 ផ្ការនិងទាហានស្រែកហើរឡើងទៅពីក្រោយភ្នំ ហើយឃើញភ្លើងឆេះឡើងខាង
20 ក្រោយបន្ទាយជាច្រើនអន្លើ។ ហៃហ្វីតេកក៏លើកទាហានចេញទៅប៉ងច្បាំងនឹង
21 សត្រូវ ងៀមដាន់ក៏បរសេះរំលំពែងចូលទៅច្បាំងនឹងហៃហ្វីតេកបានមួយភ្លែង
22 ងៀមដាន់ក៏លើកលំពែងចាក់ត្រូវហៃហ្វីតេកធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។

1 ឯហងតុងឃើញពន្លឺភ្លើង ដែលដៀមដាន់ដុតឆេះឡើងតាមសញ្ញាដូច្នោះ ក៏
2 លើកទាហានវាយប្រសព្វចូលទៅពីខាងមកភ្នំ ហើយយកភ្លើងដុតបន្ទាយឆេះទាំង
3 ស្បៀងអាហារអស់ប្រហែលមួយភាគ ហើយដេញកាប់សម្លាប់ទាហានស្លាប់ជា
4 ច្រើន។ ទៀវខាប់និងហៃហ្វីសុងឃើញកម្លាំងទល់មិនឈ្នះ ក៏នាំគ្នាត់ទៅរក
5 ហៃហ្វីអៀន។ ហងតុង និងដៀមដាន់ក៏ឲ្យទាហានចូលទៅលត់ភ្លើងដែលឆេះស្បៀង
6 នោះទុកបានខ្លះ ទើបឲ្យទាហានធ្វើជាបន្ទាយនៅទីនោះ ដើម្បីនឹងរក្សាស្បៀងទុក
7 ហើយក៏តែងសំបុត្របកប្តឹង ឲ្យបម្រើសេះនាំចូលទៅជូនឡៅពីងស្រុកសែឈ្នួន។

8 ឡៅពីងដឹងតាមសេចក្តីសំបុត្រដូច្នោះហើយ ក៏មានចិត្តសោមនស្សត្រេកអរ
9 ណាស់។ ហូតចេញជម្រាបឡៅពីងថា កាលចូលលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកហាន់តុង
10 នោះ ក៏គិតនឹងវាយយកស្រុកសែឈ្នួនផង ឥឡូវចូលឲ្យហៃហ្វីអៀន និងទៀវខាប់នៅ
11 រក្សាស្រុកហាន់តុង ខ្លួនចូលលើកទ័ពត្រឡប់ទៅនោះ បើដូចមិនមែនគំនិតចូលគិតឯង
12 ទេ ឯទៀវខាប់ក៏បែកទ័ពខ្មេចខ្ចី ខូចខាតទាំងស្បៀងអាហារនៅភ្នំជៀនតងសាន់ គ្រា
13 នេះឃើញថាយើងក៏បានចំណាប់ល្អហើយ គួរនឹងលើកទ័ពធំទៅវាយយកស្រុក
14 ហាន់តុងឲ្យបានតែម្តងទៅ រួចសឹមលើកទ័ពទៅវាយកម្ពាត់អាសត្រូវរាជសម្បត្តិ
15 នោះចេញទៀត មុខជានឹងបានដោយស្រួលណាស់។ បើដូច្នោះក៏នឹងត្រូវចាត់មនុស្ស
16 រក្សាស្រុកហាន់តុងទុកជាស្រុកមុខគយ ឯខ្លួនលោកក៏ត្រូវលើកត្រឡប់មកឈរនៅ
17 ស្រុកសែឈ្នួនវិញ ដើម្បីឲ្យបានជាទីមាំមួនបានសេចក្តីសុខតទៅ។

18 ឡៅពីងនិងខុងបេងបានស្តាប់សព្វសេចក្តីក៏ពេញចិត្តណាស់ ទើបចេញទៅ
19 កំដាប់នាយទាហាន និងនាយគយដានដែលត្រូវឡើងស្រុកសែឈ្នួនទាំងប៉ុន្មាននោះ
20 ឲ្យត្រួតត្រារក្សាស្រុកភូមិតាមនីតិមជនបទធំ តូចកុំឲ្យធ្វេសប្រហែស ហើយឲ្យ
21 ជូឡុងលើកទាហានជានាយកងទ័ពមុខ ឡៅពីងនិងខុងបេងក៏លើកពលដប់ម៉ឺនជា
22 មេកងទ័ពហ្លួងចេញទៅ។

23 ឆឆឆឆឆឆ

24

1   **ខណៈនោះគួនប៉េងនិងលៀវហ្ន** ក៏ធ្វើជាបាក់ទ័ពត្រឡប់រត់ទៅ **ចោយិន** ដេញ
 2   តាមស្លៅទៅចម្ងាយប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) ក៏ឮសំឡេងស្រែកហៅពីខាង
 3   ក្រោយ។ **ចោយិន** នាំទាហាននោះត្រឡប់មកវិញ។ **គួនប៉េងនិងលៀវហ្ន** ងាកដេញ
 4   តាម។ **ចោយិន** យល់ថា ជាកលឧបាយក៏ភិតភ័យណាស់ នាំទាហានរត់ឆ្លងតាមផ្លូវ
 5   សំដៅទៅស្រុកសុងយ៉ុង ទទួលប្រទះនឹង**គួនអ៊ូ** ជិះសេះកាន់ដាវស្នាក់ទទឹងពីមុខ។
 6   **ចោយិន** តក់ស្លុតរន្ធត់ស្មារតី ភ័យមិនហ៊ានតស៊ូ ក៏ស្ទុះរត់កាត់ផ្លូវទៅត្រង់ស្រុក
 7   អ៊ួនសៀ។ **គួនអ៊ូ** ក៏ដេញតាមប្រទះនឹង**ហៃហ្វឺជុន** លើកពលចូលមកក៏ប្រយុទ្ធគ្នាបាន
 8   មួយភ្លែង **គួនអ៊ូ** ក៏កាប់នឹងដាវត្រូវ**ហៃហ្វឺជុន** ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ខាង**គួនប៉េង** ក៏
 9   បំផាយសេះដេញកាប់**តេកង្វន** ដាច់ពាក់កណ្តាលខ្លួន ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។
 10   ទាហាន**គួនអ៊ូ** ក៏កាប់សម្លាប់ទាហាន**ចោយិន** ខ្ចាត់ព្រាត់ព្រាយធ្លាក់ទឹកអស់ជា
 11   ច្រើន។ **គួនអ៊ូ** វាយបានស្រុកសុងយ៉ុង ហើយឱ្យបំណាច់រង្វាន់ទាហានតាមមាន
 12   សេចក្តីគាប់ប្រសើរតាមសមគួរ រួចបញ្ចុះបញ្ចូលអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រឱ្យនៅ
 13   ជាតាមប្រក្រតី។
 14   **អងហ្វឺ** ទីប្រឹក្សាជម្រាប**គួនអ៊ូ** ថា លោកធ្វើសឹកគ្រានេះស្រួលណាស់ តែមួយ
 15   ប៉ប្រិចភ្នែកក៏បាន ខ្ញុំបាទគិតឃើញថា **ស៊ុនគួន** នៅស្រុកកាំងតាំងនោះ បានប្រើ
 16   **លីបង** ឱ្យលើកទាហានមកតាំងបោះទ័ពនៅទីគយឡុកខៅ ជាព្រំប្រទល់ដែន ដើម្បី
 17   នឹងវាយយកស្រុកកេងជីវ បើគេនឹងលើកទ័ពមក តើលោកនឹងគិតប្រការម្តេច?
 18   **គួនអ៊ូ** ថា យើងគិតឃើញស្រេចហើយ ចៅចូរទៅត្រៀមទាហានឱ្យសង់រាន
 19   ភ្លើងឱ្យហែទៅតាមក្បែរមាត់ទឹក ទីខ្ពស់នោះពីត្រឹមគយហែខៅចូលទៅដល់ស្រុក
 20   យើង ឱ្យធ្វើចម្ងាយពីគ្នាពីររយសិនខ្លះ បីរយសិនខ្លះ ហើយឱ្យចាត់មនុស្សនៅប្រចាំ
 21   ការក្នុងមួយអន្លើ៥០នាក់ បើឃើញ**ស៊ុនគួន** ឆ្លងមកហើយ ដល់ពេលយប់ឱ្យដុតភ្លើង
 22   ឱ្យភ្លឺ បើពេលថ្ងៃឱ្យបង្កប់សម្រាប់ឱ្យកើតជាផ្សែងហុយឡើង នឹងបានសម្គាល់ដឹង
 23   កន្លែងនីមួយៗ យើងនឹងបានលើកទ័ពទៅជួយច្បាំង។

1   **អងហ្វិថា** បីហងនិងប៉ៅស៊ូយិនដែលឲ្យនៅឈររក្សាមាត់កំពង់ស្រុកទាំងពីរ
2   អង្គីនោះ ខ្លាចក្រែងចិត្តគេមិនត្រង់សុចរិត លោកត្រូវចាត់ទាហានថែម ទៅត្រួតត្រា
3   មើលស្រុកកេងជីវសិន។ **គួនអ៊ូថា** យើងបានចាត់ឲ្យ**ភួយ្យូយ**ទៅនៅរក្សាហើយ អ្នកកុំ
4   ព្រួយចិត្តឡើយ។ **អងហ្វិថា** **ភួយ្យូយ**នោះប្រកបទៅដោយចិត្តលោភប្រាថ្នារក
5   លាភ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថានឹងទុកចិត្តមិនបានទេ សុំឲ្យលោកប្រើ**ទៀវលុយ** នាយក
6   សៀងដែលជាមនុស្សទៀងត្រង់ទៅនៅវិញទើបមិនមានអន្តរាយ ទោះនឹងធ្វើការ
7   សឹកសង្គ្រាមលើសជាងនេះដល់មួយម៉ឺនដង ក៏ឥតញញើតកោតខ្លាចសោះ។ **គួនអ៊ូ**
8   ថា ឯ**ភួយ្យូយ**នោះអាក្រក់ល្អមកយ៉ាងណា យើងក៏បានផ្ទុកដាក់ឲ្យគេទៅហើយ ដែល
9   នឹងឲ្យ**ទៀវលុយ**ទៅផ្លាស់ជំនួសវិញនោះមិនគួរទេ ព្រោះខ្លួន**ទៀវលុយ**សម្រាប់តែឃុំ
10 សៀងជាធំដោយឡែកទៅហើយ អ្នកកុំសង្ស័យអ្វីឡើយ ចូរទៅធ្វើការតាមពាក្យ
11 យើងចុះ! **អងហ្វិថា**ដូច្នោះ ក៏លា**គួនអ៊ូ**ទៅ។ **គួនអ៊ូ**ប្រើ**គួនប៉េង**ឲ្យចាត់ចែងទូកចម្បាំង
12 នឹងលើកឆ្លងទន្លេសងកាំងទៅវាយយកស្រុកអ៊ិនសៀ។

13   **ឯចោយិន**នោះ លុះខូចនាយទាហានពីរនាក់ហើយ ក៏ថយទ័ពទៅបោះបន្ទាយ
14 មាំមួននៅស្រុកអ៊ិនសៀ ហើយនិយាយពិគ្រោះនឹង**ប៊ិនថុងថា** **គួនអ៊ូ**ជាមនុស្សមាន
15 ថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ លោកគ្រូគិតការពារឲ្យមាំមួនចុះ។ **លីសៀង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទ
16 នឹងសុំទាហានបីពាន់ទៅតស៊ូនឹង**គួនអ៊ូ** យកជ័យជម្នះឲ្យបាន។ **ប៊ិនថុងថា** ដែលអ្នក
17 នឹងលើកទ័ពទៅធ្វើការនោះមិនឈ្នះគេទេ។

18   **លីសៀងថា** ធ្វើម្តេចនឹងកម្ចាត់សត្រូវចេញបាន មិនដឹងទេឬក្នុងក្បួនពិជ័យ
19 សង្គ្រាមថាទុកមក បើសត្រូវលើកទ័ពមកដល់កណ្តាលទឹកនឹងលើកទៅវាយក៏មាន
20 ជ័យជម្នះ។ ឥឡូវ**គួនអ៊ូ**លើកទ័ពមកដល់កណ្តាលទន្លេសងកាំងហើយ ហេតុម្តេចចាំ
21 អីទៀតក៏មិនលើកទ័ពទៅវាយ បើទុកឲ្យគេឆ្លងមកដល់ប្រជិតគ្នានឹងជើងកំពែងបាន
22 ហើយ នឹងមិនពិបាកទេឬ? **ចោយិន**ដូច្នោះ ក៏ឲ្យ**លីសៀង**នាំទាហានបីពាន់ចេញ

1 ទៅពីស្រុកអ៊ូនសៀ ទទួលក្រឡេកឃើញ**គួនអ៊ូ**ឆ្លងមកដល់គោក ឡើងជិះសេះកាន់
2 ដាវឈរពីមុខទាហាន។

3 ទាហាន**លីសៀង**ក្រឡេកទៅឃើញ**គួនអ៊ូ** ក៏ស្តុករន្ធត់ស្មារតីទាំងអស់គ្នា
4 ហើយបាក់ទ័ពនាំគ្នាត់ត្រឡប់ទៅវិញ **លីសៀង**ខំស្រែកហៅឱ្យឈប់ក៏ពុំស្តាប់ **គួនអ៊ូ**
5 ក្រឡេកឃើញបានចំណាប់ក៏បរពលចូលប្រកាបសម្លាប់ទាហាន**លីសៀង**ស្លាប់ច្រើន
6 ណាស់ ឯខ្លួន**លីសៀង**និងទាហានដែលនៅសល់ហើយរត់ទៅនោះ ក៏ត្រឡប់ចូលទៅ
7 ក្នុងស្រុកអ៊ូនសៀវិញ។ **ចោយិន**ឃើញដូច្នោះ ក៏ចាត់ប្រើបម្រើឱ្យចូលទៅដល់ស្រុក
8 ទៀងអាស ទូលព្រះចៅ**វ័យអេង**ថា **គួនអ៊ូ**លើកទ័ពទៅវាយបានស្រុកសុងយ៉ុងហើយ
9 ឥឡូវលើកទៅព័ទ្ធស្រុកអ៊ូនសៀទៀត សុំឱ្យលើកកងទ័ពទៅជួយ។

10 **ចូឡូ**ដូច្នោះក៏ប្រឹក្សានឹង**អ៊ីគីម**ថា យើងឃើញតែអ្នកឯងមួយ អាចទៅជួយ
11 ស្រុកអ៊ូនសៀបាន។ **អ៊ីគីម**ទូលថា ទូលបង្គំនឹងសុំទាហានជាកងមុខទៅផង។
12 **បាំងតេក**ទូលថា ទូលបង្គំសុំអាសាជាទ័ពមុខ ទៅចាប់យកខ្លួន**គួនអ៊ូ**មកថ្វាយ។ **ចូឡូ**
13 ថា ឯ**គួនអ៊ូ**នោះជាមនុស្សមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែប្រាកដណាស់ មិនឃើញមាននរណានឹង
14 អាចចេញទៅតស៊ូបាន ឃើញតែអ្នកមួយទើបនឹងតស៊ូបាន។ ទើបតាំង**អ៊ីគីម**ជានាយ
15 ទ័ពហ្នឹង តាំង**បាំងតេក**ជានាយទ័ពមុខ ហើយប្រើតាំង**ហេង**, **តាំងឈៀវ**, **សេងហោ**
16 ឱ្យលើកទាហានប្រាំពីរកងទៅជួយស្រុកអ៊ូនសៀ។ **តាំងហេង**បាននិយាយនឹង**អ៊ីគីម**
17 ថា ដែលលោកនឹងលើកទៅជួយរាជការស្រុកអ៊ូនសៀនោះ មុខជាបានហើយ ប៉ុន្តែ
18 **បាំងតេក**ជាទ័ពមុខទៅនោះ មុខជានឹងខូចការ។

19 **អ៊ីគីម**ដូច្នោះក៏ភ័យក្នុងចិត្តសួរថា អ្នកឃើញហេតុអ្វីប្រការម្តេចបានជា
20 ថាដូច្នេះ? **តាំងហេង**ឆ្លើយថា ព្រោះ**បាំងតេក**នោះ កាលពីដើមជាទាហាន**ម៉ាឈៀវ**
21 លុះមិននៅនឹង**ម៉ាឈៀវ**ក៏ចូលមកនៅនឹងព្រះចៅ**វ័យអេង** ឯ**ម៉ាឈៀវ**ជានាយចាស់
22 ក៏បានជាទាហានខ្លានៅក្នុងទ័ពឡៅពី ទាំង**បាំងយីវ**ជាបងទៀតក៏នៅក្នុងស្រុក
23 សែឈួន បានជាមន្ត្រីក្រោមឡៅពី ឥឡូវនឹងឱ្យ**បាំងតេក**ធ្វើជានាយកងនាយទ័ពទៅ

1 នោះ ដូចយកប្រេងទៅបាចសាចលើភ្លើង។ ហេតុម្តេចបានជាលោកមិនពិតទូល
2 ព្រះចៅរុយអេង ឲ្យចាត់ប្រើអ្នកឯទៀតទៅវិញ? អ៊ីតីមជ្ឈដ្ឋាន្នោះ ក៏ចូលទៅទូល
3 ព្រះចៅរុយអេងទាំងវេលាយប់ តាមពាក្យតាំងហេងគ្រប់ប្រការ។

4 ចូរបានស្តាប់ក៏បង្គាប់ឲ្យហៅបាំងតេកចូលមកហើយថា ដែលយើងតាំងអ្នក
5 ឯងជានាយកឯទ័ពមុខនោះ អ្នកត្រូវឈប់បង្អង់សិនចុះ ព្រោះយើងចង់ដឹង ប្រើអ្នកឯ
6 ទៀតឲ្យទៅវិញ។ បាំងតេកទូលថា ទូលបង្គំនឹងតាំងចិត្តធ្វើរាជការ ថ្វាយស្តង
7 ព្រះតេជព្រះគុណដោយសុចរិតពិតត្រង់ ព្រះអង្គនឹងមិនឲ្យទូលបង្គំទៅនោះ ព្រោះ
8 ហេតុអ្វី? ចូរថា ព្រោះវេលានេះ បាំងយីវជាបងអ្នក និងម៉ាឈៀវជានាយចាស់
9 របស់អ្នកនៅក្នុងពួកឡៅពី បើអ្នកនឹងធ្វើជានាយកឯទ័ពមុខលើកទៅធ្វើការនោះ
10 មុខជាទាហានទាំងពួងនឹងសន្និះសង្ស័យមិនតាំងចិត្តធ្វើការ ឲ្យពេញដៃពេញជើង
11 ទេ។

12 បាំងតេកឮដូច្នោះ ក៏ដោះមួកចេញហើយទង្គិចមុខទៅប៉ះលើជញ្ជាំងឥដ្ឋ
13 ទាល់តែបែកក្បាលហូរឈាមជោកអស់ទាំងខ្លួន ហើយទូលថា ទូលបង្គំមកចូលធ្វើ
14 រាជការថ្វាយព្រះអង្គតាំងពីវាយយកស្រុកហាន់តុង ព្រះអង្គក៏ទ្រង់មានគុណជាទម្ងន់
15 លើទូលបង្គំជាអនេកណាស់ វេលានេះក៏មិនទាន់បានធ្វើការអ្វីតបព្រះគុណនៅឡើយ
16 ហេតុម្តេចហើយទ្រង់សង្ស័យដូច្នេះ? កាលទូលបង្គំនៅជាមួយបងនោះ បង្ខំក៏បាន
17 ប្រទូសវាយដល់ទូលបង្គំ ៗទទួលទានស្រាស្រវឹងហើយក៏សម្លាប់បងថ្លៃនោះស្លាប់
18 បងប្រុសទូលបង្គំគេក៏ខឹងសម្បារ តាំងកាត់កាល់ដាច់ពីគ្នានោះមក កាលទូលបង្គំទៅ
19 នៅនឹងម៉ាឈៀវទៀត ព្រោះឃើញថាម៉ាឈៀវគ្រាន់តែជាមនុស្សចិត្តជាទាហាន តែ
20 គ្មានប្រាជ្ញាស្មារតីឲ្យមាំមួននាំទាហានទៅធ្វើសង្គ្រាមស្តាប់អស់ទាហាន នៅតែខ្លួន
21 មួយបានជាចូលទៅនៅនឹងឡៅពី ទូលបង្គំក៏បានចូលមកធ្វើជាខ្ញុំក្រោមល្អងធ្វើ
22 ព្រះបាទ ខំសង្វាតយកចិត្តទុកដាក់ គិតធ្វើរាជការថ្វាយមិនស្តាយអាស័យជីវិតរាង
23 កាយសោះ ឯគេអស់នោះ ក៏មានចៅហ្វាយនាយដោយខ្លួន ហើយផ្លូវមេត្រីចិត្តក៏កាត់

1 អាស័យពីគ្នាសោះសូន្យបានជាទូលបង្គំខំទាំងម៉្លេះ ព្រោះឃើញថាព្រះអង្គមានព្រះ
 2 គុណពិត បានជាគិតសុំអាសាទៅធ្វើសង្គ្រាមតបព្រះតេជព្រះគុណគ្រានេះ។
 3 ចូរក៏ក្រោកឡើងទៅដឹកដៃបាំងតែកឲ្យចូលមកជិត ហើយក៏លួងលោមថា ឯ
 4 សេចក្តីដែលពិតនោះ យើងក៏អាចដឹងថា ខ្លួនអ្នកពេញជាមនុស្សមានសត្វកតញ្ញូនឹង
 5 រាប់អានជាប្រាកដ ដែលយើងបាននិយាយតាមប្អូនបទហេតុផលទាំងអម្បាលនេះ
 6 ព្រោះយើងក្លែងបណ្តាលឲ្យមនុស្សទាំងពួងអស់សង្ស័យប៉ុណ្ណោះទេ វេលានេះចូរអ្នក
 7 ចេញទៅធ្វើការដោយសុចរិតពិតត្រង់ទៅចុះ។ បាំងតែកបានឮដូច្នោះក៏គោរពលា
 8 ព្រះចៅវ្យាយអេងទៅផ្ទះ ហើយឲ្យធ្វើមឈូសមួយ រួចហៅអស់ពួកអ្នកស្រុកមកតាំង
 9 តុលៀងអាហារជាមួយគ្នា ហើយលើកយកមឈូសនោះចេញមកតាំងទុកនៅមុខ
 10 អ្នកទាំងពួង ឮឃើញហើយក៏សួរថា ហេតុអ្វីលោកនេះរៀបដំណើរលើកទ័ពទៅធ្វើ
 11 សង្គ្រាមជាជ័យមង្គល ក៏មកធ្វើការអតមង្គលវិញដូច្នេះ មិននាំឲ្យជាប្រថូលចង្រៃ
 12 ទៅវិញទេឬ?
 13 បាំងតែកលើកពែងស្រាឡើង ហើយថា ព្រះចៅវ្យាយអេងមានព្រះគុណលើ
 14 យើងច្រើនណាស់ ឥឡូវយើងនឹងអាសាទៅធ្វើការសង្គ្រាមនឹងគួនអ៊ូ គ្រានេះក៏ជាទី
 15 បំផុតពេលហើយ បើគួនអ៊ូមិនស្លាប់យើងក៏ត្រូវតែស្លាប់វិញជាប្រាកដ។ មនុស្ស
 16 ទាំងពួងក៏សរសើរថា លោកមានប្រសាសន៍នេះប្រសើរណាស់ ហើយបាំងតែកក៏
 17 ហៅនាងលីស៊ីជាភរិយាចូលមក ហើយផ្តាំថា បើយើងអស់ព្រេងសំណាងទៅ
 18 បាំងហួយជាបុត្ររបស់យើងនេះមានលក្ខណៈល្អណាស់ ចៅត្រូវឧស្សាហ៍ចិញ្ចឹមវា
 19 ទុក ដើម្បីនឹងបានទៅច្បាំងសងសឹកនឹងគួនអ៊ូជំនួសយើងតទៅ។
 20 ខណៈកាលនឹងលើកទ័ពចេញទៅនោះ បាំងតែកបង្គាប់ទាហានព្រមគ្នាថា បើ
 21 យើងស្លាប់អស់អ្នកទាំងឡាយត្រូវយកមឈូសនេះដាក់ខ្មោចយើង នាំទៅថ្វាយ
 22 ព្រះចៅវ្យាយអេងផងចុះ។ បើយើងសម្លាប់គួនអ៊ូស្លាប់វិញ នឹងកាត់យកក្បាលគួនអ៊ូ
 23 ដាក់ក្នុងមឈូសនេះនាំទៅថ្វាយដូចគ្នា។ ពួកទាហានទាំងប្រាំរយក៏សោមនស្សត្រេក

1 អរថា បើលោកតាំងនៅសេចក្តីសត្យកតញ្ញដូច្នេះហើយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយក៏ពេញ
 2 ចិត្តខិតខំធ្វើរាជការជាមួយនឹងលោកឱ្យអស់តម្រិះប្រាជ្ញា។ លុះថាដូច្នេះហើយក៏
 3 លើកទ័ពទៅ។ ក្រោយនោះមានមនុស្សយកសម្តីដែលបាំងតេកនិយាយនោះទៅទូល
 4 ព្រះចៅរុយអេង ៗក៏ទ្រង់សោមនស្សត្រេកអរណាស់ថា បើបាំងតេកទៀងត្រង់នឹង
 5 យើងដូច្នេះពិត យើងក៏មិនត្រូវគិតព្រួយចិត្តនឹងសត្រូវប៉ុណ្ណោះឡើយ។
 6 កែអ្វីបានឮដូច្នេះក៏ទូលថា បាំងតេកនេះល្អតែពាក្យអួតខ្លាំងពូកែម្យ៉ាង ខ្ញុំគិត
 7 ព្រួយណាស់ព្រោះឃើញថា ទោះយ៉ាងម្តេចក៏មិនឈ្នះគួនអ្វីទេ។ ព្រះចៅរុយអេងក៏
 8 យល់ឃើញផង ទើបឱ្យបម្រើកាន់សំបុត្រតាមទៅនិយាយនឹងបាំងតេកថា គួនអ្វីនោះ
 9 មានកម្លាំងខ្លាំងពូកែណាស់ ទាំងតម្រិះប្រាជ្ញារិះគិតគំនិតមារយាទក៏ឆ្លាតទាំងព្រម
 10 បើបានទៅច្បាំងគ្នាហើយកុំបីប្រមាទ បើឃើញបានចំណាប់វេលាណាសឹមធ្វើការ
 11 បើមិនបានការទេ ក៏ត្រូវតែរាំងរក្សាការពារខ្លួនកុំឱ្យមានសេចក្តីអន្តរាយ។
 12 ឯបាំងតេកនោះ លុះដឹងក្នុងសេចក្តីព្រះតម្រាស់ព្រះចៅរុយអេងហើយ ក៏
 13 និយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា គួនអ្វីនោះជាមនុស្សទាហាន ហានក្លាប្រាកដមក៣០
 14 ឆ្នាំហើយ ឥឡូវយើងទៅកម្ចាត់ចេញឱ្យបាន ហេតុម្តេចម្ចាស់យើងមកលើកតម្កើង
 15 សរសើរគួនអ្វីនោះដូច្នេះ? អ៊ីតីមដែលជាមេទ័ពធំបានឮបាំងតេកនិយាយដូច្នេះក៏ថា
 16 ដែលមានព្រះតម្រាស់បង្គាប់មកដូច្នេះ ក៏គួរតែយើងនឹងទទួលធ្វើតាមទើបត្រូវ។ លុះ
 17 អ៊ីតីម និងបាំងតេកប្រឹក្សាគ្នាដូច្នេះហើយ ក៏លើកទ័ពធំចូលទៅជិតស្រុកអ៊ូនសៀ
 18 ទើបឱ្យទាហានហ៊ែកស្រែកវាយឈ្នោះគងទូងស្តួរព្រមគ្នា។
 19 ឯគួនអ្វីដែលតាំងបន្ទាយភ្ជាប់គ្នានឹងស្រុកអ៊ូនសៀនោះ លុះដឹងថាអ៊ីតីមនិង
 20 បាំងតេកលើកទ័ពមកហើយ ធ្វើអាស្រ័យភាសយកមល្យសមកប្រមាទ នឹងដាក់ក្បាល
 21 ដូច្នេះ គួនអ្វីក៏មានសេចក្តីខឹងក្តៅខ្លាំងណាស់ថា ខ្លួនយើងក៏មានថ្វីដៃល្បីល្បាញទូទៅ
 22 ក្នុងដែនដី ហេតុអ្វីបាំងតេកដែលជាមនុស្សទាបថោក វាមកប្រមាទមើលងាយ
 23 យើងដូច្នេះ? គួនអ្វីក៏ប្រើគួនប៉េងជាគូនចិញ្ចឹមនោះ លើកទ័ពទៅវាយស្រុកអ៊ូនសៀ

1 ឯគួនអ្វីក៏លើកទៅច្បាំងនឹងបាំងតេក។ គួនប៉េងក៏ជម្រាបបិតាថា លោកអាពុក
2 ប្រៀបបីដូចជាភ្នំដ៏ធំខ្ពស់ ឯបាំងតេកនោះប្រៀបបីដូចជាដំបូកតូចមួយ គួរបុរសញើញ
3 ទៅតនឹងវា មិនសមគួរសោះ។ ខ្ញុំបាទនឹងសុំទៅតស៊ូនឹងបាំងតេកជំនួសបិតាវិញ។
4 គួនអ្វីថា បើចៅនឹងទៅក៏ទៅចុះ បិតានឹងលើកពលទៅតាមជាក្រោយ។ គួនប៉េងក៏
5 លើកទាហានចេញទៅ។

6 ឯបាំងតេកនោះ លុះឃើញគួនប៉េងលើកទាហានមក ក៏ឱ្យទាហានយកទង់ធំ
7 ដែលសរសេរជាអក្សរឃ្លួន ឈ្មោះថាពួកឡាំហាន់ បាំងតេកកាន់ដឹកមុខ។ បាំងតេក
8 នោះពាក់អាវក្រោះ កាន់លំពែងជិះសេះចេញទៅឈរមុខទាហានទាំងពួងប្រាំរយ
9 នាក់ ហើយឱ្យលើកយកមឈូសទៅតាំងទុកពីមុខគួនប៉េង លុះឃើញបាំងតេកជិះ
10 សេះទៅបញ្ឈរនៅដូច្នោះ ក៏ស្រែកជេរថា អាចោរទុយ៍សទ្រុស្តក្បត់នាយចៅហ្វាយ។
11 បាំងតេកឮដូច្នោះក៏សួរទាហានទាំងពួងថា ដែលចេញខ្លួនមកនេះគឺឈ្មោះអ្វី?
12 ទាហានឆ្លើយថា ឈ្មោះគួនប៉េងជាបុត្រចិត្តិមគួនអ្វី។ បាំងតេកក៏ស្រែកថា ព្រះចៅ
13 រុយអេងប្រើឱ្យយើងលើកទ័ពមកកាត់យកក្បាលគួនអ្វីជាបិតាឯង ឯគ្រាន់តែជាកូន
14 តូច មិនគួរនឹងមកជាគូសង្គ្រាមនឹងគ្នាទេ ឯងចូរវិលទៅប្រាប់បិតាឯងឱ្យចេញមកត
15 ដែនឹងយើងវិញទើបត្រូវ។ គួនប៉េងឮដូច្នោះខឹងណាស់ បំបោលសេះចូលទៅប្រយុទ្ធ
16 គ្នានឹងបាំងតេកដោយក្បួនសេះបានសាមសិបភ្លេង ក៏មិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា ហើយ
17 ទាំងសងខាងក៏ថយវាទៅក្រោយវិញ។

18 ខណៈនោះមានទាហានទៅប្តឹងគួនអ្វីថា គួនប៉េងដែលលើកទៅតដែនឹង
19 បាំងតេកនោះ មិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នាទេ។ គួនអ្វីឮដូច្នោះខឹងណាស់ ទើបបង្គាប់
20 ហៀវហ្វឺឱ្យចូលវាយយកស្រុកអ៊ួនសៀ ឯគួនអ្វីក៏លើកទ័ពស្រួតតាមគួនប៉េងចេញ
21 ទៅ។ គួនប៉េងឃើញគួនអ្វីទៅដល់ក៏ជម្រាបថា ខ្ញុំបាទច្បាំងនឹងបាំងតេកបាន
22 សាមសិបភ្លេងមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះ បាំងតេកក៏ថយទ័ពត្រឡប់ទៅ ខណៈនោះគួនអ្វីក៏

1 បរពលចូលទៅប្រជាន់គ្នានឹងបន្ទាយបាំងតែកហើយស្រែកថា យើងឈ្មោះ**គួនអ៊ូ**អ្នក
2 ឯងចូរមកប្រញាប់យកជីវិតមកឱ្យយើងចុះ។

3 បាំងតែកឮដូច្នោះក៏ចេញមកស្រែកថា ព្រះចៅ**វុយអេង**ប្រើយើងឱ្យមកយក
4 ក្បាលអ្នកឯង បើមិនជឿមើលមឈូសនេះចុះ បើខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ត្រូវប្រញាប់ចុះ
5 ពីលើសេះមកចំណុះចុះចូលយើង ៗនឹងទុកជីវិតឱ្យរស់នៅតទៅ។ **គួនអ៊ូ**ថា ពាក្យ
6 ដែលឯងថានោះ អញស្តាប់មើលទៅឃើញលើសហ្មសនិស្ស័យពេកណាស់ អញនឹង
7 សម្លាប់ឯង ក៏ដូចសម្លាប់ជ្រូកតូចមួយ អញគិតស្តាយមុខងាររបស់អញណាស់។
8 **គួនអ៊ូ**ថាដូច្នោះហើយក៏បំបោលសេះកាន់ដាវចូលច្បាំងនឹងបាំងតែកបានមួយរយភ្លេង
9 ប្លាយ ក៏នៅមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា ទាហានខាងបាំងតែកនឹកខ្លាចក្រែងនាយនឹងចាញ់
10 ក៏ឱ្យវាយឈ្មោះជាសម្គាល់ឡើងឱ្យថយទៅ។ **គួនប៉េង**ឃើញថា បិតាជរាក្រែងថ្លោះ
11 ការ ក៏ឱ្យវាយឈ្មោះថយទ័ព ទាំងសងខាងក៏វាថយទៅឈប់។

12 ឯបាំងតែកនោះ លុះទៅដល់បន្ទាយហើយ ក៏និយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា
13 គេនិយាយពូល្យាប្បថា **គួនអ៊ូ**មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ យើងទើបនឹងបានប្រទះ
14 ថ្ងៃនេះ ឃើញថាពិតប្រាកដមែន។ ខណៈនោះ**អ៊ុក្រឹម**និយាយនឹងបាំងតែកថា អ្នកចូរ
15 ច្បាំងគ្នានឹង**គួនអ៊ូ**ដល់មួយរយភ្លេងហើយ ហេតុម្តេចបានជាអ្នកមិនថយទ័ពចេញ
16 នឹងមិនខុសអំពីព្រះតម្រាស់ទេឬ? បាំងតែកតបថា ព្រះចៅ**វុយអេង**តាំងលោកជាមេ
17 ទ័ពធំ ហេតុម្តេចលោកមកខ្លាចញញើតដល់សត្រូវដូច្នេះ មិនគួរសោះ។ វេលាព្រឹក
18 ស្អែកខ្ញុំចេញច្បាំងនឹង**គួនអ៊ូ**ម្តងទៀត ត្រាតែអស់ជីវិតមិនគិតថយក្រោយឡើយ។
19 **អ៊ុក្រឹម**មិនអាចនឹងទទឹងរាំងវាបាន ក៏ត្រឡប់ទៅបន្ទាយរបស់ខ្លួនវិញ។

20 ឯ**គួនអ៊ូ**នោះ លុះត្រឡប់ទៅដល់បន្ទាយក៏និយាយនឹង**គួនប៉េង**ថា បាំងតែកនេះ
21 គេក៏គ្រាន់បើមែន ក្នុងគុនអាវុធថ្វីដៃក៏ល្មម ប្រហែលនឹងយើងដែរ។ **គួនប៉េង**និយាយ
22 នឹងបិតាថា ទោះបីលោកអាពុកនឹងតច្បាំងសម្លាប់បាំងតែកបាន បើឈ្នះក៏ដូចឈ្នះ
23 ស្រី បើត្រឡប់ជាផុសស្មារតីឱ្យចាញ់បាំងតែកវិញ ក៏នឹងអាស្រូវដល់កិត្តិយសរបស់

1 ព្រះចៅហ្មាន់តុង មិនគួរសោះ។ គួនអ្វីថា បើបិតាមិនសម្លាប់អាបាំងតេកចេញ
2 ឲ្យបាន ក៏អស់រំខាននឹងចិត្តក្តៅ ចៅកុំថាដូច្នោះឡើយ។ លុះវេលាព្រឹកឡើង គួនអ្វីក៏
3 លើកទ័ពចេញទៅទៀត ចំណែកខាងបាំងតេកក៏ចេញតស៊ូច្បាំងគ្នាបានសាមសិប
4 ភ្លេង បាំងតេកក៏ភ្លេងធ្វើជាចាញ់ទម្លាក់លំពែងចុះ ហើយរត់ទៅក្រោយ។ គួនអ្វីក៏
5 ដេញបណ្តោយទៅតាមហើយស្រែកជេរថា អាងកុំអាលភ្លែងធ្វើក្បួនរត់ដូច្នេះ
6 ឡើយ អញដឹងដល់គំនិតអាងហើយ មិនខ្លាចទេ។

7 គួនប៉េងខ្លាចបិតានឹងថ្លោះការអន្តរាយ ក៏ដេញតាមទៅទៀត ទទួលក្រឡេក
8 ឃើញបាំងតេកយកដាវច្រកក្នុងស្រោម កន្ត្រាក់យកធ្នូចេញនឹងបាញ់ ហើយគួនប៉េង
9 ស្រែកជេរទៅថា អាសត្រូវកុំអាលបាញ់បិតាអញ គួនអ្វីក៏ងាកមុខមើលក្រោយ
10 បាំងតេកក៏បាញ់បណ្តោយមក ការមិនទាន់ក៏ត្រូវចុងស្មារគួនអ្វីខាងស្តាំ គួនប៉េងក៏
11 ស្ទុះទៅជួយគ្រាហ័យកបិតាមកបន្ទាយបាន។ អ៊ុតឹមនៅក្នុងបន្ទាយឃើញបាំងតេក
12 បាញ់ត្រូវគួនអ្វី ក៏គិតឥឡូវក្រែងបាំងតេកនឹងមានជ័យ បានសេចក្តីគាប់ប្រសើរ ក៏
13 ភ្លែងវាយឈ្មោះ ឲ្យសញ្ញាថយទ័ព។

14 បាំងតេកឮសូរឈ្មោះក៏គិតថា មានកើតហេតុមិនស្រួល ទើបថយត្រឡប់ចូល
15 បន្ទាយហើយសួរអ៊ុតឹមថា ខ្ញុំមានជ័យជម្នះនឹងដេញសត្រូវទៅ ហេតុម្តេចបានជា
16 វាយឈ្មោះ? អ៊ុតឹមតបថា មានព្រះតម្រាស់ព្រះចៅវ័យអេងបង្គាប់ថា គួនអ្វីជា
17 មនុស្សមានប្រាជ្ញាប្រើកលខបាយក៏ច្រើន ដែលត្រូវព្រួញប៉ុណ្ណោះក្រែងនឹងបញ្ឆោត
18 បានជាយើងវាយឈ្មោះឃាត់ហាម។ បាំងតេកថា បើកុំតែលោកឃាត់ហាមខ្ញុំ ៗក៏នឹង
19 តាមសម្លាប់គួនអ្វីឲ្យ។ អ៊ុតឹមថា ដែលនឹងធ្វើចិត្តរហ័សនោះមិនស្រួលទេ ក្រែងមាន
20 ភ័យដល់ខ្លួន យើងត្រូវតែគិតមើលមុខមើលក្រោយឲ្យស្រួលបួលសិន។ បាំងតេក
21 មិនបានដឹងចិត្តអ៊ុតឹមសោះ ចេះតែគិតស្តាយការដែលបានចំណាប់ហើយនោះមិន
22 អស់មិនហើយក្នុងចិត្តសោះ។

1 ឯគួនអ្វីលុះត្រឡប់ទៅដល់បន្ទាយហើយ ក៏ឲ្យកន្ត្រាក់ដកយកព្រួញដែល
2 ជាប់នៅចុងស្មាចេញបាន ហើយឲ្យយកថ្នាំទៅលាបបិទមុខរបួសនោះ តែនៅនឹកខឹង
3 ក្តៅមិនរសាយ ទើបនិយាយប្រាប់ទាហានទាំងឡាយថា អស់អ្នករាល់គ្នាចូរធ្វើជា
4 សាក្សីយើងផង យើងនឹងសងសឹកថ្វីដៃអាបាំងតេកឲ្យទាល់តែបានវិញ បើសងសឹក
5 វាមិនបានទេ យើងក៏មិនធ្វើសឹកសង្គ្រាមតទៅទៀតឡើយ។ ទាហានទាំងពួងឆ្លើយ
6 ថា លោកត្រូវខំព្យាបាលរក្សារបួសក្នុងខ្លួនលោកឲ្យជាទៅសិនចុះ រួចសឹមលើកទ័ព
7 ទៅច្បាំងនឹងសត្រូវទៀត។

8 លុះវេលាព្រឹកគួនអ្វីដឹងថា បាំងតេកនឹងចេញមកច្បាំងទៀត គួនអ្វីក៏ចេញទៅ
9 ច្បាំងនឹងបាំងតេក ទាហានទាំងពួងក៏និយាយឃាត់ហាម បាំងតេកក៏ឲ្យទាហានទៅ
10 ស្រែកជេរ ប្រាថ្នានឹងឲ្យគួនអ្វីខឹងលើកទ័ពចេញមកច្បាំងទៀត គួនអ្វីក៏មិនបានចេញ
11 ច្បាំង នោះគួនប៉េងជាបុត្រក៏ចាត់ឲ្យត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយដោយមាំមួន ហើយទើប
12 បង្គាប់ទាហានមិនឲ្យយកដំណឹងទៅជម្រាបគួនអ្វីសោះ។ បាំងតេកចេះតែលើកទៅ
13 បញ្ជីចិត្តគួនអ្វីរាល់ថ្ងៃ គម្រប់ដប់ថ្ងៃ លុះមិនឃើញទ័ពគួនអ្វីចេញមកច្បាំង ក៏ប្រឹក្សា
14 នឹងអ៊ីតីមថា ប្រហែលគួនអ្វីត្រូវព្រួញនៅឈឺធ្ងន់ ទើបមិនឃើញមកច្បាំងនឹងយើង
15 ឥឡូវគួរយើងនិងពួកទាំងប្រាំពីរកងចូលវាយយកបន្ទាយគួនអ្វីចុះ ទើបនឹងកែខែយក
16 ស្រុកអ៊ុនសៀបាន។ អ៊ីតីមខ្លាចក្រែងបាំងតេកនឹងបានសេចក្តីគាប់ប្រសើរ ក៏និយាយ
17 ទទឹងទាស់ព្រះតម្រាស់មិនឲ្យលើកទ័ពទៅ តាំងតែហាមឃាត់ច្រើនគ្រាណាស់។ ឯ
18 អ៊ីតីមនោះ ក៏លើកទាហានទៅស្តាប់ផ្លូវធំចំទីវាលចាន់ខៅ ឆ្ងាយពីស្រុកអ៊ុនសៀ
19 ប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ហើយបាំងតេកទៅតាំងពួនបង្កប់នៅខាងក្រៅ
20 ប្រាថ្នាមិនឲ្យចេញច្បាំង។

21 ចំណែកឯខាងគួនប៉េង លុះដឹងដំណឹងហើយ ក៏ចូលទៅជម្រាបគួនអ្វីថា
22 ឥឡូវអ៊ីតីមនិងបាំងតេកលើកទ័ពទៅតាំងនៅទីប្រហាបភ្នំ មិនដឹងថានឹងគិតធ្វើប្រការ
23 ម្តេច គួនអ្វីក៏រក្សារបួសចង់ជាហើយ បានឮដំណឹងដូច្នោះក៏ឡើងសេះនាំទាហានទៅ

1 ឈរនៅលើភ្នំមួយអន្លើ ក្រឡេកទៅឃើញក្នុងស្រុកអ្វីនសៀ មានទង់ជ័យនិងទាហាន
2 ក៏រៀបរយស្តូចស្តើង មិនប្រុងប្រៀបរៀបជាកូនទ័ព ទើបក្រឡេកទៅឃើញវាល
3 មួយ មានត្រង់ចន្លោះភ្នំនៅទិសខាងជើង ឃើញពួកអ៊ីគីម និងបាំងតេកតាំងទ័ពនៅ
4 ចម្ងាយពីស្រុកប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ហើយឃើញទន្លេស្តង់កាំងហូរ
5 ទឹកធ្លាក់ទៅតាមកម្លាំងទំនាប ទើបឲ្យពួកអ្នកស្រុកចេញមក ហើយសួរថា វាល
6 នោះឈ្មោះអ្វី? អ្នកស្រុកឆ្លើយថា វាលចាន់ខៅ។ គួនអ៊ូមានអំណរណាស់ថា អ៊ីគីម
7 គ្រានេះមុខជាមិនរួចពីកណ្តាប់ដៃយើងទេ។ ទាហានជម្រាបសួរថា លោកឃើញ
8 ហេតុប្រការម្តេច? គួនអ៊ូឆ្លើយថា សត្រូវចូលទៅតាំងនៅទីចង្អៀត យើងគិតធ្វើការ
9 បានស្រួល ហើយក៏នាំទាហានមកបន្ទាយវិញ ទើបបង្គាប់ឲ្យទាហានធ្វើទូកចម្បាំង
10 ទាំងតូចទាំងធំបម្រុងទុកជាច្រើន។

11 គួនប៉េងសួរគួនអ៊ូថា ឥឡូវធ្វើម្តេចយើងនឹងបានលើកដោយកូនទ័ពគោក
12 ទៀត បើលោកអាពុកឲ្យបម្រុងទូកចម្បាំងដូច្នេះ? គួនអ៊ូប្រាប់ថា ព្រោះវេលានេះ
13 អ៊ីគីម និងបាំងតេកលើកថយចេញទៅតាំងបន្ទាយនៅវាលចាន់ខៅខាងក្នុងប្រហាបភ្នំ
14 បិតាឃើញថាទីនោះជាទីទំនាប តំបន់យើងជាទីទួល ឃើញថាក្នុងរវាងខែកទ្របទ
15 នឹងមានភ្លៀងជញ្ជ្រាំធ្លាក់មករាល់វេលា គង់នឹងដក់ទឹកឡើងច្រើនលិចបន្ទាយនោះ
16 មនុស្សទាំងឡាយក៏គង់នឹងលំបាករកទីស្នាក់អាស្រ័យមិនបាន យើងនឹងលើកទ័ពទូក
17 ចូលទៅច្បាំង គង់នឹងវាយយកបានដោយងាយ។ គួនប៉េងស្តាប់ឮដូច្នោះក៏ចុះទៅ
18 ក្រាបសំពះសរសើរគំនិតបិតា។

19 បណ្តាទាហានទាំងអស់ ដែលបានទៅតាំងបន្ទាយនៅទីនោះ លុះឃើញភ្លៀង
20 រំលាមិនដែលដាច់សោះ ទឹកក៏កាន់តែឡើងខ្ពស់គ្រប់ថ្ងៃ សេងហោក៏និយាយនឹងអ៊ីគីម
21 ថា ដែលយើងតាំងបន្ទាយនៅទីនេះ គឺជាទីចង្អៀត ទីទំនាប នៅក្នុងចន្លោះភ្នំ ឥឡូវក៏
22 ត្រូវភ្លៀងជញ្ជ្រាំធ្លាក់មកមិនដាច់គ្រប់យប់ថ្ងៃ ទាហានដែលនៅអាស្រ័យក៏បាន
23 សេចក្តីព្រួយលំបាកណាស់ ឥឡូវឮដំណឹងថា គួនអ៊ូឲ្យតាំងបន្ទាយនៅលើភ្នំខ្ពស់

1 ហើយឱ្យបម្រុងទាហានទូកចម្បាំងធំតូចទុកច្រើនណាស់ បើទឹកឡើងមកច្រើន
2 មុខជាពួកយើងនឹងលំបាកដោយទឹក រកទីលំនៅអាស្រ័យពុំបាន យើងនឹងគិតប្រការ
3 ម្តេច? អ៊ីតីមកស្រែកគំហកថា អាចោលម្សៀត ឯងមកនិយាយយ៉ាងនេះប្រាថ្នានឹង
4 ឱ្យទាហានយើងខូចចិត្តគំនិតអស់ទៅឬ? ឯងកុំនិយាយដូច្នេះទៀត! បើមិនស្តាប់
5 អញ ៗនឹងសម្លាប់ចេញ។

6 សេងហោពួងដូច្នោះក៏ភ័យស្លុតស្មារតី បានសេចក្តីខ្មាសណាស់ថយចុះចេញ
7 ទៅ ហើយក៏ទៅនិយាយប្រាប់បាំងពេកតាមពាក្យរបស់ខ្លួន និងពាក្យដែលអ៊ីតីមខឹង
8 ថានោះ បាំងពេកថា អ្នកនិយាយនេះត្រូវណាស់ តែបើអ៊ីតីមជាមេទ័ពធំ គេមិនព្រម
9 ប្រែប្រួលចេញទេ ក៏តាមគំនិតផងគេចុះ តែវេលាព្រឹកស្អែក យើងនឹងលើកទៅតាំង
10 ទ័ពនៅទីដទៃទៀត។ លុះប្រឹក្សាគ្នាហើយ វេលាយប់នោះ ទទួលផ្ទាក់ខ្យល់ព្យុះភ្លៀង
11 រំលោភណាស់ បាំងពេកបានឮសូរខ្យល់ព្យុះ និងឃើញភ្លៀងសន្លឹកសន្លាប់មកដូច្នោះ
12 ក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ទើបឡើងសេះទៅឈរនៅមុខបន្ទាយ ក្រឡេកទៅទាំងប្រាំបីទិស
13 ក៏ឃើញទឹកឡើងមកជាច្រើន លិចបន្ទាយនោះជម្រៅប្រាំមួយហត្ថ ទាហានបាន
14 សេចក្តីលំបាកលង់ទឹកស្លាប់ជាច្រើន។ អ៊ីតីមនិងបាំងពេកនូវអស់ទាហានដែលសល់
15 ពីស្លាប់នោះ ទាំងអស់គ្នាក៏រត់ឡើងទៅអាស្រ័យនៅលើកំពូលភ្នំតូចមួយ តែអ៊ីតីមនិង
16 បាំងពេកនោះ មិនមាននៅជាមួយគ្នាទេ លុះដល់ព្រឹកឡើង គួនអ្វីក៏ឱ្យទាហានស្រែក
17 ហើរលើកទង់គ្រវីវាយឈ្នះទូងសួរ ហើយលើកទ័ពទូកចូលទៅ។

18 អ៊ីតីមឃើញគួនអ្វីលើកទ័ពមកក៏ភ័យណាស់ ព្រោះមានទាហាននៅជាមួយ
19 ប្រមាណតែហាសិប ឬហុកសិបនាក់ប៉ុណ្ណោះ ឃើញថាតស៊ូមិនបាន ទើបស្រែកទៅ
20 ថា គ្រានេះខ្ញុំបាទមិនតច្បាំងទេ នឹងសុំចំណុះចុះចូលទៅនៅជាខ្ញុំរាជការលោក
21 ហើយ។ គួនអ្វីឱ្យអ៊ីតីមដោះអាវ ចោលគ្រឿងសាស្ត្រាវុធទាំងអស់ ហើយយកទូក
22 ចម្បាំងទៅទទួលឱ្យចុះមកក្នុងទូកទាំងអស់គ្នា។ គួនអ្វីក៏លើកតាមទៅចាប់ខ្លួន
23 បាំងពេក។

1 ឯបាំងតេក, តាំងហេង, តាំងឈៀវ, សេងហោ មានទាហាននៅជាមួយ
2 ប្រហែលប្រាំរយនាក់ ឈរនៅលើកំពូលភ្នំ ក្រឡេកឃើញគួនអ្វីក៏មិនមានខ្លាច គួនអ្វី
3 ក៏ឱ្យយកទូកចម្បាំងពីទីជុំវិញ ហើយឱ្យលើកផ្ទុះបាញ់ចម្រុះចូលទៅ ត្រូវទាហាន
4 បាំងតេកស្លាប់អស់ប្រហែលពីរភាគ។

5 ឯតាំងហេង, តាំងឈៀវ លុះឃើញនឹងដល់ទីអាចចុះហើយ ក៏និយាយនឹង
6 បាំងតេកថា ទាហានយើងស្លាប់ជាងពាក់កណ្តាលទៅហើយ សូម្បីផ្លូវច្រកល្អក៏រក
7 នឹងរត់ទៅពុំរួច គួរយើងនឹងព្រមចុះចាញ់គួនអ្វីយកតែជីវិតឱ្យរួចទៅចុះ។ បាំងតេក
8 ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ថា យើងជាខ្ញុំព្រះចៅរុយអេង យើងបានឱ្យសេចក្តីសត្យពិត
9 ត្រង់ទុកទៅហើយ ដែលនឹងព្រមចំណុះចុះចាញ់ទៅធ្វើជាខ្ញុំគួនអ្វីវិញនោះ មិនត្រូវ
10 សោះ។ ពួកទាហានទាំងអស់ឮហើយក៏ខំប្រឹងចូលទៅច្បាំងនឹងគួនអ្វីមិនបានកោត
11 ញញើត តាំងពីពេលព្រឹកទាល់ដល់ថ្ងៃត្រង់ គួនអ្វីក៏ឱ្យទាហានបាញ់ផ្ទុះនិងចោលដុំថ្ម
12 តម្រង់ទៅបីដូចគ្រាប់ភ្លៀង។

13 ឯបាំងតេកនោះ ក៏ឱ្យពលច្បាំងមិនរាថយសោះ ហើយនិយាយឡើង យើង
14 បានឮគេនិយាយមកពីដើមថា ដែលនឹងឡើងឈ្មោះពេញជាទាហាននោះ លុះតែបាន
15 ចូលក្នុងសង្គ្រាមមិនបានកោតញញើតនឹងសត្រូវសោះ មានចិត្តស្មោះឧស្សាហ៍ធ្វើ
16 ការចម្បាំងតាំងយកជ័យជម្នះឱ្យបាន ដូចយើងវេលានេះ ក៏អាចចុះសុនខ្លួននៅក្នុង
17 ចំណោមទ័ព យើងត្រូវតែស្លាប់ ប៉ុន្តែត្រូវមានមានៈទាំងអស់គ្នាកុំរាថយឡើយ ចូរស៊ូ
18 ច្បាំងឱ្យទាល់តែស្លាប់ឱ្យហើយទៅចុះ។ សេងហោឮដូច្នោះក៏គិតមានៈស្ទុះកាន់ដាវ
19 ចេញទៅមុខ ចូលគ្រលុកតនឹងគួនអ្វីក៏ត្រូវផ្ទុះស្លាប់។

20 បណ្តាទាហានទាំងពួងឃើញសេងហោស្លាប់ ក៏ត្រឡប់ចិត្តគិតញញើតទាំង
21 អស់គ្នា បបួលគ្នាទៅចំណុះចុះចូលជាពួកគួនអ្វីទាំងអស់ ឯបាំងតេកនោះនៅតែម្នាក់
22 ឯង ក្រឡេកឃើញទូកតូចមួយមានមនុស្សដប់នាក់ចែវចូលមកជិត បាំងតេកកាន់ដាវ

1 មិត្តរត់ចុះទៅក្នុងទូកបាន ហើយបង្ខំទាហានជើងថែរទាំងនោះឱ្យថែរត់ទៅ បាំងតែក
 2 នៅឈរលើទូកដៃមួយកាន់ដាវហោបង្ខំពួកជើងថែរ ៗតម្រង់ទៅស្រុកអ៊ូនសៀ។
 3 ខណៈនោះ**ជីវឆង**ទាហាន**គួនអ៊ូ** មានកម្លាំងចំណានតស៊ូច្បាំងក្នុងកូនទូក
 4 លុះក្រឡេកឃើញបាំងតែកឱ្យថែរទូករត់ទៅដូច្នោះ ក៏បង្ខំទាហានឱ្យថែរទូកចម្បាំង
 5 ដេញទៅប្រកើលលើទូកបាំងតែកលិចទៅ បាំងតែកក៏បោះចោលដាវចេញ ហើយ
 6 លោតចុះទឹកហែលទៅ **ជីវឆង**ក៏ព្រួតគ្នាចាប់បាន ហើយចងនាំយកទៅជូន**គួនអ៊ូ** ។
 7 លើកទ័ពត្រឡប់ចូលបន្ទាយវិញ ទើបឱ្យនាំយកខ្លួន**អ៊ុក្រឹម**ឡើងមកពីក្នុងទូកហើយ
 8 សួរថា ហេតុម្តេចបានជាខ្លួនហ៊ានទ្រង់អង់អាចមកច្បាំងនឹងយើង? **អ៊ុក្រឹម**ឆ្លើយថា
 9 ខ្ញុំបាទជាខ្ញុំព្រះចៅ**វ័យអេង** ៗត្រាស់ប្រើហើយនឹងទទឹងម្តេចបាន ដែលមកច្បាំងនឹង
 10 លោកនោះ មានទោសខុសណាស់ទៅហើយ សូមឱ្យលោកអនុគ្រោះលោះលាជីវិត
 11 ទុកឱ្យទានចុះ ខ្ញុំបាទនឹងសុំនៅធ្វើរាជការសឹកតបគុណលោកតទៅ។
 12 **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា យើងនឹងសម្លាប់ជីវិតខ្លួនចេញក៏
 13 បីដូចជាសម្លាប់គ្រូមួយប៉ុណ្ណោះ ទើបបង្គាប់ទាហានឱ្យចងខ្លួន**អ៊ុក្រឹម**ត្រឡប់ទៅដាក់
 14 គុកទុកឯស្រុកកេងជីវ ទម្រាំនឹងសម្រេចការរណសង្គ្រាម ហើយបង្គាប់ឱ្យយក
 15 ខ្លួនបាំងតែកចូលមកទៀត សួរថា ឥឡូវយើងចាប់ខ្លួនឯងបាន តើឯងនឹងគិតប្រកាស
 16 ម្តេច?
 17 បាំងតែកមានសេចក្តីមាន់ឈរនៅ មិនគំនាប់**គួនអ៊ូ**សោះ។ **គួនអ៊ូ**សួរថា
 18 បាំងហ៊ីវបងឯងហើយនិងម៉ាឈៀវជានាយចៅហ្វាយចាស់នោះ ក៏ទៅនៅជាខ្ញុំ
 19 រាជការព្រះចៅ**ឡៅពីង**ស្រុកសែឈួន ឥឡូវយើងលើកទ័ពមកបង្រ្កាបសត្រូវ ហេតុ
 20 ម្តេចខ្លួនឯងទើបមិនស្ម័គ្រមកនៅនឹងយើង? បាំងតែកឆ្លើយថា យើងជាខ្ញុំព្រះចៅ
 21 **វ័យអេង** ៗប្រើមកឱ្យយើងច្បាំងនឹងខ្លួន ៗចាប់យើងបានហើយ ត្រូវធ្វើតាមចិត្តចុះ
 22 ដែលមកល្បួងឱ្យយើងព្រមចំណុះធ្វើរាជការផងនោះ យើងមិនត្រូវការទេ ព្រោះ
 23 យើងដឹងថា ព្រះចៅ**វ័យអេង**មានព្រះគុណជាទម្ងន់ណាស់ យើងស្វិតស្វាបនឹងមុខ

1 ដាវ លំពែង ហើយមិនអាចមានអាល័យស្ដាយរូបកាយនេះប៉ុន្មានទេ។ ហើយក៏
2 និយាយទ្រគោះអសុរោះ ជេរប្រមាថគួនអ្វីជាច្រើន។ គួនអ្វីខឹងណាស់ ក៏បង្គាប់
3 ឲ្យទាហាននាំខ្លួនបាំងតែកទៅប្រហារជីវិត ហើយក៏ត្រឡប់គិតអាណិតអាសាចពន់
4 ប្រមាណ បានឲ្យយកសពទៅកប់តាមប្រពៃណី។

5 ឯចោយិនដែលនៅក្នុងស្រុកអ៊ួនសៀនោះ លុះឃើញទឹកជំនន់ឡើងច្រើន ក៏
6 បង្ខំទាហាននិងបណ្តាអ្នកស្រុកបិទរង្វះព្រែកទាំងអស់ ទឹកនោះក៏ហូរបាក់ធ្លាយ
7 រលាយទំនប់ចូលទៅក្នុងស្រុកបាន ប្រជាជនក្នុងភូមិឋានក៏បានសេចក្តីលំបាក
8 ណាស់។ ចោយិននិយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា គ្រានេះមុខជាយើងនឹងមាន
9 អន្តរាយជាប្រាកដហើយ ព្រោះទឹកឡើងច្រើនណាស់ មនុស្សទាំងពួងបានសេចក្តី
10 លំបាកវេទនា បើសត្រូវចូលមកពាធាក៏តទល់ពុំឈ្នះ គួរយើងនឹងលះបង់ចោល
11 ស្រុកវេរត់ទៅរក្សាអាយុជីវិតសិនចុះ ហើយបង្គាប់ឲ្យប្រុងប្រៀបរៀបទូកនឹងឆ្លង
12 រត់ទៅ។

13 ខណៈនោះ ប្អូនថុងទីប្រឹក្សាហាមឃាត់ចោយិនថា ដែលនឹងលះបង់ចោល
14 ស្រុកអ៊ួនសៀនោះ មិនគួរសោះ ព្រោះនៅតែពីរបីថ្ងៃទៀត ទឹកនឹងស្រកចុះទៅវិញ
15 ហើយ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា ឯគួនអ្វីដែលនឹងលើកទ័ពមកច្បាំងក្នុងគ្រានេះ ក៏ឃើញ
16 ថាមានមុខជាមិនមកទេ មុខជានឹងឲ្យតែទាហានទៅឃាំងទ័ពនៅកៀបហៃ ដែលជា
17 ផ្លូវនឹងចូលមកស្រុកអ៊ួនសៀ ព្រោះខ្លាចពួកយើងនឹងលើកទៅលុកពីក្រោយ ឯស្រុក
18 អ៊ួនសៀនេះជាបង្គោល មាំជាងអាណាខេត្តទិសខាងត្បូងទាំងអស់ បើចោលស្រុក
19 អ៊ួនសៀបង់ហើយ ស្រុកទៀងអាន់ ក៏នឹងវាលទទេទៅ។

20 ចោយិនឆ្លើយតបទៅនឹងប្អូនថុងថា អ្នកឯងនិយាយនេះយើងក៏យល់ឃើញ
21 ផងដែរ បើប្រសិនជាអ្នកមិនបានឃាត់ឃាំងយើង មុខជាខូចការរាជការទៅទទេឥត
22 ប្រយោជន៍។ និយាយហើយក៏ឡើងជិះសេះសបរទៅបញ្ឈរលើសើនបន្ទាយ ហើយ
23 ស្រែកប្រកាសប្រាប់ពួកទាហានទាំងពួងថា គ្រានេះយើងកាន់ព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ

1 **រុយអេងមក** បើនរណាធ្វើរាជការកោតញញើតចេញពាក្យថានឹងចោលស្រុក
2 អ្វីនសៀទៀត យើងនឹងកាត់ក្បាលអ្នកនោះចេញ។ ទាហានទាំងពួងក៏ស្រែកឡើង
3 ព្រមគ្នាថា យើងខ្ញុំរក្សាស្រុកនេះទុកត្រាតែអស់ជីវិត។ **ចោយិន**ឮដូច្នោះពេញចិត្ត
4 ណាស់ ទើបប្រុងប្រៀបរៀបទាហានឲ្យមានគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ និងផ្លូវត្រួតត្រា
5 ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ លុះរំលងមកពីរយប់ថ្ងៃ ទឹកក៏ស្រែកចុះទៅអស់ ឯ**គួនអ្វី**កាលមានជ័យ
6 ជម្នះក៏លឿនឆ្លើយឆ្លើយឆ្លើយទូទៅដល់មនុស្សទាំងពួងលើសជាងពីដើម។

7 ឯ**គួនហ៊ុន**ជាបុត្រទីពីរនៃ**គួនអ្វី**ដែលនៅស្រុកកេងជីវក៏លើកពលមកសួរពិភា
8 **គួនអ្វី**ក៏ប្រើ**គួនហ៊ុន**ឲ្យកាន់សំបុត្រមួយច្បាប់ ទៅក្រាបទូលព្រះចៅហ្វាន់តុងឯស្រុក
9 សេងតោថា ឥឡូវ**គួនអ្វី**ទូលបង្គំវាយយកបានស្រុកសុងយ៉ុងហើយ ចាប់បានទាំងខ្លួន
10 **អ៊ុតីម**បញ្ជូនទៅស្រុកកេងជីវ ឯបាំងតេកនោះទូលព្រះបង្គំក៏ចាប់បានសម្លាប់ចោល
11 ទៅហើយ បណ្តាទាហានដែលទៅធ្វើរាជការសង្គ្រាមគ្រានេះ ក៏មានសេចក្តីគាប់
12 ប្រសើរជាច្រើនណាស់។ **គួនហ៊ុន**ទទួលយកសំបុត្រនោះហើយ ក៏លាពិភាចេញទៅ
13 ស្រុកសេងតោ។

14 ខណៈនោះ **គួនអ្វី**ក៏បែងទាហានទៅតាំងនៅទីតំបន់កៀបបៃ ដ៏ជាផ្លូវដែល
15 ចូលទៅស្រុកអ៊ុនសៀ ហើយក៏លើកទាហានចូលទៅនឹងវាយទម្លាយយកស្រុក
16 អ៊ុនសៀ។ **គួនអ្វី**ជិះសេះបញ្ជូរនៅត្រង់ទ្វារទិសខាងជើង ហើយយកស៊ីចង្កូលមុខ
17 **ចោយិន**ស្រែកថា អាពួកជ្រូក ហេតុម្តេចឯងទើបមិននាំគ្នាចេញមកស៊ីគ្រព្រមចំណុះ
18 ចុះចូលអញ នឹងបង្អង់ចាំដល់កាលណាទៅទៀត?

19 **ចោយិន**នៅឈរលើសើន ក្រឡេកឃើញ**គួនអ្វី**ពាក់អាវមានតែក្រោះបិទទ្រូង
20 មកឈរនៅដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានប្រាំរយយកផ្លូវចាប់ចុះមក **គួនអ្វី**គេចរត់មិន
21 ទាន់ ព្រួញធ្លាក់លឿនទៅត្រូវស្មាខាងឆ្វេងធ្លាក់ពីលើខ្នងសេះ **ចោយិន**ក្រឡេកឃើញ
22 ដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានលើកចេញច្បាំង។

1   ឯ**គួនប៉េង**ជាបុត្រក៏ឲ្យទាហានចូលច្បាំងនឹងទាហាន**ចោយិន** ៗក៏ថយត្រឡប់
 2   ទៅវិញចូលស្រុក **គួនប៉េង**ក៏នាំយកបិតាវិលទៅបន្ទាយ ហើយឲ្យមនុស្សទាញ
 3   កន្ត្រាក់ដកយកព្រួញចេញបាន ឯព្រួញនោះលាបចុងដោយថ្នាំពិស ជ្រាបចូលទៅ
 4   ដល់ផ្ចឹងមានពិសពើតចាប់ជាខ្លាំងណាស់ **គួនអ៊ូ**នឹងកម្រើកខ្លួនស្ទើរមិនបាន។
 5   **គួនប៉េង**និងទាហានទាំងពួងឃើញថា **គួនអ៊ូ**ឈឺខ្លាំងដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាចូលទៅនិយាយ
 6   នឹង**គួនអ៊ូ**ថា ឥឡូវនេះលោកក៏មានរបួសឈឺ ដែលនឹងធ្វើការតទៅនោះ ឃើញថា
 7   លោកបានសេចក្តីលំបាកណាស់ ខ្ញុំបាទប្រឹក្សាព្រមគ្នានឹងសុំលើកទ័ពត្រឡប់ទៅ
 8   ស្រុកកេងជីវ រក្សារបួសលោកឲ្យសះជាសិន សឹមធ្វើការតទៅ។
 9   **គួនអ៊ូ**បានឮ ក៏មានសេចក្តីខឹងខ្លាំងណាស់ថា យើងនឹងខ្លាចអ្វីដល់សេចក្តីឈឺ
 10 ចាប់បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ យើងនឹងវាយយកស្រុកអ៊ូនសៀងបាន ហើយនឹងលើកទៅ
 11 វាយយកស្រុកហ្វឺតោទៀត ដើម្បីកម្ចាត់**ចូឡូ**ចេញឲ្យព្រះចៅ**ហៀនតេ**បានសេចក្តីសុខ
 12 ចៅកុំថាដូច្នេះតទៅទៀតឡើយ អស់អាណាប្រជាជនទាំងពួងក៏នឹងបានសេចក្តីតូច
 13 ចិត្ត។ **គួនប៉េង**និងទាហានទាំងពួងបានឮ**គួនអ៊ូ**ថា ក៏មិនអាចនឹងទាស់ទែងបាន ទាំង
 14 អស់គ្នាក៏លាថយមក ក្នុងថ្ងៃនោះស្រាប់តែពេទ្យ**ហ្វឺតោ**ជាគ្រូឯកពួកស្រុកចៅកុនមក
 15 ដល់បន្ទាយ ទាហានទាំងពួងក៏ទៅប្រាប់**គួនប៉េង**ៗក៏ឲ្យអញ្ជើញពេទ្យ**ហ្វឺតោ**ចូល
 16 ទៅ។ ពេទ្យ**ហ្វឺតោ**សួរថា ខ្ញុំបានឮបិតាអ្នកត្រូវព្រួយរបួសធ្ងន់ បានជាខ្ញុំស្វែងមក
 17 នឹងជួយព្យាបាលរក្សា។ **គួនប៉េង**ថា កាលគ្រាអ្នករបួសជីវថាយក្នុងស្រុកកាំងតាំង
 18 នោះ គឺលោកនេះឯងឬ? ពេទ្យ**ហ្វឺតោ**ឆ្លើយថា គឺខ្ញុំនេះឯងហើយ។ **គួនប៉េង**ឮដូច្នោះ
 19 ក៏មានអំណរណាស់ ទើបឲ្យទាហាននាំពេទ្យ**ហ្វឺតោ**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ។
 20   ឯ**គួនអ៊ូ**បានសេចក្តីឈឺចាប់ជាខ្លាំងណាស់ តែគិតក្រែងទាហានទាំងពួងដឹង
 21 នឹងនាំឲ្យខូចចិត្តគំនិត បានជាខំឧស្សាហ៍អត់ទ្រាំធ្វើជាបែបសប្បាយ ហើយហៅ
 22 **ម៉ាហៀង**ចូលលេងបាសកា ប្រាថ្នានឹងឲ្យទាហានទាំងពួងមានចិត្តស្រើបស្រាល
 23 ស្រាប់តែយើងពេទ្យ**ហ្វឺតោ**ចូលទៅដល់ ក៏អញ្ជើញឲ្យពិសាតែ ហើយឲ្យពិចារណា

1 មើលរឿងខ្លួន។ ពេទ្យហ្នឹងតាថា រឿងព្រេងនេះលាបដោយថ្នាំពិសជ្រាបចូលទៅ
2 ក្នុងអ្នក បើមិនប្រឹងមើលឱ្យឆាប់ យូរទៅនឹងខូចស្មារតីអស់។ គួនអ្វីថា លោកនឹង
3 ប្រកបថ្នាំមើលបានឬទេ? ពេទ្យហ្នឹងខ្ញុំនឹងមើលជូនបាន តែខ្លាចលោកអត់ធន់ពុំ
4 បាន។

5 គួនអ្វីអស់សំណើចហើយថា ខ្ញុំមិនខ្លាចទេ កុំបាច់យកច្បាប់រុំឡើយ លោក
6 នឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចក៏តាមតែធ្វើចុះ ខ្ញុំនៅស្ងៀមឱ្យធ្វើ។ ទើបប្អូនហ្នឹងក៏ស្រា លុះ
7 ស្រវឹងហើយក៏ហៅម៉ាឈៀងឱ្យចូលមកលេងបាសកា ហើយក៏ផ្អៀងស្នាមមាត់ឱ្យ
8 ហ្នឹងតា ៗក៏យកកាំបិតមុតរះសាច់អាក្រក់ចេញអស់ ហើយក៏យកថ្នាំលាប ហើយ
9 ទើបយក ម្ជុលមកដេររុំទុក។ មនុស្សទាំងពួងឃើញដូច្នោះស្ទើរនឹងមិនហ៊ានមើល។
10 គួនអ្វីក្រោកឡើងស្រែកថា យើងមិនមានឈឺទេ ជាអស់ហើយ ៗសរសើរថា ពេទ្យ
11 នេះវិសេសណាស់ បីដូចទេវតាក៏ថាបាន។ ហ្នឹងតាថា តាំងពីខ្ញុំបាទចេះមើលរឿង
12 ជំងឺមនុស្សក៏ច្រើនណាស់មកហើយ មិនមាននរណាដូចលោកនេះទេ ឯលោកនេះ
13 ចិត្តជាអ្នកព្យាបាលអត់ធន់ទ្រាំជំងឺ មិនតក់ស្លុតរន្ធត់ខ្លាចអ្វីសោះ ល្អណាស់។

14 ឯគួនអ្វី លុះសះជាជំងឺរឿងនេះហើយក៏អរណាស់ ទើបឱ្យលើកតុអាហារ
15 និងស្រាបាយមកឱ្យហ្នឹងតាបរិភោគតាមសប្បាយ។ ហ្នឹងតានិយាយនឹងគួនអ្វីថា
16 រឿងនេះទើបនឹងសះជា លោកត្រូវរម្ងាប់សេចក្តីកំហឹងត្រាតែគ្រប់មួយរយថ្ងៃ ទើប
17 ពិសព្រួញនេះនឹងជាអស់ស្មើ។ គួនអ្វីក៏ទទួលពាក្យនិងមានអំណរគុណហ្នឹងតាច្រើន
18 ណាស់ ទើបយកមាសទម្ងន់បីជញ្ជីងដប់បាតឱ្យហ្នឹងតាជាបំណាច់រង្វាន់។ ហ្នឹងតាថា
19 ដែលខ្ញុំបាទបានមកព្យាបាលជំងឺរឿងលោកទាំងនេះ នឹងបានតាំងចិត្តប្រាថ្នាដោយ
20 រង្វាន់បំណាច់នោះក៏ទេ ខ្ញុំបាទឃើញលោកនេះប្រកបដោយសេចក្តីសត្យពិតត្រង់
21 បានជាមកជួយព្យាបាល ដើម្បីមិនឱ្យមានអន្តរាយ ដែលលោកនឹងឱ្យទានបំណាច់
22 រង្វាន់មកខ្ញុំបាទ ៗមិនយកទេ សូមបង្វិលទុកជូនលោកវិញ ថាតែប៉ុណ្ណោះហើយក៏
23 យកថ្នាំលាបរឿងម្តងទៀត ហើយក៏លាចេញទៅ។

1

2 ចប់ភាគទីប្រាំពីរ

3 សូមរង់ចាំអានភាគទីប្រាំបីបន្តទៀត។

4 សូមអរគុណ។

5 ណុល ងារ៉ា

6 លោកអ្នកអានអាចស្វែងរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

7 www.khmerliterature.wordpress.com

8